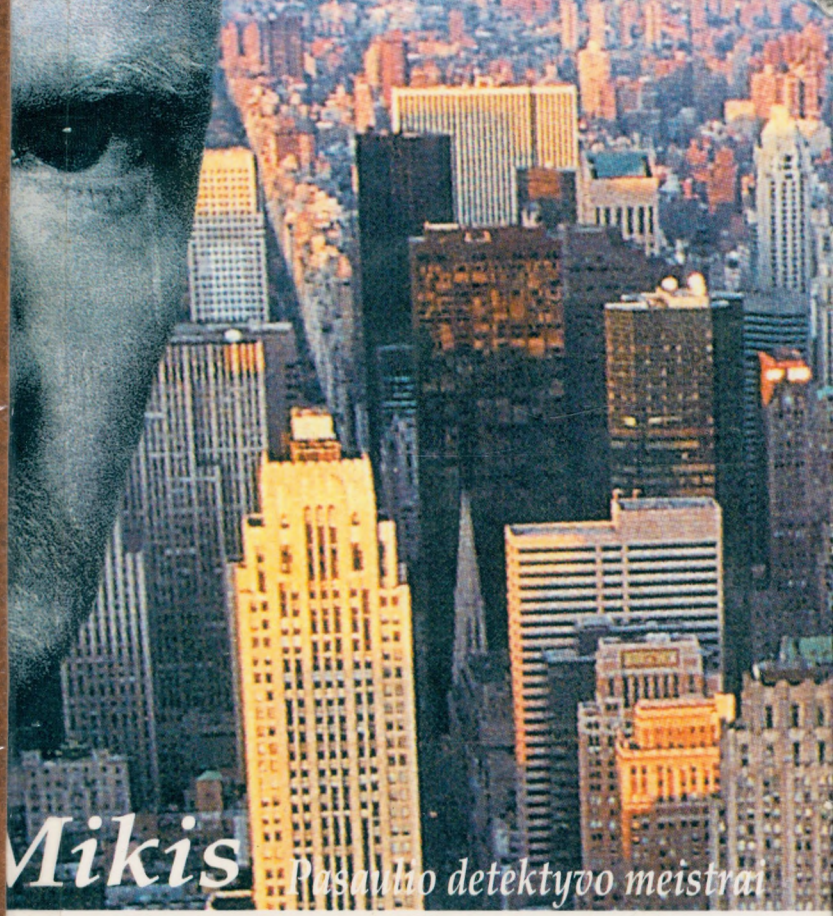

Mikis

Pasaulio detektyvo meistrai

SPILEINAS

PO KARSTO DANGČIU

PO KARSTO DANGČIU

MIKIS SPILEINAS

Detektyvinis romanas

Leidykla
Tyrai

UDK 820(73)-3
Sp31

© Vertimas į lietuvių kalbą, leidykla "Tyrai", 1999
© Leidykla "Tyrai", 1999
Šią knygą versti į lietuvių kalbą, taip pat ją leisti visą ar dalimis, spausdinti ištraukas, platinti knygas ar kitaip naudoti šį kūrinį galima tik leidėjui sutikus.

ISBN 9955-01-014-2

1 skyrius

Kol Kenedžio oro uosto bare išlenkiau dvi taureles, "Liufthansos" 16-uoju reisu atskridę keleiviai spėjo išsiskirstyti. Nešikai paliko mano nušiurusį odinį lagaminą nepareikalauto bagažo skyriuje salės gale. Ištraukiau jį iš po kažkieno irgi nušiurusio lagamino su pritaisytomis prie jo kalnų slidėmis. Buvo liepa, ir slidės atrodė šiek tiek ne vietoje, bet patyręs slidininkas randa sniego bet kuriuo metų laiku.

Prie šaligatvio stovėjo vienintelis taksi. Vairuotojas pakėlė akis nuo laikraščio, šyptelėjo ir atidarė galines dureles. Numetęs lagaminą, ištiesiau jam per pertvarą dešimties dolerių banknotą ir atsisėdau. Jis pažiūrėjo į pinigus, paskui į mane:

— O šitie už ką?

— Važiuok neskubėdamas. Noriu pažiūrėti, kaip dabar atrodo Niujorkas.

— Ilgai nebuvote?

— Ilgokai.

— Daug griaunama, daug statoma, bet nicko gero. Viskas sugrūsta, kaip ir anksčiau.

Pasakiau jam adresą ir pridūriau:

— Pasirink ilgesnį kelią.

Taksistas buvo teisus. Miestas nepasikeitė, keičiasi spalvos, tai varpos didesnės, tai šaknys ilgesnės, bet kai viskas nuimama, žemė lieka tokia pati.

Važiuodamas per Triboro tiltą, vairuotojas mostelėjo ranka į miesto vaizdą su dangoraižių siluetais.

— Kažkodėl prisiminiau vieną mūšį Afrikoje. Ten susikovėme dėl vienos aukštumėlės. Tiek vaikinų žuvo, o aukštumėlė tebestovi kaip stovėjosi. Ir velniams ji buvo reikalinga?

— Turbūt reikalinga tik tiems, kurie ten gyvena. — Mudu galvojome vienodai.

Kai atvažiavome prie mano nurodyto namo, sumokėjau pagal skaitiklio parodymus ir pridėjau dar dešimt. Taksistas plačiai nusišypsojo, žiūrėdamas į mane per viršutinį veidrodėlį.

— Ar greitis jums tiko?

— Tu teisus. Niekas nepasikeitė, — nusišypsojau ir aš.

— Galėtumėt pasivažinėti ekskursijų autobusu...

— O kam, juk aš čia gimiau. Ir per savo gyvenimą daug visko esu prisižiūrėjęs.

Vairuotojas supratingai palingavo galvą ir paslėpė pinigus. Šiek tiek padelsęs, su keistu atviru smalsumu, būdingu tik vietiniams niujorkiečiams, paklausė:

— Regis, kuriai nors gražuolei šiandien teks šauniai padirbėti, ar ne taip, drauguži?

Šyptelėjęs prisiminiau, kad taksistai ir barmenai — geriausi psichologai.

— O iš ko sprendi?

— Matyti, kad pinigingas, gali išsirinkti kokią panorėjęs.

Durininkas pasakė, kad Li Šėjus gyvena 6d bute, ir net nepagalvojo įspėti jį apie vizitą. Su manim liftu kėlėsi prašmatniai apsirengusi pora. Ji visa buvo apsikabinėjusi brangenybėmis — šeimos auksu ir briliantais. Li pasirinko gerą vietelę. Nors ir dalykiško, aštraus proto, jis pasižymėjo ir bohemiškais polinkiais. Kaip ten būtų, aišku viena: jis vis dar linksminasi ir turbūt visiškai nepasikeitė.

Nuspaudęs skambučio mygtuką, pro muzikos garsus ir skambų juoką išgirdau jo dzinguliavimą. Durys atsidarė. Ant slenksčio su bokalu rankoje ir nustebusia šypsena iki ausų stovėjo aukštas, raumeningas Li. Jis buvo apsivilkęs vien šortais raudonais dryžiais, susegtais saga su užrašu "Meilė". Beje, tai buvo jo įprasta dieninė uniforma, jeigu kitokios nereikalavo aplinkybės.

— Dogai, velnio vaike, kodėl nepranešei, kada atskrendi?

Jis čiupo man iš rankų lagaminą, apkabino mane ir įsitempė į kambarį.

— Juk tau rūpesčių mažiau. Juo labiau kad pusvalandį vėlavome.

— Velniai rautų, kaip džiaugiuosi tave matydamas!

Jis nusigręžė ir šūktelėjo per petį:

— Mieloji, ateik čia.

Iš svetainės išėjo ta, kurios skambų juoką girdėjau už durų. Stambi graži brunetė, tarsi ką tik nulipusi nuo vyrų žurnalo "Rizika" viršelio. Lengvais žingsniais priėjo prie manęs ir ištiesė pilną bokalą. Vienintelis jos tualetas buvo ant liemens parišta juoda šilko juosta. Nors ir keista, bet akys įsmigo būtent į ją.

— Dogai, tai — Roza.

— Tai jūs ir esate tas pats Dogas?

— Tas pats.

— Tiek daug prisiklausiau apie jus, kad jau pradėjau manyti, jog visa tai Li karinės pasakėlės, o jūs — tik mitas.

— Roza — kekšė, — nusijuokė Li. — Pirmos klasės ir brangiausia. Mudu draugaujame.

Nugėręs gurkšnelį, atpažinau savo įprastą gėrimą — gerą nebrangų viskį su imbiero eliu. Pažvelgiau į Rozą ir linktelėjau galvą:

— Tuomet ir mudu draugai, mažyle. Ar nesutrukdžiau?

— Ką tu šneki, drauguži. Juk mes tavęs laukėme.

Li žengė žingsnį atgal ir atidžiai mane nužvelgė.

— Vis tas pats valkata Dogas.

Paskui atsisuko į Rozą ir atsiduso:

— Amžinai suglamžyta uniforma. Vienintelė priežastis, dėl kurios mūsų kuopos vadas nenusuko jam sprando, ta, kad Dogo sąskaitoje buvo daugiausia numuštų lėktuvų. Be to, jis niekada neprašydavo laisvos dienos.

— Kol tu ūždavai Londone, aš dalinyje irgi neliūdėdavau.

Roza paėmė mane už rankos ir nusivedė į svetainę. Li su lagaminu įėjo paskui mus.

— Kaip visada, pilnas lagaminas šlamšto, kad turėtų ką pasikeisti su čiabuviais, o visi drabužiai tie, kurie ant kūno. Nusiskusti tau vertėtų.

— Pusę dienos prastypsojome Šenone. Vos spėjome pasiekti krantą. Šenonas — vienintelis oro uostas, sutikęs mus priimti.

— Turbūt čiupai butelį, kokią mergą ir nuvirtai į krūmus?

— Čiupau knygą, alaus ir atsisėdau laukimo salėje.

Butas buvo vaizdinga vietelė — erdvus, neapgyventas, viengungiškas. Tačiau čia netrūko profesionaliam gundytojui reikalingų aksesuarų. Nors buvo matyti, kad šeimininkui nebūtų gaila bet kada palikti šį būstą.

— Puikus urvas, — tariau. — Ir kokio velnio tu nevedi?

Roza suspaudė man ranką ir vėl skambiai nusijuokė:

— Vaikai niekada neveda. Jiems kad tik pažaisti.

— Gana brangi vaikų aikštelė. — Pažvelgiau į Li. — Kuo dabar vertiesi?

Li ištraukė iš bokalo ledo kubelį ir įsikišo į burną.

— Aš — organizatorius, seni. — Pastebėjęs mano nepritarimą, išsišiepė dar plačiau. — Ne, ne tai, ką tu manai, keistuoli. Mečiau reklamą ir pasinėriau į pramogų verslą. Ieškau teatro prodiuseriams retų daiktų ir retų žmonių. Uždarbio vaikų aikštelei užtenka.

— O kas moka tavo žaidimų draugams?

Li ištiesė ranką ir timptelėjo ant Rozos liemens juodos juostos gabaliuką. Juosta iš karto atsirišo. Keista, bet efektas buvo toks, tarsi nuo nuogos statulos būtų numetę apdangalą. Dabar Roza buvo visiškai nuoga. Palingavau galvą ir nugėriau iš bokalo.

— Dogai, tu turi žiūrėti į mane susižavėjęs. Kodėl nežiūri?

— Bijau sutrikti, mes dar mažai pažįstami. Bet nesijaudink, tave ne taip lengva bus pamiršti.

Ji išgėrė savo bokalą ir pastatė jį ant staliuko.

— Paklausykit, seni kareivos, gal kol kas man jus palikti? O kai iki soties prisišnekėsit ir prasiblaivysit, atsivesiu draugę ir duosim garo šiam miesteliui.

— Paklausyk, Li... — buvau bepradedąs.

Bet Li rankos mostu mane nutildė ir švelniai patempė Rozą už plaukų.

— Kasdien daraisi vis protingesnė, brangioji. Ji teisi, Dogai. Mums reikia pasikalbėti. — Švelniai pliaukštelėjęs Ro-

zai per užpakaliuką, pasakė: — Tačiau šitokia tu negali išeiti į lauką. — Jis ištiesė jai šilkinę juostą, ir ji vėl užsirišo ją ant liemens. — Štai dabar jau gerai, — pagyrė Li.

Aš nusijuokiau. Man atrodė, kad karas užmušė viską, ir tokios scenos daugiau niekada nepamatysiu. Pritariamai žiūrėjome jai įkandin, su malonumu stebėdami, kaip ryškioje šviesoje žaidžia šlaunys ir sėdmenys, kai ji, juokais marširuodama, pasuko į miegamąjį. Tarpduryje sustojo ir paklausė per petį:

— Dogai, o koks tavo visas vardas?

— Dogeronas. Tai senas airiškas vardas.

— Man labiau patinka Dogas. Ar tu kandžiojies?

— Tik aistros pagautas, — atsakiau.

Rozos Porter, vienišos, 28 metų, apmąstymai.

Treji metai bordelyje. Nė viena ištekėjusi moteris neprilygs man lovoje. Tik nežinau, kam iš viso reikalingi vyrai. Atsisveikinau su savo nekaltybe, kai mane prispaudė storas keturiasdešimtmetis bakalėjos savininkas, atsilyginęs už tylėjimą dviem dėžutėmis konservų ir ledinukų.

Paskui buvo saugas iš futbolo komandos. Manė esąs mažamečių tvirkinimo specialistas. Buvau išgėrusi, ir jis sugebėjo padėti dar vieną paukščiuką savo užrašų knygelėje. Kurį laiką visa komanda negalėjo manim atsidžiaugti. Man pasisekė — jokių spuogų, didelės, tvirtos kaip obuoliai krūtys ir nuolatinis noras kuo greičiau atsidurti po vyru.

Helas kartą pasakė, kad aš kaip kalė per draiką. Jis buvo keistas, piešdavo komiksus ir buvo pirmas, kuris su manim elgėsi švelniai. Labai aistringas, bet geras ir švelnus. Jis mėgdavo mane bučiuoti prieš pereidamas prie reikalo ir juokdavosi, kai matydavo, kaip aš tiesiog mirkstu iš susijaudinimo. O kartais jis manęs net nedulkindavo, tiesiog juokdavosi ir bučiuodavo... Vieną naktį pasakė, kad mane labai myli, bet serga leukemija ir norėtų numirti kur nors ant Floridos kalvų. Jis davė man dvylika tūkstančių dolerių vertybiniais popieriais, liepė vartoti tabletes, kad nepastočiau, pasistengti nepasigauti triperio ir linksmintis pagal galimybes.

Už tuos pinigus baigiau koledžą ir tapau kekše. "Nė vienam vyrui nepavyks manęs apgauti, įvelti į kokią nemalonią istoriją ar nuskriausti", — galvojau aš. Praėjo metai, ir jau nebegalėjau suskaičiuoti savo klientų. Dabar jie visi man vienodi. Tiesa, neturiu jokių randų, nevartoju jokių narkotikų, savo darbą išmanau. Brangiausia prostitutė — tai aš. Iš užpakaliuko? — Su malonumu, misteri. Paprastai pasidulkinti, be fokusų? — Keistuolis, mokėti tokius pinigus — ir be jokios fantazijos.

Mano ilgi plaukai ir ilgos glotnios kojos sužavi visus... išskyrus tą kiemsargį Dogą. Mato mane nuogą ir sako "labas". Žiūri, linksi galvą, spaudžia ranką, o pačiam nusispjaut. Šekis Monro kartą naktį davė man net penkis šimtus, kad tik leisčiau pačiupinėti savo plyšelį. O tas šunsnukis Dogas pasakė "labas" ir šyptelėjo.

Kažko nesuprantu. Nenaudėlis tikrai šyptelėjo, ir ta jo šypsena buvo visiškai nuoširdi. Manau, kad jie dėl jo klysta, ir kai kam tai gali brangiai kainuoti.

O kas man rūpi? Man sekasi. Manęs nebenuskriausi. Tik įdomu, ką reiškė ta šypsena. Niekšelis mato mane kiaurai, kaip ir visus kitus.

Gerai, Dogai, dabar mano eilė įminti tave. Drabužiai geri, bet padėvėti. Kišenėse ne daugiau kaip pusšimtis baksų. Aš vakar tarp kokteilio ir pietų uždirbau gerokai daugiau. Mane truputį sutrikdė jo ranka, kai jis paspaudė manąją. Ji buvo per didelė ir kieta jo metų vyrui. Juk žinau, kiek jam metų. Pučiasi? Kai kurie mėgsta pasirodyti. Kirposi pigioje kirpykloje, bet plaukai vietoje ir po savaitės ataugs. Šiek tiek žilstelėjęs. Atrodo drūtas, bet ne storas, o tos žalsvos akys viską mato ir supranta.

Norėčiau su juo permiegoti, bet neverta ir bandyti. Jis iš tų katinų, kurie patys pasirenka laiką ir vietą.

Kiek dabar? Trys minutės šeštos. Susipažinau su Dogu lygiai prieš aštuonias minutes.

Tuščios alaus "Pabst" skardinės buvo išmėtytos po visą miegamąjį. Du rankšluosčiai gulėjo ant grindų, sugerdami Li

pralietą alų. Gulėjau ir klausiausi seniai pažįstamo balso. Tik anais laikais ant jo šortų nebuvo sagos su užrašu "Meilė".

— Girdi, nekvailiok, — įkalbinėjo Li. — Ir liaukis kartojęs, kad tu man trukdysi, jeigu čia apsistosi. Kam švaistyti pinigus viešbučiams? Ar žinai, kiek dabar kainuoja padorus būstas? O tau reikės mažiausiai poros mėnesių, kol apsidairysi.

— Nieko nebus, Li. Tokie meilužiai, kaip tu, mėgsta gyventi vieni, - atsakiau, atidarydamas dar vieną alaus skardinę.

— Netauzyk niekų. Čia du miegamieji. Pagaliau juk galima padirbėti ir publikai. Gal jau dvidešimt metų nebežinau, ką reiškia varžytis.

— Paklausyk...

— Nenoriu nieko girdėti, — nukirto Li. — Tu liksi čia. Per karą dalijomės viskuo. Taip bus ir dabar. Be to, juk tau ne tik stogo reikia, drauguži. Gerai, kad mudviejų dydis vienodas. Pasirink, kas tau patinka, šiek tiek galima išleisti per pečius ir krūtinę — ir būsi kaip agurkėlis.

Bandžiau prieštarauti, bet jis neleido man nė žodžio ištarti.

— Drabužių gaunu beveik už dyką. Vienam tipui teikiu solidžias paslaugas, o jis turi visą parduotuvių tinklą ir atsilygina natūra. Kur visa tai dėsiu? Jeigu persirenginėsiu net du kartus per dieną, ir tai praeis mėnuo, kol grįšiu prie pirmojo kostiumo. Matai? Nesu turtuolis,bet ir ne vargšas. Gyvenu visai padoriai, tad nejau nepasidalinsiu su senu draugu, velniai rautų! Pailsėsi savaitėlę, apsidairysi, o paskui surasim tau šiltą vietelę, kad galėtum atsistoti ant kojų.

— Li... — vėl bandžiau įsiterpti.

— Cit, Dogai! Su mano ryšiais tai padaryti bus vieni niekai. Kokių velnių pratūnojai tiek laiko Europoje tik todėl, kad nuo tavęs nusigręžė tie priekvaišos giminaičiai? Drauguži, kam tau tas apsimestinis išdidumas? Juk tu karo didvyris. Turi jiems parodyti, iš kur kojos dygsta, o tu slapstaisi.

Bandžiau atsakyti, bet jis tęsė:

— Aš suprantu, ieškok moters, kaip visada. Bet juk nevedei, a? — Aš papurčiau galvą. — Matau, visai sugedai. Net šliundros nepanorai. Bet atpažįstu tave, nenuoramą valkatą, ku-

riam geriau skraidyti padebesiais nei su gražuole smagintis.

— Jau prisismaginau.

— Papildomas malonumas niekad nepakenks.

— Bet tam aš laiko neturėjau.

— O baigei nuliu. Kiek nukautų, kiek antsiuvų ir nė vieno įdrėskimo, net priedo prie pensijos negavai. Jau seniai reikėjo grįžti namo.

Li išėmė iš kibiro su ledu skardinę alaus ir pažvelgė į mane savo keistomis to paties alaus spalvos akimis.

— Bet kodėl tu grįžai?

— Senis pasimirė ir užrašė man palikimą. Vis bandžiau tau pasakyti...

— Senis Kameronas Berinas?

— Taip, mano senelis iš motinos pusės. Manau, jis prisiminė, kad man yra šį tą skolingas. Be to, vis dėlto giminė. Tiesa, jis iškėlė vieną sąlygą: gausiu dešimt tūkstančių dolerių, jeigu pateiksiu savo aukštos moralės, padorumo ir garbingo elgesio įrodymų nuo to laiko, kai palikau namus.

— Ar gautum grynais?

— Aha.

— Ar yra bent menkiausias šansas?

— Jokio.

— Tai ko grįžai?

— Velniažin. Gal pavyks sumeluoti.

Kelias sekundes Li žiūrėjo į mane, paskui nugėrė gerą gurkšnį alaus.

— Kad prasmegčiau vietoje, jeigu tu ne tas pats senasis Dogas. Naivesnių nebūna. Taip nieko ir neišmokai. Dešimt gabalų, o tu trenkiesi per visą Europą dėl sumos, kurią galima pravalgyti per kelis mėnesius. Baigėsi senos dienelės. Tai tuomet, kai buvome vaikai, mūsų svajonės nesiekė toliau dviračio, miegmaišio ar žygio į artimiausią barą dėl gardžių pyragaičių. Bet jau užaugome, ir metas keisti įpročius.

Patraukiau pečiais ir baigiau gerti alų.

— Brolyti, džiaugiuosi, kad apsistojai pas mane. Esu kupinas tėviškų jausmų. Aš pasirūpinsiu tavimi, mielasis Dogai.

Pažvelgiau į jį.

— Niekada nepamiršiu, kaip vijai šalin "meserus" nuo mano uodegos ir globojai mane padangėje kaip griežtas dėdulė. Tu sugaišai man ištisus metus, terliojaisi su manimi tą visą prakeiktą karą ir pasirūpinai, kad išsaugočiau sveiką kailį. Dabar mano eilė. Tu turėsi dosnų tėtušį. Nuo šios minutės ir iki tol, kol tvirtai atsistosi ant savo kojų, būsiu tavo tėtušis ir rūpinsiuos tavimi. Nuo šiol būsiu atsakingas už tave. Visų pirma nuleisime į klozetą visą tavo praeitį, aprengsime tave kaip tikrą niujorkietį ir sugrąžinsime žmonijai.

Li tėškė skardinę į sieną, nutraukė nuo pakabos frotinį chalatą ir susisiautė juo. Su apsimestiniu pasibjaurėjimu pakėlė mano nutriušusį lagaminą ir pasiūlė:

— Gali iš čia pasilikti ką nors prisiminimui.

— Gerai. Tu man padėsi.

Jis švystelėjo lagaminą ant lovos, atsegė diržus, atšovė užraktus ir atvožė viršų. Jo veidą iškreipė keista grimasa. Rodomaisiais pirštais jis pabaksnojo lagamino turinį, aiškiai nesuvokdamas, ką sakyti.

Juk ne kasdien žmogus mato kelis milijonus dolerių banknotais po dešimt tūkstančių.

— O baltinių nėra? — paklausė.

— Baltinių nėra, — atsakiau.

2 skyrius

Leilando Roso Hanterio juridinė kontora užėmė visą Empairsteito rūmų aukštą. Šis privatus pasaulėlis, iškilęs virš miesto kelis šimtus metrų, stebino neįprasta, bibliotekine tyla. Žingsnių aidą slopino purūs kilimai, o rašomosios mašinėlės nerimastingai tylėjo, tarsi bijodamos, kad jų šeimininkėms gali kliūti už menkiausią triukšmą. Tokioje vietoje turėjo kvepėti senoviniais odiniais baldais ir senyvu amžiumi, tačiau čia veikė ventiliacija ir kondicionieriai, ore tvyrojo aitrus smilkalų kvapas.

Prie senovinio rašomojo stalo sėdėjo sekretorė, senmer-

gė, užsidėjusi akinius su auksiniais rėmeliais. Paskersakiavusi į mane, pagaliau paklausė:

— Misteri Keli, ar jums paskirtas susitikimas?

— Ne, mem.

— Reikėjo iš anksto paskambinti.

— Kodėl?

Ji atlaidžiai šyptelėjo.

— Misteri Keli, juk jūs žinote, kad misteris Hanteris...

— Labai užsiėmęs žmogus, — pertraukiau ją.

— Būtent.

— Kertam lažybų, kad jis mane priims?

Užsidegiau cigaretę ir išsiviepiau. Tegul žino savo vietą. Ji maivydamasi nusiėmė akinius ir maloniai nusišypsojo:

— Misteri Keli...

— Būdamas dešimties nufotografavau misterį Hanterį nuogą besimaudantį su mis Ertisija Dubro. Tuomet ji buvo mūsų auklė.

Užsitraukiau cigaretę ir išpūčiau dūmus sekretorei virš galvos.

— Mis Dubro tuomet buvo per keturiasdešimt. Tos storulės krūtinė buvo apžėlusi — vėliau nieko panašaus gyvenime neteko matyti. Matyt, senis Hanteris jautė silpnybę plaukuotoms damoms, nes mainais už juostą jis man leido pasivažinėti savo automobiliu.

— Misteri Keli! Kaip jūs galite...

— Pasakykite jam, kad čia Dogas, ir užsiminkite apie mis Dubro. Būkit maloni.

Ji atrodė juokingai. Kol aš stovėjau ir ramiai visa tai pasakojau, joje grūmėsi pasipiktinimas ir smalsumas. Visa išraudusi, nuspaudė porą komutatoriaus mygtukų, pašoko nuo savo kėdės ir įsmuko į kabinetą.

Išgirdęs už durų skardų juoką, įsivaizdavau jos liepsnojantį veidą ir iš nuostabos išpūstas akis. Bet ko daugiau gali tikėtis iš žmogaus, daug metų praleidusio šiame komerciniame vienuolyne.

— Misteris Hanteris tuoj jus priims, — pasakė ji.

— Taip ir maniau.

— Dvidešimt metų, — atsiduso senis Hanteris.

— Trisdešimt, — patikslinau atsisėsdamas. — Tu jau tada buvai senas mergišius.

— Gaila, kad pas mane nedirbi, antraip tuoj pat būtum išgrūstas lauk.

— Nė velnio.

— Tu teisus. Aš tave paaukštinčiau. Juk tu man priminei, koks kadaise buvau. Gal dabar bent pasklis po kontorą, kad šefas buvo šaunus plevėsa, ir tie pienburniai ims žiūrėti į mane su didesne pagarba. Džiaugiuosi tave matydamas, Dogai.

— Aš irgi, seni.

— O gal turi tą mano nuotrauką su Dubro?

— Iš kur? Juk tu atėmei iš manęs juostą, dar nespėjus jos išryškinti.

— Kaip gaila! Atiduočiau padidinti ir pakabinčiau ją prie durų. Kaip malonų prisiminimą apie jaunystę.

— Ar nori pasakyti, kad jau išpjauta tavo prostitucinė liauka?

— Ne, tik masažuojama. Kai tai daro gydytojas, net nejuokinga.

— O jeigu pamėgintų gydytoja moteris?

— O pas ką aš einu, kaip tu manai? — Hanteris atsilošė kėdėje ir sukikeno. Žiūrėjau į tą susiraukšlėjusį senioką nuskusto nykštuko veidu, iš pažiūros paliegusio kūno, ir supratau, kad išvaizda jis labai nusileidžia savo jauniems kolegoms teismo salėje. Bet jei reikia apginti tikrai kokį svarbų reikalą, tereikia žvilgtelėti į jo subjaurotą boksininko ausį, kuri taip nevykusiai styro iš vienos jo galvos pusės, ir viskas pasidaro aišku.

— Aš padidinčiau tą nuotrauką, — pakartojo jis.

— Nenusimink, organizuosim kitą. Aš pažįstu tokių mergaičių...

— Deja. Skamba gundančiai, bet liko tik prisiminimai. Aš jau per senas. Tiesiog buvo malonu prisiminti. — Jis ištiesė man pasidabruotą riešutmedžio cigarų dėžutę. — Cigarą?

Papurčiau galvą.

— Matau, kad gavai mano laišką. Kiek vargau, kol tave suradau!

— Taip, aš nesėdžiu vietoje.

Jis sukryžiavo ant krūtinės rankas ir kelias sekundes žiūrėjo į mane.

— Kažkas tavyje neįprasta, Dogai.

— Pasenau.

— Ne tai.

— Pasidariau išmintingesnis?

— Visiems taip atsitinka.

— Ne visiems.

Hanteris šelmiškai šyptelėjo, akyse sublizgo žiburėliai.

— Be reikalo senis tavęs nemylėjo.

— Už ką jis turėjo mane mylėti? Jam reikėjo teisėto palikuonio, o motiną sugundė pravažiuojantis bufetininkas. Todėl ir nusprendė visą gyvenimą laikyti mane po prekystaliu, kad neįžeisčiau šeimos orumo.

— Ar žinojai, kad tavo motina susituokė su tėvu?

— Žinoma. Aš ir dabar turiu santuokos liudijimą. Motina norėjo, kad žinočiau.

— Bet kodėl ji nepasakė šeimai?

— Gal ir ji turėjo savotiško orumo.

Leilandas Hanteris išnėrė rankas ir atsirėmė alkūnėmis į stalą.

— Viskas būtų kitaip, jeigu senis būtų žinojęs.

Išsiėmiau iš pakelio cigaretę ir užsirūkiau.

— Dabar tai nebesvarbu. Man reikia mano dešimt gabalų — ir baigta. Nuo to laiko, kai namuose gyveno tarnų ir tarnaičių, veikė ir ištobulinta sistema — atsilyginti, išmesti kaltininką į gatvę ir pamiršti nešvarų darbelį.

— Tęsk, tęsk savo samprotavimus.

— O kodėl gi ne? Jeigu gundytojas būdavo kuris nors palikuonis, tai vadindavo jaunystės išdaiga. Bet jeigu sugundytoji būdavo šeimos narė, jos vardas amžinai likdavo gėdingai suteptas.

— Tau vertėjo tapti advokatu.

— Sakykim, kad esu filosofas.

— Ar tau neapmaudu?

— Dėl ko?

— Na, jie valdo visas Berinų šeimos įmones.Tavo pusbroliai Alfredas ir Denisonas, vienas — prezidentas, o kitas — valdybos pirmininkas. Dauguma akcijų priklauso Vedai, Pemai ir Liuselei. Tavo tetulės ir dėdulės vadovauja paradui iš savo prabangių namų Mondo Biče ir Grandsaite, rengia balius ir tuokiasi, o apie tai trimituoja visi laikraščiai.

— O kas čia linksma?

— Dabar tu grįžai.

— Pažadu negadinti jiems gyvenimo. Tik atiduokit man dešimt gabalų.

— Testamentas gana specifinis. Jeigu tavo praeityje yra bent užuomina į nedorovingumą...

— Aš žudžiau žmones, juk tu žinai.

— Tai buvo karas. Už tai turi apdovanojimų.

— Su merginomis ant šieno išdykavau.

— Tai leidžiama. Paaugliai linkę eksperimentuoti.

— Aš ne paauglys.

— Taigi, kad ne.

— Kalbėkim iš esmės.

— Ar nėra pavojaus, kad kokia nors dama gali pateikti įrodymų, kad ji ir tu... tarkim... turėjote, kaip sakant... nesantuokinių ryšių?

— Štai dabar prabilo teisininkas.

— Tu man neatsakei.

Užsirūkiau cigaretę ir atsilošiau kėdėje.

— Drauguži, esu visiškai normalus. Velniškai myliu moteris ir kalbu apie tai su malonumu. Ir būčiau patenkintas, jeigu ir jos tą patį pasakytų apie mane. Turiu puikių atsiliepimų, ir nemažai.

Senio veidas iš juoko susiraukšlėjo, jis patogiai įsitaisė savo kėdėje.

— Dogai, tu vis dar vaikigalis. Jeigu šitaip kalbėsi, matysi palikimą kaip savo ausis. Ar tau sunku truputį pameluoti?

— Deja, šioje srityje nesu toks meistras, kaip mano šeimynėlė. Esu visada pagaunamas meluojant. Net kai sakau tie-

są. Jokios naudos iš melavimo. Noriu savo dešimties gabalų, ir viskas.

Ant sienos reikšmingai tiksėjo senovinis prisukamas laikrodis. Žiūrėjau į šeimos advokatą, žinodamas, kad jis ruošiasi pasakyti man tai, ko nenorėtų sakyti, ir tylėdamas laukiau. Vis ta pati sena istorija. Tik norėjau įsitikinti, kad visiškai niekas nepasikeitė.

— Niekas nenori atiduoti tau net šitos sumos, — pagaliau ištarė senis.

— Kaina nedidelė palyginti su visais likusiais milijonais. Kam barškinti skeletais šeimos rūsyje?

— Ar žinai biržos naujienas, Dogai?

— Kartais perskaitau. Dideli svyravimai. Aš ne lošėjas.

— Berinų šeimos įmonių padėtis nepatikima.

— Nejaugi jie bankrutuos dėl dešimties tūkstančių?

— Ne visai. Jeigu tavo senelio testamentas patvirtina prosenelio testamentą ir tu turi patvirtintą savo motinos santuokos liudijimo nuorašą, gali pretenduoti į viską kaip tiesioginis vyriškos linijos paveldėtojas.

— Turiu labai seną kopiją. Tikriausiai žinai, kad teismo archyvas, kur buvo laikomas originalas, sudegė, o kunigas ir liudininkai mirę.

— Taip, žinau. O kaip tu sužinojai?

— Norėjau tiksliai išsiaiškinti. — Užgesinau nuorūką ir įmečiau ją į peleninę ant stalo. — Vadinasi, dešimt gabalų negausiu?

— Deja, ne, Dogai.

Atsistojau ir pasirąžiau. Šiandien nuostabi diena, ir joks smogas nesutrukdys man gėrėtis gyvenimu.

— Lažinamės? — pasiūliau Hanteriui.

— Tik ne su tavim. Iš visos šeimos tik tu turi senelio burną, plaukus ir tokį pat užsispyrėlio smakrą.

— O kieno akys?

— Nežinau, Dogai. Į motinos nepanašios.

— Tėvo akys. Matyt, nepėsčias buvo vyrukas. Eime išgerti alaus, turbūt jau dešimt metų nebuvai aludėj?

— Ne mažiau kaip penkiolika. Eime.

Ji pasakė, kad jos vardas Šarman. Kai išėjo iš vonios, įsisiautusi į frotinį rankšluostį, pritariamai nusijuokiau, žiūrėdamas į jos tvirtas valstietiškas kojas, dideles standžias krūtis ir paprastą nuoširdžią šypseną, atvėrusią baltus sveikus dantis. Uždėjęs ant grotuvo Bethoveną, supyliau į stiklinę likusį alų.

— O senis dar šaunuolis, — pagyrė Šarman.

— Ilgio užteko?

— Aš ne apie tai. Jis tikras meistras ir mane nustebino. — Ji atsikando iš karto pusę dešrainio ir patylėjusi paklausė:

— Dogai, ar jis ne...

— Ne, ne giminaitis. Nejau pagalvojai, kad anūkas pavaišino savo senelį gražuole?

— Turbūt ne. Girdėjau, būna atvirkščiai.

— Aš irgi girdėjau. Vyresnieji sulaukė, kol vaikigaliui išdygs pirmieji plaukeliai tam tikroje vietoje, ir nusivedė jį gimimo dienos proga į bordelį. Kitą kartą vargšelis prakaituoja, prakaituoja, bet nieko neišeina. Tuomet sumoka savo damai daugiau ir prašo pameluoti dėdulei, kad viskas ėjo kaip iš pypkės, paskui vaikšto namuose kaip gaidys ir pasakoja visiems apie savo didvyriškumą.

— Ir tau taip yra buvę?

— Saulele, dvidešimties metų aš jau buvau senas lovelasas.

— O dvylikos?

— Ir dvylikos jau buvau patyręs mėgėjas. Ar Hanteris buvo tau švelnus?

— Tikra svajonė. Reikia pagalvoti, ar ne verta pradėti su seniais.

Šarman vėl atsikando dešrainio, atsisėdo priešais mane ir apsikamšė rankšluosčiu. Atsidrėbusi kėdėje, ji užsikėlė kojas ant stiklinio kavos staliuko.

— Bent jau sukryžiuotum kojas, — sugėdinau ją.

— Aha. — Šarman baigė kramtyti dešrainį, aplaižė pirštus. — O kas tau? Ar varžaisi?

— Atvirkščiai, galiu susijaudinti, o esu pavargęs.

— Juk tu ką tik Marsiją nudulkinai. Ar tau patiko mano draugė?

— Gera mergaitė.

— Bet truputį keistoka. Žaidė narkotikais, bet aš ją ištiesinau. Dabar ji susitikinėja su gerais žmonėmis. Ji žavisi tavimi.Kaip tu ją pasmaginai?

— Jai reikia meilės. Daviau jai vieno savo bičiulio adresą. Rytoj ji nueis pas jį, ir jis padės jai įsidarbinti.

— Ji man sakė. Pusantro šimto per savaitę prie mašinėlės. Pražudei gerą kekšę.

— Apgailestauju.

— Neapgailestauk. Juk ji baigė koledžą. Aš vos ištempiau mokyklą Brukline. Kad taip man kas padėtų.

— Liaukis, Šarman, juk tu visiškai patenkinta savo gyvenimu.

— Tai todėl, kad aš dar ir nimfomanė. Taip sakant, universali profesionalė. Beje, kaip tu mane suradai?

— Prisimeni Džo Aleną iš Belgijos?

— O, šaunuolis Džo. Jis norėjo padaryti man tatuiruotę. Jis ir apie tave papasakojo. Aš nepatikėjau. — Ji linktelėjo į uždarytas kito kambario duris. — Marsija sako, kad Džo nemelavo. Girdi, nemelavo.

— Aš stengiausi.

— Ir Marsija taip sako. O kam senuką su savim atsivedei?

— Kad įsitikintų dar turįs parako ir, reikalui esant, sugebėtų mane apginti.

— O tas reikalas — dešimt gabalų?

— Net didieji advokatai pasidalija su prostitutėmis savo slapčiausiomis mintimis.

— O kaipgi? Paimk Matą Hari.

— Prisimink jos galą. Juk ją kuo rimčiausiai nušovė.

— Visi jūs, vyrai, trenkti, — pasakė Šarman.

— Trenkti, — pakartojau.

— Niekai, — nusijuokė ji.

— Ir aš taip manau.

Sėdėjome kavinėje, šluostydami duona kiaušinienės likučius iš savo lėkščių, ir žiūrėjome, kaip Niujorko darbo žmonės skuba į pirmąją pamainą, prasidedančią septintą ryto. Sumaitota Leilando Hanterio ausis liepsnojo dar ryškiau nei tą dieną, kai jis buvo sumuštas, jo kostiumas buvo netvarkingas, bet nuotaika puiki.

— Gali peržegnoti palikimą, Dogai. Įtikinamai įrodei.

— Norėjau, kad tau neliktų abejonių.

Jis susigrūdo į burną paskutinį duonos gabaliuką, atsilošė kėdėje, toks laimingas ir patenkintas.

— Net nemaniau, kad toks senas pirdalius kaip aš dar gali kam nors tikti.

— Kada tau buvo paskutinis kartas?

— Neprisimenu.

— Šarman apie tave labai geros nuomonės.

— Kaip miela. Aš jos niekada nepamiršiu. Ir kaip galima užmiršti tą šilkinę odą, lygią, be jokių raukšlių. Keista, bet aš net nepagalvojau, kad nesusidorosiu. Dabar jau nebegalėsiu taip pasiaukojamai dirbti. Beje, už viską sumokėjai tu, ar ne? Kiek aš tau skolingas?

— Vaišinu. Mane visada graužė sąžinė, kad šnipinėjau tave su senute Dubro. O kuo viskas baigėsi? — paklausiau juokdamasis.

— Išsiskyrėme kaip jūroje laivai. Po metų ji ištekėjo už sodininko. Tuomet nuogalių maudynės atrodė kaip tikra orgija.

— O iš jos ar bent ko nors išmokai?

— Deja, ne. Mano mokymosi priemonės buvo pornografiniai įkalčiai, kurie figūruodavo cenzūros įstatymo pažeidimų procesuose. Dar retsykiais pas mane iš toli atvažiuodavo egzotiškų draugų. Grįžkime prie tavo reikalų. Turbūt supratai, kad nesu jau toks kvailas.

— Nenorėčiau, kad meluoti tektų tau, drauguži.

— Tau neteks kautis iki paskutinio kraujo lašo.

— Kodėl?

— Reikia pripažinti, kad tu visai nebe tas Dogas, kurį jie buvo įpratę stumdyti.

Baigęs gerti kavą, paprašiau sąskaitos.

— Manai, kad ši informacija paskatins juos surengti puotą mano garbei?

Leilandas Hanteris nustojo šypsotis, atidžiai ir rimtai pažvelgė man į veidą.

— Kaip reaguoji į patarimus?

— Žiūrint kieno. Tavo — priimsiu. Atverk savo išminties lobyną.

— Atsimink, Dogai. Aš visą savo gyvenimą esu susijęs su Berinų šeima. Mano išsilavinimu pasirūpino tavo prosenelis, jo padedamas aš pradėjau savo verslą. Ir viskas todėl, kad jis ir mano tėvas buvo ištikimi draugai. Mano tėvas žuvo, kai nebuvau dar gimęs. Nori nenori, bet mano moralinė pareiga — tarnauti jiems.

— Tu jau seniai sumokėjai savo skolą, advokate. Tik tavo apsukrumas išgelbėjo Berinų korporaciją krizės metais; tavo įžvalgumas padėjo jiems užsidirbti iš karto milijonus, o tavo talentas — jų klestėjimo šaltinis.

— Taip buvo, kol buvo gyvas ir viską tvarkė tavo senelis. Kai jis pradėjo nebesusidoroti, šeima akimirksniu viską pasuko savaip. Aš buvau paskutinis mohikanas, mano nuomonę išklausydavo, bet jos nepaisydavo.

— Tai ko tu plėšaisi? Juk tu pats esi didis žmogus. Berinų korporacija — žaisliukas palyginti su tavo valdomais susivienijimais. Tiesa, velniškai didelis, bet vis dėlto žaisliukas.

— Aš tau sakiau. Tai mano moralinė pareiga.

— Gerai, gerai. Laukiu tavo patarimo.

Paprašiau padavėją dar atnešti kavos. Supratau, kad paskaita bus ilga.

— Prisimeni avariją, kuri nutiko tavo pusbroliui Alfredui su jo lenktyniniu automobiliu?

Įsimečiau į kavą du gabaliukus cukraus, ir jie sukliunksėjo, šiek tiek primindami man lūžtančių kaulų garsą.

— Nebuvo jokios avarijos. Tas nenaudėlis tyčia ant manęs užvažiavo. Jis turėjo lenktyninį automobilį, o aš — senutėlį dviratį. Jis užvažiavo ant kelkraščio, norėdamas mane

partrenkti, ir jeigu nebūčiau spėjęs atšokti į šalį, būtų baigęsi kur kas liūdniau nei kojos lūžiu.

— Jis sakė, kad automobilio nesuvaldė ant žvyro.

— Melas! Tu ir pats žinai. — Pamaišiau kavą ir paragavau. Taip ir maniau — persaldyta. — Keista, bet tuomet aš labiau gailėjau dviračio, o ne kojos.

— Prisimeni, ką tu iškrėtei, grįžęs iš ligoninės?

Vos neprunkštelėjau iš juoko. Nepriklausomybės dieną per fejerverką nušvilpiau aviacinę signalinę raketą ir pritaisiau ją prie jo mašinos dugno. Sprogdama ji prakiurdė sėdynę, o Alfredui turbūt visą mėnesį neužgijo užpakalis.

— O iš kur tu žinai? — paklausiau.

— Juk aš teisininkas, smalsaus proto. Išsiklausinėjau, radau liudininkų. Nesunku buvo susieti kažkokį vaikigalį ir dingusią pirotechniką.

— Jeigu būtum prasitaręs, mane gyvą būtų iškepę.

— O kam? — jo akyse sušvito juoko žiburėliai. — Tiesą sakant, Alfredui gerokai kliuvo, ir kerštas buvo gan originalus. Manau, jis daugiau prie tavęs nebekibo?

— Tiesiogiai ne. Rasdavo kitokių būdų.

— Tu juos visada ignoruodavai.

— Aš neturėjau ko prarasti, o Alfredas turėjo.

— O dabar pereisime prie Denisono.

— Prie to gyvačiuko, — šyptelėjau.

— Turi galvoje tą atvejį, kai miesto kekšelė pasiskundė buvusi išdulkinta, ir seneliui teko duoti jai pinigų abortui? — Hanteris įsmeigė į mane akis ir laukė patvirtinimo.

— Jos niekas nekvietė į pikniką. Aš jos net nepaliečiau. Tai Denisas nusitempė ją į krūmus, o viską suvertė man ir dar sumokėjo tai kalei šimtą dolerių, kad ji apkaltintų mane.

— Tau tuomet gerokai kliuvo.

— Senelis pavaišino lazda. Visą savaitę prasivoliojau lovoje, netekęs visų savo privilegijų. Jis atsikratė net šuns, kurį buvau priglaudęs.

Nusijuokiau ir ėmiau gurkšnoti kavą.

Leilandas Hanteris susiraukė, žiūrėdamas į mane keista veido išraiška.

— Kas čia juokinga?

— Yra šis tas. O dabar atrodo dar juokingiau. Aš vienintelis viską žinojau apie tą mergiotę, nes man vienam pavykdavo pasprukti į miestą. Ta penkiolikmetė jau buvo visko regėjusi merga. Ji miegodavo už pinigus su vietinės gamyklos darbininkais. Ji sumojo, kad galima užsidirbti, ir apmovė Denisą. Jis mirtinai išsigando, juo labiau kad tai buvo jo debiutas. Visi manė, kad jos motina Liusi Longstrit, kuri laikė pigų bordelį Trečiojoje gatvėje.

— O kur humoras, Dogai?

— O šit kur. Denisas gavo arklišką triperio dozę. O aš šauniai pasilinksminau, slapčia stebėdamas, kaip jis bando pasišlapinti ir cypia iš skausmo. Jo gydymą šeima griežtai slėpė. O aš linksmindavausi, slėpdamas jo vaistus.

Hanteris jau nebesišypsojo, o tramdė juoką.

— O aš galvojau, kas čia darosi! Vyko kažkokios derybos su sveikatos apsaugos atstovais, matyt, po to, kai gydytojas pasiuntė savo ataskaitą. Buvo imtasi priemonių, kad niekas nieko nesužinotų. Maži Konektikuto miesteliai gali sukelti didelį triukšmą, sužinoję, kad populiariausios šeimynos atžala pasigavo triperį nuo vietinės šliundros. O atpirkimo ožio turbūt niekas ir neprisiminė?

— Klysti, advokate. Kaip tik tada senis padovanojo man naują automobilį ir pasiūlė pasirinkti koledžą, kur norėčiau mokytis. Nemanau, kad visa tai buvo daroma iš širdies gerumo.

Hanteris pakėlė prie lūpų kavos puodelį ir atidžiai pažvelgė į mane savo paukščio akimis.

— Dabar, kai viską žinau, gal ir iš gerumo. Tavo senelis turėjo savotišką garbės supratimą. Tu buvai dar vaikigalis, galėjai lengvai prasitarti apie tą niekšelį ir būtum pavertęs šeimą pajuokos objektu, ir niekas tavęs nebūtų pasmerkęs. Bet tu sąmoningai nutylėjai. Štai tada ir pradėjai jam patikti. Labai gaila, kad nuo to laiko taip retai jį matydavai. Ar apie tai dar kas nors žino?

— Žinoma. Motina žinojo. Istorija jai atrodė juokinga. Dar sodininkas, vedęs tavo nuogalę Dubro. Juokingiausia šio-

je istorijoje tai, kad kai Denisas įvykdė savo pirmąjį seksualinį žygdarbį, aš jau buvau išbandęs gal tuziną moterų. Ir gerai žinojau, kad mergiščia turi triperį, tad apie mano dalyvavimą negalėjo būti nė kalbos. Man beliko pasitraukti į šalį, išsilaižyti žaizdas ir laukti, kada Denisas eis šlapintis ir kauks iš skausmo. Reginys tikrai buvo vertas dėmesio.

Hanteris išgėrė kavą ir nustūmė puodelį.

— Vadinasi, tavo sugrįžimas ne vendeta? — paklausė jis.

— Aš tik noriu gauti savo dešimt gabalų. Žinoma, jeigu man pavyks apeiti tą kvailą testamento sąlygą.

— Juk pats sakei, kad tai neįmanoma.

— Taip, bet jeigu iškelta moralinė sąlyga man, tokia pat turėtų būti iškelta ir kitiems, kaip manai?

— Teisinga pastaba. Tačiau jie gyveno visų akivaizdoje. Taip sakant, jų elgesį galima bet kada patikrinti.

Padėjau ant sąskaitos penkis dolerius ir pakilau.

— Hanteri, mielas mano drauge, tu man tinki į senelius, bet dar daug ko nežinai. Kiekvienas turi ką slėpti.

— Net ir tu, Dogai?

— Jeigu jau užkasu savo kaulą, tai giliai.

— Ir niekas neatkas?

— Iš pradžių teks įveikti mane.

— Tiek vargo dėl dešimties tūkstančių?

Patraukiau pečiais ir prisidegiau cigaretę.

Pasivaikščiojome po miestą, o paskui grįžome į Hanterio kontorą. Visur, nuo lifto iki priimamojo, sutiktieji nustebę žiūrėjo į mus, netikėdami savo akimis. Visada tvarkingas Hanteris ėjo išsidraikęs, pasišiaušęs ir laimingas su kažkokiu driskiumi, be to, kiekvienas lengvai galėjo nuspėti, kaip mes leidome laiką. Mus išvydusi, sekretorė nusigriebė akinius, iš nuostabos juos išmetė ir, bandydama susitvardyti, klupdama sumurmėjo "labas rytas". Įėjęs į kabinetą, Hanteris surimtėjo ir tarė:

— Ech, gaila, ji nežino, kad aš turiu kaip tik tai, ko jai reikia.

— Na, na, bičiuli. Aš neplanavau paversti tavęs seksualiniu maniaku.

— Tu čia niekuo dėtas. Įtariu, kad aš toks buvau visada. Tiesiog trūko laiko pasitobulinti.

— Tai padaryti niekad nevėlu.

Hanteris patogiai įsitaisė savo kėdėje, jo akyse šokinėjo velniukai.

— Gerai pasakyta, Dogai. Velniop filantropiją, geriau atiduosiu pinigėlius tai, kuri jų verta. Beje, koks jos vardas?

— Šarman.

— Žavinga būtybė. O man kaip... reikia gauti tavo vizą, jeigu sumanysiu ją dar kartą aplankyti?

Juokdamiesi žiūrėjome vienas į kitą.

— Ką turi galvoje, advokate?

Hanteris atsilošė, atlaisvino kaklaraištį, ir jo veidas atgavo įprastą profesionalią išraišką.

— Ar žinai, kiek kartų aš bandžiau tave surasti, Dogai?

— Ne.

— Mažiausiai kasmet.

— Kam tau tie rūpesčiai?

— Man būdavo patikėti įvairūs komerciniai reikalai, ir aš privalėjau vykdyti savo pareigas. Tačiau susidūriau su tam tikrais sunkumais. Tu buvai demobilizuotas Europoje ir tuoj pat dingai iš akiračio. Ėmiausi visų priemonių tave surasti, tikrinau kiekvieną informaciją apie tave, bet viskas veltui. Tikrai, Dogai, aš jau buvau bepradedąs manyti, kad tu jau miręs. Juo labiau kad karinė žvalgyba, Interpolas ir policijos valdybos visose šalyse turėjo daugybę bylų apie demobilizuotų karcivių, kuriems paleidžiant iš tarnybos buvo išmokėtos gana didelės sumos, dingimą arba nužudymą.

— Tiesiog nebuvo reikalo grįžti.

— Kodėl, Dogai?

— Advokate, kas manęs čia laukė? Man buvo dvidešimt, kai išėjau kariauti, ir dvidešimt ketveri, kai baigėsi karas. Aš norėjau pamatyti pasaulį, laisvai pagyventi, kad Berinų šeima nekvėpuotų man į pakaušį. Nebandyk manęs įtikinti, kad mano sprendimas juos nuliūdino. Kam jiems skeletas rūsyje, juo labiau kad jis per garsiai barškėjo kaulais, kai buvau namuose,

ir buvau nuolatinis mano motinos nepadoraus elgesio priekaištas, užtraukęs amžiną gėdą didžiajai šeimynai. Man iki gyvo kaulo buvo įgrisęs tas klanas, ir aš džiaugiausi jo atsikratęs. Po motinos mirties manęs apskritai niekas su ja nebesiejo. Štai tada Dogas ir nutrūko nuo grandinės.

Atsikvėpiau, iškračiau iš pakelio dar vieną cigaretę ir užsirūkiau.

— Nors ir keista, bet senio kartais pasigendu. Jis buvo tokio amžiaus, kad mano išsišokimai priversdavo jį pakrutėti. Aš mėgdavau jį pergudrauti.

— Nemanau, kad tau tai pavykdavo, — paprieštaravo Hanteris. — Jis buvo tikras gudragalvis.

— Ar jis tau nepasakojo, kaip kartą jį supykdžiau? — nusijuokiau prisiminęs. — Kartą smarkiai prikūliau senio Vebsterio sūnų, o senasis Vebsteris kaip tik ruošėsi parduoti seneliui žemės sklypą Mondo Byčo pietų pusėje. Sandėris neįvyko. Senelis įtūžo ir smarkiai mane aprėkė.

— Žinau, — šyptelėjo Hanteris. — O tu pasiuntei jį velniop ir kitą dieną užsirašei į karines oro pajėgas.

— Taip buvau sumanęs. Po dvejų metų koledže panorau skraidyti.

— Ir tau sekėsi. Senis Kameronas didžiavosi tavo žygdarbiais.

— Kažin.

— Tikrai. Apie tai jis prasitarė tik man. Tu kažkuo jam priminei jį patį jaunystėje. Bet tu niekada nesvajojai iškilti — ir tai buvo tavo didžiausia klaida. Juk tu žinai, kaip jis svajojo apie tiesioginį vyriškos eilės palikuonį.

— Liaukis, Hanteri. Aš jam buvau tikras velnio išpera. Net motinos ir tėvo vedybos nieko nepakeitė. Beje, vienintelis senelio brolio sūnus spėjo priveisti krūvą vaikų prieš iškeliaudamas pas protėvius, todėl senelis turėjo kam palikti pinigėlius. Berinų korporacija pateko į ištiestas rankas. Mano dešimt tūkstančių — tik simbolis, bet man jų reikia.

— Dėl pinigų jokių problemų. Kameronas paliko potvarkį perduoti tau paketą akcijų už dešimt tūkstančių dolerių

per atitinkamą laikotarpį po to, kai gausi mano pranešimą. Žinoma, atsižvelgiant į testamento sąlygą. Jeigu būtum grįžęs keturiasdešimt šeštaisiais, būtum gavęs penkis tūkstančius. Tuomet akcijų vertė buvo didesnė. Konjunktūra per tą laiką pasikeitė, ir dabar dešimt tūkstančių prilygsta dvidešimčiai tūkstančių akcijomis. Kiti penki tūkstančiai buvo padalinti po lygiai Alfredui ir Denisonui. Gana keistas testamento punktas. Kameronas aiškiai nenumatė krizės ir dabartinės infliacijos. Manau, jis priturėjo tą paketą, kad Alfredas ir Denisonas pasisemtų patirties prieš gaudami didelę šeimos kapitalo dalį.

— Juk kalbama tik apie dešimt tūkstančių, — ištariau.

— Daugiau.

— Argi?

Hanteris palinko prie savo kartotekos, ištraukė pageltusį aplanką ir ištiesė man.

— Ne tiek ir daug, bet turiu tau pranešti. Tavo senelis kartą įsigijo didelį žemės sklypą Niū Meksiko valstijoje, tikėdamasis, kad vyriausybė nuties ten irigacinę sistemą. Kongresas nepritarė projektui, bet žemė tebėra... puiki, sausa, akmeninga. Tikras rojus gyvačių gaudytojams ir turistams fotografams.

Jis pastukseno pirštais aplanką ir ištiesė man rašiklį.

— Jeigu tau pavyks surasti kokį kvailį, tu galėsi parduoti sklypą po dvidešimt penkis už akrą. Gausi lygiai tūkstantį dolerių. Ne kažin kiek, bet vis geriau negu nieko. Mokestis už žemę sumokėtas, jis labai nedidelis.

Pasirašiau ir grąžinau popierius Hanteriui.

— Labai dėkingas. O kaip dėl mano dešimties tūkstančių?

— Tu ką tik pasirašei pranešimą apie galimybę juos gauti. Tau, Alfredui ir Denisonui akcijos bus perduotos oficialiame šeimos susirinkime Grandsaite, šeimos rezidencijoje. Ar poryt tau tinka?

— Ar man būtinai reikia dalyvauti? — paklausiau nepatenkintas.

— Taip, reikia. Argi nenori patirti susijungimo su šeima džiaugsmo?

— Tas pats, kas sutikti kobrų šeimyną.

Senis šyptelėjo, bet neišgirdau, ką jis sumurmėjo.

— Ką? — paklausiau.

Jis palingavo galvą ir vėl šyptelėjo.

— Taigi poryt. Mudu vyksime iš čia. Lauksiu tavęs ketvirtą valandą dienos.

Leilando Hanterio apmąstymai

"Tas pats, kas sutikti kobrų šeimyną", — pasakė Dogas ir neišgirdo, kaip atsakiau: "O kas mangutas?"

Dogeronas Kelis, paauglys, kurį būdavo sunku suprasti ar demaskuoti. Jam į viską būdavo nusispjaut, jis ir dabar nepasikeitė. Kiekvienas pamanytų, kad jis — visko regėjęs vaikinas, kuris paskrajojo po pasaulį, pasilinksmino ir patyrė viską, ko širdis geidė. Vaikinas, kuris niekuo netapo ir nieko netroško.

Bet manęs neapgausi, aš — senas vilkas. Iki valiai esu prisižiūrėjęs į savo klientus pro kalėjimo grotas ir permatau juos kiaurai. Nors jie ir labai skirtingi, bet visada atsiduria arba vienoje, arba kitoje įstatymo pusėje. Dogeronas Kelis slepiasi po kauke. Jis — vilkas ėriuko kailyje, visada tykantis grobio, ir visur jaučiasi kaip žuvis vandenyje.

Kartais pagalvoju, kiek žmonių jis iš tikrųjų nužudė. Už kuriuos negavo medalių. Kartą Interpolo agentai paprašė manęs padėti atpažinti žmogų, pagal aprašymą labai panašų į Dogą. Tam žmogui pavyko pagrobti visą krovinį nacistų aukso, kuris turėjo būti išsiųstas į Maskvą. Nuotrauka buvo neryški. Maskva viską neigė. Po atlikto tyrimo buvo spėjama, kad nusikaltėlis arba jau miręs, arba dingęs be žinios. Nuotrauka tebeguli mano rašomojo stalo stalčiuje. Šimtus kartų ją apžiūrinėjau. Sunku atskirti. Gal tai Dogeronas Kelis, o gal ir ne jis.

Kur tu esi iš tikrųjų, Dogai? Tavo akyse slypi kažkas man seniai pažįstama. Tai pašėlęs ryžtas ir dar kažkas nesuvokiama, ko anksčiau nebuvo.

Žiūriu į kalendorių ir galvoju, kada nugriaudės sprogimas.

Tu bomba, Dogai, tikra vaikščiojanti bomba. Bet aš vis tiek tave myliu. Tu įžiebei senio gyvenime gyvą kibirkštį.

3 skyrius

Li Šėjaus apmąstymai

O Viešpatie! Jeigu mane ištinka bėda, tai būtinai kas nors ypatinga — taip ir žiūrėk, kad nepradėtų dar ir FTB ant kulnų lipti... Baisu ir pagalvoti... Jau girdžiu gaudžiant teismo salę, belaukiančią sugrįžtant prisiekusiųjų, teisėjo plaktuko kaukšėjimą ir kalėjimo grotų žvangesį. Kaip turėsiu jaustis su nikeliuotomis apyrankėmis ant užlaužtų rankų! Vienintelis mano pažįstamas, pabuvęs už grotų, pasakojo, kad maistas ten šlykštus, sargybiniai — sadistai, o tarp kalinių yra tokių, kad apsaugok Viešpatie.

Ir šit sėdžiu kaip paskutinis kvailys priešais seną lagaminą ir skaičiuoju pinigus. Kad bent banknotai būtų visi nauji arba visi seni. O dabar — visi sumišai. Kol suskaičiavau pustrečio milijono, suprakaitavau, rankos pradėjo virpėti, o pilvą taip suėmė, kad iš skausmo akys ant kaktos iššoko. Aplinkui viskas žaliuoja, kaip ką tik nuskustoje vejoje, o lagamine dar visa galybė.

Iš kur tie pinigai?

Kaip jam pavyko pernešti per muitinę?

Kieno jie buvo?

Tas psichas Dogas net nemirktelėjęs paliko viską pas mane. O mano duryse tik viena spyna ir net revolverio neturiu. Žvalgausi po kampus, galvodamas, kur čia paslėpus visą tą krūvą. Šiuolaikiniuose butuose slėptuvių kažkodėl nenumatyta, o sieninėje spintoje neberasi vietos net porai batų.

Žinoma, mudu draugai, Dogai. Tu išgelbėjai mano uodegą, ir aš tau skolingas, bet juk ne šitiek, velniai rautų!

Kažkada tu buvai šaunus ir sukalbamas vaikinas. Visada toks paslaugus, galėdavai skristi už bičiulį, jeigu šis užsidegdavo nuvažiuoti pas mergaites į Londoną: užstodavai žemes-

nio rango vaikinus, jeigu juos engdavo kuopos vadas; pasirūpindavai merga, jeigu jos mielasis neateidavo į pasimatymą. Dieve, tu buvai toks atlapaširdis. Nežinau, kas atsitiko ir kodėl, bet tu pasikeitei. Kai baigėsi karas, tu kažkodėl negrįžai ir pradingai kažkur pasaulio užkaboriuose, primindamas apie save retais atvirukais iš kokio nors krašto — Alžyro ar Budapešto. Erniui Kirelui pasirodė, kad jis matė tave Marselyje, bet tuo nebuvo tikras.

Staiga prisiminiau vakarykštes paskutines žinias — buvo kalbama apie naujas priemones narkotikų gamybai kontroliuoti. Turkija mažina opijaus aguonų pasėlius, Prancūzija persekios visus neteisėtus gamintojus, Valstijos didina asignavimus kovai su narkotikų platintojais. Mane vėl išpylė šaltas prakaitas. Dabar aišku, iš kur tie atvirukai ir pinigai. Dogas vertėsi reketu, o dabar bando pasitraukti iš žaidimo, kol jo dar nenupylė. Dogai, ar tu išprotėjai? Nušvilpei kažkieno grobį ir manai, kad tai įstatymui paklusni ir padori publika. O jie suseks tave ir perpjaus gerklę.

Ir aš įsipainiojau į tą reikalą. Pats įsipiršau į užtarėjus. Atiduoti tuos pinigus valdžiai negaliu... Išmesti nepastebimai irgi neįmanoma, vis tiek liks pėdsakų. Apie tai nereikia nė galvoti. Kai tik bus aptikti pinigai ar lagaminas, aš atsidursiu keptuvėj. Jokios išeities.

Ir vis dėlto radau išeitį. Sugrūdau visus pinigus į lagaminą ir suveržiau jo diržus. Lagaminas turėtų tilpti į prieškambaryje esančią šiukšlių deginimo angą.

Suprakaitavęs tvankiame mieste, jau įsivaizdavau šalto dušo palaimą. Atsirakinau duris ir įėjau į Li butą. Jis stovėjo svetainės vidury, nervingai tampydamas kelnes. Jo veidas buvo išblyškęs ir susirūpinęs. Nematydamas manęs, jis įsispyrė į šlepetes, pakėlė mano lagaminą ir pasuko prie durų. Mūsų žvilgsniams susidūrus, jis vos neišmetė nešulio.

— Kur iškeliauji? — man nevertėjo šaipytis. Turėjau iš karto pasakyti, kad žinau, kur jis susiruošė. Jo veidas buvo tarsi atversta knyga. Jis beveik buvo pakvaišęs iš baimės, bet

tebebuvo vis tas pats draugužis Li. Ir jeigu jis ryžosi kažką daryti, jau geriau pasitraukti jam iš kelio.

— Nestabdyk manęs, Dogai.

Patraukiau pečiais, žengiau į šalį ir išsiėmiau cigaretes.

— Oda per stora. Blogai degs. O jeigu karštas oras iškels popierius aukštyn ištraukiamuoju vamzdžiu ir jie pažirs ant grindinio?

Tokia paprasta mintis sukrėtė Li, ir jo pirštai atsigniaužė. Lagaminas žlegtelėjo ant grindų.

— Tu, bjaurybe, visada viską apgalvoji iki galo.

Jis buvo įsiutęs, tikriausiai labiau dėl savo kvailumo, o paskui tą įniršį nukreipė į mane.

— Na, ir kaip tu jo atsikratysi?

Jis buvo pasiruošęs mane taranuoti.

— Kodėl neatidavus jų į banką? Priešingoje gatvės pusėje. — Žvilgtelėjau į laikrodį. — Iki uždarymo turime dar valandą.

— Nesuk man galvos, Dogai.

— Nueikim, mažyli.

— Gerai, eime.

Pakėliau lagaminą, o jis užsivilko lengvą striukę ir nusekė paskui mane.

Kasininkas iškvietė valdytoją, o valdytojas — banko prezidentą. Prezidentas pasikvietė mane į savo kabinetą, o Li pasiliko laukti priimamajame. Du banko tarnautojai stebėjo, kaip Li laižo savo sausas, sukepusias lūpas. Kai išėjau iš kabineto, darbo laikas buvo pasibaigęs, bet mus iškilmingai palydėjo iki durų ir atsisveikinant ilgai spaudė rankas.

Kai atsidūrėme gatvėje, įteikiau Li voką su dviem čekių knygelėmis. Jis žiūrėjo į jas ir net pristigo seilių lūpoms aplaižyti.

— Kodėl taip ilgai? — štai ir viskas, ką jis įstengė ištarti.

— Reikėjo suskaičiuoti.

— Tu beprotis, Dogai, visiškas beprotis. Juk jie tave su-

čiups. Jie eina karštais pėdsakais, mums nespėjus grįžti namo mūsų ten lauks lankytojai.

— Kodėl taip manai?

Jis papurtė galvą, stebėdamasis, kaip galiu jo nesuprasti.

— Drauguži, gerai, jeigu tie pinigai švarūs, jeigu už juos sumokėti mokesčiai ir patikrinti gavimo šaltiniai. O jeigu ne, tau galas.

— Pats laikas palįsti po dušu, — atsakiau ir plačiai nusišypsojau.

— Roza? — paklausiau.

— A, Dogas, — atsakė ji mieguistu balsu, bet mano balsą pažino.

— Tu man reikalinga.

— Aš tai žinojau ir laukiau.

— Atleisk, kad ilgai.

— Tik dieną. Niekai. — Išgirdau, kaip ji saldžiai nusižiovavo, ir leidau jai baigti.

— Jeigu nori, kad galutinai tave pažadinčiau...

— Pasistenk nepastebimas prasmukti pro sargą. — Ji ryžtingai padėjo ragelį, o aš nuėjau ir prasmukau. Su penktuoju visrakčiu atsirakinau duris ir įvirtau į miegamąjį. Ji kelias sekundes gulėjo, nesuvokdama, ar ketinu ją prievartauti, ar apiplėšti. Pagaliau atpažinusi mane ji tepasakė:

— O kaip sargas?

— Daviau jam šimtinę.

— Jis nepaperkamas.

— Jeigu nebūtų paėmęs, tikriausiai būčiau jį užmušęs.

— Jis — buvęs policininkas. Labai doras.

— Tuomet aš pamelavau. Pasakiau, kad esu tavo meilužis.

— Patikėjo?

— Žinoma. Jis pasakė, kad tokie kaip aš tau ir reikalingi, — išsiviepiau. — Jis pagalvojo, kad aš irgi policininkas.

— Bet jis turėjo paprašyti pažymėjimo.

— O aš jį ir parodžiau.

— Dogai... ir visa tai dėl kažkokio užpakalio? Jeigu tik būtum panorėjęs, būtum gavęs už dyką dar vakar...

— Neplepėk ir renkis.

— Tu man pasakyk... — buvo bepradedanti Roza.

— Ne,— neleidau jai baigti, — Li nežino, tik tu žinai. Mėgėjų čia nereikia.

— Iš pradžių atiduok tai, kas man priklauso. Tu kažką sumanei ir, jeigu tau reikia mano pagalbos, duok avanso.

— Kokia forma?

— Nuoga.

— O jeigu skaudės?

— Paimsi vaikišką kremą, tada neskaudės. Aš tave išmokysiu.

— Ak tu, bjauri mergiotė!

— Ar tu mane myli?

— Žinoma.

— Ar neįtikinsi manęs, kad tai pirmas kartas?

— Ne.

— Taip ir maniau. Turbūt atvykai su savo tepalu.

— Šį kartą užmiršau.

— Gerai, kad aš turiu.

— Duok tą savo kremą. — Sutepiau ją ir nusimoviau kelnes. — Nežiūrėk.

— Tik norėjau įsitikinti, ar nepamiršai namuose svarbiausio.

— Vaikeli, noriu patenkinti tave taip, kad nenukentėtų tavo švelnus ir trapus kūnelis.

Roza nuoširdžiai nusikvatojo. Atmetusi antklodę, ji atsigulė tokia klasikine poza, padėjusi galvą ant rankų, jog atrodė, kad pamiršo, ko aš atėjau.

— Pradėk, — tarė ji.

Užsitraukiau dūmą ir tariau:

— Atleisk, mažyte.

Roza atsigręžė, tikėdamasi išvysti mano bejėgiškumą ir išgirsti nerišlų pasiteisinimą, bet aš buvau geriausios formos. Tiesiog panorau užsirūkyti.

— Dogai, na, ar tu ne kiaulė?

Žavioji šliundra apsivertė ant nugaros, ir prieš mane

atsivėrė visas jos akinantis nuogumas. Stangrios krūtys ir putnios šlaunys, plonas liemuo ir velniškai gundančios kojos, pražergtos taip, kad iš gundančio plyšelio į mane žvelgė vieniša akis...

Atsistojau ir paėmiau plaukų šepetį. Yra vienas geras būdas priversti šliundrą plepėti, kad ji netrukdytų tau mąstyti ir nereikalautų tavo dėmesio. Pradėjau šukuoti jos plaukus.

Ji plepėjo.

Gražiai ir paprastai, bet sužinojau šį bei tą nauja. Užjūrio gražuolės buvo visos skirtingos. Kiekviena turėjo savo troškimą, ir kiekvienas jų judesys buvo priemonė tam troškimui įgyvendinti. O čia sava, amerikietiška šliundra, kuriai rūpi tik pinigai.

— Ak tu, mano kapitaliste, — pasakiau kaip tik tuo momentu, kai šepetys privedė ją iki orgazmo.

— Kalės vaike, — atsakė Roza, vos atgaudama kvapą.

— Komplimentas ar kritika?

— Vyras neturi tiek daug žinoti apie moterį. Kas bus tai merginai, kurią tu vesi?

— Bent jau turės turtingą seksualinį gyvenimą.

— Neabejoju.

— Ir teisingai darai.

— Ar galiu parašyti atsiliepimą?

— Apie šepetį.

— Velniai rautų, Dogai. Jeigu tu tik šepečiu pasieki tokių rezultatų, įsivaizduoju, kas bus, kai tu paleisi į darbą savo tikrąjį įnagį.

— Tai pamėginkime. Apsiversk ant pilvuko.

— Niekše, tu tik norėjai paplepėti su manim.

— Norėjau tave suminkštinti.

— Lyg man to reikėtų. Tai tave reikia suminkštinti.

— O kaip jautiesi?

— Bet ar negalima ko nors stipresnio už šepetį? — paklausė Roza.

Pritariamai numykiau ir daviau jai stipresnio. Atgavusi kvapą, ji klastingai pažvelgė į mane ir tarė:

— Li gali tave užmušti.

— Jis jau bandė.

— Nejaugi?

— Tikrai. Todėl mudu ir draugaujame.

— Visi jūs, vyrai, kuoktelėję.

— Todėl mes visada laimime. Nori būti su mumis?

Roza atidžiai pažvelgė į mane, labai išraiškingai aplaižė savo pirštą ir brūkštelėjo juo tarp kojų.

— Velniai rautų, tu žinai, kaip užvesti vyrą.

Mudu buvome abu labu tokiu.

— Dogai... ar į tave yra kas nors šovęs?

— Mieloji mergaite, aš išėjau į Antrąjį pasaulinį karą, kai man buvo dvidešimt. Buvau lakūnas, per ketverius tos mėsmalės metus neturėjau net menkiausio įdrėskimo, bet per ketverius metus po karo į mane buvo šauta keturis kartus. Yra tik vienas būdas pamatyti randus.

— Pagaliau. Pažaiskime.

— Bet juk aš niekingas kalės vaikas.

— Žinau.

— Vis tiek nori manęs?

— Dar kaip!

— Gerai, apsisuk!

— Kur tu buvai dingęs, kareivėli?

— Ar kartais netarnavai pėstininke?

— Ne.

— Tai iš kur kareiviškas terminas? Gal laivyne?

— Užsičiaupk ir dulkink.

— Jums leidus.

— Greičiau pasirink, kaip , — nekantriai paragino Roza.

— Na, kuris iš mudviejų kuoktelėjęs?

— Ar pradėsi pagaliau?

— Juk prisimeni, kad atėjau pas tave su reikalu.

— Prisimenu.

— Tai kam blaškai mano dėmesį?

— Užsičiaupk ir dulkink. Apie reikalą paskui.

— Jūs, moterys, visos vienodos, — įgėliau.

— Netiesa, — pasipiktino Roza. Ir padarė tai, ko aš siekiau. Apsisuko, iškeikė mane ir suglaudė kojas.

— Ar turi priešmirtinį norą, niekše? — paklausė ji.

— Žinoma, — atsakiau.

Sušveitęs keptuvę kiaušinienės, pažvelgiau į Rozą per kavos puodelio, pakelto prie lūpų, viršų. Ji pasipuošė koljė ir apsijuosė plačiu odiniu diržu. Efektas buvo stulbinantis.

— Ar visada taip rengiesi?

— Tai šiek tiek trumpiau už įprastą mini, — šyptelėjo ji. — Klausyk, ar tu visada po moters šitaip ryji?

— Visada, — linktelėjau. — Natūralus atsigavimo refleksas.

— Tai kirsk. Trūksta žodžių, — ji užvertė akis. — Tu tikras šaunuolis! Tai tas retas atvejis, kai pati pasirengusi sumokėti.

— Jau sumokėjai, Roza. Gerai pasikalbėjome. Tu leidai man atsikvėpti nuo to amžino skubėjimo per laiką ir erdvę.

Ji supratingai panarino galvą, atidžiai žiūrėdama į mane. Gurkštelėjusi kavos, paklausė:

— Juk tu ne dėl to atėjai?

— Gudruolė.

— Šiek tiek protauju. Žinoma, tau negaliu prilygti, bet ženklus šifruoti moku.

— Ir ką gi tu perskaitei?

Ji baigė gerti kavą, pastatė puoduką ant lėkštutės ir pradėjo lėtai sukti ją pirštais.

— Susitikai su manim pirmą kartą ir taip mane įaudrinai, kad vargu ar galėsiu kitą kartą tau atsispirti. Dabar laukiu, kada pradėsi pūsti į savo dūdą, kad pradėčiau pagal ją šokti. Dogai, Niujorke daug gražių moterų, kodėl pasirinkai mane?

— Aš pažįstu Li... Jis nedraugauja su bet kuo. Tavim galima pasikliauti.

Juokingai perkreipusi lūpas ji sutiko:

— Tai viena iš nedaugelio mano dorybių. Džiaugiuosi, kad pastebėjai. Turiu pagrindą tikėtis, kad esu dar ne visai žlugusi moteris. Klok, ką sumanei.

— Noriu tavim pasinaudoti.

— Žinau. Kaip preke ar kaip draugu?

— Ir vienaip, ir kitaip. Tu dėl to visiškai nenukentėsi. Tik kai viskas baigsis, būsi šiek tiek turtingesnė.

Prikandusi apatinę lūpą, ji pakėlė į mane akis.

— O ką darysi, Dogai, kai viskas baigsis?

— Būsiu patenkintas. Liko šiokių tokių reikalų, kuriuos seniai reikėjo užbaigti.

— Bet kas nors vis tiek nukentės?

— Žinoma, gražuole. Prižadu tau. Jie gaus to, ko nusipelnė.

— Tu įsitikinęs savo teisumu? — paklausė Roza.

Atsilošiau kėdėje ir prieš atsakydamas susimąsčiau.

— Mažyle, gal žiūrėdama į mane ir nepatikėsi, bet aš buvau uolus mokinys.

— Tai kerštas, Dogai?

— Ne, tiesiog būtinybė.

— Kažkodėl netikiu tavimi.

— O gal ir aš pats nenoriu tuo tikėti. Ne, tai ne kerštas. Tai neišvengiamybė.

Gal kokią minutę ji suko lėkštutę prieš pritariamai sulinksėdama galva.

— Gerai, Dogai. Tavyje slypi kažkas neįprasta, ir aš noriu įminti, kas tai. Miegu su vyrais už pinigus, ir beveik kiekvienas klausia, kodėl aš tuo verčiuosi. Ką nors išgalvoju, beveik niekada nepasikartodama. Bet man pačiai visada įdomu, kodėl jiems reikia mokamų meilės paslaugų. Juk jie įsimyli, tuokiasi iš meilės, o paskui pradeda ieškoti mergšių.

— Gyvuliškas instinktas, — tariau.

— Vis dėlto jie kvailiai, — atkirto Roza. — Jeigu jiems taip norisi ko nors pikantiškesnio, tegul išmoko savo žmonas. Moteris džiaugsis galėdama įsiteikti vyrui. O ir pati sugalvos ką nors įdomaus, kad tik jam įtiktų. Jeigu du žmonės negaili jėgų, kad paverstų savo lovą mėgstamiausia darbo vieta, jų vieną nuo kito neatplėši ir buldozeriu. Aš pažįstu du senus storulius, kurie per keturiasdešimt vedybinio gyvenimo me-

tų nepraleido nė dviejų dienų ir pridarė vienuolika vaikučių.

— Kas jie?

— Mano tėvai. Prisimenu, vaikystėje nežinojau kur dėtis iš gėdos. Jeigu jie sužinotų, kuo tapau, nuoširdžiai manęs pagailėtų. Vedybinis gyvenimas jiems buvo viena laiminga šventė. O man kažko trūksta.

— O kaip Li?

— Mudu geri draugai, Dogai. Taip sakant, lovos draugai. Li — didelis draugiškas šuniukas, kuris vis dar neužaugo. Ir vargu ar beužaugs.

— O jeigu užaugs?

— Tada jam manęs nebereikės. Galės išsirinkti bet kurią.

— Abejoju. Ypač po to, kai jį šio to išmokei.

— Ačiū, mano drauge. Norėčiau tuo tikėti, bet kažin...

— Palikai landą?

— Nesuprantu.

— Juk nepasakei "neįmanoma".

— Moteriška garbėtroška, brangusis kiemsargi. Jis man įdomus, bet tu — labiau. Prisipažink, ko tau iš tikrųjų reikia.

— Vis dar mąstau.

— O kai sumąstysi?

— Pasiimsiu tai, ko man reikia.

— Nesvarbu, kam tai priklausytų?

— Žinoma, katyte.

— Gerai, Dogai. Tu mane jau gavai. Liksiu žaisti bent tam, kad sužinočiau, kuo visa tai baigsis. Nenori manęs pabučiuoti ir palinkėti labos nakties?

4 skyrius

Niujorke pliaupė lietus, pūtė žvarbus šiaurės vėjas. Ant grindinio šokinėjo vandens burbulai, gatvėse šėlo vandens dulkių gūsiai. Lėtai šliaužė automobiliai, žmonės arba tūnojo namuose, arba dar nebuvo baigę darbo.

Li buvo visiškai nusivylęs ir sutrikęs. Jis laukė manęs

prie Fabrė drabužių parduotuvės. Jo kelnės ir batai buvo kiaurai permirkę, nes vanduo nuo apsiausto varvėjo tiesiai ant jų. Atsiskaitęs su taksistu išlipau iš automobilio į patį lietaus glėbį ir pro Li greit šmurkštelėjau į parduotuvę.

— Visus metus įkalbinėjau šios parduotuvės šeimininkus, kol jie teikėsi parduoti man kostiumą. O tu iš karto čia braunies.

— Ramiai, vaikeli.

Mus pasitikęs frakuotas anglų džentelmenas su vešliais ūsais mandagiai linktelėjo Li, vertinamai nužvelgė mane ir taip pat mandagiai linktelėjo. Jam užteko trumpo pasikeitimo žvilgsniais, kad suprastų, su kuo turės reikalų. Ir paklausė gryniausia prancūzų kalba:

— Kick kostiumų norite įsigyti, mesjė?

Aš taip pat šauniai atsakiau prancūziškai:

— Prašom visą garderobą, visiems gyvenimo atvejams. Neturiu laiko matuotis, bet man reikia dviejų kostiumų tuoj pat. Reikės šiek tiek pakeisti fasonus, nedaug, bet reikės. O kaip — patys pamatysite. Mano matmenis galite sužinoti Betersono ir Štrauso salone Londone. Misteris Betersonas mielai praneš juos bet kuriuo metu, todėl prašau jam paskambinti nedelsiant ir visas išlaidas užrašyti mano sąskaiton. Medžiaga ir fasonas — jūsų nuožiūra. Tik pridėkit marškinių, kaklaraiščių, apatinių, puskojinių ir visa kita, kas reikalinga.

Išrašiau čekį, įteikiau jį kartu su Li adresu ir pridūriau:

— Būkite malonus, prižiūrėkite, kad viskas būtų geriausios kokybės. Tikiuosi, tiek užteks išankstinėms išlaidoms. Kada galėsiu atsiimti abu kostiumus?

— Rytoj vidurdienį, sere.

— Puiku, — tariau.

Vėl toks pat lengvas nusilenkimas, ir mudu su Li grįžome į lietų.

Nuėjome pusę kvartalo, kol mano bičiulis pagaliau atsikvošėjo. Jis šiek tiek švebeldžiavo prancūziškai, todėl suprato, apie ką buvo kalbama parduotuvėje. Jo akyse įžvelgiau kažką panašaus į pagarbią baimę.

— Kaip čia išcina, Dogai? Juk reikia ne mažiau kaip keturių savaičių, kad galėtum čia įsigyti kostiumą. Reikia tuzino primatavimų, o prieš tai dešimties rekomendacijų, kad galėtum nusipirkti pas juos paprastus marškinius!

— Brolyti, visa tai — žaidimas, o jam aš neturiu laiko.

— Nesakyk. Jie atsisakė priimti užsakymą net iš mero. Išprašė lauk milijonierių grafą Stasovą. Užsakovai pasirodė jiems nepakankamai išprusę. Tiki?

— Bet tu juk pas juos patekai?

— Bet prieš tai už mane turėjo užtarti žodelį du bankininkai, kuriems padariau paslaugą, o dar turėjau nusižeminti ir nusilenkti jų didžiam menui. Žinoma, nepatekau į jų prestižinių klientų sąrašus, bet mano nuotraukos kaskart pasirodo laikraščiuose įvairiomis garbingomis progomis, ir aš nepadariau gėdos jų produkcijai. Bet tu... įsibrovei kaip koks iki paskutinio siūlelio permirkęs valkata, o jie lankstosi tau lyg kokiai garsenybei.

— Jie supranta, kas yra klasė.

— Nė velnio nesupranta. — Gūždamasis nuo naujo lietaus gūsio, Li paklausė:

— Kur važiuojam?

— Į centrą, į Barnio saloną. Reikia nusipirkti šio bei to šiam vakarui. Turbūt ir apsiausto reikės, jeigu nenustos lyti.

— Norėčiau tave suprasti, Dogai. — Jis pašnairavo į mane. — Tiesą sakant, manau, kad tu kažkoks nesavas. Tiesiog vaikščiojanti nelaimė.

— Nefantazuok.

— Bet kodėl palieki paskui save pėdsakus, platesnius už Hudzono įlanką?

— O kodėl gi ne?

— Todėl, kad turi ką slėpti. Pavyzdžiui, pinigus. — Li sustojo ir stumtelėjo mane į kažkokios kontoros tarpuvartę. — Puikiai kalbi prancūziškai. Kiek dar kalbų moki?

Patraukiau pečiais ir įdėmiai pažvelgiau į jį.

— Kelias.

— Turkų?

Linktelėjau.

— Kurią nors arabų?

Vėl linktelėjau.

— O kas atsitiko?

— Dogai, paskutiniu laiku laikraščiuose pasirodė įdomių pranešimų. Ar girdėjai ką nors apie narkotikus?

Mano veidas pasidarė toks šaltas ir rūstus, kad jis nejučiomis atšlijo.

— Nevartoju, — atkirtau.

Li stipriai sukando dantis, bet neatlyžo.

— Turi būti kokia nors rimta priežastis, jeigu žmogus nei iš šio, nei iš to dingsta, o paskui staiga vėl atsiranda. Maniau, kad pažįstu tave. Karo metais lyg ir pažinojau, bet dabar, atrodo, visiškai nebepažįstu. Tu man tikra mįslė. Kas atsitiko, Dogai?

— Mes visi pamažu bręstame, mažyli.

— Gerai, gerai, bala nematė. Savo uodegą vis dėlto išsaugojau, ir ji man ištikimai tarnauja. Tai tavo nuopelnas. Tu mane išgąsdinai, nes elgiesi labai įžūliai. Gal ir aš toks pat kietas, kaip ir tu. Nepyk, kad iš pradžių pabūgau ir pradėjau karščiuotis. Tiesiog aš gyvenu kitaip. Prisivirti košės lengva, bet paskui reikia ją išsrėbti. Su tavim būdamas visą laiką gręžiojuos atgal. Jau pradedu manyti, ar tik vėl neatsidūriau padangėje, ar virš manęs nesklando juodas šešėlis...

— Taip ir yra. Nekišk galvos iš kabinos, jeigu nori ją išsaugoti.

— Pirmiausia taip man ir pasakei. Man ir dabar kūnas eina pagaugais. Nenoriu kalbėti apie karą.

— Visur karas, — tariau.

Jis pažvelgė man į akis, nejučiomis suvirpėjo ir pakėlė apsiausto apykaklę.

— Gal tu ir teisus, seni. Manau, kad aš tau nelabai reikalingas, todėl tave palieku ir einu dirbti. Ar susitarimas dėl vakaro tebegalioja?

— Žinoma. Noriu sutikti visus taviškius.

— Elkis padoriau, gerai? Visi jie solidūs žmonės. Bet ar tu tikrai nori apsirengti Barnio salone?

— Argi ne visi ten rengiasi?

Li šyptelėjo, sustabdė taksi ir atidarė man dureles. Išgirdęs, kad pasakiau vairuotojui važiuoti pas Barnį, jis apmaudžiai palingavo galvą.

Pirmasis Niujorko dangoraižis buvo pastatytas centre, Dvidešimt trečiojoje gatvėje, ir pavadintas Fletairono rūmais. Įmantrus, senamadiškas trikampio formos pastatas iškilo Dvidešimt trečiosios gatvės pietų pusėje, kur susikerta Penktasis prospektas ir Brodvėjus, didingai žvelgiantis į augantį miestą. Praėjo keli dešimtmečiai, ir jo akys langai nuliūdo, nublanko nuo dulkių, kurias sukėlė naujos kartos. Liūdnojo pastato vardas buvo beveik užmirštas, bet jis pats, visko prisižiūrėjęs per daugelį metų, stovėjo tarsi miniatiūrinė tvirtovė skruzdėlyno vidury.

Septynioliktame aukšte, pastato kampinės dalies centre, buvo Elo Devekijo kontora. Durys buvo rakinamos trim užraktais, jas puošė auksinė plokštelė su kukliu užrašu "L.D.V., Inc.", žavingai nepaaiškinamu, neviliojančiu reklamos agentų, bet gerai žinomu tam tikruose sluoksniuose.

Kambariuose su įrengta naujausia raštinės technika dirbo dvi sekretorės ir senis su prieštvaniniais rankogaliais ir žaliu snapeliu virš akių. Elo kabinetas buvo pačiame trikampio gale, iš kur jis žvelgė į miestą tarsi kapitonas jūroje nuo savo laivo tiltelio. Kambaryje vis taip pat gurguliavo kavavirė, mažas šaldytuvas vis taip pat buvo prigrūstas importinių dešrų ir sūrių, o lentynose stovėjo vis tos pačios knygos su matematikos formulėmis, suprantamomis gal tik pačiam Einšteinui. Čia stovėjo ir tos pačios supamosios kėdės, kurios karo metais buvo Elo kabinete lauko štabe Anglijoje. Kiek generolų ritmingai lingavo šiose kėdėse ir priiminėjo svarbius sprendimus.

— Ar nostalgija kamuoja? — paklausė Elas.

— Tu per vėlai gimei, bičiuli.

— Tikriausiai, — šyptelėjo jis. — Ar kavos nori?

— Ačiū, ne.

— O gal itališkos saliami? Gavome praėjusią savaitę, velniškai kvapni. Paragauk, kvepėsi visą dieną.

— Taigi. Iki šiol prisimenu, kaip mane vaišinai paskutinį kartą.

— Na ir kvapelis buvo, ypač kai atsiraugėdavai į dujokaukę.

— Aštrumėlis. Kaip jūs, italiūkščiai, ir valgote tokį maistą?

— O jūs, airiai, kuo mintate? Sriuba su sūdyta mėsa, kopūstais ir sukritusiomis bulvėmis. Valstiečių viralas...

— Nieko panašaus, tai pasiturinčių žmonių maistas.

— Manau, kad dabar gali pasilepinti ir geresniu.

— Džiaugiuosi, kad atlikai tyrimus, kapitone.

— Aš visada žinojau, kad toli eisi. — Jis įsipylė sau kavos ir vėl atsisėdo. — Žinai, nepastebimas italas iš neturtingo kvartalo dažnai pagalvodavo, kaip gyvena tas vaikinukas iš turtingos šeimos. Kare buvome visi vienodi, bet skirtumas išliko.

— Na, o kaip tas italas iš neturtingo priemiesčio jaučiasi senoje vietoje?

— Puikiai. Nušluosčiau nosį visiems, likusiems iš senosios gvardijos. Mėgstu, kai man pavydi. Jie mano, kad aš susijęs su mafija.

— Ar tu negali to paneigti?

— O kam? Taip jie mane labiau gerbia, ypač naujokai.

— Jeigu krikštatėviai sužinos tiesą, tau bus riesta.

— Kartą jau bandė sužinoti. Bet aš priverčiau juo mane gerbti.

— Kaip?

— Paprastai. Pasirėmiau tavo autoritetu.

— Įsivaizduoju, kokį tai padarė įspūdį.

Elas susimąstė prisimindamas, ir jo lūpos netrukus nutaisė šypsenėlę.

— Nepatikėsi, Dogai. Jie pasiuntė tris savo galvažudžius susidoroti su tavimi, ir nuo to laiko jie tarsi skradžiai žemės prasmego. Dingo, ir viskas. Nei lavonų, nei kalbų. Absoliutus dingimas. Tarsi jų visai nebūtų buvę. Bet praėjus trim dienoms po jų dingimo arba kieno nors prabangi vila užsiliepsnoja, arba ištaiginga jachta sprogsta. Vos nepamiršau. Vaikinai iš prancūzų Pasipriešinimo gavo nepaneigiamų įrodymų, kad vie-

nas tipas iš Neapolio bendradarbiavo su nacistais, ir pakorė jį ant bažnyčios, kuriai jis negailėdavo aukų, varpinės.

— Tu veiki per mano galvą, bičiuli, — tariau jam.

— Na ir kas? — atsakė jis juokais. — Gal aš skaitau tavo mintis? O tu ar nerizikuoji, pasirodydamas toli nuo savo karo veiksmų teatro?

— Turi velniškai lakią vaizduotę.

Pritariamai linktelėjęs, jis įsmeigė į mane akis.

— Tikiuosi, ir tu taip pat. Kažkas, turįs tavo bruožų, paliko daugybę pėdsakų — ir ten, ir čia. Nuo tavęs sklinda griausmingas aidas. Kodėl negrįžai namo kartu su kitais?

— Visuomenės interesai ir panašūs dalykai — ne mano pašaukimas.

— Tu galėjai gauti visas Berinų gamyklas. Senis būtų sutaręs su tavimi.

— Man reikia tik mano dešimties tūkstančių.

Elas atsipjovė dar gabaliuką dešros, nulupo odelę ir išėmė iš šaldytuvo dvi skardines alaus. Atidarė jas ir vieną ištiesė man. Alus buvo skanus ir maloniai kuteno gerklę.

— Na, raportuok, drauguži, — tariau jam.

— Žinai, tu man, ko gero, labiau patikai anais laikais. Dabar esi pavojingas tipas, — konstatavo Elas. Jam nereikėjo žvilgčioti į dosjė. Jis viską saugojo galvoje, iki menkiausios smulkmenos. Baigęs kramtyti dešrą, jis pažvelgė pro langą, o paskui atsigręžė į mane. — Kaip tau raportuoti, su smulkmenomis?

— Pateik bendrą vaizdą.

— Gerai. Jeigu nekasime giliau, Berinų įmonės atrodo padoriai. Jos gyvena iš vyriausybinių užsakymų ir iš senųjų klientų, kurie buvo labai geros nuomonės apie tavo senelį. Tačiau gamyba jau ant ribos. Įrenginiai paseno, gelbsti tik tai, kad senis kadaise nupirko naujausią įrangą. Du Berinų korporacijos darbuotojai, dirbę nuo pirmos jos įkūrimo dienos, padarė jai didelę žalą, išradę šalutinį gaminį, vertingesnį už pagrindinę produkciją. Tavo broliai užprotestavo jų autorines teises kaip tik tuo momentu, kai tie vaikinai atrado kažką ypa-

tinga. Bet jie labai įsižeidė ir atsistatydino. Nepraėjo nė metai, ir jie vienas po kito mirė, nusinešdami su savimi ir didžiąją paslaptį.

— Kokią paslaptį?

— Pasakysiu, bet nė už ką nepatikėsi.

— Pamėgink.

— Gerai. Antigravitacinis prietaisas.

— Ką čia paistai, Elai?

— Sakau tau. Aš tai mačiau, Dogai. Mažas plieno spalvos rutuliukas. Kur jį bepadėtum, guli kaip priklijuotas — ant žemės, virš žemės... na, visur. Mesk jį, ir jis niekada nesustos. Sustabdyk ore, ir jis nepajudės.

— Štai kaip?

— Stuobry tu bejausmis. Ar supranti, ką tai reiškia?

— Žinoma.

— Na, tai reaguok kaip nors.

— Džiaugiuosi, kad jie tai nusinešė su savimi.

— Išradimas kainuoja milijardus, Dogai!

— Vyriausybė vis tiek būtų jį pasisavinusi. Arba pribaigusi juos šantažu. O vyrukai visus pergudravo.

— Tu manim netiki dėl to rutuliuko?

— Kodėl netikiu?

— Tu net nenustebai.

— Elai, man užtenka rūpesčių dėl gravitacijos, o tu man kvaršini galvą visokiomis antigravitacijomis. — Mano lūpos pašaipiai virptelėjo. — Beje, viena mintis šovė į galvą. Tai būtų šaunu! Paimi mergą nesvarumo būklės ir...

— Tu vėl apie tą patį...

— Gerai jau, gerai. Grįžkime prie mano korporacijos.

Elas pažvelgė į mane, nepatenkintas patraukė pečiais ir kreivai šyptelėjo:

— Korporacija ant bankroto ribos. Visas nekilnojamasis turtas užstatytas. Šiaip taip dar verčiasi, bet didelių užsakymų nesitiki. Naujausios technologijos jiems neįkandamos — per daug atsiliko. O dar tavo broliai pasirašė vieną savižudišką kontraktą, po kurio maitvanagiai sutaršys juos su visa manta.

— Kokie maitvanagiai?

— Girdėjai apie Krosą Makmilaną?

Numykiau ir išsiėmęs cigaretę užsirūkiau.

— Žinoma. Jo tėvas ir mano senelis buvo mirtini priešai. Krosas gimė, kai jo tėvui buvo per šešiasdešimt. Buvo bjauriausias vaikis visoje apylinkėje. Nenaudėlis kartą prikibo prie manęs, kai vienai merginai padėjau nunešti daiktus iki automobilio. Jis buvo aštuoneriais metais vyresnis už mane, o mergina jam seniai patiko. Ir nusprendė susidoroti su varžovu. Sušiktas kavalierius!

— Tai tu jam pakišai petardą po automobiliu?

— Ne. Kartą paleidau akmenį jam į makaulę, o pats — į kojas. Tiek jis mane ir tematė.

— Drauguži, jis atsirevanšavo tavo broliams. Tai stambus maitvanagis. Milijonų turi per akis, bet neužmiega galvodamas, kaip pasiglemžti jūsų korporaciją.

— Tegul glemžiasi.

— Bet jis pasiglemš ir tavo dešimt tūkstančių.

— Tai jau ne.

— Gali manim netikėti. — Elas atsipjovė dar gabalą dešros ir gardžiuodamasis atsikando. — Pats pamatysi.

— O kur dingo visi pinigai?

— Tu nepažįsti savo pusbrolių.

— Papasakok apie juos. Tam čia ir atėjau.

— O dar ir moki iš anksto. Puikus klientas. — Elas sukramtė gerą gabalą dešros, nurijo, atsiraugėjo ir viską užgėrė alumi. — Na, o dabar, kaip sakoma, panarstysim kaulelius.

— Pats sakei — aš tavo klientas.

— Gerai, Dogai. Kad tik būtų tavo valia, o laidotuves mes organizuosim.

— Tik be gėlių.

— Savaime suprantama. Jeigu prisimeni, pagrindinis kapitalas liko šeimoje... bent jau kontrolinis paketas.

— Penkiasdešimt septyni procentai, — priminiau jam.

— Būtent. Pagal testamentą Alfredas ir Denisonas neturi teisės nieko parduoti.

— Teisingai.

— Kiekvienam priklauso po penkiolika procentų, visa kita atiteko Vedai, Pem ir Liuselai. Juk joms reikėjo kuo nors jaunikius privilioti.

— Taigi, — susiraukiau. — Žinau, jos juos ir pasigavo. Tik Vedai nepasisekė.

— Prisimeni jos didžiausią ydą?

— Lošimas kauliukais.

— Ir ne tik jis. Ji nusigavo iki Las Vego lošimo namų, ten susipainiojo su viena neaiškia kompanija iš Niujorko ir su kažkokiais perėjūnais iš Havanos. Tu net neįsivaizduoji, iki ko ji nusirito. Ta patrakėlė pralošė viską, ką turėjo, ir net tai, ko neturėjo. Dabar ji gyvena iš kažkokių dar likusių procentų. Jeigu ne jie, tai dabar jai tektų lenkti nugarą dėl duonos kąsnio.

— Idiotė. Kaip gatvės mergai niekas neduotų jai nė cento.

— Nesakyk. Seniai jos nematei. Įtariu, kad ir dabar ji tuo uždarbiauja. Neseniai Morisas Šapiro sumokėjo visas jos skolas, o prieš tai Hamiltonas, teatro veikėjas, prisimeni? Ji įspūdinga bobelė. Smegenų neturi, bet figūrą... Girdėjau, labai gabi. Tikra sekso mašina. Kaip senovinis automobilis: stilius, spalva, apdaila — viskas puiku, bet tik pasenęs modelis.

— O kaip Pem ir Liusela? — paklausiau.

— Nieko naujo. Pem vyras Marvinas Heitsas įkliuvo per vieną stambią machinaciją, ir Pem išlaisvino jį už užstatą. Pasirinkimo nebuvo — arba sumokėti už jį skolas, arba nešioti siuntinėlius. Pem sumokėjo. Dabar ji turi personalinį subinlaižį, kuris nedrįsta nė išsižioti, kol ji nepasako, kada, kur ir kaip. Ar nutuoki, apie ką kalbu?

— Kurgi ne. Prisimenu Pem seksualinius polinkius. Na, o kaip Liusela?

— Per daug prabangą pamėgo. Vieną gražią dieną pabudo, o pinigėliai nuplaukę. Liko tik prisiminimai apie Romą, Paryžių ir Rivjerą. O jos vyras... tas, kaip jį?

— Saimonas.

— Taip, Saimonas... Taigi ji pardavė jo arklius, lenktyninius automobilius ir dar daug ką. Jis išsiskyrė su ja Meksike

ir vedė kažkokią turtingą senę. O Liusela sėdi ir peržiūrinėja nuotraukas, darytas Romoje, Paryžiuje ir Rivjeroje.

— Liūdna.

— Taip. Bet tipiška. Neprisimenu, kas yra pasakęs: viena karta pradeda pasiraitojusi rankoves, o kita baigia viską iššvaistydama.

— Išmintinga makaulė.

— Tik bėda, kad Alfredas ir Denisonas nieko nežino apie tą padėtį. Jie bando išsisukti, manydami, kad visos akcijos tebėra pas seseris, ir reikalauja, kad jos patikėtų jiems valdyti visą turtą. Parduoti nebėra ko. Alfredas ir Denisas turi trisdešimt procentų žlugusios korporacijos, o Krosas Makmilanas galanda dantis, norėdamas viską suryti. Jis jau įsigijo nemažą paketą iš akcininkų, steigėjų palikuonių. Manau, kad jis viską supirks per tarpininkus.

— O gal ir ne.

— Liaukis, Dogai. Tos tavo netikšos seserys viską iššvaistė. Tik visiškas naivuolis gali kėsintis į tai, kas dar liko. Tai — šlamštas, ir niekas dėl jo nesivaržys su Makmilanu.

— Ką gali žinoti.

Elas įsistebeilijo į mane. Atrodė, kad maži jo akių karoliukai pragręš man kaktą ir pažvelgs vidun. Pagaliau jam tai ir pavyko.

— Akcijos pas tave?

— O kodėl gi ne? Juk tai — šlamštas.

Elas nenuleido nuo manęs savo skvarbių akių.

— Makmilanas tave užmuš.

Tylėdamas šypsojausi.

— Jam visko reikia... Korporacijos, vilos Mondo Byče, gamyklų. Jis nori spėti atsikeršyti tavo seneliui.

— Nusispjaut man ant Makmilano.

— Ant jo nepasispjaudysi. Juk jau sakiau, tai — maitvanagis. Jis turi pinigų ir valdžią. Makmilanui Berinų korporacija — užgaida, žaisliukas. Jis savas žmogus tarptautiniuose finansiniuose sluoksniuose. Gali nupirkti viską, ko tik užsigeis.

Giliai užsitraukęs, sugrūdau nuorūką į tuščią alaus skardinę.

— Beveik viską. O tu ir apie tai ką nors žinai?

— Užtenka tik pašnairuoti į jo žmoną, ir atsisveikinsi su gyvenimu. Tu lavonas! — suriko Elas.

— Aš nė neketinau. Tiesiog yra dalykų, kurių nenupirksi.

— Nekvailiok, Dogai. Jiedu iš pat pradžių kraustosi iš proto dėl vienas kito.

— Žinau.

— Suprantama, yra amžiaus skirtumas, bet ne toks didelis. Bet kokia tarp jų meilė!

— Aš ne apie tai.

— O apie ką?

— Dabar tai nesvarbu.

Kelias minutes tylėdami supomės kėdėse, žiūrėdami į Brodvėjų. Į šiaurę nuo Trisdešimt ketvirtosios gatvės pasirodė pilkas debesis ir ėmė plaukti link Empairsteito rūmų.

— Bus lietaus.

Pirmą kartą Elas Devekijas atrodė sunerimęs ir sutrikęs.

— Man nevertėjo atsakyti į tavo laišką, — pratarė jis.

Elo Devekijo apmąstymai

Kas jis dabar? Pats velnias nežino. Ketverius metus eini su žmogumi per karo ugnį ir manai, kad pažįsti jį kaip nuluptą. Ir staiga pšš! Jis dingsta, lyg jo ir nebūtų buvę.

— Drauguži, bene norėjai paskraidyti "spitfajeriu"?

— O ką?

— Matai, toks reikalas, majore. Viena mergaitė... Beje, jūsų senatoriaus duktė... na, supranti, nori su manim pasimatyti... Nejau atsakysi?..

— O jeigu man nutrauks uodegą, skrendant ta žibaline?

— Bijok Dievo, majore. Ji tiksi kaip laikrodis. Su tavim skris Binsis, Džeris ir Tegas, patikimi vyrukai. Per visus jau dvylika numuštų lėktuvų, o jie juk dar mažai parako uostę. Tai ne tu. Būk draugas, juk tu norėjai paskraidyti "spitu"?

— Tik vadui apie tą skrydį nė mur mur.

— Būk ramus, majore. Aš pats nenoriu užsitraukti to seno bambeklio nemalonės. Prisimenu, kaip judu sukote gal-

vas, kodėl nesutampa skrydžių skaičius. O mano dukterėčia štabe atspėjo, kam priklausė tie trūkstami skrydžiai. Gudri mergiotė, a?

— Tikrai, nieko neprikiši.

— Šaunus karas. Tik gaila, kad vaikinai dažnai keičiasi. Majore, o kodėl tu niekada nevažiuoji namo?

— Ilgai aiškinti, drauge. Bet juk ir pats sakei: "šaunus karas". Ir "spitu" paskraidyti noriu. Ar ta dėžė bent klauso vairo?

— Pats pamatysi, majore. Nepalyginsi su "devintuku". Kai kitą kartą skrisi į Niurnbergą, pasiimk ir mane. Ten yra viena ferma. Jos šeimininkas — tikras bjaurybė. Kai iššokau su parašiutu virš jo ūkio, jis man į užpakalį šakes įrėmė. Dar gerai, kad atsirado viena gražuolė, neabejinga Džono Bulio sūnums. Išslaugė mane. Šauniai pas ją pasirgau.

— Keisti jūs, anglai.

— Užsispyrę.

— Kas tiesa, tai tiesa. Ir sugebėk tu man Amerikos senatoriaus dukterį pasičiupti!

— Bandau įnešti savo indėlį gerinant santykius su mūsų kolonijomis. Pasidžiauk "spitu", drauguži. Mano technikas viską paruošė. Būsiu labai dėkingas, jeigu grįši nelabai aplamdytas. Senasis bambeklis visada ieško pramušų, o mano mašina naujutėlė kaip mergaitė. Dar nekalta, supratai?

— Supratau.

— Visiems linkėjimai!

— Dogai, — kartą paklausiau jį, — kam tau tiek papildomų skrydžių? Juk tu seniai galėjai demobilizuotis? Nejaugi tau patinka ši beprotybė?

— Yra ko pasimokyti, — atsakė jis. — Pamoka, kaip išlikti. Ištversi dabar, visa kita — menkniekis.

Ir jis išliko. Norėčiau žinoti, ar tiesa visa tai, kas prasiskverbė iš Europos per pastaruosius dvidešimt metų. Visi tie gandai kažkaip nelipo prie Dogerono Kelio, kurį aš pažinojau. Geri žmonės dažniausiai nesikeičia. O gandai buvo keisti. Pasakojo apie kažkokį mirtinai pavojingą veikėją, kuris nu-

šlavė Europoje pokarinę juodąją rinką, sužlugdydamas stambiausius vertelgas atsivežtais iš Valstijų "nešvariais" pinigais. Niekas nenorėjo pasakoti, kas buvo po to. Dar kalbėjo apie kažkokį Elį Lobą - Vilką, kuris smarkiai supurtė tarptautinius finansinius verteivas. Dogas ir Vilkas — panašu. Skirtumas tas, kad Dogas ir paprastos aritmetikos gerai nemokėjo. Jis niekada nemokėjo nužymėti kurso navigacijos liniuote. Bet turėjo kažkokią paukštišką intuiciją laikui, nuotoliui ir kryptčiai nustatyti. Jis visada pataikydavo į taikinį ir ne tik grįždavo pats, bet ir parsivesdavo nukrypusiuosius nuo kurso. Anglijos svarai jam buvo mįslė, su Prancūzijos frankais jam sekėsi geriau, bet jis pripažino tik Amerikos dolerį. Kitų valiutų biržos kursą nustatydavo iš to, kiek už juos galima nusipirkti cigarečių ir saldainių.

Bet jis pasikeitė — tai faktas. Ypač akys. Jis visą laiką tarsi stebi tave. Ir vaikšto kažkaip keistai, lyg visą laiką tikrindamas, kas eina iš paskos ir šonų.

Du Dogai? Trys? Visko gali būti. Dabar jis čia, ir mes dar pasimatysime. Mėgstu kapstytis tamsiuose kampuose ir manau, kad rasiu atsakymus į savo klausimus. Aš privalau, aš noriu žinoti. Tikiuosi, kad manęs nenuliūdins tai, ką rasiu.

Širdies gilumoje bijau, kad nebūtų priešingai.

5 skyrius

Niekada nesupratau, kodėl žmonės nemėgsta lietaus. Vos tik lauke apsiniaukia ir ima dulksnoti, žmonės pradeda niurzgėti. Moterys tūno savo visokiu šlamštu užverstuose butuose ir be perstojo plepa telefonu; vyrai dažniau nei įprasta kilnoja taureles, ir jau priešpiet jiems ima plyšti galvos; reti praeiviai vos nesipeša dėl tuščio taksi, o jų vairuotojai patiria dėl to sadistinį malonumą. Kaip galima nesidžiaugti lietumi? Juk jis viską apšvarina, viską nuplauna. Geras lietus suteikia miestui galimybę pasituškenti, ką jis dabar ir daro, linksmai ir triukšmingai varydamas purvą į nutekamuosius vamzdžius.

Prie Parko gatvės pasukau dešinėn ir nusigavau iki senųjų Tričeto rūmų, susiradau Četo Lindeno kontoros numerį ir liftu pakilau į šeštą aukštą. Četas pasitiko mane su šypsena ir, mostelėjęs ranka į kėdę, baigė pokalbį telefonu.

— Sunkiai apsipranti, Dogai? — atsigręžė jis į mane.

— Stengiuosi. Miestas labai pasikeitė.

— Žinoma, ne į gera.

— Taigi. O tu kada grįžai?

— Šiandien kaip tik savaitė. Ir jau pasiilgau Londono. Ar atgavai savo dešimt gabalų?

Išsiėmiau iš pakelio paskutinę cigaretę ir užsirūkiau.

— Ten yra viena sąlyga, dėl mano dorovingumo.

Četas prunkštelėjo.

— Bet ar negalima kaip nors apciti?

— Vargu.

— Tai ne atsakymas, gudročiau. Beje, kam apskritai tau šito reikia?

— Tarkim, kad tai — principo reikalas.

— Kurgi ne. Metei Europos operaciją ir gaišini veltui laiką. Nemanyk, kad neverčiame tavo indėlio į operaciją. Galima sakyti, pats atnešei ją mums ant lėkštutės, bet mes nesitikėjome, kad visiškai pasitrauksi iš žaidimo. Tu veikei kaip geležinis kumštis aksominėje pirštinėje, ir viskas ėjo kaip sviestu patepta. Iki šiol negalime rasti, kuo tave pakeisti.

— O kaip Perselas?

— Per smarkus. Prireiks metų ar dvejų, kol suminkštės.

— O Montgomeris?

— Galvojame apie jį. Jeigu susidoros su nauja užduotimi, manau, tiks. Beje, įsigijome dar vieną Berinų akcijų paketą. Iš paveldėtojo Vudringo. Jis net apsidžiaugė, kad tiek davėme. Tai mūsų dovana tau. Regis, Berinų akcijų daugiau neparduodama. Ar pažįsti tokį Krosą Makmilaną?

— Taip.

— Jis irgi medžiojo tą akcijų paketą, bet mes pasiūlėme daugiau ir nupirkome anksčiau, nei Makmilanas spėjo pakelti kainą. — Četas patylėjo, klausiamai žiūrėdamas į mane. — Dogai, tu kažką sumanei?

— Tik noriu atgauti savo dešimt tūkstančių.

— Gerai. Apie tai daugiau nekalbėsime. Tik pasistenk nesukelti triukšmo. Mums dabar jo nereikia. Europoje šiuo metu palyginti ramu. Anglai vėl įniko į savo politiką, o tu virtai legenda. Mafija daro tvarką savo namuose, išnešė krūvą karstų. Net Interpolas patenkintas stebi tą apsivalymą, nesidomėdamas, iš kur tiek daug šiukšlių.Kad jie žinotų!

— Mes jiems nepasakysim, — nusijuokiau.

— Špygą jie sužinos, — Četas palinko į priekį ir užsikvembė ant stalo. — Ar ryšininkų tau reikės?

— Kažin, bet palik dėl viso pikto.

— Gerai. Kas dar tavo darbotvarkėje?

Žvilgtelėjau į laikrodį ir atsistojau.

— Nedidelis vakarėlis. Bus įdomu.

— O gidas — tavo draugelis Šėjus?

— Jis mano, kad turėčiau pasikeisti.

— Bet ar to reikia?

— Čia visi pasikeitė, Četai. Viskas ne taip, kaip anais gerais prieškariniais laikais. Visi kažkokie pasišiaušę, pikti, net ir šliundros...

— Visos šliundros vienodos, Dogai.

— Tai tos, kurias tu pasirenki.

— Jos vadina mane laimės kūdikiu. Jokio vargo su mano meilutėmis — švarios, ramios ir labai dalykiškos. O paimkim tave. Ir ko tos šaunios mergos prie tavęs limpa? Tu jas tiesiog gąsdini.

— Jos užuodžia klasę.

— Jos užuodžia kažką kita, ko tu turi per akis.

Šyptelėjau ir užgesinau nuorūką.

— Juk norėjai, kad kažką pasirašyčiau.

Četas ištraukė stalo stalčių ir išėmė tris mašinraščio puslapius.

— Ten, kur taškeliai, Dogai. Trys autografai — ir tu laisvas. Susisieksime tik ypatingais atvejais. Nuo šiol tu pasitrauki iš žaidimo. Ir visam laikui.Šiandien ši kontora užsidaro. Visi kiti jau išsikėlė. Senieji numeriai ir komutatoriai atjungti. Nuo šiol tu mūsų žmonėms — tik paprastas praeivis.

— Supratau, Četai. Taisykles aš žinau.

— Bet ar vienos nepamiršai, Dogai?

— Kurios?

— Jie norėjo tave likviduoti. Pritrūko vieno balso.

— Tavo, Četai?

— Mano, Dogai.

— Kodėl? Nemaniau, kad tu toks sentimentalus.

— Sentimentalumas čia niekuo dėtas. Norėdami tave likviduoti, mūsiškiai būtų praradę daug vertingų žmonių. Iš dviejų blogybių reikėjo pasirinkti mažesnę.

Užsimaukšlinau skrybėlę, nusišypsojau Četui ir pasukau prie durų.

— Dogai, — sustabdė jis mane.

— Ką?

— Prieš balsuodamas aš ilgai mąsčiau.

Kai grįžau į butą, Li jau šildė pietus. Išlenkęs porą taurelių, jis atrodė ramus ir pasitiko mane su jam būdinga kvailoka šypsenėle. Nužvelgęs savo draugą, pradėjo aikčioti:

— Kaip tu atrodai? Gal pamiršai, kad mieste yra taksi ir metro?

— Norėjau pasivaikščioti.

— Pasivaikščioti! Su nauju kostiumu! Ar apsiaustas bent nepermirko?

— Žinoma, ne. O kelnes išsilyginsiu.

— Kur tu buvai?

— Šiokie tokie reikalai, smulkmenos.

Šypsena dingo nuo jo veido, ir jis protestuodamas iškėlė rankas.

— Nieko nepasakok, Dogai. Nenoriu nieko žinoti apie tavo reikalus.

— Jeigu papasakočiau, vis tiek nepatikėtum.

Jis čiupo man už rankos ir nusitempė prie baro. Paruošė gėrimo ir ištiesė taurę.

— Klausyk, Dogai, aš dėl šio vakaro...

— Atsipalaiduok. Aš nepadarysiu tau gėdos. Juk sakiau, kad jau buvau susitikęs su Voltu Džentriu.

— Ne dėl savęs jaudinuos. Kompanija labai kandi, Dogai. Aš žinau, kaip su jais kalbėtis. O kai scenoje pasirodo naujokas, kurio jie negali perprasti, tada ir išlenda jų iltys. Įkyrūs žmonės, moka pasiknaisioti. Bijau, kad bandys tave pričiupti.

— Dėl ko pričiupti? — pasiteiravau ir paragavau gėrimo.

— Kad ir dėl pinigų.

— Tegul pasiteirauja banke.

— Dogai, aš nejuokauju. Ten bus Merimen, kuri tvarko aukštuomenės kroniką, Dikas Lagenas, politikos komentatorius...

— Nusiramink, susimildamas. Aš nepakankamai svarbus asmuo paskutinėm naujienom.

— Tu — naujas žmogus. O dar ta tavo išvaizda!

— Kokia išvaizda?

— Kaip tik naujienoms. Paklausyk, aš pažįstu tuos žmones...

— Džiaugiuosi. O moteris?..

— Tau tik moterys galvoje. Anksčiau buvo skrydžiai... o dabar kažkodėl tik moterys.

Nurijęs paskutinį gurkšnį, mįslingai tariau:

— Su jomis maloniau.

— Atleisk, bet tu visiškai pakvaišai. Galutinai.

— Kažin ar tai atsakymas į mano klausimą.

Li beviltiškai patraukė pečiais ir nugėrė viskio tiesiai iš butelio.

— Ten bus visos Niujorko vilkės, ir nė nebandyk sakyti...

— Ką?

— Kad jos puiki kompanija tokia senam vilkui, kaip tu.

Nusijuokiau ir paprašiau įpilti dar.

6 skyrius

Iš pradžių Šeron nusprendė neiti į Volto Džentrio rengiamą susibūrimą. Susirinks vis ta pati žinoma publika: ke-

lios šiuolaikinės garsenybės, už kažką dėkingos šeimininkui, pustuzinis beveik užgesusių žvaigždžių, kurias dar atpažindavo tik todėl, kad pakartotinai parodydavo prieštvaninius filmus, kuriuose jie vaidino, ir daugybė veltėdžių, besitrinančių prie kino verslo. Gali pasirodyti naujų veidų, greičiausiai iš Europos ar Vakarų pakrantės, gal trūks kai kurių nuolatinių lankytojų, kuriems nusibodo tie suėjimai ir kurie panoro pasislėpti kokioje nors ramioje vietelėje, teisindamiesi privalomais "filmavimais gamtoje".

Šeron ketino eiti į uždarą paskutinio Keiblo ir Hovardo kompanijos filmo peržiūrą. Bet Keiblas, seniai manantis, kad jo darbuotojai turi dirbti jam dvidešimt keturias valandas per parą be poilsio dienų, užsispyrė, kad ji dalyvautų priėmime, nes sklido gandai, kad Voltas Džentris ketina investuoti kelis milijonus į kažkokią bendrą kino įmonę... jeigu ras tinkamų partnerių. Ir jeigu Keiblo ir Hovardo kompanijai pavyks tapti ta partnere, Šeron Kas gaus nemažą premiją, o gal ir šiek tiek procentų nuo sandėrio.

"Regis, tampu tarnybine gundytoja, — mąstė ji. — Firmai atrodo, kad priklausau jai kūnu ir siela. Ir jie dar koneveikia prostitutes ir drįsta siundyti ant jų policiją. Nieko sau šiuolaikinė moralė!"

Sėdėdama prieš veidrodį, apšviestą kelių bra, ji klijavo dirbtines blakstienas. Po to kosmetiniu pieštuku suteikė akims jaudinančiai naivią išraišką ir atsilošė, patenkinta savo triūso rezultatais.

"Nieko neprikiši, — pagalvojo ji. — Tokia jaudinančiai moteriška, arogantiškai graži — puikus jaukas. Beje, paprasčiausias jaukas. Atlyginimas — penkiolika tūkstančių dolerių per metus plius išlaidos vėploms gundyti. Tiesa, jeigu Keiblas būna ypač patenkintas darbu, dar ir premiją primeta".

Kas tau darosi, Šeron? Juk kadaise buvai miela provincijos mergaitė spindinčiomis akimis. Mėgdavai ką tik nupjautos žolės, jūros vėjo kvapą, rinkdavai kriaukles ir vabaliukus. Paskui tapai žurnalo "Fiučer" fotomodeliu, demonstravai paauglių drabužius tol, kol supratai, jog esi suaugusi. Pirmasis tai

pastebėjo žurnalo vyriausiasis redaktorius. Jis taip tave gyrė, kad Keiblo ir Hovardo korporacija pasiūlė tau filmuotis kino juostoje apie išdaigas saulėje, ore ir vandenyje. O, tu buvai nuostabi erotiška mažylė! Tik tau nepatiko, kad prie tavęs pradėjo kabinėtis visokie režisierių padėjėjai ir apsiseilėję filmų direktoriai, kurie dar tik vakar buvo paprasti kurjeriai. Nusprendei verčiau atkimšti savo vyną S.K.Keiblui. Jis taip nuo jo apsvaigo, kad nusprendė, jog esi ganėtinai sumani dirbti jo firmoje. Bedirbdama šiek tiek persistengei ir tapai tuo, kas esi.

Šeron atsistojo prieš veidrodį ir ėmė apžiūrinėti save nuogą. Tikras angeliukas, tik jau peraugęs.

— Vis dar patinku sau, — sušnabždėjo ji. — Tai vienintelis dalykas, kas man liko.

Iš veidrodžio į ją atidžiai žiūrėjo įdegusi gražuolė.

— Koks neįprastas jausmas, — tarė Šeron.

Gražuolė tylėdama tebežiūrėjo į ją, o paskui lėtai nusišypsojo.

Kvietime buvo nurodyta, kad svečiai laukiami 6.30 val. Laikydamasi etiketo, Šeron atėjo pavėlavusi, bet vis tiek užteko laiko, kad išgertų taurę šampano, gautų du meilės pasiūlymus, pasveikintų pilną kambarį žmonių ir iškęstų Raulio Fučijos postringavimus. Sunku prisiminti, kaip visa tai prasidėjo. Atitrūkusi nuo savo įprastų minčių, ji įsiklausė į beveik hipnotizuojantį jausmingo prakaulaus vyriškio, stovinčio šalia jos, balsą.

— Bet, mano brangioji, moterys — tikros grobuonės. Juk joms terūpi viena: kaip susekti grobį. O vyrams belieka tik pasiduoti.

— Misteri Fučija, jūsų požiūris šiek tiek europietiškas...

— Vadinkite mane tiesiog Rauliu... o mano požiūris į moteris universalus, vyriškas. Ir jis ypač teisingas čia, Niujorke.

— Drįstu tikėtis, kad mes, niujorkiečiai, ne tokie primityvūs. Manau, jūs neteisus.

— Abejojate? Apsižvalgykite. Pažiūrėkite į vyrus. Jie viską mato ir leidžia save medžioti. O patys atidžiai tyrinėja medžiotojas ir pasirenka, jų manymu, labiausiai vertas jų dė-

mesio. Ir toks susiporinimas vyksta mūsų visų akivaizdoje, nors šiek tiek ir dangstoma išoriniu padorumu.

— Paprastas vakaras, Rauli. Vis tie patys žmonės, keičiasi tik vieta ir laikas.

— Ne, nepaprastas, mano brangioji. Moterys rungtyniauja. Taip, taip, rungiasi. Jos prašo, maldauja, reikalauja. Priešingai nei gyvulių pasaulyje čia rungiasi moterys, stengdamosi pralenkti viena kitą apdarais, kūno nuogumu, ir tik tam, kad priviliotų priešingą lytį. Paimkime kad ir jus.

Šeron atsigręžė į jį su kreiva šypsenėle.

— Manote, kad mano išvaizda per daug konservatyvi?

Jis nuleido akis ir atsakė su dirbtine šypsena.

— Nepasakyčiau. Turint galvoje, kad dalykiškos moterys visada tvarkingai susišukavusios ir pasidažiusios, skoningai apsirengusios ir nepriekaištingai išauklėtos, kaip paaiškinti, kodėl jūs be liemenėlės, kodėl po jūsų prie kūno prigludusia pusiau permatoma trumpute suknele nėra apatinių drabužių? Neskaitant batelių ir suknelės, jūs visiškai nuoga. O kai stovite tiesiai, atrodo, kad su pasididžiavimu demonstruojate dar kai ką.

— Nemaniau, kad matyti, — pasakė Šeron. Ji pajuto, kaip paraudo jos pečiai, bet neišsidavė.

— Gal mano labiau įgudusios akys nei daugumos. Bet jūs tikriausiai meluojate. Jūs žinote, kad matyti.

— O jūs nežiūrėkite.

— Kodėl nežiūrėti? Juk jūs tam ir atėjote... išsirengusi. Gudrus manevras. Aš tiesiog sužavėtas. Jūsų tokia švelni oda, tobula figūra. O jūsų krūtys labiau atitinka savo paskirtį nei visų kitų moterų šiame kambaryje. Ganėtinai didelės, kad patrauktų dėmesį, stačios be jokių įtaisų ir gana kuklios, kad netrukdytų atsakingesniems veiksmams.

— O jums rūpi tik seksas? — paklausė Šeron.

Jo primerktos akys iš nuostabos išsiplėtė. Ji apsidžiaugė, kad jos balsas liko ramus, nors jis ir stangėsi ją suerzinti.

— Dažniausiai, — atsakė jis. — Ar galite pasiūlyti ką nors įdomesnio?

— Pasiieškokite pelningo darbo.

Raulis truktelėjo pečiais ir nusišypsojo.

— Nėra jokio reikalo. Su mano turtais darbas už pinigus atrodys pretenzingai. Mieliau panaudočiau savo laiką ir energiją darbui su jumis, mano brangioji. Jūs mane labai sudominote.

— Ir koks jūsų tikslas?

— Mano galutinis tikslas — pamatyti jus lovoje visiškai nuogą ir pasirengusią fantazuoti drauge su Rauliu Fučija. Mano pastangos suteiktų jums malonumą.

Šeron nužvelgė jį ir kreivai šyptelėjo:

— Gaila, bet man teks jus nuliūdinti. Aš — skaistuolė.

— Nuostabu. Skaistuolė savo dvasia — tikrai dėmesio vertas stebuklas.

— Kūnu, mano drauge. Tikrų tikriausia nekaltybė, niekieno dar nepaliesta.

Ji ištarė tai su iš anksto apgalvotu natūralumu, kad vos neišsidavė, pamačiusi jo nustebusį veidą.

— Neįtikima!

— Nieko neįtikimo. Dar nė su kuo nemiegojau. Štai ir viskas. Dar nesutikau vyro, su kuriuo būčiau norėjusi taip suartėti. Viskas labai paprasta.

Jis pastatė savo bokalą ir, ištiesęs jai ranką, greit atsisėdo ant šalimais stovinčios sofos. Ji leidosi paimama už rankos.

— Tuomet jūs būtinai turite pasirinkti mane. Aš tiesiog reikalauju.

— Kodėl?

— Pirmas kartas — tai nepaprastas įvykis. Tik žmogus, turįs mano patirtį...

— Liaukitės, Rauli. Kai panorėsiu, ryšiuos. Bet ne anksčiau. Jūs ne tas vyras.

— Juk jūs nežinote, ką aš galiu.

— Rauli, jūs išsidavėte. Jus sukrėtė mintis turėti savo sąraše skaistuolę. Todėl ir atsisėdote?

— Brangioji Šeron...

— Žinoma, aš susitikinėjau su vyrais, mano brangus už-

jūrio drauge. Apsikabindavau, bučiuodavausi ir patirdavau orgazmą. Turėjau kelis seksualinius kontaktus, kurie suteikė man normalų fizinį pasitenkinimą. Ir juos tikriausiai pratęsiu, jeigu panorėsiu. Žinau visus būdus, pozas ir erogenines zonas, ir kai ateis laikas, saugokitės, vyrai! O kol kas saugau ir ketinu toliau saugoti vieną savo mažą daiktelį.

Ji pajuto, kaip jo ranka nuslydo nuo jos rankos, ir jis klausiamai išlemeno:

— Ar jūs ne ... šita?..

— Lesbietė?

Jis linktelėjo.

— Ne. Nors mėgstu eksperimentuoti, kelis kartus esu bandžiusi ir šioje srityje. Ar jus tai šokiruoja?

To jis negalėjo nuslėpti. Pasiėmė bokalą ir suglumęs pradėjo:

— Bet... jeigu galėtumėt pabandyti su vyru...

— Galėsiu kada nors, — atkirto Šeron. — Bandžiau su keliais vyrais. Kiekvieną kartą likome patenkinti vienas kitu. Ar suprantate mane? Jie net buvo įsiskverbę į manc, tik šiek tiek kitokiu būdu, bet labai efektyviu. Taigi nesu lesbietė ir anaiptol ne frigidiška. Seksualine prasme esu normali. Tik kol kas nenoriu prarasti tai, kas vieną kartą gali būti vertinga mano išrinktajam.

Raulis išgėrė savo šampaną ir pastatė taurę ant stalo.

— Amerikos moterys! Tikras košmaras!

— Mano amžiaus moterims tai atleistina, — tarė Šeron ir tyčia palinko prie jo, suprasdama, kad toks judesys išryškins jos krūtų formas. Nuo prisilietimo prie audinio jų speneliai sustangrėjo ir pastebimai iškilo.

— Kodėl jums neišbandžius savo keliamojo įtaiso su kuria nors kita, palankiau nusiteikusia?

Raulis, vos pajėgdamas nuslėpti savo nusivylimą, atsistojo ir europietiškai santūriai nusilenkė. Šeron atsisveikindama lengvai spustelėjo jo pirštus.

— Man gaila jūsų, Šeron Kas, — tarė jis.

Ji nusišypsojo su vos pastebima pašaipėle akyse.

— Man gaila jūsų, Rauli. Jūs žinote, ko norite, bet niekada to negausite.

— Ne visai taip, mano brangioji.

— Taip, Rauli. Nuplėščiau visus tavo atributus, jeigu tik pamėgintum mane paliesti. Man trisdešimt dveji ir esu nebloga sportininkė. Kaip jau sakiau, žinau daug būdų... ir net šitą.

Jis oriai pasišalino. Nors ir subyrėjo į šipulius visi jo požiūriai, — pagalvojo ji, — bet ištvermė neapleido.

Šiąnakt jis pasiguldys šalia ant šilkinių paklodžių kokią nors moterį ir jį užklups abejonės, ar tik neprarado jis savo meistriškumo. Todėl jam nebeišeis taip šauniai, kaip visada, o kitą rytą jį ims graužti nerimas. Ir tikriausiai vėl užsinorės su ja susikauti. Ir vėl pralaimės. Nuo to momento ir prasidės kritimas. Kaip pajamų grafike, kuris kabo už Keiblo nugaros jo kabinete.

— Taip ir nuplėštum?

Balsas buvo keistas, šiurkštokas, neįprastos tarsenos, kurios Šeron taip ir nepavyko nustatyti. Tarsi kokio Bruklino juodnugario, tyčia besistengiančio nuslėpti savo sugebėjimą reikšti mintis literatūrine kalba. Šeron atsigręžė, pažvelgė į klausiusįjį ir nusišypsojo — jis buvo toks nepanašus į čia susirinkusius. Pirma, labai plačių pečių, antra, labai trumpų plaukų. Vilkėjo naują juodą kostiumą, bet kitų laikų fasono. Atrodė, kad jis visiems laikams pasirinko šį stilių ir jam nusispjauti į tai, kaip rengiasi kiti. "Jis panašus į erelį", — pagalvojo Šeron.

Staiga Šeron vėl įsivaizdavo stovinti prieš veidrodį ir pajuto, kaip ant jos rankų piestu stojasi švelnūs šviesūs plaukeliai, o pečiai pradeda dilgčioti. Nevalingai susitraukė pilvo raumenys, o tolimas vidinis balsas kartojo: "Koks keistas, keistas jausmas". O ji atsakė: "Vaikiškos kvailystės. Tai niekada neatsitiks".

— Tikrai?

— Tai padaryti visai nesudėtinga.

— Na, tu tiesiog sumaišei jį su žeme.

— Nemaniau, kad mūsų kas nors klausosi.

— Nė už ką nepraleisčiau tokios scenos. Iš pradžių net

pavydas ėmė girdint, kaip jis tau meilinasi. Kol jį sudorojai. Bet ar iš tikrųjų jam tiesą sakei?

Šeron kažkaip keistai nusijuokė:

— Žinoma, tiesą.

— Ir apie nekaltybę?

— Ar tai kas nors ypatinga?

Dabar nusišypsojo jis, patraukė pečiais ir pakėlė už ją taurę.

— Skamba keistai, bet kas kaip supranta.

— O koks jūsų reikalas, misteri...?

— Kelis. O mano vardas Dogeronas, sutrumpintai Dogas, aš neįsižeidžiu.

Štai ir įvyko. Taip staiga ir greitai, kad ji nespėjo net pasiruošti. Kaip bombos sprogimas, sudrebinęs visą pasaulį, dar prieš sekundę tokį ramų ir taikų. Kaip bedugnė, kuri prasivėrė prie jūsų kojų ir kuria baigėsi pasivaikščiojimas gražiu takeliu tarp žiedų, laimės ir malonumų.

Ją tramdė drausmingas ir nuolatinėje lyčių kovoje išugdytas savisaugos instinktas, virtęs apsauginiais žodžių ir elgesio taisyklių šarvais. Ir visada toji nerami mintis... ar tik nesuklydo.

Pamiršk visa tai, mažoji šviesiaplauke mergaite. Žinoma, būna sutapimų. Bet tai buvo taip seniai, kad dabar atrodė tarsi jos romantiškos vaizduotės regėjimai, atkakli ir kvaila svajonė, kuri staiga tapo realybe. Taip atsitiko ir prieš dvejus metus, kai jos svajonių vyras pasirodė esąs inžinierius iš Brazilijos, susilaukęs dėvynių vaikų. Dar buvo jūreivis iš tanklaivio, tik jis jau buvo šešiasdešimt trejų metų ir kažkieno senelis. Tikrojo Dogerono Kelio nėra. Tu atsisveikinai su juo geležinkelio stotelėje, ir dabar jis jau miręs. Taip jai sakė jo šeima.

— Vadinasi, vardas — Dogas, o kuo jūs verčiatės, misteri Keli? Jūs panašus į policininką. Gal taip ir yra?

Jis neigiamai papurtė galvą.

— Esu privatus verslininkas. Tvarkau pelningus reikalus, jeigu pasitaiko. Kitaip tariant, bendro profilio specialistas. Gaila, nepavyks pasigėrėti, kaip susidorosite su savo bičiuliu.

— Manote, nesugebėsiu?

— Vieni juokai. Kažkada panašiai susitvarkiau su dviem įkyriais tipais. Tik už tai nustatyta labai griežta bausmė.

— Už iššaginimą? — tyliai paklausė ji.

— Nesijaudink, tau tai negresia.

— Štai ir jūs apie seksą.

— Mažyle, juk tu pati pradėjai. Aš neketinu tavęs prievartauti.

— Tikrai? O ką ketinate daryti?

Jo gergždžiantis juokas nuskambėjo keistai.

— Man labiau patiktų priešingai. Esu tinginys. Mėgstu paplepėti, pasvajoti. Pusę savo laiko sugaištu kalboms.

— O kitą pusę?

— Tai ne skaistuolės ausims, — atsakė jis.

Šeron jau buvo pasiruošusi atsikirsti, bet jis mirktelėjo jai ir nuėjo. Jai kažkodėl pasidarė apmaudu. Taigi Raulis Fučija buvo teisus. Ji žinojo, ką daranti, kai rengėsi šiam vakarui. Ji žinojo savo galimybes, žinojo esanti graži ir nepriekaištingai sudėta, nors komplimentus mielai išklausydavo. Raulis tai patvirtino, bet pasirodė tas velnio neštas Dogas, ir jos pasitikėjimas susvyravo.

Ji pasukiojo savo taurę, žiūrėdama, kaip sukasi ledo gabaliukai. Tas niekšelis dogas, taip taip, iš mažosios raidės, bjauriai su ja pasielgė. Didesnį abejingumą sunku įsivaizduoti. Juk ji anaiptol dar ne senutė. Kaip tik tai, ko reikia: pačiame jėgų žydėjime, nuostabi, išsilavinusi, gabi, žodžiu, nieko netrūksta.

Staiga ji viską suprato ir nusišypsojo. Ne veltui ji dirbo pramogų versle, kur viską lemia greita reakcija. Ją apgavo nuojauta. Jos manymu, jam turėjo būti truputį per keturiasdešimt, bet ją suklaidino tankūs ir žilstelėję plaukai, jaunatviška išvaizda ir raumenys. Paveldimumas. Štai kas tikrasis grobuonis.

Šeron stebėjo, kaip jis laisvai vaikštinėja kitame kambario gale. Moterys palydėdavo jį žvilgsniais, mašinaliai grįždavo prie nutraukto pokalbio, paskui jų žvilgsniai vėl nukrypdavo į jį. Kai tas grobuonis prisidėdavo prie kurios nors grupės, vyrai jausdavosi nesmagiai, bet neišsiduodavo. Jie jautė tą pat, ką ir Šeron. "Ką jis čia veikia?" — galvojo jie.

Nežinia kodėl, bet jai į galvą šovė keista mintis. Tikriausiai jis turi revolverį.

Kaip visada, iniciatyvą į savo rankas paėmė Darsi Teilor. Ši naivi būtybė, kai ją sudomindavo koks nors vyras, ekrane virsdavo tigre. Staiga nutraukusi pokalbį su Rauliu, ji paėmė Dogą už parankės, nugėrė iš jo bokalo, juokais nusipurtė ir nusivedė prie baro. Šiandien Rauliui akivaizdžiai nesiseka. Belieka užjausti tą, kurią jis pasirinko šiai nakčiai.

— Linksminies, Šeron?

Ji iš karto atpažino balsą ir šypsodamasi pakėlė galvą.

— Sveikas, Voltai.

Volteris Džentris buvo tipiškas viengungis, paveldėjęs milijonus ir puikiai susitvarkęs savo privatų pasaulėlį. Savo retu apsukrumu, kurį irgi paveldėjo kartu su aristokratiška išvaizda ir puikiomis manieromis, ši paskutinė Džentrių klano atžala sugebėjo padvigubinti gautą turtą. Paskutinius dvidešimt metų jį nesėkmingai medžiojo merginos iš turtingų šeimų, bet jis nė su viena ilgiau neužsibuvo.

— Matau, susipažinai su Dogu, — pasakė Voltas.

— Taip. O kas jis?

Voltas pastukseno ilga cigarete į auksinį portsigarą ir užsirūkė.

— Mudu susipažinome armijoje. Įdomus žmogus. Kare jis buvo apsigimęs žudikas. Padariau įspūdį?

— Keistas žmogus, — neaiškiai atsakė Šeron. — Kuo jis dabar verčiasi?

Voltas patraukė pečiais ir nusišypsojo.

— Pats dažnai apie tai galvoju, bet niekada nebandžiau išsiaiškinti. Kartą jis pakvietė mane į savo moksladraugių klubą. Ten kabėjo jo nuotrauka su futbolininko apranga. Regis, jis buvo Amerikos studentų žaidynių nugalėtojas.

— Jis panašus į policininką.

— Ir man kartais taip atrodo. Jis turi gana keistų bičiulių. — Voltas paėmė taurę iš pro šalį su padėklu ėjusio padavėjo ir nugėrė gurkšnelį. — Džiaugiuosi vėl tave matydamas, Šeron. Senokai mudu nesimatėme. Ir kaip tas senis Keiblas išleido tave?

Ji atsakė šypsenėle į jo supratingą šypseną.

— Tarsi nežinotum, kad aš jam savotiškas jaukas.

— Žavingas jaukas. Ar tokiam žuvis atsispirs?

— Ir neturi spyriotis. Juk jauką prieš paleisdamas į tavo tvenkinį išbandė pats didysis maestro.

— Ir kokio laimikio tu tikiesi?

Jis pamojo padavėjui, o kai šis priėjo, paėmė taurę ir padavė jai.

— Dėkoju. Keiblas tikisi, kad dalyvausi su juo bendrame versle. Tikisi išpešti ne mažiau kaip penkis milijonus dolerių.

— Puiku, — nusijuokė Voltas. — O tu, vadinasi, jaukas. Manau, tau rekomendavo pasistengti ir nieko nepagailėti.

— Taip ir buvo pasakyta. Girdi, vienas kartas daugiau ar mažiau, ir panašiai.

— Vadinasi, tavo bosas nežino... arba netiki... kad tu...

— Sakiau jam, bet jis netiki.

— Sunku jums, vargšėms pusmergėms. Ir aš pasiduodu jums, jaunoji ledi.

— Maniau, kad tau patiko paskutinį kartą.

— Dar kaip. Geriau ir negali būti. Tiesa, šiek tiek dirgina nervus, bet malonumas — nė su kuo nepalyginamas. Tu tikra menininkė. Jeigu nori žinoti, dar niekada neturėjau tokios malonios nakties ir kitos dienos. Šioje srityje tu tikra alpinistė. Bet galiu tave suprasti. Tik kartais pagalvoju, koks siaubas, jeigu tu netyčia susižeisi, jeigu koja nuslys nuo dviračio paminos ar kas nors panašaus. Kiek pastangų nueis šuniui ant uodegos!

— Manc galima patikrinti kad ir melo detektoriumi, — atsakė Šeron.

— Šeron, aš noriu būti laimingasis. Siūlau mainus.

— Kas už ką?

— Tavo nekaltybė už penkis milijonus!

— Voltai, tu nuostabus, bet aš dar truputį palūkėsiu.

— Senis Keiblas sužvėrės, kai sužinos, kad atmetei tokias sąlygas.

Ji šypsojosi, o jos balse skambėjo juokas.

— Jis nė už ką nepatikės. Juk man pažadėti penki procentai nuo sandėrio.

— Saulele, — nusijuokė Džentris, — tu žinai, kad užtenka tik vieno nepakartojamų žydrų akių žvilgsnio, kad gaučiau tai, ko noriu. Jeigu to per maža, padės nebrangus brilianto komplektėlis. Bet su tavim viskas kitaip. Tu tiesiog nepakenčiama, mano mieloji. Bet noriu nuimti tave nuo kabliuko ir duoti dar kelis mėnesius, kad pati ką nors pasigautum. Gali pranešti Keiblui, kad sutinku. Jeigu tau bent šiek tiek patinku, pasakyk jam, kad pasinaudojai savo brangiausiu turtu. Juk man reikia rūpintis savo reputacija.

— Gal pasiūlyti mainais dar ką nors?

— Šeron... aš ne kovotojas. Per daug tingus tokiems dalykams.

Voltas pažvelgė ton pusėn, kur prie atviro lango stovėjo Dogeronas Kelis, nukreipęs mąslų žvilgsnį į tirštėjančias sutemas. Prie jo peties buvo prigludusi Mona Merimen.

— Šeron, atkreipk dėmesį į jį, — patarė jis.

— Kodėl, Voltai?

Voltas nugėrė iš bokalo ir spragtelėjo portsigaru.

— Žiūrėdamas į jį, prisimenu vienos knygos pavadinimą. Ne pačią knygą, o tik pavadinimą.

— Kokį?

— "Gamtos šauksmas", — atsakė jis.

Jie stovėjo kitame kambario gale, bet ją nutvilkė karštis. Nuleidusi akis, Šeron pastebėjo, kad jos pirštai sukioja žiedelį ant kairės rankos didžiojo piršto. Jos mergautinį varinį žiedelį. Ji kiekvieną vakarą šveisdavo jį nuo žalėsių. Akmenėlis — paprastas stiklas — buvo žalias, nusitrynusiais kampučiais. Iš jos pasišaipydavo dėl to žiedelio, bet ji sakydavo, kad tai jos talismanas, nors visi žinojo, kad mergina nepasižymi sentimentalumu ar prietaringumu. Tačiau Šeron mokėdavo taip atsikirsti įkyruoliams, kad apie žiedelį netrukus visi pamiršo.

Mona Merimen nusitempė Dogą į sodą. Nustojo lyti, ore tvyrojo rūkas. Šeron atsistojo ir priėjo prie Raulio Fučijos, nešina tuščiu bokalu.

— Nepakenktų išgerti, — tarė ji.

7 skyrius

— Mona Merimen, jūs priekabi dama, — tariau jai. — Kodėl jums nepasigavus kokios nors garsenybės?

— Apie visus jau viską parašiau. Jūs man įdomesnis.

— Bet juk aš niekas.

— Netiesa, Dogeronai. Aš iššniukštinėjau apie jus iš jūsų draugo Li Šėjaus. Nuo manęs jis nedrįs nieko nuslėpti. Jūs vertas dėmesio jau vien todėl, kad esate Berinų turtų paveldėtojas.

— Mona, būti paveldėtoju dar nereiškia paveldėti. Juk sakiau, kad esu šeimoje mergvaikis.

— Jau ir tai naujiena, — dailiai nusišypsojo ji. — Juk aš vedu skandalų kroniką.

Perbraukiau pirštais jai per skruostą ir švelniai žnybtelėjau į smakrą.

— Mažyte, juk nenori, kad iš tavęs liktų tik rageliai ir nageliai?

— Keista.

— Jokių pokštų.

— Ir kas gi bus? — nusijuokė ji.

— O tai, kad visi sužinos, kiek iš tikrųjų tau metų.

— Nesužinos, — atsakė ji, nė kiek nesutrikusi ir juokdamasi.

— Lažinamės? — pasiūliau.

Šypsena nuslinko nuo jos veido.

— Duok man telefono aparatą, valandą laiko ir aš tau pranešiu tavo gimimo vietą, laiką, net valandą.

Palenkusi galvą į šoną, ji abejingai pažvelgė į mane.

— Netikiu.

— Pažiūrėk man į akis, Mona.

— Matau.

— Dabar supranti. Šiame žaidime man nėra lygių. Tik pamėgink man įdrėksti, ir aš nukąsiu tau galvą.

— Tu iš tikrųjų velnio išpera, ar ne?

— Man visi taip sako.

— Nejaugi iš tikrųjų visiems pasakysi, kiek man metų... jeigu tau pavyks sužinoti?

— Tik paliesk mane.

— Tu įdomus žmogus, Dogai. Tad kiek man metų?

— Apytikriai?

— Taip.

Vėl paliečiau pirštais jos skruostą ir užčiuopiau vos pastebimas raukšleles.

— Dvidešimt vieneri, — išsiviepiau.

— Liaukis, sakyk, kiek iš tikrųjų.

— Šešiasdešimt dveji, — atsakiau jai.

— Niekše, pridėjai vienerius metus. Aš tave užmušiu, jeigu kam nors prasitarsi.

— Pasakysiu, kad tau ne daugiau kaip trisdešimt.

— Plepys. Bet tu man vis tiek patinki, niekingas pabaisa. Dabar pamėginsiu viską apie tave sužinoti, ir tada saugokis.

— Neverta taip stengtis. Klausk, ką nori, aš pats atsakysiu.

Mona žvilgtelėjo į savo beveik tuščią bokalą, pasukiojo likučius ir pažvelgė man į akis.

— Ar esi ką nors nužudęs?

Linktelėjau.

— Nenori papasakoti?

— Nematau reikalo.

— Regis, man pasitaikė ugnis, ne vyras. Žinai, ką norėčiau su tavim padaryti?

— Žinoma. Negaliu nuo jūsų, snargliukių, atsiginti. Geriau išsirink sau bendraamžį.

— Gerai, gerai, žudike. Vienas bučinukas, ir grįžtame atgal.

Ji švelniai palietė mane lūpomis ir prigludo prie manęs visu kūnu. Tuo prisilietimu ji pademonstavo visą savo tigrės aistrą ir troškimą. Prieš kokius dvidešimt metų su ja būčiau šauniai pasilinksminęs.

Jos ranka, gulėjusi ant mano peties, nusileido žemyn ir, palietusi mane, grįžo atgal.

— Bet tu — tikras ledas.

— Ne visai, lėlyte. Tiesiog aš pats renkuosi laiką ir vietą.

— Na, ir sekasi man. Kur beinu, ten niekšą sutinku, — nusišypsojo ji. — Bet aš išnarstysiu jus, misteri Keli.

— Kai kas jau mėgino.

— Ekspertai?

— Ekspertai.

— Bet tai buvo tik žiedeliai. Eime, noriu supažindinti jus su savo draugais.

Pamatęs mus įeinančius į šurmuliuojančią salę, Voltas Džentris pamojo ranka ir, atsiprašęs poros, su kuria ką tik šnekučiavo, plačiais žingsniais pasuko prie mūsų. Šypsodamasis pakratė man ranką ir mirktelėjo Monai.

— Džiaugiuosi tave matydamas, Dogai. Senokai besimatėme.

— Aš taip pat, Voltai.

— Mona jau spėjo suleisti į tave savo nagučius?

Ji įžnybo jam į ranką ir apsimetė įsižeidusi.

— Voltai, tau reikėjo paruošti mane susitikimui su šiuo žvėrimi. Mūsų kompanijoje Dogas tikra atgaiva.

— Todėl, kad nesu veislinis.

— Ar visam laikui grįžai?

— Galbūt.

— Nostalgija?

Patraukiau pečiais, perkratydamas mintyse paskutinius dvidešimt metų.

— Tai, kas anksčiau atrodė neįprasta, laikui bėgant tampa kasdienybe. Aš turbūt kaip ta lašiša — grįžtu neršti į gimtąsiais vietas.

— Ir mirti, — įsiterpė Mona. — Lašišos visada nugaišta po neršto. Todėl ir grįžai, Dogai?

— Mirti — ne mano hobis, madam. Bent jau ne dabar.

— Atsiminsime. Vadinasi, grįžai namo neršti. O ką ketini apvaisinti?

Voltas nusijuokė ir paplojo Monai per petį.

— Mona, mergaite mano, kodėl tau tik seksas galvoje?

— Tai įdomu. Mano skaitytojai tik to ir laukia. Horizonte pasirodė labai įdomus viengungis ir potencialus jaunikis. Juk reikia viską iššniukštinėti. — Ji šypsodamasi žiūrėjo į mane. — Misteriu Keli, jūs neatsakėte į mano klausimą!

— Dar negalvojau.

— Gal jūsų laukia kokia nors vieniša širdis?

— Kažkodėl neprisimenu. Tik žinau, kad visi džiaugėsi, kai išvykau.

Iš padavėjos, kurią pašaukė Voltas, ištiesto padėklo pasiėmėme po taurę.

— Mona, per daug netikėk jo pasakojimais apie Berinų valdas. Tiesiog Dogui reikėjo gimti prieš šimtą metų. Mūsų laikais tokiam parakui nėra kur pasireikšti. Kai jį iš čia išprašė, jis tik apsidžiaugė.

— Ką išprašė? — paklausė tylus balsas.

Visi atsigręžėme ir nusilenkėme drūtam liguisto veido vyrui.

— Sveiki, Mona, Voltai... — jis padelsė, laukdamas, kol mus pristatys.

— Dikas Lagenas, Dogas Kelis. Regis, judu nepažįstami?

Ištiesiau ranką, ir jis sekundę mandagiai palaikė ją savojoje.

— Reguliariai skaitau jūsų skiltį, misteri Lagenai.

— Pagaliau sutikau žmogų, kuris domisi tarptautiniais įvykiais.

— Mano literatūriniai perliukai nesusilaukė tokio dėmesio, — atsigręžė į jį Mona.

Lagenas šyptelėjo ir perbraukė pirštais per savo plonai išskustus ūsus.

— Mona, brangioji, ar tarp mūsų gali būti konkurencija? Tiesiog misterį Kelį, kaip finansininką, sudomino mano paskutinės naujienos. Ar ne taip, misteri Keli?

Jo balsas nuskambėjo kažkaip keistai, o akys sužiuro į mane tarsi tyrinėdamos.

— Dolerių medžioklė — neišvengiama blogybė. Ir nusprendžiau joje dalyvauti, — atsakiau.

— Jeigu teisingai supratau, jūs grįžote pretenduoti į palikimą?

— Dešimt gerų gabalų. Iš kur žinote?

— Mano ankstesni tyrimai buvo parašyti dar Berinų režimo klestėjimo laikais. Jūs net neįsivaizduojate, kiek daug žinau apie jūsų šeimos turtą.

— Džiaugiuosi dėl jų, tik su sąlyga, kad gausiu savo dešimt tūkstančių. Aš niekada nebuvau per daug prisirišęs prie šeimos.

— Suprantu. Mūsų laikais dešimt tūkstančių — ne kažin kokia suma. Ketinate kur nors investuoti?

— Jokiu būdu. Ketinu praūžti. Pinigai tam ir yra, kad paverstum juos kokia nors nauda ar malonumais.

— Misteri Keli, jūsų užmojai kaip tikro turtuolio.

Jo balse vėl nuskambėjo ta keista gaidelė.

— Ir su dešimčia tūkstančių galima nustebinti visus, — nerūpestingai šyptelėjau ir susilaukiau jo atsakomojo šypsnio.

— Beje, misteri Keli, jūsų vardas, jeigu neklystu, Dogeronas?

— Taip, o kas?

— Neįprastas vardas.

— Senovinis. Tokių dabar mažai.

— Jūs teisus. Tačiau ne kartą esu girdėjęs tą vardą. Stambulas, Paryžius... juk jūs ten buvote?

— Žinoma, — patvirtinau.

— Gal tai tas pats Dogeronas?

Staigus ir aštrus Monos žvilgsnis įsmigo į mus.

— Na, na, Dikai, klok viską, ką žinai apie mūsų bičiulį. Tokia vertinga informacija per gera tavo skilčiai.

Juokdamasis neleidau jai baigti:

— Jeigu misteris Lagenas yra sutikęs mane tose vietose, tai jau tavo duona, Mona. O ten, kur šokami pilvo šokiai ir kankanai, aš — uoliausias mokinys. Matyt, ir jūs tokių vietų mėgėjas, misteri Lagenai, todėl nieko nuostabaus, jeigu ir teko susitikti. Mane ten neblogai pažįsta. Vadinasi, jūs irgi erotikos mėgėjas?

Lagenas vėl paglostė savo ūsus, stengdamasis pridengti ranka veidą. Mona juokdamasi timptelėjo jį už rankovės.

— Tai bent, Dikai! Ak tu, senas išdykėli! O aš maniau, kad tu vaikščiojanti dorybė. Dogai, brangusis, tu tiesiog nuostabus! Pagaliau ir jis pakliuvo į mano nagus.

Lagenas apsimetė sutrikęs ir tramdantis juoką.

— Misteri Keli, jūs užklupote mane nusikaltimo vietoje. Mano paslaptis atskleista. Aš visada tik nedrąsus žiūrovas, o ir proga nedažnai pasitaiko.

— Nesijaudinkite. Jūsų paslapčiai pavojus negresia. Jau prigrasinau Monai vienu demaskavimu. Pridėsime dar ir tai.

— Volteri, jūs pakvietėte nuostabų svečią. Visiškai nepanašu, kad jis būtų iš Europos. Misteri Keli, buvo malonu susipažinti, — atsisveikino Lagenas.

Kai jis nuėjo, Voltas tarė:

— Tikiuosi, jis nesusikrimto?

Mona papurtė plaukus ir kreivai šyptelėjo.

— Kvailiuk. Jis gi visas švytėjo iš pasitenkinimo. O mes manėme, kad jis pasipūtęs kalakutas. Dogai... ką tu dar moki? Turi nepaprastą sugebėjimą kiaurai permatyti žmones.

— Tai ateina su amžiumi, mieloji ledi. Man regis, kad tai — visų vyrų savybė.

— Jeigu visų, tu dabar neplepėtum su mano amžiaus dama. Kodėl tau nepasigavus ką nors tinkamesnio,kaip pats man neseniai patarei. Juo labiau kad matau ne vieną porą geismingų akių, kurios atidžiai tave stebi. Na, Voltai, pristatyk jį. Noriu pamatyti, kaip jis susitvarkys su tomis profesionaliomis mažytėmis, demonstruojančiomis savo prekę. Ak, kad sugrįžtų tie laikai, kai ir krūtys buvo stangresnės, ir kojos lieknesnės!

— Nenusimink, Mona. Tau viską su kaupu kompensuoja patirtis.

— Veskis jį iš čia, Voltai, nes aš už save neatsakau.

Ji nuėjo, įsikibusi į du naujus populiarius televizijos herojus.

— Smarki moteriškė, — pasakė Voltas.

— Tikrai.

— Tu ja per daug nepasitikėk. Norėdama ką nors išpešti, ji nieko nepagailės, ji visiškai neturi sąžinės. Beje, Lagenas toks pat. Įsivaizduoja esąs didelis veikėjas. Vienas senatorius pavadino jį šunimi sargybiniu, saugančiu verslą nuo begėdžių vertelgų. Štai jis ir pučiasi, norėdamas pateisinti tuos žodžius.

— O ką jis čia veikia? Juk tai visai ne jo kompanija.

— Prisimink, kaip negailestingai jį demaskavai. Dikas mėgsta spoksoti į mergaites. Kur kitur jis pasikraus, jeigu ne tokiuose susibūrimuose. O tu ar jau su visais susipažinai?

— Su daugeliu.

— Tau pasirodžius, visi vyrai šerius pastatė. Teritorija seniai padalyta, tai jie ir nervinasi, nežino, į kieno naudmenas ketini įsibrauti.

— O kur Li?

— Meilinasi bare dviem vietinėms garsenybėms, norėdamas patekti į aukštuomenės kroniką. Ko jis toks nervingas?

— Pats nežinau.

— Jis tarsi bijo palikti tave vieną. Jūs visada buvote neišskiriami.

— Li per daug nervinasi. Jam reikėtų vesti, — nusišaipiau.

— Kam, kam, o tau patylėti, — nusijuokė Voltas. — Beje, o ką ruošiesi užverbuoti šįvakar? Net man įdomu. Tiesą sakant, visa prekė prieinama. Beveik visa.

— Beveik?

Voltas linktelėjo galva ton pusėn, kur ant fotelio ranktūrio sėdėjo blondinė, kurios pokalbį buvau nugirdęs, ir plepėjo su storuliu, vienu garsiu leidėju.

— Antai ji. Geležinės kelnaitės. Tikras butelis su degamuoju skysčiu, tik niekam nepavyksta uždegti dagčio.

— Įdomu.

— Per daug vargo. Net tikri širdžių ėdikai atsisakė šio sumanymo. Gėdą užsitraukė ir vienas psichiatras. Dabar apie ją sukasi Raulis, stengiasi iš paskutiniųjų. Iki susitikimo su ja įsivaizdavo esąs vyriškumo įsikūnijimas.

— Girdėjau, kaip ji sumalė jį į miltus. Nejau viskas, ką ji sakė, tiesa?

— Viskas. Prisiekiu. Aš irgi buvau ant jos užkibęs. Eik, pasisveikink. Įdomu, kokį įspūdį jai padarysi.

Storuliukas nusilenkė mums ir nusirito paskui savo pasiją, kuri pralėkė pro mus apsupta neišvaizdžių jaunuolių.

Voltas pristatė mus vieną kitam.

— Šeron Kas, Dogas Kelis. Tegul bus pagal visas taisykles. — Jis šypsodamasis pažvelgė į mane. — Šeron nemėgsta atsitiktinių pažinčių.

Kai ištiesė man ranką, jos didžiulėse rudose akyse žaidė kibirkštėlės.

— Voltas nepraleidžia progos iš manęs pasišaipyti, misteri Keli.

— Mano vardas Dogas. Taip lengviau.

— Dogai, ar jis jau informavo jus apie mano geležines kelnaites?

— Žinoma.

— Tokio plepio reikia paieškoti. Tegul geriau kiekvienas pats įsitikina.

— Žiūrėk tu man, — įspėjo Voltas. — Atsiras koks nors su konservų peiliu.

Žiūrėdama į mane truputį pakreipusi galvą, ji švelniai išlaisvino savo ranką.

— Gali būti.

Šeron Kas buvo nuostabi. Ir nepaprasta. Jos vidinis ir išorinis grožis buvo vienodai tobuli. Bet atrodė, kad vidinį ji rūpestingai slepia. Jos pašviesinti plaukai žvilgėjo ir krito ant pečių švelniomis bangomis, pabrėždami visą jos gundančio kaip prinokęs vaisius, lankstaus ir jausmingo kūno žavesį. Kojos, pridengtos vos iki pusės šlaunų, traukė akį savo tobulumu. Šeron elgėsi laisvai ir ramiai, be jokių koketavimo gudrybių, būdingų daugumai moterų.

— Judu pasikalbėkite, o aš eisiu prie svečių, — pasakė Voltas.

Palydėjome jį akimis, ir Šeron tarė:

— Manau, kad Voltas specialiai užsiundė tave ant manęs.

Atsakydama į mano klausiantį žvilgsnį, ji paaiškino:

— Visai neseniai išpešiau iš jo penkis milijonus dolerių, už kuriuos kartu su Keiblo ir Hovardo firma bus statomas filmas.

— Taip lengvai?

— Mano bosas, pasikliaudamas mano duomenimis, spėjo, kad sandėris bus galutinai užbaigtas ant šilko paklodžių Volto miegamajame. — Ji vaikiškai sukikeno. — Bet jis pasielgė taip kilniai, kad dabar, manau, nori bent šiek tiek atsigriebti.

— O kuo tu vertiesi?

— Kūnais ir juostomis. Keiblo ir Hovardo firma kuria filmus — gerus ar blogus, bet pelningus. Voltas gerai žino, kad po šio sandėrio jis padvigubins įdėtą kapitalą.

— O tavo pareiga — medžioti rėmėjus?

— Toks būdas nenaujas, Dogai. Kad ir kaip būtų, bet šį žaidimą žaidžiu pagal savo taisykles.

— Tai bent!

— O tu — moralistas? — tyliai paklausė ji.

— Tokiomis sąlygomis manęs į jokį sandėrį neįviliosi!

— O kaip tave galima suvilioti?

Jos veide išvydau atvirą smalsumą.

— Užmiršk. Gal ir esu moralistas. Aš irgi turiu savo taisykles, — atsakiau su rūškana šypsena.

— O kokia iš to nauda?

— Apie ką tu?

— Girdėjau, tu iš Berinų šeimos.

— Na ir greiti tie žmonių liežuviai.

— Šioje kompanijoje paslapčių ilgai neišlaikysi. Rytoj jau būsi paverstas paslaptingu milijonieriumi iš Europos, pasirodžiusiu tam, kad užgrobtum Berinų valdas.

— Melas.

— Kodėl, misteri Keli?

— Man priklauso tik dešimt tūkstančių.

— Li taip ir sakė. Bet ar ne įdomiau susiglemžti milijonus? Kada tikiesi atgauti tuos dešimt tūkstančių?

— Aš jų negausiu. Jie mane apgavo. Mano senelis iš motinos pusės nurodė testamente tam tikras beveik neįgyvendinamas sąlygas.

— Man patinka tas tavo "beveik". Tai ką darysi?

— Nieko.

— Dogai, tavo šypsena labai klastinga. Ką tu sumanei?

— Kad atsirastų ilga ranka ir ištemptų tave iš čia.

Šeron pastatė savo taurę, atsistojo ir, iškėlusi galvą, nužvelgė mane švytinčiomis akimis.

— Reikia tik paprašyti, — tarė ji.

— Aš ir prašau.

— Tuomet eime.

Lyjant Šeron buvo panaši į išsiskleidusį pavasario žiedą, nusėtą žvilgančiais rasos lašeliais. Vėjas taršė jos švelnius plaukus. Įsikibusi man į parankę, ji kvatodama šlepsėjo per balas, ir reti praeiviai, gūždamiesi po skėčiais, nustebę žiūrėjo į mus ir šypsojosi.

Užkandome nedideliame italų restoranėlyje, paskui, nuėję porą kvartalų, užsukome į barą, kuriame, išskyrus šeimininką, nebuvo nė gyvos dvasios. Jis aptarnavo mus ir vėl įbedė nosį į televizorių.

— Kaip šaunu, Dogai. Man seniai nebuvo taip gera.

— Pažiūrėsim, ką pasakysi rytoj, kai pasigausi plaučių uždegimą.

— O ar bus tas "rytoj"?

— Žinoma. Jaučiu, kad esu už tave atsakingas.

— Panašiai kaip tuomet, kai randi nuo būrio pasimetusį paukštį?

— Panašiai.

— Gerai, aš tau paskambinsiu. — Sveika, kupina jėgų, trykštanti sveikata, ji staiga užsikirto ir surimtėjo. — Aš... nenorėjau tavęs...

— Katyte, aš ne berniukas. Kiekvieną dieną matau save veidrodyje, kai skutuosi, — ir žilę, ir raukšles. Taip visiems atsitinka.

— Tu man patinki toks, koks esi.

— Tuo geriau, nes kitoks jau nebūsiu. Žiūrėk, su tavim bendraudamas dar ir atjaunėsiu. Man tai primena jaunystę.

— Mondo Byčą?

Mano ranka su taure sustojo pusiaukelėje.

— Iš kur tu žinai?

Jos akys spindėjo.

— Aš irgi iš tų vietų. Gyvenau už šešių mylių nuo jūsų dvaro. Kai buvau maža, vaikščiodavome pro jūsų parko šiaurinę dalį, kuri dar nebuvo aptverta. Kartais plaukiodavome prie valčių krantinės ir rengdavome piknikus, vaizduodami turtuolius.

— Šit kaip.

— O tu ten būdavai, Dogai?

— Kelis kartus. Aš labiau mėgau užkaborius.

— Žinai, mano tėvas dirbo Berinų gamykloje penkiolika metų. Su tėvu esu buvusi ir didžiajame name, kai jis nešdavo ten kažkokius popierius iš gamyklos.

— Koks ankštas pasaulis. Kodėl pabėgai iš provincijos? Ką radai čia, tame prakeiktame mieste?

— Darbą. Juk reikia ir pavalgyti, ir apsirengti. Man atrodė, kad gamykla — ne man. Kai mirė tėvas, neturėjau jokių šansų tame miestelyje. Pats supranti.

Pastūmiau arčiau jos lėkštutę su riešutais.

— O aš iškeliavau iš tų vietų ne visai savo noru. Mane pastūmėjo. Daug praradai, jeigu negirdėjai visos tos istorijos.

— Iš suaugusiųjų kalbų šį tą pagaudavau. Bet per daug nesigilinau. Kaip tik prieš man išvykstant buvo daug triukšmo dėl tavo pusseserių. Man tai nerūpėjo. Tavo sugrįžimas jiems turbūt didelis netikėtumas?

— Mano advokatas jau ruošia juos susitikimui. Kodėl tave taip domina Berinai?

— Turbūt noriu ką nors išgirsti apie namus, senąsias vietas. Nuo to laiko nė karto nesu ten buvusi.

— Tai nuvažiuojam.

Kelias sekundes ji tylėjo, su šypsena žvelgdama į mane, o paskui palinksėjo galva:

— Gerai. Kada?

— Rytoj... jeigu galėsi atsiprašyti iš darbo.

— Brangus Keli, misteris Keiblas yra prasiskolinęs man iki ausų. Dabar gana ilgai galėsiu leisti laiką kaip išmanydama.

Žvilgtelėjęs į laikrodį, nustebau, kad jau antra valanda nakties.

— Palydėsiu tave namo. Nespėsi išsimiegoti. Kur tu gyveni?

— Netoli. Nueisim pėsti.

Palikęs pinigus ant baro ir sugriebęs saują riešutų, padaviau Šeron apsiaustą.

— Eime, katinėli.

Ji gyveno Yst Saide, aukštoje dėžutėje iš stiklo ir betono, prigludusioje prie tokio pat bokšto su bendromis durimis, kur jas saugojo budrus sargas, vilkintis livrėją.

Šeron maloniai ir nuoširdžiai pakvietė užeiti ir išgerti ko nors prieš miegą. Ji įėjo pirmoji, uždegė šviesą, mes nusivilkome apsiaustus, ir ji juos pakabino.

— Tu kol kas pripilk, — pasakė ji, parodžiusi man barą, — o aš persirengsiu kasdieniniais drabužiais. Ir sausais. O tau teks pakentėti. Manau, nenorėsi lįsti į mano chalatą, — skambiai nusijuokė.

— Apsieisiu.

Pripyliau stiklines, apėjau kambarį ir nustebau pamatęs, koks dalykiškas josios būstas. Viskas čia buvo sutvarkyta ir išdėliota pagal tipinį Manheteno dizainą. Tik po kurio laiko supratau, ko čia trūksta. Butas buvo beveidis. Tai buvo tik... būstas. Kaip viešbučio kambarys.

Pajutau, kad ji mane stebi iš tamsaus kambario kampo.

— Apie ką mąstai, Dogai?

— Ar seniai čia gyveni?

— Ketverius metus. O ką?

— Nepasakytum, kad čia gyvena mergina.

Atsigręžiau. Ji išėjo iš kambario tamsos tokia žavinga su plona palaidinuke, surišta mazgeliu po krūtine, ir paprastu sijonėliu, besiplaikstančiu apie liaunas kojas. Ant galvos užrištas rankšluostis priminė turbaną, todėl ji buvo panaši į heroję iš "Tūkstančio ir vienos nakties". Keistai nusmelkė širdį, bet greitai susitvardžiau.

— Keistas pastebėjimas. Dauguma vyrų to nepastebi. Bet tu teisus.

Paėmusi iš manęs stiklinę, ji patogiai įsitaisė ant sofos, parietusi po savim kojas, ir šypsodama tęsė:

— Negaliu vadinti namais buto Manhetene. Čia aš tik gyvenu. Net nenoriu puošti jo įvairiais moteriškais niekučiais. Geriau palauksiu.

— Ko?

— Tikro namo, kurį turėsiu.

Paskambčiojau ledais stiklinėje ir truputį nugėriau.

— O tu teigiama mergiotė. Ar jau išsirinkai ką nors?

Šelmiškai šypsodama, ji atsakė:

— Aš jau susižadėjusi ir galiu sau leisti būti teigiama.

— Kažkam labai pasiseks, katyte.

— Žinau. — Ji pastatė bokalą, atsistojo ir lėtai priėjo prie manęs. Pakėlusi rankas, apkabino man kaklą. — Dogai, ar nori, kad tau pasisektų?

Bučinys buvo neįprastas. Iš pradžių lėtas ir švelnus, paskui kaip magnetas jis pritraukė mus vieną prie kito, pasidarė pašėlęs, ištirpino jos kūną manajame, nuplikydamas mane karščiu ir beprotiška aistra. Palaidinukės mazgas atsirišo, šiltas nuogumas lietė mane, o iš jos lūpų išsiveržė silpna dejonė.

Kai ją atstūmiau, mano kvėpavimas buvo įtartinai trūkčiojantis, ir aš vargais negalais suvaldžiau savo balsą.

— Tu susižadėjusi, Šeron. Ar pamiršai?

— Būna tokių momentų, kai apie tai lengvai pamirštu.

Surišau mazgu jos palaidinukę.

— Neversk manęs pūškuoti. Nes pradedu jaustis kaip tie plevėsos Volto vakarėlyje. Man metas eiti.

— Jeigu nori, gali pasilikti.

— Negaliu.

— Kodėl? — ji erzino mane savo vylinga šypsenėle.

— Nepasiėmiau konservų peilio.

— Aš tau paskolinsiu.

Abu nusijuokėme, ir ji išėmė iš spintos mano apsiaustą.

Atsisveikindamas draugiškai ją pabučiavau ir su giliu atodūsiu pažvelgiau į jos didžiules akis.

— Katyte, jeigu išdykausi, gausi per užpakaliuką.
— Nuostabu!
— Aš ne tai turėjau galvoje.
— Iki rytojaus? — tarė ji.
— Iki rytojaus.

Kai įėjau į Li butą, ten griaudėjo keturiasdešimtųjų pabaigos karas. Li gulėjo ant grindų, pasibrukęs po galva pagalvę, rankoje laikydamas alaus skardinę ir nukreipęs beprasmį žvilgsnį į televizorių. Šalia stovėjo pilna peleninė. Kai lengvai bakstelėjau jį batu, jis krūptelėjo ir kokią sekundę žiūrėjo į mane neatpažindamas, bet paskui atsitokėjo.

— Bičiuli, kur tik tu eini, paskui tave proskyna lieka.

Priėjęs prie baro, įsipyliau alaus.

— O kas atsitiko?

— Nieko, nieko ypatingo. Norėdamas prisigretinti prie tos lėlytės Kas, turi ruoštis kaip išsilaipinimui Normandijoje, o tau užteko ir penkių minučių, kad ją pasičiuptum ir išrūktum įsikibęs jai į parankę. Kaip tau pavyko, Dogai?

— Aš gerai išauklėtas.

— Nepudruok smegenų. Nežinau, ką tu galvoji, bet visi žiūrėjo į tave kaip į kokį vanagą. Tu atsidūrei dėmesio centre. — Jis svirduliuodamas atsistojo. — Skambino Dikas Lagenas.

— Šaunuolis.

— Kalbėjo apie tave.

— Puiku.

Li nepatenkintas išsiviepė ir svirduliuodamas nuėjo prie fotelio.

— Klausykis, Dogai. Jeigu tas tipas ką nors sumanė, jo neatsikratysi. Aš ne viską supratau, bet jis nori viską išuostinėti apie tave ir Berinų korporaciją.

— Šit kaip?

— Todėl pasijudink, jei ketini ką nors daryti.

Baigęs gerti alų, pradėjau nusirenginėti.

— Ko čia jaudintis?

— O todėl, kad tu kažką slepi, gal pamiršai? Jo laikraš-

čių sindikatas suteikė jam visišką veiksmų laisvę. Jis turi ryšių visame pasaulyje...

— Nesinervink, Li. Jeigu jam reikia mano biografijos, galiu pats ją išdėstyti.

— Tu išdėstysi, kur ne! Bet ar bus joje bent lašelis tiesos?

— Nė lašelio.

— Apie tai aš ir kalbu. Dogai, geriau nekvailiok... Ar turi problemų?

— Nemirti — irgi problema, — pasakiau, kabindamas apsiaustą ant kėdės atlošo ir nusivilkdamas marškinius. Išvydęs mano randus, jis išblyško ir nervingai apsilaižė.

— Dogai, šis butas sekamas.

— Kas sakė?

— Durininkas Denis... buvęs policininkas. Jis pastebėjo juos dieną. Girdėjau, kaip jis pasakė Klarensui, kai jie keitėsi. Šio namo niekas niekada nesekė, net kai palėpėje įsikūrė prostitutės. Ir seka ne policija.

Priėjau prie telefono ir surinkau numerį. Išgirdęs pažįstamą balsą, ispaniškai paklausiau:

— Četai, ar tu pasiuntei seklius manęs sekti?

Četas Lindenas galutinai pabudo ir atsargiu balsu prašneko:

— Taip. Tikrumo dėlei nusprendėme kol kas stebėti tave. Na, kaip blondinė, Dogai, puiki? Galiu padėti, jeigu nori ką nors apie ją sužinoti.

— Paklausyk manęs, drauge. Juk nenori, kad baigtųsi mano kantrybė? — paklausiau.

— Jokiu būdu, Dogai.

— Tuomet nutrauk sekimą. Kitą kartą aš nuo jų tiesiog paspruksiu. Bet jeigu pamatysiu juos dar kartą, truputį spustelsiu. Bet trečią kartą jiems bus tikrai blogai, todėl saugokis ir tu.

— Greitai tu nuo mūsų atsiribojai, Dogai.

— Išsiskirkime gražiuoju, Četai. Juk mes rimti žmonės, o ne kokie nors mėgėjai. Tau nereikia aiškinti. Atšauksi sekimą?

Truputį patylėjęs, jis paklausė:

— Kokie tavo planai?

— Rytoj susitinku su savo šeimyna, paskui tikriausiai grįšiu čia. Jeigu šis numeris nebus atjungtas, pranešiu tau rezultatus.

— Tikiuosi, neapmausi, Dogai?

— Jeigu tik būčiau norėjęs, jūs apie tai niekada nebūtumėte sužinoję.

— Gerai. Šis numeris bus įjungtas.

— Četai...

— Kas, Dogai?

— Tu dar ne viską pasakei?

Jis numykė, ir aš įsivaizdavau, kaip jo lūpos nutaiso pašaipią šypsenėlę.

— Tu visada buvai nuovokiausias.

— Drožk, seni.

— Paryžiaus rajone pastebėtas sujudimas. Kažkas iš tavo buvusių draugelių bando tave surasti. Manau, jie greitai pasirodys ir suuos tavo pėdsakus.

— O ko jie taip stengiasi? Juk mane rasti vieni niekai. Parvykau su savo pasu, kaip ir išvykau.

Četas vėl nusišaipė:

— Tai juos ir suklaidino. Šio varianto jie nenumatė.

— Tad pasakyk jiems, kur aš esu.

— Pasakysiu. Neimk per daug į širdį, Dogai. Juk tu žinai jų žaidimo taisykles.

Nepatenkintas numykiau ir padėjau ragelį. Nesuprasdamas, apie ką kalbėjome, Li klausiamai sužiuro į mane. Pagaliau neiškentė ir paklausė:

— Dogai, pasakyk man tik vieną dalyką. Ar aš turiu priežasčių nerimauti?

Jo klausimas buvo toks nuoširdus, kad neištvėriau ir intriguojančiai atsakiau:

— Vargu.

Jo lūpos pablyško, jis nervingai gurktelėjo ir nusliūkino į miegamąjį.

— Vargu, — pakartojo jis. — Dieve, kas dabar bus!

8 skyrius

Visi trys susėdome galiniame automobilio skyriuje. Ne ant galinės sėdynės, o būtent skyriuje. Leilandas Hanteris savo patogumams nieko nešykštėjo. Linguodamas specialiai įtaisytoje besisukančioje kėdėje, jis švytėdamas žiūrėjo į Šeron ir mane kaip vaikas, girdamasis savo žaisliuku.

— Patinka?

— Neįvertinau tavęs, Leilandai, — prisipažinau.

Jis pastukseno į šalia esančią pertvarą.

— Spalvotas televizorius. O ištraukiamas baras iš tavo pusės. Rinkis, ko širdis geidžia. Radijo imtuvas, šaldytuvas...

— Galinę sėdynę pavertus lova, išeitų mielas viešnamiukas su ratais, — pajuokavau. Šeron kumštelėjo man į šoną, tvardydama juoką. — Nesijuok, vaikeli. Senasis ožys dar spardosi ir norėtų tuo pasinaudoti.

— Tikiu, — kilniaširdiškai sutiko Šeron.

Hanterio akyse šokinėjo žiburiukai.

— Jis sako tiesą. Žinoma, mano amžiaus žmogui tai daryti reikia saikingai. Kitaip tariant, dozuotai eikvoti jėgas.

— Vargas su jumis, vyrais, — nusijuokė Šeron.

— O dabar pakalbėkim apie moteris, — pasiūlė Leilandas. — Ypač apie jus. Dogas man papasakojo apie jūsų iškylas į Mondo Byčo pakrantes. Ar galėjau pažinoti jūsų tėvą? Jis buvo Laris Kasas?

Šeron suraukė kaktą.

— Taip, o iš kur jūs...

— Tada aš jį pažinojau. Ir labai gerai. Vienu metu jis buvo vienos Berinų statybos viršininkas. Vertingas darbuotojas. Gaila, kad jie jo neteko.

— Jis nesutarė su nauja valdyba, — trumpai atsakė Šeron.

— Ir nereikia jo kaltinti, — tarė Leilandas. — Kai išmirė gigantai, baigėsi ir didžiojo verslo era. Prasidėjo kompiuterių era. Prie vairo stojo vidutinybės, maskuodamos savo neišmanymą skaičių virtinėmis, moksliniais laipsniais ir paveldė-

tais turtais. Dabar niekas nebedaužo kumščiu į stalą, neina bartis su brigadininku dėl to, kad jo žmonės blogai dirba. Kameronas Berinas buvo gigantas. Gaila, kad jo nebėra. — Jis susimąstė, bet netrukus šyptelėjo ir pažvelgė į Šeron. — Prisimenu, Laris turėjo dukterį. Kartą pasiėmė ją į žvejybą.

— Valtimi?

— Taip, irkluojama valtimi. Gaudėme plekšnes. Tu nenorėjai mauti slieko ant kabliuko...

— Ir verkiau. Prisimenu. Bet jūs buvote toks... Oi, atleiskite...

— Atleidžiu. Tiek metų prabėgo. Dabar aš, ko gero, linksmiau gyvenu nei tuomet, jaunystėje. Beje, mano jaunoji ledi, ar nieko neplanuojate dėl mano smarkuolio draugo? Prisiekiu, yra pasaulyje geresnių variantų...

— Aš susižadėjusi, misteri Hanteri.

— Tai ne pasiteisinimas. Vargu ar sužadėtiniui patiks jūsų kelionė, kad ir vienadienė, su tokiu tipu kaip Dogas.

— Nemanau, kad jis tam priešintųsi. Jis — plačių pažiūrų žmogus.

— Dogas irgi. Tai ir turėjau galvoje.

— Jūs būsite mūsų duenja.

— Jokiu būdu, mažyte, Dogas pasirūpino manimi. Aš pasidariau tikras ištvirkėlis.

— Vadinasi, jam teks mane ginti.

— Taigi kad vaistai pavojingesni už ligą, — konstatavo Leilandas.

— Ką padarysi. Kaip sakoma, jeigu iššaginimas neišvengiamas, geriau atsigulti ir patirti malonumą.

— Su šiais dviem seksualiniais maniakais pavojinga net bendrauti, — juokais pasipiktino Leilandas. — Geriau persėsiu prie vairo.

Prieš tris kartas Grandsaitas buvo atkampi vieta, pramonės tėvonija, kurią valdė, kaip išmanė, Kameronas Berinas. Banguotos kalvos supo dvarą, kuris užėmė šešių šimtų akrų žemės plotą. Aptvertas siena, išraižytas kelių, sutvarky-

tas negailint pinigų ir statybininkų talento, dvaras atitiko tuometinį skonį. Pirmasis paprastesnės architektūros pastatas tarsi pasiklydo tarp vėlesnių statybų, kurios atitiko aukštesnę šeimos visuomeninę padėtį. Kameronų pilis puikiai pritapo prie vietinio landšafto ir tapo vieta, kur buvo kviečiami išrinktieji. Taip buvo prieš tris kartas, kai reikėdavo šešias valandas kratytis karietoje, kad nusigautum iki išrinktųjų dvaro.

Dabar dvaro kampą nukirto supergreičio autostrada, suniokojusi ir trečdalį visos žemės, kurioje iš rytų į vakarus "nukeliavo" gamtą subjaurojusios aukštos įtampos linijos. Iki dūmuose skęstančio Niujorko dabar liko tik valanda ir penkiolika minučių kelio. Tačiau Grandsaito žemė dabar kainavo dešimteriopai brangiau.

Už dviejų mylių į šiaurės rytus nuo dvaro, Lintono pakraštyje, nusidriekė Berinų pramonės kompleksas. Pats Lintono miestelis, pristatytas raudonų plytų namų, apraizgytų vijokliais, buvo skirtas specialiai gamyklų darbininkams ir tarnautojams. Kadaise Lintonas buvo malūno, stovėjusio ant upelio kranto, šeimininkas. Iš pradžių miestelis neturėjo savo valdžios. Bet, laikui bėgant, atsirado ir meras, ir miesto taryba, ir kiti visuomenės atributai. Pasitaikydavo žmogžudysčių, gaisrų, nedidelių rasinių susirėmimų. Turėjo miestelis ir programą savo gyventojų gerovei kelti.

Nuo tilto per geležinkelį buvo matyti plentas, staigiai sukantis į rytus ir einantis tarp dvaro ir Lintono. Vingiuojantis septynias mylias vaizdinga vietove, jis baigėsi prie Berinų vasaros rezidencijos,kurią senasis Kameronas pavadino Mondo Byču. Tai — platus smėlio, jūros kranto ir skaidraus vandens pusmėnulis.

Sustojome prie atlapotų akmeninių vartų su ornamentinėmis ketaus sąvaromis, tokiomis surūdijusiomis, kad jų net nebegalėjai uždaryti. Sargo namelis buvo negyvenamas, o jo stogas įgriuvęs. Senas sodininkas, vilkintis darbinį kombinezoną, motorine šienapjove skuto pievelėje žolę ir nustebęs pažvelgė į mus. Pamatęs, kad norime įeiti į sargo namelį, pamojo ranka ir maloniai pakvietė užeiti.

Dauguma tarnų jau buvo mirę arba išėję į pensiją. O naujų jie nebesamdė, — paaiškino Leilandas Hanteris.

— Vis tiek čia nuostabu, — pasakė Šeron. Ji iškišo galvą pro langą, ir jos veide atsirado keista išraiška. — Aš niekada nebuvau įėjusi čia pro vartus.

— Sakei, kad kartą buvai įėjusi į namą, — priminiau jai.

— Taigi kad į namą. O į parką daug kartų prasmukdavau slapčia.

— O aš išsmukdavau slapčia. Tikrai nežinojau, kad yra norinčių slapta čia patekti.

— O mums tai buvo "namas ant kalvos". Visi vaikai, kuriuos pažinojau, pavydėdavo tiems, kurie čia atvažiuodavo.

— O man atrodė,kad mieste kur kas linksmiau.

Žiūrėdamas tai į mane, tai į Šeron, Hanteris pašaipiai tarė:

— Man regis, Dogai, tu tik gimei dvare, bet į jį neatsigimei. Tavyje daugiau tėtušio genų.

— Todėl man ir gyventi buvo linksmiau, drauguži.

— O mūsų atvykimas ar nesukėlė tau bent truputėlio nostalgijos?

— Nė lašelio. Man ši vieta anaiptol nėra klestėjimo ir pažangos simbolis.

— O kas ji tau? — Leilandas jau nebesišypsojo, tik žiūrėjo į mane teisininko akimis.

— Visko esu matęs — ir blogiau, ir geriau nei čia.

— Tu azartiškas lošėjas, ar ne?

— Kažin ar aš kada blefuoju, seni.

— Vėl netikslumas. "Kažin ar kada". Manau, norėjai pasakyti: retai.

— Juk aš mažaraštis, — atsakiau.

Žvyrkelis prie pat namo buvo išgrįstas plačiomis kalkakmenio plokštėmis. Apžvelgiau aukštą triaukštį pastatą su įspūdingomis kolonomis prie centrinių durų ir vieną akimirką išvydau tarpdury senį su lazdele rankoje. Iš pykčio sučiauptomis lūpomis jis laukė manęs čia, norėdamas užtvoti per kuprą dar prieš tai, kas manęs laukė viduje. Trečiojo aukšto lange

išvydau blyškų mamos veido ovalą, štai ji užsidengia rankomis veidą, o Alfredas ir Denisonas kikendami žvilgčioja pro aukštas ąžuolines duris, laukdami jiems tokios linksmos pramogos. Panelės gudresnės ir nesirodo, bet tūno kažkur netoliese, kad nepražiopsotų to momento, kai lazda plekštels man per užpakalį.

Seneliui nė karto nepavyko priversti mane surikti ar pravirkti.Tai galėjau daryti tik likęs vienas, ir ne iš skausmo, o dėl pažeminimo, dėl to, kad gaudavau pylos už Alfredo nuodėmes. Arba Denisono. Arba už mergiščių.

Regėjimai išnyko. Senis jau seniai ilsisi šeimos kape, o motinėlė kitose kapinėse, mandagiai nubausta už jaunystės nuodėmes. O kiti jau seniai užmiršo tokias smulkmenas. Vienintelis mus pasitikęs žmogus buvo nepažįstamas vidutinio amžiaus liokajus.

— Gerai sutinka, — tariau.

Hanteris linktelėjo ir pasiėmė lagaminėlį su dokumentais.

— Tu ne kokia nors garsenybė, aš viso labo tik šeimos advokatas, o mis Kas — visai pašalinis žmogus. O gal tikėjaisi iškilmingo priėmimo?

— Patarėjau, pasakyk man vieną dalyką. Ar manęs čia kas nors laukia?

— Žinoma, ne, — atsakė Leilandas. — Būtų nuodėmė praleisti tokią progą pasilinksminti.

— Jeigu teisingai supratau, nori išpešti kuo daugiau malonumų, — pasakiau dirbtinai šypsodamasis.

— Teisingai supratai, Dogai. Iki šiol savo kontaktų su šeimyna negalėjau pavadinti linksmais. Leisk nors truputį pasilinksminti.

Šeron įdėmiai mus stebėjo ir pagaliau pareiškė:

— Gal man vertėjo palaukti automobilyje?

— Katyte, po visų vargų, kuriuos patyrei vaikystėje, norėdama patekti į šiuos namus, tu nusipelnei susipažinti su Berinų šeima.

Liokajus Harvis paėmė mūsų skrybėles ir palydėjo mus prie poliruotų bibliotekos durų, iškilmingai jas atidarė ir žen-

gė į priekį, norėdamas pranešti apie mūsų atvykimą. Atrodė, kad prabėgusių metų lyg ir nebūta, kai vėl įėjau į kambarį, kur šeima visada susirinkdavo svarbiausiais momentais. Bet tuomet čia būdavo visai kiti veidai, o prie rankų darbo rašomojo stalo sėdėdavo pats Kameronas Berinas.

Naujojo liokajaus balse skambėjo tos pačios pagarbios intonacijos, kaip ir senojo Čarlzo, ir visų galvos atsisuko į jo balsą su tuo pačiu niekinamu pasipūtimu.

— Misteris Leilandas Hanteris, mis Šeron Kas ir misteris Dogeronas Kelis, — pranešė Harvis.

Įdomus reginys, velniai rautų... tikrai yra iš ko pasijuokti! Išvydę mus visus kartu, jie nutaisė atlaidžiai geranoriškas šypsenėles Hanteriui, klausiamai mandagius žvilgsnius Šeron, bet kai ore pakibo mano vardas, jų povyzos pasidarė tokios, tarsi visi iš karto būtų pridėję į kelnes.

Denisonas įsispitrijo į mane taip, kad maži jo akių karoliukai vos neiššoko ant kaktos. Alfredas išsitiesė ir, numetęs ant grindų peleninę, sustingo kėdėje. Veda, kuri buvo bekišanti prie lūpų taurę, irgi sustingo ir, nežinodama, ką su ja daryti, pastatė ant grindų kaip koks palaidūnas aludėje. Pem ir Liusela prasižiojusios susižvalgė ir nebenuleido nuo manęs akių.

Šypsojosi tik Marvinas Geitsas, pastumdėlis Pem vyras. Jau apgirtęs, neprickaištingai apsirengęs, kaip senųjų laikų Holivudo prodiuseris, Marvinas pakėlė taurę ir kreipėsi į mane:

— O! Šeimos skeletas išlindo iš rūsio. Sveikas sugrįžęs namolio!

Lyg atsikvošėjusi po baisaus sapno Pem piktai riktelėjo:

— Marvinai!

Jos kadaise spigus balsas dabar buvo šiurkštokas.

— Atleisk, brangioji, — atsakė jis teisindamasis. — Atrodo, tinkamas pasveikinimas, ar ne? — Jis vėl pakėlė taurę, nugėrė ir kreivai šyptelėjo.

— Galite neatsistoti, — pasakiau, nė į ką konkrečiai nesikreipdamas. Paėmiau Šeron už rankos, privedžiau prie odinio fotelio ir pasodinau. Nugara jaučiau, su kokiu malonumu Leilandas Hanteris stebi šią nebylią sceną, ir nusprendžiau suvaidinti spektaklį iki galo.

Denisonas vangiai atsistojo ir, nukreipęs į mane beprasmį žvilgsnį, nenoriai ištiesė ranką.

— Dogeronai... aš maniau...

Stipriai paspaudęs ranką, kad jis net susiraukė iš skausmo, pertariau:

— Ne, aš gyvas ir sveikas, Deni. — Nužvelgęs jo papilnėjusį kūną, tariau: — O tu nutukai, vaikeli. — Paleidęs jo ranką žiūrėjau, kuo virto tas snarglius, kuris prieš daugelį metų taip nuodijo man gyvenimą. Gal dešimtį centimetrų mažesnis už mane jis svėrė maždaug tiek pat, bet visas jo pilnumas buvo matyti tik iš priekio ir užpakalio. — Kaip tavo gaidelis, Deni, dar knapsioja? — Už nugaros išgirdau tramdomą garsą, ir Hanteris kostelėjo, stengdamasis nuslopinti juoką.

Brolelis Alfredas nesitikė paspausti man rankos. Jo dygios akutės plieskė baisia neapykanta. Bet vis dėlto atsistojo, matyt, bijodamas, kad plėšte neišplėščiau jo iš kėdės. To lieso į šešką panašaus snukučio išraiška buvo tokia pat, kaip tą dieną, kai jis partrenkė mane automobiliu.

— Dogeronai, — ištarė jis tokiu tulžingu balsu, lyg norėdamas mane pribaigti.

— Kaip tavo užpakalis, Alfi, vis dar skauda? — paklausiau.

— O tavo sulaužyta ranka ar kartais nekamuoja? — paklausė jis su tyliu įtūžiu.

— Nė trupučio, Alfi, — atsakiau su malonia šypsena, pasilenkiau, pakėliau jo numestą peleninę ir sugniaužiau ją kumštyje. — Kaip matai.

— Džiaugiuosi. O aš vis dar nerimavau, — atsakė jis, nutaisęs abejingą veidą.

— Taip ir maniau. Malonu žinoti, kad tavimi kai kas rūpinasi.

Pasisveikinimas su seserimis buvo mandagus ir trumpas. Sukrėstos mano pasirodymo, jos vis dar žiūrėjo akis išpūtusios, todėl daviau joms laiko atsikvošėti. Marvinas Geitsas, kvailai šypsodamasis, pripylė mums bokalus, net neklausdamas, kas ko pageidautų. Atrodo, jam patiko spektaklis, todėl

pajutau jam simpatiją. Nevykėlis įkliuvo sukčiaudamas ir atsidūrė po Pem padu, o ši tvirtai laikė jį už tos vietos, kuri ją taip domino. O dabar jis turėjo progą pasilinksminti. Pažiūrėsim, kaip išsisukinės kiti.

Išgirdęs Hanterio lagaminėlio užraktų trakštelėjimą, prisiminiau mūsų vizito tikslą. Prisistūmęs minkštą kėdę, atsisėdau šalia Šeron. Ji nesąmoningai ištiesė ranką ir palietė mano petį. Jos pirštai nepastebimai virpėjo. Ji jautė čia tvyrančią priešiškumo atmosferą.

Dabar atėjo Hanterio eilė, ir jis puikiai atliko savo vaidmenį, juo labiau kad mizanscena jam buvo gerai pažįstama — jis ne kartą lankėsi šioje bibliotekoje, gerai pažinojo savo žiūrovus ir žinojo, kaip su jais elgtis.

Jis atidžiai nužvelgė visus ir pradėjo:

— Įprastomis aplinkybėmis tai būtų mūsų eilinis susirinkimas. Tačiau misterio Kelio sugrįžimas suteikė mūsų susitikimui naują aspektą, kuris jam nesant nebūdavo aptarinėjamas. Dabar... — jis vėl apžvelgė visus susirinkusius. — Tikiuosi, jo asmenybė jums nekelia abejonių?

— O ką, gal yra pagrindo abejoti? — įgėlė Alfis.

Hanteris geraširdiškai šypsojosi.

— Vis dėlto praėjo daugiau kaip dvidešimt metų. Jeigu reikia dokumentų...

— Nereikia, — tarė Alfredas.

— Labai gerai. — Hanteris išsiėmė kelis spausdintus lapus ir pasidėjo juos ant kelių. — Visi žinote senelio testamento sąlygas. Tačiau yra kelios išlygos, su kuriomis turiu jus supažindinti. Jūs visi, išskyrus misterį Kelį, gavote savo palikimo dalį tuoj pat po Kamerono Berino mirties. Mirštant misteriui Berinui, misterio Kelio dalis buvo dešimt tūkstančių dolerių. Šiuo metu šios sumos ir tikrosios akcijos vertės santykis pakito. Aš pasirengęs perduoti šį akcijų paketą misteriui Keliui.

— Misteri Hanteri, juk buvo kalbama apie kažkokią išlygą, — kandžiai įsiterpė Alfredas.

— Jūs turite galvoje punktą apie dorovingumą?

— Būtent.

— Jūs reikalaujate, jog būtų ištirta misterio Kelio praeitis, kad sužinotumėt, ar jis nepažeidė to punkto?

— Vėl atspėjote.

Hanteris pažvelgė į Denisoną, kurio lūpose žaidė niekinga šypsenėlė.

— Aš visiškai sutinku, — skubiai pritarė Denisas.

Norėjau atsistoti, užvožti abiem per sprandą ir sprukti pro duris, bet Hanteris ranka davė man ženklą, ir aš likau sėdėti.

— Jeigu taip, — tęsė advokatas, — turiu jums paaiškinti dar vieną sąlygą, kurios jūs nežinote. — Jis padarė pauzę, ramiai stebėdamas spektaklio dalyvius, bet jo akyse žybčiojo keisti žiburėliai. — Kol galutinai neišspręstas paskutinės palikimo dalies klausimas, misteriui Keliui suteikiama teisė atlikti ir jūsų praeities išsamų tyrimą, siekiant nustatyti, ar nepažeistas jau minėtas dorovingumo punktas. Tyrimas turi būti atliktas per tris mėnesius.

Denisonas ir Alfredas pašoko iš vietų. Denisas išraudo, o Alfis iš pykčio net pažaliavo.

— Tiesiog juokinga, — pareiškė Denisas.

Hanteris papurtė galvą.

— Atleiskite, bet toks jūsų senelio reikalavimas. Jūs pareiškėte savo norus, o aš paaiškinau jo sąlygą. Jeigu nebūtumėt prieštaravę, viską būtume tuoj pat sutvarkę. — Hanteris lėtai atsigręžė į mane. — Gal misteris Kelis nenorės pasinaudoti savo teise. Tuomet baigtume tvarkyti reikalus, kaip nurodyta testamente.

Alfredas stovėjo nuleidęs rankas ir sugniaužęs kumščius. Denisono, atsirėmusio į stalą, veidas liepsnojo. Trys mergužėlės užgniaužė kvapą, o Marvinas kreivai šypsojosi, stebėdamas spektaklį per savo bokalo viršų.

— Patarėjau, turiu vieną klausimą, — pasakiau. — O jeigu jie ką nors sužinos apie mane, o aš apie juos?

Hanteris net neįtarė, koks išraiškingas buvo jo žvilgsnis, kai pasisuko į mane. Jo akyse mano akcijos aiškiai išaugo. Aš supratau savo velionio senelio sumanymą.

Gričztai linktelėjęs galvą, Leilandas Hanteris atsakė:

— Tokiu atveju likusi dalis priklauso jums.

Kaip tu pradžiuginai mane, seneli. Pagaliau atsiskaitei su jais už visas mano patirtas skriaudas. Tu tarsi sakai man: "Parodyk jiems. Tai nedaug, bet tu niekada nesigviešei turtų. Jeigu jie nusipelnė, atsakyk jiems tuo pačiu".

— Taigi, — kreipėsi į mane Hanteris, — ar pasinaudosite savo teise?

— Žinoma, — atsakiau, žiūrėdamas į Denisoną ir Alfredą.

Grįžę į Lintoną, pavakarieniavome restoranėlyje, įrengtame buvusiame malūne. Čia buvo labai jauku, puikus maistas, o vietinės gamybos vynas tiesiog nuostabus. Pagaliau pasisotinome ir galėjome pasikalbėti.

Atkimšęs naują butelį, Hanteris pripylė mūsų stiklines ir pakėlė tostą.

— Už sėkmingą dieną. Retas malonumas matyti, kaip įtūžo Berinai, vien tik pagalvoję, jog kas nors gali suabejoti jų padorumu.

— Na ir pašėlęs tu, patarėjau. O mūsų senelis irgi buvo velnių priėdęs.

— Žinoma. Tikiuosi, dabar dažniau apie jį pagalvosi.

— Ne dažniau, bet geriau. Drauguži, dabar man šovė į galvą viena mintis: juk galėjai man nieko nepasakyti apie naują punktą dėl dorovingumo, galėjai lengvai mane parduoti.

Prieš atsakydamas Hanteris išlenkė beveik pusę stiklinės:

— Taip ir būčiau padaręs, jeigu jie nebūtų pareikalavę tyrimo. Kameronas suprato, kad tu kažin ar įveiksi tą punktą, ir suteikė tau dar vieną šansą jų sąskaita. Jeigu jie bandys eiti prieš tave, jiems patiems atsirūgs. O jeigu paaiškės, kad jie nevisiškai šventi, teks atsakyti už bandymą pažeminti tave.

Pritariamai linktelėjau, vedžiodamas pirštu apskritimus iš balutės ant stalo.

— Kaip manai, ar turiu šansų?

— Tiesą sakant, jokios vilties. Organizavau išankstinę žvalgybą, tavo pusbroliai — respektabili publika.

— Hanteri, tu tikras baltarankis, — atrėžiau, — nenori rankų susitepti. Jeigu nori purvo, reikia kasti ten, kur purvina. Visada ką nors rasi.

— Manai, kad knaisiojimosi praktikos turi daugiau už mane?

— Niekas nenustebtų, jeigu taip ir būtų.

— Ko gero, ir aš nenustebčiau, — prisipažino Hanteris. Išgėręs likusį vyną, jis spragtelėjo pirštais ir paprašė atnešti sąskaitą. Paskui įrašė ją į savo kredito kortelę ir atsistojo. — Rytoj turiu dalyvauti gamyklos buhalterijos posėdyje. Pernakvosime viešbutyje "Gramersi". Judviem užsakiau atskirus kambarius, kad nebūčiau apkaltintas sąvadavimu. Bet galite pasinaudoti mano limuzinu — su vairuotoju ar be jo. Žinoma, Vilis būtų laimingas, jeigu jį paleistumėte. Jam kambarys irgi užsakytas. Galite grįžti į Niujorką, bet su ta sąlyga, kad rytoj atvažiuosite manęs paimti. Rinkitės.

Juokdamasi ir apsimestinai puolusi neviltin Šeron sušuko:

— Misteri Hanteri, juk ne vakar gimėte. Kaip galėjote šitaip sugalvoti? Nejaugi jūs nieko neišmanote apie moteris? Aš neturiu naktinių marškinių, neturiu nieko, kuo galėčiau persirengti...

— Miegosi su savo apatiniais, — neleidau jai baigti.

— Ak tu... — Ji kumštelėjo man į ranką, bet užsigavo savąją.

Hanteris žiūrėjo į mus ir šelmiškai šypsojosi.

— Viskas apgalvota. Užsakyta telefonu ir jau sunešta į jūsų kambarį. Tikiuosi, tinkamai įvertinsit mano skonį. Būdamas aiškaus teisininko proto, regis, tiksliai parinkau jūsų drabužių dydį ir visokių delikačių niekučių.

— Patarėjau, — kreipiausi į jį. — Esu sužavėtas ir, atrodo, galėčiau iš jūsų šio to pasimokyti.

— Tik kai kuriose srityse, Dogai, — atsakė Hanteris.

Išlaipinę Hanterį ir vairuotoją Vilį prie viešbučio, mudu dar kokią valandą sukome ratus po Lintoną. Mėnulio šviesoje miestelis atrodė dar gražesnis, nes nebuvo matyti nei suo-

džių, nei apšepusių pastatų. Gamykloje jau seniai nebebuvo antros pamainos, todėl gatvės buvo tuščios ir nykios, tik miesto gyvenamoje dalyje kai kur švietė langai. Prie visą parą veikiančios užkandinės stovėjo patrulio automobilis, bet policininkai nekreipė į mus jokio dėmesio.

Mane vėl užplūdo prisiminimai, bet jau ne tokie skaudūs... Ištrypta aikštelė, kur žaisdavome futbolą, dabar buvo prišiukšlinta, bet vartų tinklas tebebuvo vietoje, nors ir surūdijęs, nukaręs, aplipęs vėjo suneštais popiergaliais.

Važiuojant Trečiąja gatve, atkreipiau Šeron dėmesį į seną pastatą.

— Panašus į namą su vaiduokliais, — pasakė ji.

— Priklausė Liusi Longstrit. Tada ją vadindavome madam Liusi. Tai buvo vienintelis mieste viešnamis. Čia gyvenimas virte virė, ypač šeštadienio vakarais.

— O iš kur tu žinai?

Nusijuokiau.

— Vaikigaliai žino viską, mergaite. Būdavo, įsikariame į medį, augantį galiniame kieme, ir spoksome į langus. Niekada nepamiršiu vienos juodukės iš Pitsburgo. Kartą ji su Melu Putičiu kaip pašėlę vartėsi didžiulėje bronzinėje lovoje, jog mažylis Stešas įsijautęs nuvirto nuo savo šakos tiesiai ant manęs, ir mudu abu nudribome ant žemės. Vos jam nosies nesugūrinau. Ir reikėjo jam nugrūti pačiu įdomiausiu momentu!

— Dogai!

— O kas čia blogo? Visi vaikėzai smalsūs. Be to, juk tai — puikus lytinis auklėjimas.

— Turbūt ir pats ten dažnai nueidavai?

— Ką tu! Tiesa, dažnai vykdydavau įvairius madam Liusi pavedimus, nes ji visada už tai duodavo dolerį arbatai. Būdavo, paduodu paketą, o tarpdury, žiūrėk, ir šmėsteli visiškai nuoga gražuoliukė... jeigu pasiseka. Juodukė visada vaikščiodavo nuoga. Gražumėlis!

— Tu tikras begėdis!

— Kartą naktį ten įvyko dviguba žmogžudystė. Nuo to laiko viskas pasikeitė, sėkmė apleido Liusi. Ji susirinko savo pinigų prikimštus lagaminus ir išrūko į pakrantę.

— O kaip merginos?

— Manau, jos sėkmingai ištekėjo. Nepatikėsi, bet kaip žmonos jos turi didelę paklausą.

— Po šitokio darbo...

— O kam reikalinga nekalta mergelė? Vienas mano pažįstamas pasakė: jeigu ji niekam nereikalinga, man juo labiau.

— Ak tu, akiplėša! Kaip drįsti mane įžeidinėti!

— Ar tu iš tikrųjų nekalta?

— Pažadėk atsargiai su manim elgtis — ir pats įsitikinsi.

— Per didelė rizika.

— Galbūt.

— Tiek to. Aš tavim tikiu.

Nuvažiavome į Lintono priemiestį. Šeron paprašė pasukti kairėn ir dar kartą kairėn. Įvažiavome į siaurą skersgatvį, kuris netrukus baigėsi akligatviu. Apsukau mašiną nesuprasdamas, ką ji čia norėjo pamatyti, bet staiga žibintai apšvietė už medžių stovintį apgriuvusį namelį. Vietoje langų žiojėjo juodos kiaurymės, ant priebučio stogo buvo užvirtęs aukštas ąžuolas, o didelė jo šaka pradūrusi palėpės langą. Raudonų plytų kaminas buvo nugriuvęs, o jo nuolaužos gulėjo prie piktžolėmis apžėlusių pamatų.

Šeron pusbalsiu tarė:

— Čia aš gyvenau. Kartą buvau atvažiavusi. Ten, palėpėje, tebestovi mano dviratis. Visas rūdžių suėstas.

— Kam priklauso namas?

Ji patraukė pečiais.

— Turbūt bankui. Kurį laiką kabėjo skelbimas, kad namas parduodamas, bet pirkėjų neatsirado. Čia su tėčiu praleidome daug nuostabių dienų. Niekada netroškome nieko ypatingo, buvome neturtingi, bet laimingi.

— Tai kodėl taip norėjai patekti į Grandsaitą?

— Mergaitės irgi smalsios. Tik jas, priešingai nei berniūkščius, domina visai kiti dalykai. Žinai, kuo mane stebino jūsų namas?

Nutaisiau klausiamą miną.

— Kaip jūs jame nepasiklystate. Kartais įsivaizduoda-

vau, kaip bėgioju tais visais laiptais, lakstau po didžiulius tuščius kambarius ir rėkiu iš baimės, o aplinkui nėra nieko, kas mane iš ten išvestų.

— Kvailutė. Gal nori įeiti vidun?

— Ne. Man bus labai graudu. Negadinkime vakaro.

— Lintone vakarais nėra kur pasilinksminti.

— Žinai, ko aš noriu?

— Sakyk.

— Važiuojam į Mondo Byčą. Noriu pamėginti bent kartą įeiti pro pagrindinius vartus kaip tikra viešnia.

— Šeron, man atrodo, kad tu tikra snobė.

— Taip ir yra, — sutiko ji.

Paėmiau iš bagažinės plaktuką, atsuktuvą ir nudaužiau vartų spyną. Bet patys vartai buvo gal per pusmetrį įklimpę į vėjo supustytą smėlį. Atkasėme jį rankomis, ir aš vargais negalais nustūmiau vieną vartų pusę, jausdamas, kaip trakštelėjo ir nulūžo viršutinė kilpa. Prie įlankos vedantis kelias buvo taip užpustytas smėlio, kad automobilį teko palikti už vartų. Pasiėmėme iš bagažinės antklodę ir patraukėme prie vandenyno.

Nuėjusi gal dešimt žingsnių, Šeron sustojo ir pareiškė:

— Šalin miestietiškas drapanas, nuotykių ieškotojau! Čia jos nereikalingos.

Nusimetusi batelius, nusimovusi kojines, ji pasibruko juos po pažastim ir lūkuriuodama pažvelgė į mane. Šyptelėjęs pasekiau jos pavyzdžiu ir iki kelių atsiraitojau kelnes. Besibraudami prie kranto per sužėlusius tarsi džiunglėse krūmokšnius, užuodėme sūraus jūros oro kvapą, išgirdome tylų vandens teliuškavimą. Kadaise ši tvarkingai pasodinta augmenija buvo rūpestingai prižiūrima ir su pasididžiavimu demonstruojama garbiems svečiams, kurie suvažiuodavo karietomis, o paskui ir žvilgančiais automobiliais. Dabar ši augmenija ir smėlis buvo užkariavę visą dvaro teritoriją, kurios pietinėje dalyje buvo matyti bokšteliais papuošta dvidešimties kambarių vasaros vila. Senelis pastatė ją iš geriausių medžiagų, ir jūros vėjai bei smėlis dar ilgai jos neįveiks.

— Vis dėlto keista, — ištariau.

— Kas?

— Kadaise čia buvo tokia grožybė. O dabar viskas grįžo į pirmykštę padėtį, kokia buvo dar prieš statybas. Ben man šitaip net labiau patinka.

— Ir man.

Mudu tylėdami nužvelgėme blyškios mėnulio šviesos nusidabruotas apylinkes. Paskui paėmiau ją už rankos, ir mes nuėjome per kopas bei aukštą žolę ir, užkopę ant paskutinės kalvos, išvydome lėkštą smėlio krantą ir bekraštį vandenyną.

Šeron patiesė antklodę, atsisėdo ant jos krašto ir sukryžiavo kojas.

— Kaip gražu, Dogai.

Išsitiesiau šalia jos.

— Turbūt tai vienintelė iš visų senelio valdų, kurią visada norėjau turėti. Kad galėčiau pasistatyti palapinę ir gyventi kaip Robinzonas Kruzas. — Apsiverčiau ant šono ir pažvelgiau į Šeron. — Vieną vasarą taip ir padariau. Alfis su Deniu buvo išsiųsti į kažkokią prašmatnią stovyklą, o kiti išvažiavę į Niuportą. Su mama vieni išbuvome čia net šešias dienas. Tuomet ji man ir pasakė, kad jau susituokė su tėvu.

— Ar tu jo nepažinojai?

— Tik iš motinos žodžių. Buvo tikras nutrūktgalvis. Mama labai jį mylėjo.

— O kodėl jie jo nepripažino?

— Mažyle, juk aišku kaip dieną. Jų nuostata tokia: neturi pinigų, neturi padėties — vadinasi, nė nesvajok susigimininiuoti su Berinais. Jie net negalėjo pagalvoti,kad mano senutė spjaus į tas jų nuostatas ir pamils vaikiną ne iš jų luomo. Tik gaila, kad ji, tėvui mirus, kažkaip iš karto užgeso. Kartą, kai ji liko viena, senelis jėga išvežė ją iš buto, kuriame ji gyveno su mano tėvu, ir parsivežė atgal į Grandsaitą. Jis net nežinojo, kad ji nėščia. Senelis pristatė jai sargybą, pasiekė, kad tėvas būtų išvytas iš darbo, o paskui visiškai išgujo jį iš šių vietų. Motiną laikė užrakintą, kol aš gimiau. Vieną gražią dieną parsirado tėtušis, apkumščiavo kelis sargybinius, pagrobė mamą

ir ją vedė. Po savaitės jis mirė, o motina vėl buvo sugrąžinta į tremtį pas senelį. Ji daugiau niekada iš ten nebeiškėlė kojos, išskyrus tuos retus atvejus, kai mudu atsidurdavome šičia. Tada dar buvau visiškai mažas ir menkai beprisimenu tas dienas. Vieną ankstų rytą ją rado mirusią, vidudienį paguldė į karstą, o vėlai vakare palaidojo. O aš iškūliau akmenimis senelio oranžerijos langus, prispjaudžiau į grafiną su jo vynu ir atidariau šliuzą į tvenkinį už namo — visos jo užsieninės auksinės žuvelės nuplaukė į upę. Matyt, sodininkui pavyko mane apginti, o istorija su grafinu liko nepastebėta. Kitą dieną Alfis ir Denisas smarkiai prikūlė mane, net neprisimenu už ką, o aš grėbliu užtvojau Deniui per galvą. Už tai visą savaitę buvau užrakintas savo kambaryje. Turėjau laiko pamąstyti. — Nutilau, žiūrėdamas į vandenyną. — Nevertėjo jiem palikti mane vieną kambaryje, — pridūriau.

— Kodėl?

— Per ilgai galvojau, — atsakiau.

Apačioje, prie pat vandens, ėmė klykauti kažko išsigandusios žuvėdros, bet netrukus nurimo. Lengvas debesėlis užplaukė ant mėnulio apskritimo, užtemdydamas jo švytėjimą, ir greitai nuplaukė į šalį. Pūtė švelnus ir šiltas vėlyvos vasaros vėjas, retsykiais sukeldamas smiltelių gūsius.

Šeron paglostė mano delną ir, atmetusi mėnulio šviesoje žvilgančius plaukus, tarė:

— Dogai, tikra nuodėmė, kad visas šis vandenynas teliuškuoja be jokios naudos.

— Kieno naudos?

— Mūsų. Pasinaudokime juo.

— Dabar?

— Tuoj pat. — Ji išsitiesė ir saldžiai pasirąžė. Užkišusi rankas už nugaros, kažką paknebinėjo, ir suknelė nuslydo prie jos kojų. Atsegusi liemenėlę, numetė ją ant suknelės ir vienu lengvu judesiu išslydo iš gėlėtų kelnaičių. Paskui atsigręžė į mane. Nakties šešėliai tirštėjo ant jos įdegusių pečių ir šviesėjo, atsispindėdami nuo jos šilko baltumo dailiai išlenktų krūtų ir standaus pilvo, papuošto dailia bambute kaip tik ties ta

linija, kur prasidėjo šlaunų baltumas. Tantalo kančios buvo menkniekis palyginti su tuo, ką patyriau aš, žiūrėdamas į tamsiai auksinių plaukelių trikampį ir lieknas tvirtas kojas. Rankomis įsirėmusi į šonus ir gundančiai atkišusi pilvą, ji leido man minutėlę pasigrožėti.

— O tu ko nesikeli? — pagaliau paklausė ji.

— Bėk iš čia, o tai pasikelsiu, ir dar kaip!

Šeron juokdamasi nusisuko ir lengvais berniokiškais žingsniais pasileido prie vandens. Jos juoką užgožė plekštelėjimas, — ji pliumptelėjo ir paniro į vandenį. Atsistojau ir nusirengiau, pasilikau tik su šortais. Padvejojęs nusprendžiau, kad tai nepadės, nusimečiau juos ir nubėgau pas Šeron.

Jausdami malonų nuovargį, grįžome ant savo antklodės. Švelnus šiltas vėjelis džiovino mūsų kūnus. Abu gulėjome ant nugaros ir žiūrėjome į vaiskų dangų. Užsimerkęs klausiau savęs, kaip galėjo atsitikti, kad aš, senas velnias, susidėjau su šia mergiote. Akimirksniu atsimerkiau pajutęs švelnių pirštų prisilietimą prie mano pilvo. Jos pirštai lėtai slinko žemyn, ir štai aš jau jos delne. Šeron palinko prie manęs, beveik liesdama lūpomis mano veidą.

— Koks tu gražus, Dogai, — iškvėpė ji.

Jos veidas linko vis artyn, kol staiga pajutau šiltą ir drėgną bučinį, tokį nuostabiai virpulingą, kokio niekada nebuvau patyręs. Mano rankos perbėgo jos nuoga nugara, palietė sėdmenų iškilimą, paskui kilstelėjau ją nuo savęs, norėdamas pajusti delnuose jos apvalias stangrias krūtis. Netrukus neliko nė vienos neištirtos vietos, įskaitant pačią slapčiausią ir žaviausią.

Šeron užgniaužė kvapą. Paskui nusišypsojo ir vėl mane pabučiavo. Jos šypsena pasidarė dar platesnė, kai atstačiau delnus, neleisdamas jai prisiglausti prie manęs.

— Juk sakiau, kad tebesu mergaitė.

— Velniai rautų, mažyle, — nebežinojau ką sakyti.

— Dogai, ar tai ką nors keičia?

Apsiverčiau ant šono jausdamas, kaip iš manęs pamažu

išeina karštis. Akyse ėmė šviesėti, ir pasijutau esąs dar didesnis kvailys.

— Klausyk, juk tu susižadėjusi. Turi vaikiną, ir jeigu taip ilgai tausojai jam tą savo daikčiuką, neverta jo dabar prarasti.

— Manau, kad renkuosi pati.

— Ne mano atveju, vaikeli. Šį kartą aš renkuosi. Suglausk stipriau kojytes ir lauk savo išrinktojo, supratai?

— Tu nepakenčiamas.

— Ką tu, dabar jaučiuosi nepaprastai geras ir doras. Pamatytų mane senis Hanteris. Nė už ką nepatikėtų.

Ji atmetė plaukus ir nusijuokė.

— Gerai. Jeigu jau taip ilgai atsilaikiau, palūkėsiu dar truputį.

— O kas jis, Šeron?

— Labai geras vaikinas. Mes kartu užaugome.

— Kaip jis dabar į mus pažiūrėtų?

— Nemanau, kad supyktų.

— Nepažįsti tu vyrų.

— Pažįstu, net labai gerai.

Ji paglostė man skruostą, vėl palinko prie manęs ir švelniai pabučiavo. Apglėbiau ją ir prisitraukiau prie savęs. Ištiesiau per ją ranką, pakėliau laisvą antklodės kraštą ir užklojau mus. Jos nuogas šiltas kūnas jaukiai prisiderino prie mano išlinkių. Į mus žvelgė mėnulis ir, pasirodė, net mirktelėjo, kai jo apskritu veidu praplaukė dar vienas debesėlis.

Mus pažadino ankstyvi saulės spinduliai. Pažiūrėjome vienas į kitą ir pasibučiavome. Jos susitaršiusiuose plaukuose buvo daug smėlio. Nupurtėme vienas kitą ir apsirengėme. Sulankstėme antklodę ir nuėjome prie automobilio.

Paaiškėjo, kad mes čia ne vieni. Iš abiejų mūsų limuzino pusių stovėjo juodas sedanas ir patrulio automobilis. Vienas policininkas pasilenkęs per stiklą apžiūrinėjo mūsų automobilį. Kitas žaliūkas sportiniais marškiniais čiupinėjo nulaužtą vartų spyną. Jie nepastebėjo, kaip priėjome.

— Ko jums reikia, vyrai? — paklausiau.

Žaliūkas atsigręžė ir piktai mus nužvelgė.

— Tavo darbas?

— Mano.

Jis paliko spyną ir pasuko į mane, bet aš žengiau kelis žingsnius jo link, ir jam aiškiai nepatiko mano veido išraiška. Policininkas tarsi netyčia atsistojo tarp mūsų. Jo fizionomija buvo ne ką geresnė. Ją puošė sudaužyta nosis ir šaltos akys žmogaus, ilgą laiką tarnavusio policijoje.

— Kas tu, vaikine?

— Aš pirmas paklausiau.

— Nesišiaušk, vyruti, kad nereikėtų tramdyti.

Žiūrėjau į jį ir jaučiau, kaip mano lūpos nejučia nutaiso keistą šypseną. Taip visada būdavo tokiose situacijose.

— Nepatarčiau, — atsakiau.

Nepažįstamieji susižvalgė. Perbraukęs delnu savo praplikusią galvą, žaliūkas nepatenkintas sumurmėjo:

— Tai privati nuosavybė, nežinai, ar ką?

— Žinau. Visada tokia buvo. Todėl ir noriu paklausti, ko čia šlaistotės?

Jis nesitikėjo tokio klausimo ir sutrikęs tylėjo. O aš tuo tarpu prisidegiau cigaretę. Policininko elgesys truputį pasikeitė. Gal todėl, kad limuzinas buvo gerokai didesnis už juodąjį sedaną, o ir aš nebuvau panašus į skystablauzdį, kuris išsigąsta jau vien pamatęs policininko žvaigždę ir pistoletą.

— Klausiu, kas tu toks, bičiuli, — pakartojo jis.

— Kelis. Dogeronas Kelis. Mano senelis — Kameronas Berinas, o ši teritorija vis dar mano dvaro dalis. — Išpūtęs dūmų kamuolį, sviedžiau nuorūką storuliui po kojomis. — Tiesą sakant, kas jums darbo, ką aš čia veikiu?

Storulis net pažaliavo iš pykčio. Bet ant mano svarstyklių lėkštės buvo limuzinas.

— Greit Berinai nebeturės šio dvaro, duodu galvą nukirsti, — ištarė jis pagaliau ir žvilgtelėjo į policininką. Pastarasis patraukė pečiais, ir abu nusigręžę nuėjo prie savo automobilių.

Kai jie nuvažiavo, Šeron priėjo prie manęs ir įsikibo į parankę.

— Ar tu jį pažįsti, Dogai?

— Žinoma. Krosas Makmilanas. Ant jo makaulės liko žymės nuo to laiko, kai paleidau į ją plytgaliu.

— Prisiprašysi nemalonumų.

— Ne, brangioji, jie patys mane suranda. Ir taip visą gyvenimą.

9 skyrius

Su Leilandu Hanteriu susitikome viešbučio bufete. Mudu su Šeron atrodėme truputį kvailokai — kaip vaikai, užklupti prie daržinės bežaidžiant daktarus. Nors Hanteris viską suprato, jis nieko nepasakė, tik vos pastebimai šyptelėjo. Kai baigėme pusryčiauti, paklausė:

— Regis, sutikai dar vieną pažįstamą?

— Taip, Krosą Makmilaną. Nejau ir šiame miestelyje CŽV turi ausis?

— Panašiai. Jis veda derybas dėl valdų Mondo Byče, o aš turiu reikalų su jo advokatu. Misteris Makmilanas nori paspartinti sandėrį.

— Kokie apskritai mūsų reikalai, patarėjau?

— Po paveldėtojų Makmilanas turi pirmumo teisę pirkti valdas. Tavo broliai jau pernai sumanė jas parduoti. Dabar ten retai kas lankosi, pastatai apšiuro, o tai turi įtakos kainai, todėl jiems nebėra prasmės valdyti tos nuosavybės.

— Trumpiau tariant, jiems reikia pinigų, — pasakiau.

Hanteris linktelėjo.

— Tiesą sakant, taip ir yra. Jie ketina atnaujinti gamyklą.

— Tai ko jie delsė visus metus?

— Pagalvok.

— Manė, kad čia bus federalinė statyba?

— Teisingai. Kalbėta, kad čia bus tiesiama nauja greitoji trasa, ir čia pradėjo lankytis stambūs žemės spekuliantai.

— Tik trasa pamojo rankute, žemės berniukai išsigando, o Alfis ir Denisas sėdo į balą. Kokia pradinė kaina?

— Ketvirtis milijono.

— Tu ką, patarėjau, juk tai už dyką!

— Makmilanas irgi taip mano. Jis įsitikinęs, kad dvaras jau jo kišenėje. Jeigu jam tas sandėris pavyks, jis gaus gardžiausią kąsnelį valstijoje.

— Kada baigiasi paraiškų pateikimo laikas?

— Po savaitės.

— Jis vienintelis pretendentas?

— Taip, — atsakė Hanteris. — Aplink Mondo Byčą — jo žemės, todėl Berinų valdose neįmanomi jokie projektai. Šis žemės gabalas turės ypatingą vertę, jeigu čia prasidės federalinė statyba. Tada ir išmuš jo valanda. O kol kas įlanka ir kelias prie jos priklauso Berinams.

— Imkim ir pamokykim jį, drauguži.

Hanteris atidžiai pažiūrėjo į mane ir išsiviepė. O aš išsiėmiau iš kišenės naujutėlę čekių knygelę, užpildžiau čekį, nuplėšiau jį ir įteikiau jam.

— Šito užteks viskam, įskaitant paslaugas, mokesčius ir draudimą.

Hanteris apžiūrėjo čekį ir pakėlė į mane akis.

— Aš mėgstu pajuokauti. Bet dabar ne metas. Leiskite trumpam jus palikti.

Linktelėjau galvą, o jis atsistojo ir nuėjo.

Šeron šypsodama žiūrėjo į mane. Jos veido išraiška buvo tokia, lyg jai kas būtų papasakojęs linksmą anekdotą, o ji nieko nesuprato.

— Kur jis nuėjo?

— Paskambinti.

Hanteris grįžo kažkoks keistas ir atsisėdo į savo vietą.

— Na, kaip? — paklausiau.

— Jūs mane nustebinote, misteri Keli.

— Kodėl taip oficialiai, patarėjau?

— Kiekvienas, kuris įteikia man daugiau kaip ketvirčio milijono vertės čekį, automatiškai tampa "misteriu". — Jis nervingai suglostė plaukus ir įsistebeilijo į mane. — Mano jaunasis drauge, nuo šiol tu vienintelis Mondo Byčo savininkas.

Netrukus gausi pirkimo ir pardavimo aktą, begalinę Kroso Makmilano neapykantą ir amžiną Berinų įtūžį dėl to, kad jie nepakankamai tave vertino.

— Tu nupirkai įlanką? — paklausė Šeron, netikėdama savo ausimis.

— Nupirko, — patvirtino Hanteris.

— Taip lengvai? — ji išraiškingai spragtelėjo pirštais.

— Taip lengvai, — pakartojo Hanteris.

— Bet... kam ji tau?

— Vaikeli, man iki šiol taip ir neteko pažaisti Robinzono Kruzo. Prisimeni, tau pasakojau? — Suspaudžiau jos ranką ir pirštais pajutau žiedą. Nuleidęs akis pamačiau žalsvą odos ruoželį, bet ji atsargiai išlaisvino savo ranką.

— Patarėjau... — kreipiausi į Hanterį.

— Ką?

— Nesakyk, kas pirkėjas, gerai?

— Bet pirkimo akte reikia nurodyti...

— Viską sutvarkysim. Juk valda lieka šeimoje. Tai mano akcijų dalis. Jeigu jie nesutiks, gali pasakyti tiesą, bet pasistenk neprasitarti iki paskutinio momento. Beje, kiek rankpinigių sumokėjo Makmilanas?

— Penkiasdešimt tūkstančių.

— Sesutėms nepatiks, kai juos reikės grąžinti.

— Nieko nesuprantu, — tarė Šeron.

— Aš irgi, brangioji, — atsiduseęs pritarė jai Hanteris.

Senu įpročiu atsisėdau į limuziną taip, kad matyčiau šoninį veidrodėlį, o jame baltą automobilį, sekusį mums iš paskos nuo pat Lintono. Jis tai atsilikdavo, tai vėl mus pasivydavo. Dabar jis važiavo per tris automobilius paskui mus ir šiek tiek kairiau, kad visą laiką būtume jo akiratyje.

Nuleidau stiklinę pertvarą ir paliečiau Vilio petį.

— Prisipilkim degalų artimiausioje degalinėje.

— Sere, benzino turime užtektinai.

— Tai apsimesk, kad neturime. Man reikia į tualetą.

— Gerai, sere.

Nuvažiavę ketvirtį mylios, išvydome neoninius modernaus autoserviso žiburius. Vilis privažiavo prie kolonėlės. Baltasis automobilis pravažiavo pro šalį ir dingo už kampo. Išlipęs iš automobilio susiradau telefoną ir surinkau numerį.

Atsiliepė nepažįstamas balsas:

— Klausau.

Pasakiau slaptažodį ir paklausiau:

— Ar Četas atšaukė stebėjimą?

— Minutėlę, sere. — Išgirdau, kaip jis perjungė kitą liniją, ir ragelį pakėlė pats Četas.

— Ar mane kas nors seka?

— Tik ne mes.

— Prie manęs kažkas prisvilo.

— Blogai, berniuk. O ko tu iš mūsų nori?

— Nemanyk, kad prašau pagalbos.

— Tau labiausiai padėtų viena: jeigu jau būtum miręs. Tuomet niekas negalėtų išpešti iš tavęs nė žodžio. Jie dabar turi tokių priemonių, kad ir nebylys prašneks. Nevertėjo man tada balsuoti prieš.

— Kas tie žmonės, Četai?

— Turbūt Turko vyrai. Vakar trys jau pasirodė. Manome, operacijoms Džersyje išplėsti. Bet tai tik spėlionės. Kol nepradėjo veikti, mes jų neliesime.

— Turkas geriau žino.

— Jis ant tavęs griežia dantį, — pasakė Četas. — Kas dar?

— Nieko. Iki pasimatymo.

— Pragare, — atsakė jis ir padėjo ragelį.

Kai grįžau, Hanteris vartė savo popierius, o Šeron sėdėjo užsimerkusi, atlošusi galvą. Nenuvažiavome nė pusės mylios, ir vėl pamačiau baltąjį automobilį. Jis praleido mus gal šimtą metrų į priekį ir pajudėjo iš paskos. Mano lūpos pašaipiai virpėjo, atsilošiau sėdynėje greta Šeron ir suėmiau jos ranką. Mano pirštai vėl užčiuopė žiedelį su mažyčiu akmenėliu. Iškėlęs ranką pradėjau jį apžiūrinėti.

— Šis daikčiukas tave nunuodys, — pasakiau jai.

— Manau, jau nunuodijo.

— Tai išmesk jį.

Ji pasipiktinusi bakstelėjo man alkūne ir ištraukė savo ranką iš manosios.

— Jis brangus man kaip atminimas.

— Ir nuodai nebaido?

— Ne.

Šlamindamas popierius Hanteris pažvelgė į mus per akinių viršų.

— Gera būti jauniems.

— Turbūt ne man taikai, — pasakiau jam.

Tik vienas automobilis skyrė mus nuo baltojo. Priekyje plytėjo betoninių kelių, vedančių į Niujorką, voratinklis. Kai sustojome prie būdelės susimokėti už įvažiavimą į miestą, baltasis automobilis sustojo šalia, ir aš spėjau pamatyti vairuotoją ir keleivį.

Vis dėlto Turkas — kvailys. Galėjo pasiųsti ką nors kitą. Markhemas, vairuotojas, buvo neblogas šaulys, bet tuščiagalvis, o šalia sėdintis Grekas Braidis didžiavosi tuo, kad moka švariai dirbti. Tas niekingas tipas, kuris sugebėjo išnykti kad ir dviejų žmonių minioje, nuoširdžiai tikėjo, kad jis yra iš garsios anoniminių žudikų gaujos. Jis darbavosi ledkirčiu ir galėjo pagal užsakymą bet ką sumaitoti ar nužudyti. Matyt, žmogžudystė neplanuojama. Priešingu atveju Turkas nebūtų pasiuntęs pas mane Greko Braidžio. Susidorojimas su manimi turėjo būti parodomasis. Markhemas tik nusitaikys į mane, o Grekas dirbs savo darbą.

Kaip pageidausi,Turke? Gal paraližuosim dešinę pusę? O gal viską žemiau juosmens? Jeigu nori, padarysiu taip, kad jam tik makaulė tabaluotų. O gal padarom jam genitalijų operaciją? Nukaposime taip, kad tas susna ne tik susniukų nebeturės, bet ir pamirš, kam apskritai bobos reikalingos.

Niekšai. Už tokį darbą Turkas moka dvidešimt penkis gabalus per du kartus. Staiga man pasidarė apmaudu pagalvojus, kad krito mano kaina. Pernai, kai Kurtas Smitas pradėjo mano medžioklės sezoną, pasiūlė pusę milijono. Pasišovė du prancūzai, bet paskui norinčių nebeatsirado.

Iš tikrųjų Turkui buvo toli iki Kurto Smito. Jis vis dar buvo smulkus sukčius, bandantis įbrukti naiviems turistams netikrus turkiškus kilimus. O gal jis jau išstumtas iš juodosios rinkos, ir jo pajamos sumažėjo.

Leilandas Hanteris sudėliojo popierius į aplankus ir viską subruko į portfelį. Atidaręs barą, įsipylė taurelėn konjako ir išgėrė.

— Už tave, Dogai.

— Dėkoju.

— Vaišinkis, jeigu nori.

Mudu su Šeron atsisakėme.

— Kas toliau jūsų dienotvarkėje? — paklausiau jį.

Sudėjęs rankas ant kelių, senis pažvelgė į mane su kreiva šypsenėle.

— Esu įpareigotas ištirti tavo padorumą. Kažin ar tai būtina, jeigu prisiminsim... neseną epizodą.

Mane suėmė juokas.

— Seni, gal tu ir neblogas teisininkas, bet psichologas netikęs. Mūsų išdykėlės, kurias turi galvoje, neišsiduos už jokius pinigus. Be to, tau teks prisipažinti, kad ir pats buvai grupinės terapijos dalyvis.

— Tavo argumentuose šis tas yra, mažyli Dogai.

— Apie ką jūs kalbate? — neištvėrė Šeron. Išklausiusi mano trumpą paaiškinimą, ji nusijuokė.

— Misteri Hanteri, gal aš galiu padėti? Vakar naktį mudu išdykavome visiškai nuogi, o paskui taip ir užmigome.

— Mano brangioji, manau, kad neverta painioti jūsų į tą reikalą, — nesutiko Hanteris.

— Turbūt nėra prasmės, — sutiko ji. — Juk šitas kerėpla atsisakė mane prievartauti. Net gydytojas gali patikrinti, kad tebesu kokia buvusi.

— Nejaugi norite užtraukti jam gėdą? — šyptelėjo Hanteris.

— Maniau, kad tai įrodo nepaprastą jo dorovingumą, — bandė teisintis Šeron.

— Pusbroliams tai nepatiks, — patvirtinau. — Geriau parašysiu pareiškimą apie savo amoralų gyvenimą.

— Tu jiems tik palengvinsi užduoti. Be to, toks tyrimas man bus tikra pramoga, nes teismų bylose skaitau vien baisią nuobodybę.

Šyptelėjau ir pažvelgiau į veidrodėlį. Baltasis automobilis vėl važiavo trečias mūsų eilėje. Peršokę paskui mus per geltoną šviesą, jie įsitaisė visai šalia, kad neatsiliktų prie kito šviesoforo. Šitaip jie ganė mus iki pat Hanterio kontoros.

— Kur jus išleisti? — paklausė Hanteris.

Žvilgtelėjau į Šeron.

— Mane prie namų, Penkiasdešimt penktojoje gatvėje, — pasakė ji.

— Gerai. Automobilio man šiandien nebereikės. O garažas kaip sykis tame rajone. — Hanteris pasiėmė savo portfelį ir patikrino užraktus. — Dogai, o kokie tavo planai?

— Šis tas nusimato, — atsakiau ir spustelėjau Šeron ranką.

Jis šyptelėjo, pastebėjęs mano judesį.

— Turėjau galvoje tavo šeimą.

— Neskubink manęs, drauguži. Turiu atsargoje tris mėnesius, ką nors sugalvosiu.

— Ar verta kvaršinti galvą dėl tų apgailėtinų dešimties tūkstančių?

— Dar ir kaip verta.

Hanteris išlipo prie savo kontoros, o mes nuvažiavome Penktosios gatvės link ir pasukome į šiaurę. Man pasirodė, kad eismo maišatyje pametėme savo persekiotojus, bet netrukus vėl pamačiau baltąjį automobilį priešingoje vienpusio eismo gatvės pusėje.

Viskas ėjosi kuo puikiausiai. Nuleidęs pertvarą pasakiau Viliui, kad iš pradžių išlaipinsime Šeron, bet ji ėmė protestuoti ir pareikalavo, kad nuo garažo palydėčiau ją pėsčiomis. Tai kirtosi su mano planais. Jeigu man brangi gyvybė, pats turiu pasirinkti susirėmimo su dviem banditais vietą ir laiką. Pirmą kartą pasigailėjau, kad nepasiėmiau revolverio.

Įvažiavome į daugiaaukštį garažą. Automobilis sustojo, ir mudu su Šeron išlipome, o vairuotojas pastatė limuziną ant keltuvo tolimame pirmo aukšto gale. Paskui į garažą, truputį

kliudęs atramą, įvažiavo folksvagenas. Pažvelgęs iš už kampo, pamačiau pažįstamą baltą siluetą ir nusprendžiau, kad atėjo metas veikti.

Paprašęs Šeron palaukti, paklausiau tarnautojo, kur tualetas, ir nuėjau nurodyton pusėn.

Kažkokio prieštvaninio automobilio šoniniame veidrodėlyje pamačiau, kaip Grekas Braidis ir Markhemas išlipo iš mašinos ir nuėjo man iš paskos. Pasukau į tualetą.

Nusijuosiau diržą ir apsukau jį aplink ranką. Manęs laukė rimtas darbas. Ir man sekėsi — visos trys tualeto kabinos buvo laisvos. Įėjau į pirmą iš dešinės, nusiaviau batus ir pastačiau juos taip, kad kiekvienas lankytojas iš karto suprastų, jog sėdžiu ant klozeto, visiškai pasinėręs į savo paprastą reikalą. Užstūmiau iš vidaus skląstį, perlipau per viršų ir pasislėpiau už laukujų durų, laukdamas Markhemo.

Jis įėjo kaip pagal užsakymą, rankoje laikydamas 38 kalibro revolverį. Pamatęs vienintelę uždarytą kabiną ir mano batus, jis drąsiai žengė į priekį. Be batų tyliai nusekiau paskui jį, ir vos tik jis pakėlė koją, norėdamas išspirti duris, vožiau jam per galvą taip stipriai, kad jis savo kūnu išvertė duris ir nušveitė į šalį klozeto dangtį. Nespėjus jam nė riktelti, abiem rankomis čiupau jam už galvos ir taip trenkiau veidu į klozetą, kad ten pažiro jo sukruvinti dantys.

Markhemas prarado sąmonę. Sulaužiau jam abi rankas ir, iš visų jėgų smogęs per ausis, sumaliau į šipulius jo ausų būgnelius. Po kelių valandų jį kelis mėnesius kamuos nepakeliamas skausmas. Ir Turkui jis bus nebereikalingas.

Pakėliau revolverį ir apsiaviau batus.

Grekas Braidis girdėjo už durų bruzdesį ir laukė savo eilės užbaigti darbą. Su malonumu atlapojau duris ir pakviečiau:

— Įeik.

Kai jis susiprotėjo, kad balsas ne Markhemo, jau buvo viduje ir žiūrėjo į mane iš baimės išsprogusiomis akimis. Buvo beužsimojąs savo ledkirčiu, bet aš, smogęs revolveriu, sulaužiau jam riešą, o kitu smūgiu į smilkinį atėmiau jam žadą. Paleidęs iš rankų ledkirtį, jis susmuko kaip nešvarių skalbinių

maišas. Žiūrėdamas į plieninius ledkirčio ašmenis, negalėjau neprisiminti, kaip nuo jų žuvo Vuris ir Braunas, o Badui Hiliui buvo sužalotas stuburas, ir jis, paralyžiuotas, kančiose leido savo paskutines dienas namelyje netoli Briuselio.

Sutraiškiau Braidžiui visus pirštus ir brūkštelėjau per abu skruostus, kad jis daugiau niekada nepasimestų minioje. Atsegęs diržą nutraukiau kelnes ir glaudes, užsimojau ledkirčiu virš jo masyvaus organo ir palaukiau porą minučių, kol jis atsipeikės. Jis sudejavo, prasimerkė, sunkiai nukreipė į mane žvilgsnį, ir tą akimirką ledkirtis perskėlė tą mėsos gabalą ir dusliai žnegtelėjo į plastikinę grindų dangą. Beprotiškas siaubas ir skausmo riksmas taip ir neišsiveržė iš jo gerklės, tik kažkaip keistai sriūbčiodamas jis įtraukė oro ir prarado sąmonę.

Šeron ramiai žiūrėjo, kaip artėju prie jos, bet staiga susiraukė ir prikando lūpą. Iki jos namų buvo gal penkios minutės kelio, bet ji tylėjo, kol pasukome už kampo.

— Tavo marškiniai kruvini.

— Toks jau esu nevala.

— Tau iš paskos ėjo du vyrai.

Aš linktelėjau.

— Jie nebeišėjo.

— Vėl linktelėjau.

— Tu juos pažįsti?

— Taip.

Priėjome prie jos namo ir sustojome.

— Jie iš to baltojo automobilio, kuris visą laiką važiavo paskui mus?

— Kaip tu pastebėjai?

— Aš stebėjau tave ir pamačiau juos veidrodėlyje.

— Jie iš kito laiko, katyte. Pamiršk visa tai.

— Ką tu jiems padarei?

— Atgaivinau atmintį, kad kitą kartą būtų atsargesni, jeigu apskritai jiems dar bus tas kitas kartas.

— Ar gali papasakoti, kodėl visa tai atsitiko?

Užsirūkiau ir pažvelgiau į tolį.

— Negaliu.

— Suprantu.
— Ar nori vėl su manim susitikti? — paklausiau.
Ji įdėmiai pažvelgė man į akis ir atsakė:
— Taip.
Švelniai ją pabučiavau ir pasakiau:
— Pasigailėsi.
— Žinau, — pritariamai sulinksėjo galva.
— Ir vis tiek?
— Taip.

Ant tualetinio stalelio gulėjo raštelis. Li rašė, kad kostiumai pristatyti ir kabo spintoje. Skambino Elas Devekijas ir prašė paskambinti, kai tik galėsiu. Buvo dar vienas skambutis iš Diko Lageno kontoros, bet nieko neperdavė. Raštelio gale Li pakvietė mane vakarienės į naują madingą restoraną, žinoma, jeigu rasiu laiko.

Mano senasis bičiulis ne manęs pasiilgo, bet degė nekantrumu, norėdamas sužinoti, kas įvyko tarp manęs ir Šeron. Vėl mintimis nuklydau pas ją. Padūkusi merga. Profesionali panelė. Nežinai, ko iš jos tikėtis. O jeigu būčiau priėmęs jos siūlymą atimti nekaltybę? Gal į tarpkojį būtų spyrusi, gal būtų įkandusi, nes ir silpnas įkandimas į kaklą ar petį gali staiga užgesinti bet kokią aistrą. Beprotė, bet simpatinga. Kaip tigriukas — pūkuotas, švelnus, juokingas — bet saugokis, kai užaugs.

Atidariau spintą ir apžiūrėjau naujus kostiumus.

Betertonas ir Štrausas savo laiške dėkojo man už ištikimybę jų firmai ir siūlėsi atsiųsti šį bei tą mano garderobui. Šis nekaltas raštelis buvo šifruotė, pranešanti, kad Garfildas ir ispanas Grekas vėl sėkmingai įkliuvo į mano spąstus ir visam laikui išėjo iš rikiuotės. Saimonas Korneris, įsikūręs knygyne Socho rajone, bando atnaujinti savo veiklą, naudodamasis mano nebuvimu, bet veikia atsargiai, nes negali suprasti, iš kur pučia vėjas.

"Labai gerai, — pagalvojau. — Kai žmonės negali prieiti prie informacijos, jie pradeda visus įtarinėti. Tai publikai pats naujienų nebuvimas — bloga naujiena. Tegul dabar kiek-

vieną dieną skaičiuoja nosis, kad sužinotų, kas dar pradingo".

Išsimaudęs po dušu ir nusiskutęs, pasipuošiau nauju kostiumu ir paskambinau Elui.

— Sveikas, kareivi, — pasveikinau jį, kai jis pakėlė ragelį.

— Kur tu šlaistais, vade? Tau neįmanoma prisiskambinti.

— Reikalai, pats supranti.

— Na, o kaip tau amerikietės?

— Neblogos. Tiesa, smegenys truputį užterštos, bet, laimė, ne visos pasinėrusios į bobiškus plepalus apie nepriklausomybę. Kas nauja pas tave?

— Šis tas. Juk tu vis dar mano klientas.

— Klok tiesą.

— Ar esi ką nors girdėjęs apie korporaciją "Farnsvortų aviacija"?

— Regis, ji neseniai persikėlė į dykumą. Apie tai rašė laikraščiai.

— Taip ir yra. Ji buvo didžiausia teršėja Los Andžele, ir ekologinės žinybos jai nedavė ramybės. Bet vyriausybės įmonėms labai reikia jos produkcijos, todėl jos ir sutarė.

— Gaila vargšų indėnų.

— Ten nėra jokių raudonodžių. Esmė ta, kad jie nori patikėti Berinų gamyklai kontraktą vienam gudriam daikčiukui gaminti, nes mano, kad gamykla turi pakankamai pajėgumų ir galės tai padaryti greičiau už kitas.

— Šaunu. Kaip suuodei?

— Iš atsitiktinio pokalbio su bičiuliu iš tos korporacijos. Tiesa, yra vienas "bet".

— Koks?

— Gamykla turi persitvarkyti. O tam reikės daugiau pinigų, nei jie gali skirti.

— Kiek daugiau?

— Maždaug dviem milijonais. Todėl nenustebk, jeigu tavo giminaičiai sumanys ką nors parduoti.

— Ką jie dar turi be nekilnojamojo turto?

— Kelis patentus. Atrodo, kad grupė inžinierių iš senosios gvardijos bus pralenkusi savo laiką. Tie patentai iki šiol

būtų dulkėję archyvuose, jeigu jų nebūtų prisiminę ir suradę du seniokai, dirbę firmoje dar tavo senelio laikais. Jeigu patentai nuplauks, gali smarkiai nukentėti gamyklos ateities potencialas.

— Mano giminei, matyt, geriau žvirblis rankoj, todėl ir parduos.

— Beje, ar žinai, kad jie pardavė Mondo Byčą?

— Žinau. Aš nupirkau.

Kelias sekundes ragelyje buvo tylu.

— Už kiek?

— Už du šimtus penkiasdešimt gabalų.

— Aha, — tepasakė Elas, ir iš jo tono supratau, kad jis dar mintyse krauna į maišus numirėlius, kurie gyvybe užmokėjo už tuos tūkstančius, kad jų kvapas neatvestų pas mane.

Išraiškingai numykęs, suskubau jį nuraminti:

— Viskas švaru, kompiuterinė tu galva. Tie pinigai dorai uždirbti. Turiu jų per akis.

— Dogai, — tarė jis tyliai, — su tavo smegenimis tokių pinigų neuždirbsi.

— Vadinasi, yra dar kvailesnių už mane.

— Kas jie tokie?

— Kvailių visur apstu.

— Taip, — jis padelsė. — Dabar dar viena naujiena. Krosas Makmilanas ketina dalyvauti aukcione per fiktyvius agentus. Pirmieji akcijų laikytojai išmirė, o paveldėtojai išpardavė akcijas. Ištikimybė firmai jiems jau nieko nebereiškia. Spėju, kad bus pakeista vadovybė. Tiesą sakant, tai neblogai. Bet Makmilanas — tikras piratas. Jis iššvaistys firmą, susibruks pinigus į kišenes ir apmaus akcininkus.

— Jis jau siūlėsi pirkti?

— Prieš kelerius metus, bet jam buvo kategoriškai atsakyta. Dabar jis gali veikti nebaudžiamas.

— Gal ir taip, Elai.

— Jis ir šiaip vadovauja vienam stambiam koncernui. Bet trūks plyš nori dar jūsų gabalo ir kovos dėl jo visomis išgalėmis.

— Jis norėjo ir Mondo Byčo.

— Žinau. Makmilano tipo vertelgos nemėgsta, kad jiems kas nors pereina skersai kelio. Jis dabar piktas kaip velnias.

— "Ką Dievas nori nubausti, tam pirmiausiai atima protą", — pacitavau.

— Norėčiau tave perprasti, — tarė Elas.

— Ir aš, — atsakiau ir padėjau ragelį.

Tuoj pat surinkau Leilando Hanterio numerį.

— Na, kuo dar mane šiandien pradžiuginsite, misteri Keli? — paklausė senis. — Ar nieko neiškrėtėte nuo to laiko, kai išsiskyrėme?

— Aš su reikalu, patarėjau. Dėl Mondo Byčo... Yra tokia kompanija "Eivas Higinsas, inkorporacija". Aš esu vienintelis jos savininkas. Ji netvarko jokių reikalų, tik šiaip egzistuoja.

— Supratau.

— Senelis turėjo antros eilės pusbrolį, truputį jaunesnį už save. Jis atskilo nuo šeimos ir įsikūrė Kanadoje. Kalbėta, kad jis labai turtingas, bet tiksliai niekas nieko nežinojo. Nors jis retsykiais ir pradžiugindavo brangiomis dovanomis. Kartą iš jo Kameronas gavo ristūną. Jeigu tai nelabai prieštarauja tavo principams, būk geras, pameluok, kad patvirtintas čekis buvo gautas paštu iš Kanados, visa kita sumąstys Alfis ir Denisas. Prisimins senąjį giminaitį ir pamanys, kad jis ištiesė pagalbos ranką, kaip porą kartų ir padarė dar Kameronui gyvam esant.

— Brolau, melas — ne pagrindinis mano užsiėmimas. Juk žinai, kad atstovauju Berinų interesams.

— Ir atstovauk į sveikatą. Įlanka parduodama, paskelbta kaina, pirmumo teisę pirkti turi šeimos nariai, ir tai neprieštarauja testamentui. Jeigu jau esi toks skrupulingas, gali pasakyti, kad nupirko. Jie vienaip ar kitaip vis tiek parduotų, jiems reikia pinigų.

— Kodėl tu tai slepi?

— Tegul jiems bus staigmena. Ir Makmilanas tegul pasinervina. Tai nustebs, kai sužinos, jog kažkas iš giminaičių buvo paslėpęs pinigų. Įformink pirkinį Eivo Higinso firmai. Po poros dienų įteiksiu tau jos rekvizitus.

— Su tavim nenuobodžiausi. Tiek to, sutarėm. Tiesa, teks išsižadėti kai kurių principų. Beje, kas tvarko tavo reikalus?

— Nuo šios minutės tu, Leilandai. Netrukus pasiųsiu tau didelį paketą. Lauk jo savo pašte.

Atsisveikinęs neatidėliodamas paskambinau į Vakarų susivienijimo banką ir liepiau pasiųsti paketą Hanteriui. Diko Lagcno kontoros atstovas man atsakė, kad jis išėjęs, bus po valandos. Tada nuvažiavau į kitą miesto galą ir susiradau man žinomą apšepusį namą. Čia buvo nedidelė dirbtuvėlė. Jos šeimininkas, ilgaplaukis vaikinas tepaluota odine prijuoste, mielai pardavė man 45-ojo kalibro revolverį su šovinių atsarga ir dėklu. Gavęs pinigus, jis linktelėjo galvą ir tuoj pat nusisuko prie savo varstoto.

Lauke dundėjo perkūnija — turbūt vėl lis. Gerai, kad pasiėmiau savo kareivišką apsiaustą.

10 skyrius

Kai įėjau į restoraną Vakarų keturiasdešimt septintojoje gatvėje, Li ir Roza jau buvo užsisakę po antrą martinio.

— Jaukiai įsitaisėte, — pasakiau, prisistumdamas kėdę.

— Sveikas, milžine! — Roza pakėlė taurę mano pusėn.

— Malonu matyti tave apsirengusią, — pajuokavau.

— Su nuogu užpakaliuku ji gražesnė, — atkirto Li.

Kai padavėjas pripylė mano taurę, Li atsilošė kėdėje ir, gudriai šypsodamasis, tarė:

— Kūdikių grobikas.

— Pavydi?

— Tiek jau to, pasakok. Jeigu tikėsim gandais, tave greitai patrauks atsakomybėn už iššaginimą.

— Jį? Jokiu būdu, — įsiterpė Roza. — Už gundymą — taip, tik ne už iššaginimą. Jis toks, kad mergina pati turi jo prašyti.

Mečiau greitą žvilgsnį į Rozą, o Li šyptelėjo:

— Nesijaudink, mažyli. Mano šūkis — dalinkis geru su

artimu. Roza sako, kad tu linksmas vaikinas. Malonu išgirsti, kad ir tokiems kvadratiniams berniukams kaip tu pasitaiko suapvalinti kampus.

— Na ir pleputė, — tariau Rozai.

— Pleputė? Dabar aš ant kiekvieno kampo girsiuosi tavimi. Dabartiniams šunyčiams iki tavęs oi kaip toli.

— Tai bent būdavo mūsų laikais! — pritariau Rozai.

— Tikrai, yra ką prisiminti, velniai rautų! Prisimeni, kaip per atleidimą nuo tarnybos važiavome pas tas dvi moteris iš pagalbinio korpuso, viena aukšta, o kita — tokia pikantiška blondinė. Po kiekvieno antskrydžio keitėmės su Dogu lovomis. Oi, kaip šėlome!..

— Užteks apie tai.

— Ką, gal kuri nors apdovanojo tave liguistais prisiminimais? — sukrizeno Roza.

— Ne, tik mudviem teko susimesti aukštosios abortui. Nežinojome, kieno tai darbas.

— Kas buvo, pražuvo, — burbtelėjo Li. Jis pakėlė prie lūpų taurę, pagarbiai žiūrėdamas į mane. — Šauniai pasilinksminome. Tik iki šiol negaliu pamiršti, kaip tu visa tai sutvarkei.

— O ką čia be manęs veikėte? — pasiteiravau.

— Noriu surengti prašmatnų vakarėlį. Sudarinėjau svečių sąrašą.

— Kokia proga?

— Ar Šeron tau nesakė? Jai pavyko išpešti iš Volto Džentrio kelis milijonus tėtušiui Keiblui, kuris nori pastatyti paskutinį bestselerį nauja intelektualia maniera: girdi, užteks to nuogo sekso.

— Kas per knyga?

— "Pastangų vaisiai".

— Hm, toks pavadinimas — ir be sekso? — nusišaipiau.

— Na, ir pasakei! Kaip galima be sekso? Tik kitokia jo traktuotė. Keiblas nori perkelti siužetą į dabartį, parodyti, kas tai yra.

— O kas tai yra?

Li pažvelgė į Rozą ir nusijuokė:

— Jis manęs klausia. Puikus dalykėlis, seni. Kol kas nežinau nieko kito, ką būtų galima su tuo palyginti.

— Gal neieškojai?

— Niekai. Kas gali būti geriau už tai?

Patraukiau pečiais ir užsirūkiau.

— Gal ir ne geriau, bet pojūčiai tie patys. Bent jau kai kuriems.

— Na, ir kas gi tai?

— Ar prisimeni, Li, savo pirmą numuštą lėktuvą? Tai buvo "heinkelis", kurį numušei virš Lamanšo. Matei, kai iššoko du lakūnai, bet jų parašiutai neišsiskleidė. Ką tu jautei?

Li krūptelėjo, jo veidas persikreipė.

— Mane pykino, — atsakė jis.

— Taip pat buvo ir tuomet, kai praradai nekaltybę. Pats man pasakojai. Vaikinai parsitempė pigią kekšę — po du dolerius nuo galvos — ir įkalbėjo tave pabandyti ant senos susmegusios sofos kažkokiame garaže. Tave — dorai išauklėtą berniuką iš geros šeimos.

— Man buvo keturiolika.

— Nemaloni pradžia juk nuo to tavęs neatbaidė. Dabar prisimink antrą savo numuštą lėktuvą. Skridau tau iš dešinės, kai numušei "meserą": tu skridai paskui jį, žiūrėdamas, kaip jis dega. O vakare surengei išgertuves.

— Na žinai, Dogai...

— Aš dar nebaigiau. Po to tu pradėjai medžioti. Atkakliai ieškodavai grobio, puldavai mūšin, ir pasiekta pergalė suteikdavo tau didžiausią pasitenkinimą. Mėgdavai aptarinėti savo pergales aludėje ir truputį pasigirti, kol aprimdavai ir grįždavai prie savo medžioklės. Paskui persisotinai, ir viskas virto kasdieniniu darbu.

— Liaukis, Dogai. Žudymas ir seksas — skirtingi dalykai.

— Sakoma, kad orgazmas — mažoji mirtis, ar ne taip?

Rankomis parėmusi smakrą, Roza žiūrėjo į mus su keista veido išraiška.

— Žinai, Li, jis, ko gero, teisus. Dogai, ar tikrai žudydamas jauti malonumą?

— Pastebėjau panašumą.

— Aš ne to klausiu.

— Kol vyko karas, apie tai negalvojau. Karas apskritai nenormali būsena.

— Dogai... — pradėjo Li ir užsikirto, tarsi ieškodamas žodžių.

— Ką?

— Tai ką manai dabar?

— Daugelis žmonių nežino, ką reiškia žudyti.

— Kalbu ne apie daugelį, o apie tave ir tavo požiūrį į žudymą ir seksą.

— Tai du dalykai, kuriuose tu arba nugali, arba pralaimi, arba patiri malonumą, arba esi paniekintas. Nugalėjai — šlovė tau, pralaimėjai — vargas tau.

— Dogai, o kaip tu jautiesi?

— Kol kas gyvas ir laimingas, bičiuli.

— Tu mane gąsdini, — pasakė Li. Jis buvo labai rimtas. Bet greit atsitokėjo, veidas išsilygino, ir jis šypsodamasis pasakė: — Tu man visiškai galvą susukai savo žodžiais...

— ... O žodžiai išjudina pasaulį, — pasigirdo kažkieno balsas. Atsigręžę pamatėme mus stebintį Diką Lageną su pustušte taure rankoje. — Galiu prisidėti? Juk esu pakviestas.

Pastūmiau jam kėdę.

— Sėskitės.

— Ar jau pavalgėte?

— Dar tik ruošiamės, — atsakė Li.

— Puiku, tuomet ir aš prisidėsiu, jūsų sąskaita, jeigu neprieštaraujate. Toks mūsų tipiškas žurnalistų manevras, kuris jums gali ir nepatikti.

— Niekai, — tarė Li. — Manykite, kad šie pietūs sugrąžino jums dalį mokesčių.

Sušveitę sriubas ir bifšteksus, perėjome prie kavos. Roza ir Li dar kartą peržiūrėjo svečių sąrašą. Lagenas surūkė plonų cigaretę ir atsilošė kėdėje.

— Misteri Keli, mano bendradarbiai šį tą iškapstė apie jus.

— Ir ką jie rado?

— Pakankamai, kad aš susidomėčiau.

— Šit kaip? — iškračiau iš pakelio cigaretę. Dikas Lagenas paslaugiai prikišo žiebtuvėlį.

— Jūs demobilizavotės 1945 metais Europoje.

— Visiems žinomas faktas.

— Ten apsigyvenęs, jūs vadovavotės šalies, kurioje gyvenote, mokesčių įstatymais.

— Visiems privaloma taisyklė.

— Būtent. Tik jūsų sumokėtų mokesčių suma buvo tokia didelė, kad apskaičiavę jūsų pajamas labai nustebome.

— Vadinasi, esu sąžiningas žmogus ir pavyzdingai mokėjau mokesčius.

— Šia prasme taip. Bet iš kur tokie pinigai — štai kas įdomu.

— Nebūkite per daug smalsus.

— Ne kartą tai girdėjau. Mano žvalgyba, kastelėjusi giliau, susidūrė su dar įdomesne informacija.

— Kokia?

— Nebuvo jokios informacijos. Deklaruotos pajamos — ir tiek. Jokių šaltinių, išskyrus grafą "Kapitalo investavimas". Nors jūsų biografijoje nėra nieko, jokios nuorodos apie jūsų sugebėjimą ar norą prasigyventi iš ... investicijų.

— Na ir kas?

— Ar galite ką nors paaiškinti?

— Neturiu jokio noro.

— Tai gal leisite išsakyti kai kurias spėliones?

— Prašom.

— Puiku. Pajamos dažniausiai gaunamos iš vieno ar dviejų galimų šaltinių — teisėto ir neteisėto. Mes neaptikome legalių šaltinių. Tuomet nusprendėme užčiupti kokias nors nelegalias įplaukas.

— Kaip žmogus, kuris mato mane tik antrą kartą, jūs padarėte velniškai didelį darbą.

— Berinų šeimos reikalai mane visada domino.

— Tikiuosi, jūsų personalas kompetentingas.

— O, taip. Gabiausi žmonės. Buvę FTB darbuotojai, policijos karininkai ir geriausi laikraštininkai, kurie žino visus įėjimus ir išėjimus. Tai, ko negalima pasiekti, galima nupirkti. Taigi mes surandame viską, kas mus domina, apie ką galima spręsti iš mano savaitinių apžvalgų. Mūsų informacija tokia tiksli, kad ja vadovaujasi Kongreso komisijos, sustabdydamos kai kuriuos komercinius sandėrius arba patraukdamos atsakomybėn žinomus veikėjus už nusikaltimus visuomenės interesams.

— Tad sveikinu. O kaip dėl manęs?

Dikas Lagenas, papsėdamas cigaretę, maloniai šypsojosi.

— Absoliučiai nieko. Nėra už ko užsikabinti. Jau per pirmą bandymą ką nors sužinoti mano žmonės atsitrenkė į akliną sieną. Vienu atveju jie net buvo truputį aplamdyti. Pasiūlius nupirkti informaciją pasipylė grasinimai. Reakcija į Dogo ar El Lobo vardą buvo tokia, kad mano vaikinai net persigando. Taip jiems dar niekada nebuvo atsitikę.

— "Ką reiškia vardas?" Prisimenate, kaip poetas yra pasakęs apie rožę, — šyptelėjau.

— Kvapelis ne tas, misteri Dogeronai Keli. Kai paminimas Dogo vardas, iš reakcijos matyti, kad tai — ne mylimiausias herojus. Tiesa, tam tikruose sluoksniuose.

— Dikai, ar jūs turite priešų?

— Žinoma. Aš juos specialiai kultivuoju, tai mano profesijos dalis.

— Ar pažįstate bent vieną žmogų, neturintį priešų?

Šiek tiek pagalvojęs, jis neigiamai papurtė galvą.

— Ne.

— O aš pažįstu.

Lagenas atlaidžiai pažiūrėjo į mane.

— Šit kaip? Kas jis toks?

— Visi jie mirę, — ramiai atsakiau.

Gal dešimt sekundžių jis tylėdamas žiūrėjo į mane, paskui giliai užsitraukė ir, išpūtęs dūmus, stebėjo, kaip jie plaukia link lubų.

— Kas mirę, misteri Keli, žmonės, neturintys priešų... ar priešai?

— Spręskite patys, misteri Lagenai, — atsakiau.

Li ir Roza nebekalbėjo, tik spoksojo į mus. Li veidas vėl įsitempė, o akyse atsirado tokia išraiška, tarsi jam einant per gatvę ant kelio staiga pasirodytų sunkvežimis ir jis nežinotų, ar bėgti į priekį, ar šokti atgal.

Išlaipinę Rozą prie grožio salono, nuvažiavome į Li darbovietę. Praeiviai, gelbėdamiesi nuo lietaus gūsių, šliejosi prie namų sienų arba kovojo su savo skėčiais.

— Kodėl Lagenas taip domisi tavimi? — pagaliau prabilo Li.

— Jį visą laiką domino Berinai.

— Dabar jam rūpi ne Berinai, o tu.

— Nusispjaut.

— Bet kodėl? — nenurimo Li.

— Kas kodėl?

— Nekvailiok, Dogai. Aš žinau, kaip jis dirba. Visada randa atsakymus į savo klausimus. Jis nenurims, kol visko neiššniukštinės.

— Aš vis dar tikiu savo teise į nepriklausomą asmeninį gyvenimą. Linkiu jam sėkmės.

Li palingavo galvą, žiūrėdamas tiesiai prieš save.

— Tu šitai pasakei taip, tarsi ko jau ko, bet sėkmės jam neregėti.

— Galbūt.

— Ne visi žmonės taip rūpestingai slepia savo praeitį.

— Ne visi, — sutikau aš.

— Man irgi ne viskas aišku.

— O tu paklausk, Li.

— Aš bijau tavo atsakymo.

— Tad neklausk.

— Manau, neverta, — atsakė Li.

Li, pasakęs, kad turi ruoštis vakarėliui, pasiliko savo kontoroje, o aš, pažadėjęs atvažiuoti jo paimti maždaug penktą, nuvažiavau į prabangųjį Veleros Fabrė saloną. Pora nepriekaištingai tvarkingų jaunuolių dirbo su dviem džentelmenais — naftos kompanijos ir laikraščių sindikato savininkais.

Salės gale buvo valdytojo kabinetas. Atpažinęs mane, jis svetingai nusišypsojo ir atidėjo į šalį popierius. Paspaudęs man ranką, jis, pats to nepastebėdamas, prakalbo ispaniškai:

— Misteri Keli, džiaugiuosi vėl jus matydamas. Tikiuosi, kostiumai jums patiko.

— Jie nepriekaištingi. Atleiskite, kad praėjusį kartą neįspėjau jus apie savo apsilankymą.

— Suprantu.

— Mano bičiulis truputį sutriko.

— Apgailestauju.

— Mano drauge, jūsų darbo stilius truputį griežtokas.

— Toks stilius leidžia man daryti tai, kas patinka. Grįžkime prie jūsų.

Jis įsikibo man į parankę, ir mudu nuėjome per salę į matavimosi kambarį.

— Europoje kažkokios komplikacijos, — pasakiau.

Jis išraiškingai patraukė pečiais:

— Vieni išeina, kiti ateina.

— Kažkas nori mane pašalinti. Jau bandė tai padaryti per Turką.

— Keista, kad tai Turkas, nes jis pats turėtų sėdėti tyliai, kaip pelė po šluota.

— Aš irgi taip maniau. Už jo dar kažkas stovi.

— Galbūt. Bet jis toks bukas, kad galėjo veikti ir savo iniciatyva. Paskutinė akcija visiškai pakirto jo padėtį... ir jo nykštukinę imperiją. Juk prisimenate, kaip jis pats likvidavo Luisą Albo ir perėmė verslą?

— Tada jis buvo jaunesnis, o ir neturėjo ką prarasti.

— O dabar turi?

— Aš pasitraukiau, mano drauge. Tai sukėlė šoką, ir jo bangos dar nenurimo.

— Bet jūs gyvas, — tarė jis. — Sklinda kalbos, kad jūs turite kažkokią savo gyvybės išsaugojimo garantiją.

— Galimas dalykas.

— Tai apgalvokite veiksmų planą.

— Būtinai. O jūs tuo tarpu sužinokite, kas už viso to stovi. Jeigu įmanomas išankstinis smūgis, smogti turiu aš.

— Gerai, pamėginsiu.

Paspaudėme vienas kitam ranką, ir aš jau buvau beišeinąs, bet valdytojas sustabdė mane.

— Misteri Keli...

— Taip?

— Pasakykite, kodėl jūs... nutraukėte savo veiklą? Juk žinojote, kuo tai baigsis.

— Žinojau, bet tikėjausi, kad bus kitaip. Aš tiesiog pavargau nuo tų prakeiktų nesibaigiančių šaudymo varžybų.

Li pripylė du bokalus ir vieną atnešė man į miegamąjį. Aš ką tik buvau nusivilkęs švarką ir kabinau jį į spintą.

— O kam šis? — paklausė Li, žiūrėdamas į revolverį, prisegtą prie mano diržo.

Pripratęs prie revolverio svorio, visai buvau jį pamiršęs.

— Juk pats pinigus skaičiavai. O kur milijonai, ten gali prireikti ir pašaudyti.

— Bet juk jie banke, — išlemeno jis virptelėjusiu balsu.

— Tai žinome aš ir tu.

— Dogai... — jam nespėjus baigti, prieškambaryje atkakliai ir šaižiai suskambo skambutis. Pastatęs taurelę, Li nuėjo atidaryti. Nusisegęs revolverį, padėjau jį į spintą ant lentynos, kur gulėjo dėžutė su šoviniais, ir nuėjau į prieškambarį.

Tarpduryje stovėjo du vyrai, o Li, išbalęs kaip drobė, sukiojo savo išsprogusias akis nuo vieno prie kito. Pirmasis, gal keturiasdešimties metų, buvo panašus į sunkiasvorį boksininką, antrasis, jaunesnis, prakaulus ir kampuotas, priminė terjerą. Pažymėjimų nereikėjo prašyti, nes vien iš jų išvaizdos buvo aišku, kad jiedu policininkai.

— Labas vakaras, džentelmenai, — pasisveikinau.

Vyrenysis nužvelgė mane ir niūriai paklausė:

— Misteris Kelis?

Li atsistojo tarp mūsų, pagal seną lakūnų įprotį saugoti vadą.

— Žinai, jie neturi kratos orderio...

— Ramiai, mažyli. — Paragavęs savo gėrimo, su malonumu nugėriau dar gurkšnį. — Kuo galiu padėti?

Mano elgesys juos truputį sutrikdė. Vienas prisistatė, pasivadinęs seržantu Tobanu, ir paklausė:

— Ar galite pasakyti, ką šiandien veikėte?

— Galiu atsiskaityti už kiekvieną minutę.

— Ar liudytojų yra?

— Žinoma. O kas atsitiko?

Seržantas ištiesė ranką, o kitas policininkas padavė jam voką. Plekšnodamas voku per šlaunį, jis įdėmiai žiūrėjo į mane.

— Kur buvote 11.30 val. ryto?

— Tuo metu kaip tik važiavome į miestą.

— Važiavome?

— Du mano bičiuliai ir vairuotojas.

— Tęskite.

Nugėriau dar gerą gurkšnį, pastačiau bokalą, norėdamas pasiimti cigaretę.

— Išlaipinome mano draugą juristą... Leilandą Hanterį, paskui su savo bičiule Šeron Kas nuvažiavome į garažą, o iš ten palydėjau ją namo. Ėjome pėsti.

— Koks garažas?

— Tiksliai nežinau, kažkur Penkiasdešimtųjų gatvių rajone.

— Denjė garažas?

— Taip, taip. Kai pasakėte, prisiminiau.

Seržantas išėmė iš voko dvi nuotraukas ir padavė man. Prikišęs arčiau akių, pradėjau jas apžiūrinėti. Šalia manęs stovėjo Li užgniaužęs kvapą, jį pradėjo pykinti. Kiekvienas galėjo apsivemti, matydamas tokį vaizdą. Nuotraukose buvo Grekas Braidis ir Markhemas. Vienam veido vietoje buvo tik vientisa kruvina makalynė, o kita tokia pat makalynė žemiau juostos.

— Šiurpus vaizdas, — pasakiau.

— Ar pažįstate juos? — paklausė policininkas.

— Ar turėčiau juos pažinti?

— Misteri Keli, pažiūrėkite dar kartą.

— Na, du vaikinai, kuriuos kažkas užplumpino viešoje išvietėje.

— Iš kur žinote, kad tai išvietė?

— Man regis, pisuarų namuose niekas nelaiko, — atsakiau, nenuleisdamas akių nuo nuotraukų. Man pasidarė linksma. — O aš čia kuo dėtas?

— Tai tualetas Denjė garaže. Jūs buvote užėjęs į tualetą.

— Buvau. Paklausiau tarnautojo, kur jis yra, paprašiau merginą palaukti, atlikau savo reikalus ir grįžau.

— Ar juos matėte?

— Kai aš ten buvau, jų nebuvo. — Grąžinau seržantui nuotraukas, ir jis jas įkišo atgal į voką. — Beje, o kodėl mane klausinėjate?

— Tarnautojas įsiminė jūsų limuzino numerį ir sužinojo, kas savininkas. Tai Leilandas Hanteris, jis ir nurodė jus.

— Norite, kad duočiau jums bičiulės adresą?

— Mes jį jau turime.

— Ir kas toliau?

Policininkai neryžtingai susižvalgė, o jaunesnysis tarė:

— Mes pagalvojome, kad jūs galbūt ką nors matėte. Jie įėjo tuoj pat po jūsų. Vienas dar paklausė, ar nėra ten kitų durų, išeinančių į lauką. Tarnautojas pasakė, kad ten tik vienos durys į tualetą, ir jie nuėjo ta kryptimi.

— Kai išėjau, nieko nepastebėjau. Tiesa, ten stovėjo daug automobilių. Gal už jų nebuvo matyti.

Seržantas Tobanas kreivai šyptelėjo:

— Matau, jums tie vaizdeliai nepadarė įspūdžio, ne taip, kaip jūsų draugui.

— Seržante, per savo gyvenimą esu matęs daug negyvėlių.

— Tai ne negyvėliai, misteri Keli. — Ir abu pasuko į duris. — Dėkui. Gal mums teks dar kartą ateiti.

Tobanui išeinant paklausiau:

— O kas darė tas nuotraukas, seržante?

— Kažkoks atsitiktinis fotografas, jis įėjo kaip tik po jūsų. Tikriausiai gerai uždirbs iš tų nuotraukų.

— Ar jis neįtariamas?

— Ne. Kartu su juo įėjo vairuotojas, ką tik pastatęs savo automobilį. Tai jis ten ir nualpo.

— Silpnas skrandis, — pasakiau ir pasiėmiau savo stiklinę.

— Taip, yra tokių, — sutiko seržantas.

Kai jie išėjo, Li vos ne bėgte puolė prie baro ir įsipylė sau antrą bokalą. Išmaukęs vienu ypu, įsipylė dar ir tik tada atsigręžė į mane. Jis drebėjo visu kūnu, sukiodamas bokale ledo kubelius. Pagaliau pakėlė galvą ir įsmeigė į mane akis:

— Tu jiems pamelavai, Dogai?

— Taip.

— Tu juos ten matei... ir tą suknežintu veidu... ir kitą...

Tylėdamas pakėliau savo bokalą: "Ne, bičiuli. Tai mano darbelis".

11 skyrius

Žinojau, kad bus skambutis, todėl sėdėjau ir laukiau. Jis nuskambėjo dešimt minučių ketvirtos. Pasakiau Četui Lindenui, kad lauktų manęs Šeštosios gatvės užkandinėje. Jis kalbėjo bauginančiu monotonišku balsu, ir tai mane įsiutino.

Kurių velnių jie prikibo prie manęs? Dar suprasčiau, jeigu būčiau jiems kokia nežinoma asmenybė. Juk žino idiotai, kuo viskas baigsis, jeigu bandys mane įveikti. Jeigu esi perėjęs ugnį ir vandenį, niekada ir niekam neleisi pastoti tau kelio. Ar jiems dar mažai antkapių pakelėje?

Prie staliuko salės gilumoje sėdėjo Četas ir Blekis Sondersas iš Trentono. Gurkšnodami kavą, jie laukė manęs. Lauke stovėjo dar vienas niekšelis, nuduodamas, kad apžiūrinėja gretimos parduotuvės vitriną. Apsimestinai nusičiaudėjau, prisidengiau nosine veidą ir, nepastebimai priėjęs, bakstelėjau revolveriu jam į šoną.

— Eime pas kitus, bičiuli.

Reikia pasakyti, kad jis net nemirktelėjo, tik patraukė pečiais ir nuolankiai pasuko į duris. Kai įėjome, Blekis buvo

beatsistojąs, bet Četas sustabdė jį rankos judesiu ir lyg niekur nieko linktelėjo man. Atsisėdau nugara į koloną, pasisodinau šalia lauko stebėtoją ir su pasidygėjimu nužvelgiau visų trijų fizionomijas.

— Kavos? — paklausė Četas.

Praleidau pro ausis jo pasiūlymą ir paklausiau:

— Kokie čia vaikų žaidimai? O Blekį pasiėmei iš įpročio?

Četo parankinis galvažudys spoksojo į mane kaip šuo, pasiruošęs nutrūkti nuo grandinės. Tegul tik pabando.

Četas atsakė:

— Jis čia kitu reikalu.

— Gerai, jeigu taip. Tikiuosi, papasakojai jam apie mane.

— Blekis viską žino.

— Kažkodėl nepanašu, kad informacija jam būtų padariusi reikiamą įspūdį.

— Man nusispjaut į visokias informacijas, — suriaumojo Sondersas.

— Bleki, jeigu tokie tipai kaip tu susitinka su manim pirmą kartą, dažniausiai jiems tai būna ir paskutinis kartas.

— Jo rankoje revolveris, — pranešė mano kaimynas.

— Nesikarščiuok, Dogai. Aš tik norėjau pasikalbėti.

— Tad ir drožk, mažyli.

— Mes matėme Markhemą ir Braidį.

— Na ir kaip?

— Ak, kaip tu mėgsti aštrų garnyrą su pagrindiniu patiekalu.

— O kodėl gi ne? — šyptelėjau. — Žmogžudystės man nepripaišys. Kai tik policija patikrins tų galvažudžių duomenis, ji praras bet kokį susidomėjimą manimi. Jiems patinka vidinės rietenos. Pelningas daiktas laidotuvių biurams ir gėlių parduotuvėms, o ir policijai mažiau darbo.

— Galiu suprasti paprastą, švarų nužudymą, bet tai — tarsi kvietimas į karą.

— Pataikei kaip pirštu į akį. Taip ir yra. Noriu tikėtis, kad Turkas ramiai supras kaip siūlymą palikti mane ramybėje.

— Turkas nieko ramiai nesupranta.

— Tuomet man teks išjudinti tam tikrą mechanizmą.

— Nė velnio tu neišjudinsi! Štai šito mes ir bijome.

— Nereikia ant manęs visų šunų karti, ne aš tai pradėjau. Ir nepagailėsiu nieko, kas tik pabandys užminti man ant uodegos. Taip pat ir Turko. Bet yra vienas įdomus dalykas. Toks rimtas darbas ne visai įkandamas tam nusipenėjusiam gaidžiui.

— Gal kas nors pasinaudos juo kaip priedanga.

— Jau galvojau apie tai.

— Kodėl?

Nesulaukęs atsakymo, Četas rėžė:

— Mūsų darbe į atsargą neišeinama.

— Aš išėjau.

— Tu tik manai, kad išėjai. Pasitraukti iš mūsų darbo reiškia mirti.

— Taip visi sako, bet aš nusprendžiau būti išimtis.

Četas nugėrė iš savo puodelio, padavė jį Blekiui ir liepė atnešti karštos šviežios kavos. Kartu su juo pasiuntė ir kitą vaikiną. Kai jie nuėjo, Četas pasakė:

— Dogai, skambinau vienur ir kitur. Atsivėrė įdomus vaizdas.

— Koks?

— Kažkodėl trys skirtingi tarptautiniai sindikatai neranda sau vietos todėl, kad tu pasitraukei iš žaidimo.

— Aš per daug žinau.

— Visi daug žino, ir niekam tai nerūpi.

— Kalbėk aiškiau, Četai.

— Visiškai kitas dalykas — turėti įrodymų.

— Šit kaip, — burbtelėjau. — Turi galvoje tai, kas išplauks mano žūties atveju?

— Kažką panašaus.

— Tai kam tada reikėjo siundyti Braidį ir Markhemą?

Blekis grįžo su savo sėbru ir pastatė ant stalo puodelius. Išmaišęs cukrų ir pieną, Četas atstūmė puodelį.

— Gal jie ir neketino tavęs žudyti, o norėjo tik pagrobti ir išspausti iš tavęs informaciją. Ta porelė gali bet ką priversti prabilti.

— Šį kartą ne su bet kuo susidūrė.

— O kitą kartą?

— Kalbėk apie reikalą, Četai. Man tie plepalai jau nusibodo.

— Mums tai irgi rūpi, Dogai. Jeigu tu prabilsi, mums visiems iškils grėsmė, o, žinai, savi marškiniai arčiau kūno.

— Štai kodėl tu atsitempei savo žudiką.

— Mes turime kam patikėti įvykdyti nuosprendį. Tu ne visus pažįsti.

— Visi jie vienodai dvokia.

— Gailiuosi, kad nebalsavau kartu su kitais, — piktai sušnypštė Četas.

— Visada gali persigalvoti. Pradėk nors ir dabar. Nudėsiu jus visus ir dingsiu, dar nespėjus dūmams išsisklaidyti.

Jo akys susiaurėjo, smakras atsikišo į priekį.

— Tau taip lengvai nesibaigs.

— Nori, pamėginkim? — Atsilošiau ant kėdės atkaltės, ir jie pamatė revolverio galą, kyšantį iš po mano sukryžiuotų rankų.

Visi trys sustingo.

— Gerai, gerai. Pamirškim, — tarė Četas.

Nenuleisdamas nuo jų akių, linktelėjau galvą.

— Kai kitą kartą sumanysi su manim pažaisti, Četai... atsimink, kad gynyba — ne mano taktika. Laimi tas, kuris puola. Dar vienas bandymas mane likviduoti, ir man nusispjaut, iš kurios pusės grėsmė. Mano kulka nudės kiekvieną. Pamąstyk, jeigu buvai ką nors sumanęs, ir pasakyk kitiems, kad apsiramintų, priešingu atveju visi atsidursite viename dideliame maiše — tuo aš tikrai pasirūpinsiu.

Atsistojau ir užsimaukšlinau skrybėlę. Revolveris grįžo į dėklą, bet ranka tebebuvo viskam pasirengusi.

Četas tebežiūrėjo į mane prisimerkęs.

— Nejau tiesa, Dogai, kad tu sveikas tik todėl, kad žinai kažką tokio, kas gali visus pakišti?

— Burnų visiems neužčiaupsi, mažyli, — atsakiau.

Palaukęs, kol kažkokia porelė susilygino su mūsų stalu, žengiau žingsnį ir atsidūriau prieš juos, todėl jie tapo mano

priedanga, — tam atvejui, jeigu kam nors šautų į galvą pradėti pyškinti. Išėjęs į lauką, atsigręžiau. Jie tebesėdėjo. Četas kažką kalbėjo, o tiedu klausėsi. Blekis sugniaužė kumščius ir vienu trenkė į stalą. Įsivaizduoju, ką jis pasakė.

Buvo pusė penkių vakaro.

Šeron pasidažė, susirinko kosmetikos priemones ir susidėjo į rankinę.

— Tau nieko nėra švento — ir sugalvok tu man taip anksti prikelti merginą. Dar nėra ir dešimtos, o mes jau beveik Lintone.

— Vaikai turi anksti keltis, — atsakiau pamokomu tonu.

Kilstelėjusi antakius, ji vėl nužvelgė mane kažkokiu keistu žvilgsniu.

— Ar tu bent atskiri vaiką nuo suaugusio žmogaus?

— O kiek tau, mažyle?

— Užtektinai, kad galėčiau gyventi savarankiškai, o ne sekioti paskui tave kaip Penktadienis paskui Robinzoną Kruzą.

— Niekas tavęs nevertė važiuoti su manimi.

— Misteri Keli, aš už jokius pinigus neatsisakyčiau galimybės pabūti su tavimi. Ar žinai, kokie gandai apie tave sklando?

— Na, na, sakyk.

— Kad tu kaip tyli kiaulė, kuri gilią šaknį knisa. Dikas Lagenas darė užuominą į kažkokius baisius dalykus, o Mona Merimen mano, kad tu slapta vedei kažkokią jauną moterį, o jos tėvas buvo kažkokios naujos šalies vicediktatorius... ir nužudytas netrukus po atėjimo į valdžią.

— Ak ta šlovė! Kur tu nuo jos pasidėsi? — atsidusau.

— Ar visa tai tiesa? — Sudėjusi rankas ant kelių, ji žiūrėjo į vieną tašką.

— Jeigu tiesa, tai greitai viską sužinosi iš laikraščių.

— Atrodo, kad tu dėl to visai nesijaudini?

— Vaikeli, aš jau seniai nebemoku jaudintis.

Gal mylią nuvažiavome tylėdami, paskui ji pradėjo muistytis, ir aš pajutau į mane nukreiptą žvilgsnį.

— O kas Li darosi?

Patraukiau pečiais ir pasukau į kairę.

— Nieko.

— Dogai, jis mirtinai išsigandęs. Taip žiūri į tave, tarsi... tarsi tu tuoj tuoj sprogsi ar atsitiks kas nors panašaus.

— Juk tu pažįsti Li.

— Ne taip gerai, bet pakankamai, kad pastebėčiau, jog anksčiau jis toks nebuvo. — Ji patylėjo. — Ar tai nesusiję su tuo... vakarykščiu įvykiu? Su tais dviem... tu supranti. Vakar buvo informacija laikraštyje "News".

— Sutapimas.

— Ir per televiziją rodė. Pranešė, kad jie buvo užpulti ir... sumaitoti. Policija paskelbė paiešką.

— Žinau. Jie buvo pas mane.

— Ir?

— Niekuo negalėjau padėti. Išėjo nieko nepešę.

— Dogai... jie ir pas mane buvo atėję. Aš... aš pasakiau, kad mes ten buvome.

Ištiesiau ranką ir suspaudžiau jos kelį.

— Ir teisingai pasakei, brangute. Mes neturim ko slėpti. Niujorkas — didelis miestas. Visko pasitaiko. Tai sutapimas.

— Dogai...

— Juk tu prisimeni, kiek laiko manęs nebuvo... gal pusantros minutės. Nejau per tiek laiko galima užmušti ir sumaitoti du žaliūkus, o pačiam likti sveikutėliam, be menkiausio įbrėžimo?

Šeron ilgai tylėjo. Juk ji matė kraują ant mano marškinių.

— Nežinau, — tyliai atsakė ji.

— Tu pervertini mano galimybes,vaikeli. Žinoma, man tai malonu, — nusijuokiau. Ji šyptelėjo ir atsilošė ant sėdynės.

Iš už medžių išniro Lintonas su keturiais aukštais gamyklų kaminais. Trys iš jų nevcikė, o iš ketvirtojo virto dūmai, nuodydami visą aplinkui. Jeigu Lintonas atspindėjo Berinų ekonominę padėtį, tai jos vaizdas buvo ganėtinai niūrus.

Pervažiavę miesto centrą, pasukome į kelią, juosiantį plačią gamyklos teritoriją. Seni mūriniai pastatai, senovinis

bokštas ir vijokliais apraizgytos sienos. Visa tai labiau panėšėjo į kokį nors koledžą, o nei į pramonės zoną. Laikrodis, kuriam buvo per šimtą penkiasdešimt metų, vis dar ėjo ir rodė tikslų laiką. Už žemos tvoros buvo matyti rūpestingai sutvarkyta teritorija, bet aplinkui nebuvo įprastų atsarginių medžiagų rietuvių. Mus pasiekė veikiančių staklių gaudesys, matėme vaikščiojančius darbininkus, bet iš visko galėjai spręsti, kad gamykla dirba minimaliu pajėgumu. Automobilių aikštelėje stovėjo gal penkiasdešimt mašinų, viena prie pat durų, nors čia ir buvo ženklas "Stovėti draudžiama". Automobilio modelis ir spalva man buvo kažkur matyti, ir viskas paaiškėjo, kai tarpduryje pasirodė Krosas Makmilanas su dviem palydovais ir apsižvalgė aplinkui kaip tikras šeimininkas.

— Tavo pažįstamas, — tarė Šeron. — Įdomu, ką jis čia veikia?

— Jis įsitikinęs, kad gamykla jau jo rankose. — Įjungiau atbulinę eigą ir pavažiavau atgal, kad mūsų nebūtų matyti nuo pagrindinių durų. — Jam derėtų elgtis kukliau.

— Kitaip elgtis jis nepratęs. Makmilanai niekada nepasižymėjo kuklumu. Juk tai tikri piratai.

— Tiesiog jiems dar neteko susidurti su tikra patranka.

Šeron suraukė antakius ir prikando apatinę lūpą.

— Kas čia vyksta, Dogai?

— Tam šunsnukiui vis mažai. Nuo to laiko, kai susipyko su seneliu, Makmilanas ir miegodamas galvoja, kaip pasiglemžti gamyklą.

— Jis atsikratė visų konkurentų, — pasakė Šeron.

— Ne visų, — ramiai atkirtau.

— Manai, kad jam pavyks gauti... — ji apskriejo ranka gamyklos teritoriją, — visa tai?

— Be mūšio — ne.

— Tavo seserims nieko neišeis.

— Aš ne apie seseris kalbu.

— Dogai, kas tu? — jos balsas virptelėjo.

— Tiesiog žmogus, kuris nori grįžti namo.

— Ir viskas?

— Bet tai niekam nepatinka, — atsakiau.

— Juk jie negali tau sukliudyti?

— Dabar jau ne, mažyte.

Apsukau automobilį ir nuvažiavau atgal į miestą, paskui nusigavau iki Bergeno ir Hajaus gatvių sankryžos. Laikas nepagailėjo šio kvartalo, kaip, beje, ir viso miesto — spalvos išblukusios, sienos apsilupinėjusios, bet klubas "Pas Todą", vienas pirmųjų pastatų, pastatytų iš gerų medžiagų ir su aniems laikams būdingu sąžiningumu, apie kurį dabar gali tik pasvajoti, narsiai stovėjo, nepaisydamas visų negandų.

Kadaise klubas buvo miesto politinio ir visuomeninio gyvenimo centras, o du kartus — grandiozinių gėrimo meistrų varžybų arena. Vienas jų net buvo papuoštas karūna. Dabar vos ne pusė apatinio aukšto buvo išnuomota mažų parduotuvėlių savininkams, kad tik kaip nors būtų išlaikyta padori pastato išvaizda. O ten, kur anksčiau buvo pievelė piknikams rengti, stovėjo apšiuręs sandėlis iš surenkamų konstrukcijų.

Pastatęs automobilį netoli durų, padėjau Šeron išlipti. Ji apsidairė, nukreipė žvilgsnį į aprūkusius langus ir plytų sienas su purvo patakais ir paklausė:

— Kas čia per vieta?

— Neprisimenu.

Ji prisimerkė, stengdamasi prisiminti.

— Atrodo, tėvas čia lankydavosi. Lyg klubas kažkoks...

— Taigi kad klubas.

— Pavadinimas girdėtas "Pas Todą". Kartą tėvas ir mus buvo atsivedęs. Prisimenu, muzika grojo, alus upeliais liejosi ir net kažkur buvo fontanėlis vaikams.

— Salės gale.

— Tikrai. O dabar kas čia?

— Nežinau. Nuo čia ir pradėkime, — pasiūliau.

Ėjome pažįstamu koridoriumi, išpuoštu žuvų iškamšomis ir ant sienų kabančiomis elnių galvomis. Bronzinės lentelės su laimingų medžiotojų vardais nuo to laiko buvo taip patamsėjusios, kad nieko nebegalėjai perskaityti. "Turbūt dauguma šių vardų dabar puošia antkapius vietinėse kapinaitėse", — liūdnai pagalvojau.

Senis su grubaus audinio kelnėmis didžiojoje salėje plovė grindis, sustūmęs į vieną galą rūkalių pradegintus stalus ir kietas kėdes. Restoranas, buvęs Lintono pasididžiavimas, dabar padalytas pertvaromis kontoroms. Trys iš jų buvo tuščios. Kitose dviejose įsikūrusi statybos kompanija ir nekilnojamojo turto firma. Iš koridoriaus galo sklido balsai, gožiami kažkokios muilo operos iš veikiančio televizoriaus. Pagaliau pamačiau pravertas pažįstamas duris, ir mudu įėjome.

Kambarys nebuvo pasikeitęs. Didžiulis, gal keturių metrų aukščio, baras tebestovėjo per visą sieną, iki pat langelių, pro kuriuos į salę būdavo paduodami užsakyti patiekalai. Didelis veidrodis paauksuotais rėmais atspindėjo šimtus įvairiausių medžioklės ginklų, kabančių ant sienos. Ten kabėjo ir velionio Haimerio Todo trofėjai — šešios lokių galvos išsišiepusiais nasrais. Dar tada, vaikystėje, kandys buvo suėdusios visus kailius, bet dabar tos išsišiepusios kaukolės su stiklinėmis akimis, žibančiomis išdžiūvusiose akiduobėse, atrodė kaip gyvos.

Pora apšepusių lankytojų gėrė alų ir kalbėjo apie beisbolą. Senas prakaulus bufetininkas iki krištolinio blizgesio šveitė ir šiaip švytinčius bokalus ir taureles.

Įsitaisę prie baro ant aukštų sėdynių, užsisakėme alaus. Bufetininkas pastatė mums stiklines, paėmė pinigus ir pastūmė man grąžą. Atidžiai tyrinėjau jo veidą, negalėdamas patikėti, kad tai tas pats žaliūkas su neaprėpiamu pilvu, kuris lyg žaisdamas ridendavo iš rūsio alaus statines, kurio skardų balsą išgirdę subėgdavome iš visos apylinkės, norėdami užsidirbti ketvirtadalį dolerio už stalų ir pievelės valymą po eilinio pikniko.

— Todai? — kreipiausi į jį. Senis atsigręžė į mane ir laukė, ką jam pasakysiu. — Tu ką, sėdai ant dietos?

Senis krenkštelėjo ir išsišiepė, parodydamas savo dirbtinius dantis.

— Sėdau ant vėžio, sūneli. Manęs jau niekas neprisimena storo. O tu kas toks būsi?

Ištiesiau ranką ir palaukiau, kol jis ją paspaus.

— Mano senelis — Kameronas Berinas.

Jis staiga atitraukė ranką.

— Nejaugi tu...

— Taip, taip, tas pats kalės vaikas, Dogeronas Kelis. Prisimeni, dar padėdavau tau, kai pavykdavo pasprukti iš pilies.

Todas plačiai nusišypsojo ir čiupo mano ranką.

— Po paraliais! Juk aš tave prisimenu, vaikine. Kartą su lenkiuku surengėte peštynes — kuris padės man pikniko metu. Nugalėtojui buvau pažadėjęs penkis dolerius.

— Oi ir kieti buvo to lenkiuko kumščiai!

— Bet nugalėjai tu, — jis nusijuokė ir prisipylė sau alaus. — O aš juk penkis dolerius už lenkiuką buvau pastatęs.

— Be reikalo.

— Pats kaltas. Nepagalvojau, kad tu savo tėtušio sūnus.

Mano ranka su alumi sustingo.

— Ar tu jį pažinojai?

— Žinoma. Ir tavo motiną pažinojau. Dar iki to sąmyšio. Ak, koks šaunuolis buvo tas airis. Čia jiedu ir susitikinėdavo su tavo motule. Ji mėgdavo dainuoti, o Barnis grodavo pianinu. — Jis nutilo ir klausiamai sužiuro į mane. — Gal aš čia tau niekus plepu? Mes, seniai, dažnai nusišnekame...

— Ką tu, Todai. Aš šito nežinojau ir džiaugiuosi tai girdėdamas. Na, ir šaunuolė mano motina — nepabūgo, progai pasitaikius, atitrūkti nuo savo bandos.

— Regis, abu jau mirę? — paklausė Todas.

— Taip.

— Gaila. Viskas dabar ne taip, kaip anksčiau. O tu ko grįžai?

— Panorau žvilgtelėti į senas vietas.

— O ką čia žiūrėti? Gal tik į ją, — jis su šypsena linktelėjo į Šeron. — Duktė?

Šeron užspringo alumi ir čiupo popierinę servetėlę smakrui nusišluostyti. Susitvarkiusi šūktelėjo su apsimestiniu pasipiktinimu:

— Dar to betrūko!

— Mes net nevedę, — pasakiau.

— Vadinasi, vėl meilės intrigas rezgi, — spėjo Todas.

— Ne. Tu tik patvirtinai, kad man derėtų flirtuoti su bendraamžėmis.

— Jokiu būdu, — greitai užprotestavo Šeron. — Man čia taip patinka, lyg būčiau pakeitusi savo miestietišką veidą.

— Gerai, kad ji ne mano duktė, — pasakiau.

— Taip, nes tada būtų kraujomaiša, — tarė Šeron.

— Aš ne apie tai, — bakstelėjau jai alkūne į šoną, o Todas nusijuokė.

— Jaunuoliai, jums dar tiek džiaugsmo ateityje! O gal ir geriau, kam manęs jau niekas nebejaudina. Man vyrai ir moterys dabar skiriasi tik tuo, kad į skirtingą tualetą eina. — Jis pripylė dar visiems alaus, bet pinigų atsisakė.

— Tu man taip ir nepasakei, kodėl grįžai. Juk aišku, kad ne pasižvalgyti.

— Man reikia šiokių tokių žinių.

— Suprantu, — linktelėjo Todas. — Anksčiau šioje vietoje galėjai sužinoti viską. Dabar viskas kitaip. Bet šis tas ir mūsų ausis pasiekia.

— Apie Berinų gamyklą?

— Griūva. Žmonių dirba perpus mažiau nei anksčiau. Jeigu jie gaus užsakymų, darbininkų nors iš užsienio vežk. Jaunimo čia nebeliko, visi, kas tik galėjo, išvyko.

— Kas girdėti apie Makmilaną?

— Nieko gero. Tai jis perviliojo visus į savo gamyklą Aberdine ir į elektronikos įmonę prie Madrido. Jis net nupirko jų nekilnojamąjį turtą, kad jie turėtų pinigų persikelti ir įsikurti naujoje vietoje.

— Turbūt sklypus prie įlankos?

— Taip. Kam tai svarbu?

— Makmilanui. Jis žino, ką daro.

Todas skėstelėjo rankomis.

— Visi džiaugėsi, galėdami iš čia išvykti. Turbūt ir dabar nesigaili. Mūsų miestelis visiškai nusigyveno.

— O apie mano pusbrolius kas girdėti?

— Denisoną ir Elą? Abu labu tokiu. Jiems rūpi tik pobūvius rengti užmiesčio namuose. Irgi mat aukštoji visuome-

nė! Ten mano dukterėčia patarnauja, todėl man daug ką papasakoja.

— Pavyzdžiui?

— Tos dvi senos mergos tik nosinaitėmis vėdinasi ir visiems kaulelius narsto. O vyrai ateina tik todėl, kad žmonos liepia. O baigiasi tuo, kad visi nusilaka iki žemės graibymo. Ne taip, kaip anais laikais.

— Ar nori pasakyti, kad Elas su Denisu irgi taurelės nevengia?

— Nepasakyčiau. Jie patys pasidarė kaip senos mergos. Giminė nuo jų akių nenulcidžia, o ir seserys seka kiekvieną jų žingsnį, todėl jiems ir belieka tik plepėti. Jie tikrai paūžtų, jeigu tik galėtų. Tas Denisas kartą įgnybė mano dukterėčiai į sub... oi, atleiskite, mem... o Elas kartą paspruko su viena viešnia į miestą, bet mašina įstrigo kažkokiame griovyje prie upės. Tą naktį budėjo senis Benis Saksas. Jis juos ištraukė. Elui skruostas buvo subraižytas, bet jis sakė, kad jį šaka kliudė. Tiesa, dama buvo ne iš plepiųjų. Truputį pasijuokėme iš to nuotykio ir užmiršome.

Todas skardžiai nusijuokė ir susimąstęs pasikasė smakrą.

— Manau, jis buvo ją kaip reikiant primygęs. Reikia būti aklam, kad mėnulio šviesoje nepastebėtum to griovio.

— Jokios patirties, — pasakiau.

— O tu jos turi? — paklausė Šeron.

— Vėliau įsitikinsi.

— Ek jūs, vaikai! — sumurmėjo Todas.

Išgėriau alų ir atsistojau.

— O kur gyvena tavo dukterėčia?

— Ant kalvos. Baltas namas ant pačios viršūnės. — Jis gudriai prisimerkė. — Nori įgelti broliukams?

— Norėčiau įbesti jų nosis į ką nors.

— Atsiras į ką. Luiza papasakos. Linkiu sėkmės. Negaliu pakęsti tų snarglių. Pasakyk Luizai, kad jūs nuo manęs.

Šeron pradėjo patikti mano kėslai. Lintonas ir jai buvo jos vaikystės kiemas. Ji orientavosi jame geriau už mane, pa-

rodė iš vaikystės žinomas vietas, savo senąją mokyklą. Užsukome į kelias parduotuves pasisveikinti su senais pažįstamais. Pasikalbėjome gal su dešimčia žmonių, kuriuos ir Šeron pažinojo, bet apie Berinų šeimą nieko naujo nesužinojome. Aristokratija šventai saugojo šeimos paslaptis, pasislėpusi tarp savo tvirtovių sienų.

Po vakarienės Šeron sutiko pati pasikalbėti su Todo dukterėčia. Išlaipinusi mane prie vietinės policijos nuovados, ji nuvažiavo, o aš įėjau į pastatą.

Budėti bebaigiąs policininkas parodė man savo viršininko kabinetą. Priėjau prie durų, atsargiai pasibeldžiau ir įėjau. Plačiapetis vyras, stovįs į mane nugara prie spintos su aplankais, tarė:

— Palaukite minutėlę.

Paskubomis peržiūrėjęs kelis aplankus, jis atrado tą, kurio ieškojo, ir užtrenkė spintos durceles. Atsigręžęs jau norėjo pasiūlyti man atsisėsti, bet atpažinęs nuvijo šypseną nuo veido ir liko stovėti, karingai žiūrėdamas į mane.

— A, tai tu?

— Be manęs, rodos, daugiau čia nieko nėra.

— Negudrauk, bičiuli. — Jo alkūnė nejučiomis nuslydo prie dėklo, kabančio ant diržo: jis prisiminė mūsų susirėmimą pakrantėje.

— Susipažinkime iš naujo, — pasiūliau jam.

Benis Saksas nebuvo pratęs, kad jam kas nors įsakinėtų, bet gana ilgai tarnavo mažame miestelyje, kuriame pats įsakinėdavo, kad suprastų, kokia jėga slypi po mano nepriklausomu elgesiu. Nesulaukęs kvietimo, atsisėdau ir palaukiau, kol jis užims savo vietą prie stalo.

Netrukus jis įsitaisė ir kreipėsi į mane su apsimestiniu nerūpestingumu:

— Klausau jūsų, misteri...

— Kelis, — pasufleravau. — Dogeronas Kelis, Alfredo ir Denisono Berinų pusbrolis. Kameronas Berinas buvo mano senelis.

Man paminėjus Elo ir Deniso vardus, Benio akyse šmėkštelėjo kažkoks šaltukas, bet daugiau niekuo jis neišsidavė.

— Tuo geriau jums, — tarstelėjo.

— Aš juos myliu ne labiau už jus, misteri Saksai.

Pastebėjęs jo atidų žvilgsnį ir šypseną lūpų kampučiuose, supratau, kad ledai pajudėjo.

— Kuo galiu padėti?

— Ar nėra ko nors apie juos jūsų ankstesnių metų suvestinėse?

— Pavyzdžiui, apie Alfredą ir tą paukštytę iš užmiesčio klubo?

— Kaip pirštu į akį, — nusijuokiau.

— Ne kažin kiek. Kai privažiavau, jie sėdėjo automobilyje. Ištraukiau juos iš duobės ir palydėjau iki miesto dėl viso pikto. Jeigu kas nors nutiktų jų automobiliui.

— Girdėjau, Elo veidas buvo subraižytas.

— Jis pasakė, kad kaltas kažkoks dygus krūmas. Trys lygūs brūkšniai, kaip tik per moters rankos pirštų atstumą ir nago gylio. O aplink duobę nebuvo jokių krūmų.

— Kaip jie atsidūrė duobėje?

— Misteris Berinas sakė, kad posūkyje nesuvaldė mašinos.

— O ką jūs pasakysite?

— Galiu tik spėti.

— Pabandykite.

— Turbūt norėjo sugriebti ją už minkštos vietos, o ji ir įkirto jam kaip reikiant. Padangų žymės ėjo zigzagais iki pat duobės.

— Ar jie barėsi?

— Ne. Kaip balandėliai. Tylu ramu, dama net nesusiglamžiusi. Gal jis ir tiesą sakė, ypač išgėręs, bet kad nuo jo visiškai netrenkė. Gal aš tiesiog apie jį blogai pagalvojau?

— Ir viskas?

— Kitą dieną kažkoks geradaris atsiuntė man dėžę gėrimų. Puikaus škotiško viskio. Atrodo, jį pirko Berinų liokajus.

— Ajajai, negerai imti kyšius, — nusijuokiau.

— Juk sakiau, kad dovanotojas buvo anonimas. Kol su-

vedžiau galus, iš gėrimo nieko nebeliko. O ir nesu visiškai tikras. Pegi iš vyno parduotuvės tik užsiminė apie liokajų.

— Vadinasi, broliukas Elas — tyras kaip gintaras.

— Iš damos skundų negauta, — patvirtino Benis Saksas. — Bet galiu prisiekti, kad ta bobelė jam krito į širdį. Labai simpatinga. Tiesa, du jos rankos nagai buvo nulūžę.

— Geras turi akis!

— Policininkas privalo viską matyti, — patraukė jis pečiais.

— O kaip Krosas Makmilanas?

— Moka didelius mokesčius. Į svetimus reikalus nesikiša.

— O kaip dėl vakarykščio?

Prisiminęs sceną prie Mondo Byčo vartų, jis išsitraukė cigaretę, nukando galiuką ir išspjovė.

— Misteris Makmilanas ketino pirkti tą vietą. Jis jau ir užstatą sumokėjo.

— O sandėris žlugo. Atsirado kitas pirkėjas.

Nežiūrėdamas į mane, jis surūkė cigaretę ir linktelėjo galvą.

— Girdėjau apie tai. Jam tai nepatiko. Su ta vieta jis siejo didelius planus.

— Nepasisekė.

— Makmilanui visada sekasi. Jeigu jis ko nors užsigeidžia, būtinai gauna.

— Jau girdėjau apie tai. Bet ko jis iš savo žmonos neišsireikalauja?

Saksas užpūtė degtuką ir metė jį į kampą.

— Apie tai verčiau patylėčiau. Tai jo opiausia vieta. Kartą jam pavyko nurungti Kabį Tilsoną viename žemės sandėryje, o tas ėmė ir leptelėjo kažką ta tema, ir Krosas jam sumalė snukį... o Kabis — svarbi persona. Keturiasdešimt penktaisiais laivyne jis buvo aukšto rango karininkas.

Saksas vėl užsirūkė.

— Tad kam atiteko įlanka? — paklausė jis.

— Girdėjau, kažkam iš šeimos.

— Geras turite ausis. Dar ir pirkimo-pardavimo aktas nepasirašytas. Krosui Makmilanui bus įdomu sužinoti pirkėjo pavardę.

— Taip žmonės kalba, misteri Saksai. — Atsistojau ir užsidėjau skrybėlę. — Dėkoju už pokalbį.

— Užsukite dar, — atsakė jis. Nespėjus man nueiti iki durų, jis paklausė: — Beje, misteri Keli, ar turite leidimą nešiotis ginklą, tą, kuris prie diržo?

— Atspėjote, — atsakiau.

Jis šyptelėjo ir vėl įsikišo į burną cigaretę.

Prie pastato automobilyje manęs laukė Šeron. Ji pasislinko, užleisdama man vietą prie vairo.

— Na, ką laimėjai?

— Nieko. Abu švarūs kaip jaunoji vestuvių naktį. Yra šiokių tokių užuominų ir spėjimų. Luiza net pasikalbėjo su dviem savo labiausiai liežuvauti mėgstančiomis draugėmis, bet visų nuomonė tokia, kad tie viengungiai gyvena nepriekaištingai.

Mintyse nusikeikiau ir palcidau variklį.

— Tiesa, — prisiminė Šeron, — Luiza papasakojo šį tą nauja. Netrukus po tavo senelio mirties gamyklos laboratorijos pastate įvyko sprogimas, o paskui kilo gaisras. Ten tuo metu dirbo vienas patyręs inžinierius, gamyklos veteranas. Taigi jis gavo smūgį į galvą ir prarado sąmonę. Tyrimo išvadoje nurodyta, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas atliekant bandymus. Bet inžinierius teigė, kad gavo per galvą dar iki sprogimo. Jis įrodinėjo, kad tai buvo bandymas apiplėšti, kad matė, kaip prieš pat sprogimą prie pastato privažiavo Alfredo Berino automobilis.

— Apiplėšimas?

Šeron skėstelėjo rankomis.

— Lyg ir niekas nedingo. O Alfredas pareiškė, kad jis buvo namuose su broliu. Vargšas inžinierius, taip ir neatsigavęs po traumos, išėjo į pensiją.

— Ar Luiza nepasakė, kas jis?

— Pasakė. Stenlis Krameris. Jis lankydavosi jos dėdulės Todo įstaigoje. Senukas dar gyvas. Jo namas stovi ant Klevų kalvos, visai šalia mūsų namo.

— Įdomu, — susimąsčiau.

— Kodėl?

— Todėl kad visi tyrimai gamykloje tais laikais apsiribojo aliuminio gavimo technologija. O laboratorija buvo įrengta subtilesniems darbams.

— Aš persakiau Luizos žodžius.

— Imkime ir patikrinkime.

Įėjome į biblioteką. Ten nebuvo nė kvapo, išskyrus malonią senučiukę, matyt, vedėją. Pasiraususi tvarkingai sudėliotoje kartotekoje, ji ištraukė reikalingą kortelę, dar kartą patikrino ir atnešė mums seną "Lintono žinių" komplektą su mūsų nurodytu laikraščio numeriu.

Pranešimas apie gaisrą ir sugriautos laboratorijos nuotrauka buvo išspausdinti pirmame puslapyje. Žinutės turinys mažai kuo skyrėsi nuo to, ką papasakojo Šeron. Tiesa, ten buvo nurodyta spėjama sprogimo priežastis: lentyna, ant kurios stovėjo indai su rūgštimi, nukrito tiesiai ant po ja buvusių cheminių reaktyvų. Apie Alfį nebuvo nė žodžio.

Kai grįžome prie automobilio, paklausiau Šeron, iš kur Luiza sužinojo apie Alfį.

— Ji girdėjo, kaip dėdė kalbėjo apie tai su savo žmona. Bet kokia naujiena apie Berinus — įvykis mieste.

— Ar galėsi surasti Kramerio namą?

— Manau, galėsiu. Ten iš viso nedaug namų.

Telefonų knygoje pasitikslinome adresą ir netrukus privažiavome nedidelį namelį. Šviesa degė tik viename lange iš fasado pusės. Paskambinome ir apšviestame lange išvydome, kaip prakaulus senučiukas atsikėlė nuo televizoriaus ir šiūruojančia eisena pasuko prie durų. Jo galvą puošė kupeta žilų plaukų ir vešlūs ūsai, apkirpti pagal seną madą.

Virš priebučio užsidegė šviesa, ir durys atsidarė. Į mus mirksėdamos žiūrėjo išblukusios žydros akys.

— Taigi, taigi. Nedažnai mane lepina svečiai. Pasiklydote, ar ką?

— Ne. Ar jūs Stenlis Krameris?

— Visą gyvenimą buvau.

— Tuomet mes pas jus.

— Tai šaunu, — pasveikino jis mus bedante šypsena po vešliais ūsais ir plačiai atvėrė duris. — Prašom užeiti.

Jo namuose buvo labai švaru ir tvarkinga. Ant židinio lentynos buvo sudėliota kažkokių miniatiūrinių technikos prietaisų kolekcija. Ant žurnalinio staliuko stovėjo kelios įrėmintos nuotraukos. Vienoje, darytoje gal prieš šešiasdešimt metų, buvo įamžintas šio buto šeimininkas su mano seneliu gamyklos pastato fone.

Senis iš krištolinio grafino įpylė mums vyno ir atsisėdo priešais.

— Taip apsidžiaugiau svečiais, kad net pamiršau susipažinti. Kas jūs? — Jis prisimerkė, įdėmiai įsižiūrėdamas į mūsų veidus. — Gal aš jus pažįstu?

— Jūs pažinojote mano senelį, — atsakiau jam. — Kameroną Beriną. Aš — Dogeronas Kelis, šeimos skeletas iš spintos.

Jis nusijuokė ir pagrūmojo man pirštu.

— Kaipgi! Prisimenu, prisimenu. Na ir triukšmo pridarėte savo atsiradimu šiame pasaulyje! Senis Kameronas taip niršo, kad vos ne tramdomųjų marškinių jam prireikė.

— O tai — Šeron Kas. Ji čia gyveno. Jos tėvas dirbo pas Berinus.

Krameris pasiėmė nuo staliuko akinius, užsikabino juos ant nosies ir pasilenkė prie Šeron.

— Ar tik nebūsi Lario Kaso duktė? — Jai nespėjus atsakyti, jis ėmė energingai linkčioti galvą. — Tikrai, tai jūs, mem. Prisiekiu, kaip du vandens lašai panaši į savo motiną. Ta pati burna, tos pačios akys. Net plaukai taip pat sušukuoti. Graži moteris buvo jūsų mama.

— Dėkoju.

— Kaip malonu, kad teikėtės iš taip toli atvažiuoti ir aplankyti tokią griuveną kaip aš. — Krameris nusišypsojo, nugėrė truputį vyno ir pažvelgė į mane. — Bet juk jūs ne tik to atvažiavote?

— Mes tikėjomės jūsų pagalbos.

— Kokia iš manęs gali būti pagalba, sūneli!

— Reikia šį tą prisiminti.

— A, tai, žinoma, galima. Ko gero, tiek ir beišgaliu.

— Ar prisimenate sprogimą Berinų laboratorijoje?

Jo ūsai virptelėjo, ir šypsena dingo nuo veido.

— Prisimenu iki ir po sprogimo, bet ne patį sprogimą. — Nusiėmęs akinius, senis pasikasė pakaušį. — Vargu ar iš viso galima įsiminti sprogimą.

— Kartą jūs kažkam pasakėte, kad nukentėjote ne nuo avarijos.

Jis paėmė grafiną ir vėl pripylė stiklines.

— Argi?

— Geras vynas, — pagyriau aš.

Jo akys, jau nebe tokios išblukusios, įsmigo į mane.

— Žinai, sūneli, tu man kažkuo primeni senį Kameroną. Jis irgi buvo velnio neštas ir pamestas. Kartais jis man būdavo panašus į gyvatę, o kartais — į katiną, tokį gudrų ir mitrų. Kiti nė jo kojos piršto nebuvo verti.

— Aš — vienintelis jo tiesioginis giminaitis, nors, man gimus, šeima ir nedžiūgavo.

— Suprantu, — numykė Krameris. — Kameronas nepakęsdavo, kai jam priešgyniaudavo.

— Grįžkime prie sprogimo.

— Ar aš nesakiau, kad tu išluptas Kameronas. Tas irgi, būdavo, neatstoja, kol savo nepasiekia.

Senis neskubėdamas gurkšnojo vyną.

— Sprogimas, — mąsliai pakartojo jis. — Buvo jau po vidurnakčio. Reguliavau šilumos režimą vienam aliuminio lydiniui. Išgirdau kažkokį šlamesį, atsigręžiau, ir kažkas man trenkė per galvą. Atsipeikėjau ligoninėje.

— Dar gerai, kad neužmušė.

— Neįsivaizduoju, kaip galėjau iš ten išsliaužti. Mane rado prie pagrindinių įeinamųjų durų, bet aš visiškai neprisimenu, kaip ten atsidūriau.

— Sakėte, kad matėte Alfredo automobilį.

— Gal mačiau, o gal ir ne. Maždaug dešimtį minučių iki įvykio nuėjau į sandėlį lydmetalio. Išgirdau privažiuojančio

automobilio garsą, kyštelėjau galvą ir pamačiau dvispalvį sedaną, tokį kaip Alfio. Jis kartais atvažiuodavo, peržiūrėdavo bandymų įrašus, todėl ir nenustebau. Pagaliau juk tai jo nuosavybė, ar ne?

— Tam tikra prasme taip.

— Pasiėmiau lydmetalio ir grįžau prie savo stalo.

— Ir viskas?

Krameris patvirtindamas linktelėjo ir susimąstęs ėmė pešioti ūsus.

— Kas galėjo sprogti?

— Aš laukiau šito klausimo. Niekas, nors aš, beje, ne chemikas. Gal rūgštis buvo kalta.

— Buvo spėjama, kad tai — bandymas apiplėšti.

— Taip. Sprogimas buvo nukreiptas į sieną, kur stovėjo seifas.

— Ar buvo ką vogti?

Senis patraukė pečiais.

— Jeigu tik kam nors žūtbūt reikėjo keturių šimtų dolerių smulkiomis kupiūromis ir krūvos senų popierių. Tas seifas niekada nebuvo ir rakinamas. Kurį laiką mes juo naudojomės kaip spinta. Jis liko laboratorijoje nuo to laiko, kai čia dar buvo įmonės valdyba, dar prieš tai, kai Kameronas pristatė naują sparną. Ten ir buvo laikomos visos vertybės.

— Vadinasi, brolelis Alfis išlipo sausas iš vandens.

— Matau, tas vaikinas tau nepatinka.

— Jo galvoje pelai.

— Pakartosi — ir vėl neapsiriksi, — sutiko Krameris. — Taip, jis liko švarutėlis, visą naktį buvo su broliu Denisonu. Tiesą sakant, man reikėjo patylėti. Automobilis galėjo priklausyti kam nors kitam. Tokius automobilius turėjo pora žmonių iš mūsų gamyklos.

— Bet jūs vis dėlto manote, kad automobilis buvo jo, — pasakiau tvirtai.

— Sūneli, jeigu senam žmogui kas įlenda į galvą, nė su kuo nebeiškrapštysi, net jeigu jis ir klystų. Keistas dalykas ta senatvė.

— Žinoma.

— Ar nepasakysi, kodėl tave taip sudomino ši istorija?

— Paprastas smalsumas, — atsakiau.

— Ar žinai, kad per smalsumą gali nosies netekti?

— Jeigu jūs teisus, nosį prižnybs Alfredui.

— O tave tai pradžiugins?

— O kodėl gi ne? Jis kartą bandė mane užmušti.

Šeron pastatė bokalą ir pažvelgė į mane.

— Man regis, tu irgi pasenai. Įsikalei vieną mintį į galvą — ir nė iš vietos.

Stenlis Krameris plačiai nusišypsojo ir vėl pasikasė pakaušį.

— Tavim dėtas prisišliečiau prie šitos dailios mergaičiukės ir nebesikapstyčiau po praeitį.

— Gal jūs ir teisus, — sutikau. — Eime, dailioji mergaičiuke.

Name atsidavė dulkėmis ir puvėsiais, aptrūnijusiuose minkštuose balduose krebždėjo pelės. Mėnulio šviesa sidabravo nukarusius voratinklių draiskalus.

Šeron panoro dar kartą aplankyti savo senuosius namus. Šį kartą ji ryžosi įeiti vidun. Sandėliuke ji rado porą žibalinių lempų. Jų silpnoje šviesoje pastebėjau, kaip sudrėko jos akys, kai ji lietė aptriušusius baldus.

Šis senas namas buvo per toli nuo miesto, todėl jis ir netapo chuliganaujančių vaikigalių grobiu ar valkatų priebėga. Porą kartų praskrido šikšnosparnis, o sienose buvo girdėti tylus šiurenimas.

— Pas mus visada būdavo pelių, — pasakė Šeron. — Aš nenorėjau, kad jos pakliūtų į tėčio palėkautus, todėl slapta šerdavau jas virtuvėje.

Užlipome laiptais į viršų. Ten buvo trys kambariai. Šeron priėjo prie paskutinių durų ir bandė jas atidaryti, bet durys nepasidavė. Trinktelėjau petimi, durys sugirgždėjo ir atsidarė, bet tik iki pusės. Po vieną pralindome ir atsidūrėme kambaryje. Langas čia buvo sveikas, todėl ir dulkių mažiau. Lova

užklota dygsniuota antklode, kampe stovėjo supamoji kėdė ir rašomasis stalas, o nedidelėje spintoje buvo batelių pora ir suknelė, kuriuos Šeron jau seniai buvo išaugusi. Sienos buvo papuoštos iškarpytomis iš laikraščių bei žurnalų artistų nuotraukomis, mokyklinėmis fotografijomis ir gairelėmis, liudijančiomis apie jos sporto pergales.

— Čia tu gyvenai, — tariau.

— Mano šventovė. Šis kambarys man labai patiko.

— Tu net neužrakinai namo, viską palikai kaip yra.

— Tiesiog negalėjau. Pasiėmiau būtiniausius daiktus ir išėjau. Ir nesitikėjau, kad kada nors čia sugrįšiu. Per daug prisiminimų, Dogai. Reikėjo pradėti gyvenimą iš naujo.

— Nuo prisiminimų nepabėgsi, mažyle.

Jos veide vėl šmėkštelėjo keista išraiška, kurią jau ne kartą buvau pastebėjęs.

— Žinau.

Ji pažvelgė į mane veidrodyje prie tualetinio stalelio, paskui paėmė nuo jo kažkokią nedidelę nuotrauką, išėmė ją iš rėmelių ir įsikišo į kišenę.

— Dogai... — Jos pirštai atseginėjo švarkelio sagas. — Gal permiegam čia? Kartu?

— Mažyle, tau turbūt atrodo, kad mane sapnuoji.

— Kiek tokių sapnų regėjau šitoje lovoje.

— Liaukis man kvaršinus galvą. Vieną kartą pakrantėje ištvėriau. Buvo įdomu ir linksma. Kitą kartą viskas bus kitaip. Tu ne maža mergaitė. Ypač tai matyti, kai nusirenginėji. Nepatenkintas geismas — ne man. Gal įsakysi savo prietaisu riešutus skaldyti?

Šeron nusivilko švarkelį, numetė jį ant kėdės ir pradėjo atseginėti palaidinukę. Pastačiau lempą ant stalo ir apkabinau ją. Ji nusišypsojo ir ryžtingai papurtė galvą.

— Aną kartą aš geidžiau tavęs, bet tu atsisakei. Ir dabar noriu, kad atsisakytum.

— Kur logika? — vos nesurikau.

— Prašau, Dogai. Šį vienintelį kartą. Daugiau taip nebebus.

— Paklausyk, svajoti galima, bet...

— Kartais žmogus labai ilgai gyvena savo svajonėmis. Prašau tavęs, Dogai.

Ji švelniai atstūmė mane ir pradėjo lėtai nusirenginėti. Man užvirė kraujas. Blyškioje lempos šviesoje ji buvo nuostabiai graži. Nusirengusi ji atmetė antklodės kraštą ir palindo po ja.

Žiūrėjau į ją kaip užkerėtas, paskui greitai nusirengiau, jausdamasis labai nepatogiai, užpūčiau lempą ir atsiguliau šalia jos.

— Apkabink mane ir tiesiog laikyk, — paprašė ji.

"Kad mane kas palaikytų", — pagalvojau aš, bet nutylėjau.

/

12 skyrius

Nuspaudžiau durų rankeną, čiupau savo koltą ir pasiruošiau šauti. Kaip tipiškas Niujorko gyventojas, Li užrakindavo savo butą trim užraktais, o dabar durys lengvai atsidarė. Kritau ant grindų ir persiritau į kampą, pasirengęs pavaišinti švinu kiekvieną, kas tik bandys mane pulti.

Truputį palūkėjęs puoliau į kitą kampą, vėl palaukiau, bet visur buvo ramu. Vėlyvo ryto šviesoje, kuri liejosi pro langus, suposi dulkelės, o iš apačios sklido gatvės triukšmas. Po kokių trisdešimties sekundžių atsistojau ir priėjau prie savo kambario durų. Tuščia, ramu.

Li miegamojo priešingoje svetainės pusėje durys buvo irgi uždarytos, o prie jų ant grindų gulėjo keli laiškai ir laikraštis. Prišokęs prie durų, stipriai spyriau į jas, laukdamas, kas dabar bus. Nieko.

Įėjęs į miegamąjį išgirdau kažkokį tylų monotonišką burbuliuojantį garsą. Užuolaidos buvo nuleistos, lova nepaklota. Man artėjant prie vonios kambario, garsas stiprėjo.

Staiga atpažinau tą garsą. Įkišau revolverį į dėklą ir taip smarkiai patraukiau duris, kad išplėšiau net sklendės liežuvėlį. Surištomis už nugaros rankomis ir kojomis Li gulėjo vonio-

je. Jo burna buvo užklijuota plačia medicininio pleistro juosta, o iš viršaus jis buvo prispaustas sunkia metaline darbo kėde. Iš čiaupo plona srovele tekėjo vanduo, kad jo mirtis būtų lėta ir skausminga. Jo kaklo gyslos buvo išsipūtusios nuo beviltiškų pastangų išlaikyti veidą virš vandens, akys iš siaubo išsprogusios.

Užsukau čiaupą, nukėliau kėdę ir ištraukiau Li iš vonios. Kai nupjoviau jį veržusias virves, staiga išsilaisvinęs kūnas sudrebėjo, ir Li pradėjo pro šnerves vemti. Nuplėšiau pleistrą, kad jis neužspringtų. Li pakėlė į mane akis, sudejavo ir prarado sąmonę.

Be mažyčio įbrėžimo smilkinyje, ant jo kūno nebuvo jokių smurto pėdsakų. Apšluostęs paguldžiau jį į lovą ir atsisėdęs šalia kartkartėmis pridėdavau prie jo veido drėgną rankšluostį. Pagaliau jo blakstienos suvirpėjo, ir jis atsimerkė.

— Ramiai, ramiai. Neskubėk. Vėliau pasikalbėsime.

Jis pritariamai krustelėjo galvą.

— Gal tau kas nors sulaužyta?

Užuot atsakęs, jis mostelėjo ranka.

— Gerai, gerai, gulėk ramiai.

Vėl suvilgiau rankšluostį, uždėjau ant Li kaktos, paskui nuėjau ir uždariau laukujes duris. Koks aš idiotas, koneveikiau save, net nenumačiau tokio varianto. Juk įstūmiau į pavojų visus, su kuriais turėjau ką nors bendra. Bet aš nenumačiau, kad jie palcis į darbą savo bjaurią mašiną. Kaip aš klydau, velniai gricbtų!

Vonia buvo beveik pilna. Vadinasi, čiaupas atsuktas seniai ir užpuolikai turėjo pakankamai laiko dingti nepalikdami jokių pėdsakų. Viskas buvo aišku kaip dieną. Kai Li nuėjo paimti pašto, jie patykojo, prikišo prie smilkinio pistoletą ir įėjo kartu su juo.

Pakėlęs laiškus ir laikraštį, pažiūrėjau į datą — vakarykštis. Jie sučiupo jį vakar vakare, kai jis grįžo iš darbo. Vadinasi, jie visą naktį laukė manęs, o nesulaukę nusprendė paruošti man dovaną.

Ir staiga supratau jų užmačias. Nusikeikęs puoliau į vo-

nią, ištraukiau kamštį, kad išbėgtų vanduo, įmečiau pleistrą į klozetą ir pastačiau į vietą kėdę. Išpūtęs akis Li žiūrėjo, ką čia darau.

— Apsirenk, teks suvaidinti vaidmenį, — numečiau jam chalatą.

Vos tik spėjau nusivilkti paltą, padėti į spintą revolverį ir surinkti Leilando Hanterio numerį, pasigirdo beldimas į duris. Paprašęs Hanterio sekretorės nepadėti ragelio, nuėjau atidaryti. Ant slenksčio stovėjo tie patys policininkai, kurie buvo atėję aną kartą, — Tobanas ir jo porininkas. Du revolveriai įsmigo man į krūtinę.

— Ko jūs stovite? Prašom įeiti. Aš kalbuosi telefonu.

Žengiau į kambarį, bet Tobanas mane sustabdė.

— Palauk, bičiuli.

Pasakęs sekretorei, kad paskambinsiu vėliau, jis padėjo ragelį. Nespėjus jiems apsižvalgyti, iš miegamojo išėjo į chalatą įsisiautęs Li ir saldžiai pasirąžė. Kad būtų įtikimiau, net nusižiovavo.

— Kas per velniava, Dogai? Kas čia darosi?

— Pats nesuprantu, — atsakiau, klausiamai žiūrėdamas į policininkus. — Ar negalėtumėte paaiškinti, kas atsitiko?

— Gal leiskite mums pirma apžiūrėti butą?

— Prašom.

— Jeigu jau atėjote, gal paklokite man lovą, — įgėlė Li.

Tobanas liko su mumis, kol jo porininkas apžiūrėjo butą.

— Švaru, — tarė jis, baigęs apžiūrą. Abu paslėpė revolverius.

— Kas toliau? — paklausiau jų.

— Gavome pranešimą, kad jūsų bute negyvas kūnas, — pasakė Tobanas.

Li nervingai prunkštelėjo.

— Mano kambarinė kartą jau buvo iškrėtusi tokį pokštą, kai rado mane ant grindų negyvai nusigėrusį.

— Balsas buvo ne moters.

— Anoniminis skambutis?

— Dabar mažai kas prisistato, — pareiškė Tobanas. — O šitas kambarys jūsų?

— Aha.

— Lova paklota.

— Aš tvarkingas.

— Ar čia nakvojote?

— Kas tai — areštas?

— Ne.

— Tai kam ir klausinėjate?

— Mums nepatinka tokie pokštai. Jeigu pažįstate tuos juokdarius, pasakykite, kad kitą kartą jiems atsirūgs.

— Nesijaudinkite.

— Aš ir nesijaudinu. Tik abejoju, ar tai buvo tik paprastas pokštas, — atsakė policininkas su nugalėtojo šypsena.

— Kodėl?

— Mes nepratę taip dažnai susidurti vis su ta pačia pora. Ar jums tai neatrodo keista?

— Nepagalvojau apie tai.

— Ar galite ką nors paaiškinti?

Patraukiau pečiais, išsiėmiau cigaretę ir užsirūkiau.

— Papasakojau apie aną atvejį bičiuliams. Turbūt kažkas ir nusprendė pajuokauti.

— Atcityje tokie juokeliai jiems brangiai kainuos.

— Tikiu, — atsakiau uždarydamas paskui policininkus duris. Gerai, kad tą akimirką jie nematė mano veido išraiškos.

Visiškai nusilpęs Li dejuodamas griuvo ant sofos ir liko gulėti, ranka prisidengęs akis nuo šviesos. Jo rankos virpėjo, o nervinis tikas timpčiojo burnos kampelį.

Nuėjau į virtuvę, išviriau kavos ir pripyliau jam puodelį.

— Išgerk, palengvės.

Sunkiai atsisėdęs, virpančiais pirštais jis paėmė puodelį ir nepaleisdamas iš rankų išgėrė. Pridegiau cigaretę ir įkišau jam į burną.

— Ar gali kalbėti?

Jo akys iki mėlynumo blyškiame veide atsigręžė į mane.

— Dogai, į ką tu įsivėlei?

— Atleisk, mažyli.

— Jie... jie norėjo mane nužudyti.

— Žinau.

— O aš net nieko...

— Papasakok, kaip jie atrodė, — pertariau jį.

Li bandė apsilaižyti sausas lūpas, paskui linktelėjo, trindamas įbrėžimą smilkinyje.

— Jie buvo dviese. Maždaug tavo amžiaus ir kūno sudėjimo. O su ginklais ... tikros spintos. Baisu prisiminti, Dogai...

— Toliau, Li.

— Tau kad tik toliau. O ar žinai, ką jaučia žmogus, kuris po kelių minučių turi prigerti? Tu...

— Puikiai žinau.

Li užsimerkė ir, alkūnėmis įsirėmęs į kelius, apglėbė rankomis galvą.

— Jiems buvo maždaug keturiasdešimt. Vienas vilkėjo juodą kostiumą, kitas — sportinę striukę ir plačias kelnes. Abu su baltais marškiniais ir tamsiais dryžuotais kaklaraiščiais.

— Ypatingos žymės?

— Nebuvo... nieko nebuvo. Žiūrėdamas į juos, gali pagalvoti: "kieti vaikinai".

Jis žiūrėjo į mane vis dar išgąstingomis akimis.

— Dogai, tai rimta publika. Jie išsėdėjo visą naktį burnos nepravėrę, paskui staiga vienas atsistojo ir smogė man revolverio rankena. Kai atsikvošėjau, jau gulėjau surištas vonioje, o jie atsuko čiaupą.

— Ar jie bent ką nors pasakė?

— Taip, iš pradžių. Tavęs klausė. Pasakiau, kad nežinau, kur tave velniai nešioja. Juk tu manęs neįspėjai, kad čia nenakvosi.

— Kaip jie kalbėjo? Kokia tarme?

— Turi galvoje... tartį?

— Taip, taip.

Li susimąstė, suraukė antakius.

— Kaip čia pasakius. Gerai kalbėjo... turbūt net per gerai.

— Ką tuo nori pasakyti?

— Na... tarsi jie specialiai būtų mokęsi kalbos. Vienas... iš pradžių lyg ir pagalvodavo, o paskui sakydavo. O kitas kal-

bėjo su vos pastebimu akcentu. Tokiu keistu, kaip to anglų lakūno, prisimeni... Didžiojo Benio?

— Prisimenu.

— Tai va, lygiai kaip jis.

— Benis buvo kilęs iš Briuselio, — atsakiau jam. — Jis atvyko į Angliją, ką tik baigęs koledžą, likus ketveriems metams iki karo pradžios.

— Tas bjaurybė tik paklausė tavęs, ir jo tartis buvo kaip Didžiojo Benio.

— Ar jie nesakė, kam aš jiems reikalingas?

— Ne, tik vienas norėjo apieškoti butą, o kitas pasakė, kad tu ne toks kvailas. Jie norėjo tavęs sulaukti, priversti tave kalbėti, o paskui užmušti. Jie turėjo lagaminėlį. Ko tik ten nebuvo — visokių įrankių, buteliukų su skysčiais... aš į kelnes pridėjau iš baimės. Jie suprato, kad nemeluoju, priešingu atveju būtų ir su manim kai ką išbandę.

— Taip, jie suprato. Tik neaišku, kodėl jie manęs nepalaukė.

— Vienas visą laiką į laikrodį žiūrėjo, ypač paskutines dvi valandas. Pradėjo pastebimai nervintis.

— Turbūt pagalvojo, kad pastebėjau jų spąstus ir grįšiu su pastiprinimu.

— O iš kur policininkai atsirado?

— Dar vienas bandymas su manim susidoroti. Tik laiką blogai apskaičiavo. Stebėjo duris, ir kai tik pasirodžiau, paskambino į policiją, tikėdamiesi, kad būsiu užkluptas su lavonu... arba kai bandysiu jį išgabenti.

— Bandysi jį išgabenti... siaubas, Dogai...

— Pamiršk. Viskas gerai. Aš išsikelsiu iš čia ir...

— Jokiu būdu! — suriko Li. — Juk aš jų terles įsiminiau ir galiu atpažinti. Tu nedrįsi manęs šitaip palikti. Aš nesu drąsuolis...

— Gerai, gerai, gal tu ir teisus.

Atsistojau ir pasiėmiau dar vieną cigaretę. Atsigręžęs pamačiau, kad Li žiūri į mane taip, tarsi pirmą kartą matytų.

— Ar tu žinai, kas jie? — paklausė jis.

— Ne.

— Bet žinai, ko jie buvo atėję.

— Numanau.

— Bet man nepasakysi?

— Ne.

— Laukinis tu žmogus, — tarė Li, o paskui sutrikęs burbtelėjo: — Klausyk, o aš iš tiesų pridėjau į kelnes.

— Žinau, pasitaiko.

— Ir tau?

— Du kartus, — atsakiau.

— Dogai...

— Ką?

— Tiedu avėjo rudais batais. Niujorke niekas nenešioja rudų batų su juodu kostiumu ar tamsiomis kelnėmis. Tik provincija šitaip puošiasi.

— Arba užsieniečiai.

— Teisingai.

— Kas dar?

— Visa jų apranga buvo lyg ką tik iš parduotuvės. Net marškinių klostės — tarsi jie ką tik išimti iš paketo.

— Kokie jų ginklai?

— Ką ką, o to aš visą gyvenimą neužmiršiu. Vienas turėjo, atrodo, trisdešimt aštunto kalibro koltą, o kitas — tokį sunkų, dvidešimt antrojo kalibro...

— Nikeliuotą? — tyliai paklausiau.

— Taip. Iš kur tu žinai?

Beveik visą garsųjį restoraną "Šato 300" buvo išsinuomojusi Keiblo ir Hovardo kino studija sandėriui su Voltu Džentriu atšvęsti. Li pakvietė visus, bent šiek tiek žinomus žmones: geriausius futbolininkus, kino žvaigždes, verslininkus iš Volstryto ir visų rūšių kariuomenės karo didvyrius.

Aplinkui sukiojosi žurnalistai, blykčiojo fotoaparatai, važinėjo televizijos kameros, bloknotų puslapiais bėgiojo rašikliai. Veikė trys didžiuliai barai, du garsūs orkestrai, vienas kitą keisdami, grojo šokių muziką, solo grojo pianistas, atvykęs tiesiai iš koncerto, vykusio Karnegio halėje.

Visa tai tvarkė, rikiavo malonus ir besišypsantis Voltas Džentris. Šcron lydėjo savo patroną, pasakinėjo vardus, pristatinėjo svečius.

Ji pamojo man ranka tą akimirką, kai šalia išgirdau balsą:

— Linksminatės, misteri Keli?

Išvydęs Diką Lageną, patraukiau pečiais.

— Nelabai.

— Nuobodoka po tų prašmatnių europietiškų priėmimų, kuriuose įpratote lankytis.

— Iš kur jūs tai ištraukėte?

— Turiu kelis šaltinius. Jūs mokate pasirinkti sau tinkamą draugiją. Turbūt malonu bendrauti su turtuoliais.

— Iš kur man žinoti?

— Argi jūsų nejaudina pažintis su vienu turtingiausių žmonių Europoje? Kalbu apie Rolandą Holandą, devynių stambių pramonės šakų savininką ir galingo tarptautinio konsorciumo vadovą.

— Mudu su Roliu karo metais tarnavome viename dalinyje. Kaskart aplankau savo senus bičiulius. Tarp jų ir Li Šėjų.

— Tačiau jūsų fronto draugas iki karo nebuvo turtingas.

— Tuomet visi neturėjome kuo pasigirti. Bet Rolis turi gerą galvą. Finansininko protą. Nestokoja dalykiško apsukrumo. Jis susikrovė savo turtus, galima sakyti, iš nieko, todėl jis labiau už bet ką kitą jų vertas. Ne jis vienas padarė tokią karjerą.

— Taip, bet kiti nebuvo jūsų draugai.

— Jaučiu, kad savo pastaba norite man įgelti, — pasakiau jam.

— Jūsų draugai labai įdomūs. Bet dar įdomiau tai, kad jūs, atrodo, neturite draugų. Jūsų praeitis man vis dar nepasiekiama, išskyrus žinias apie dabartinę šeimą.

— Dikai, skaitykite laikraščius ir daug ką apie juos sužinosite, — patariau jam.

— Radau šį tą įdomaus aukštuomenės kronikoje... o dar policijos raportuose.

Supratęs, kur jis lenkia, nusprendžiau užbėgti jam už akių.

— Jūs apie Vedą ir Pem? Tos nususėlės visada daug

rūpesčių pridarydavo. Veda atsidurdavo policijoje turbūt dažniau už prostitutę iš Taimso skvero. Pem irgi ne dovanėlė. Bet jeigu jums reikia puošmenos tortui, kurį ketinate kepti, pasidomėkite Liusela. Ji ir Fredas Saimonas šauniai paūžė iki savo skyrybų. Nesuprantu, iš kur tas jų įžūlumas laikyti mane šeimoje juoda avele.

Lagenas nusišypsojo ir pasisuko į tą pusę, kur pajutome svečių pagyvėjimą.

— Antai dar vienas jūsų senas bičiulis.

Pasekiau jo žvilgsnį, bet jokio pažįstamo nepamačiau.

— Misteris Krosas Makmilanas su savo žmona Šeila.

— Jūs — tikras tyrinėtojas, drauguži.

— Tai tik gėlytės, misteri Keli.

Voltas Džentris buvo stambus akcininkas ir plastmasės gamybos korporacijos direktorius. Krosui Makmilanui priklausė dauguma akcijų, ir jis buvo valdybos pirmininkas. Vidurdienį jie susitiko aptarti susijungimo klausimo, ir Voltas pakvietė savo verslo partnerį į priėmimą vakare.

Makmilanas ir jo pašnekovai buvo patenkinti vakaru, gyvai šnekučiavosi. Bet priėjęs prie jų, priminiau jam praeitį — ir plytgalį, kurį paleidau jam į galvą, ir susidūrimą Mondo Byče, ir prarastą įlanką, kuri jau beveik buvo jo kišenėje. Visa tai išvedė jį iš pusiausvyros, ir jis nebegalėjo nuslėpti savo susierzinimo. Kai Voltas ruošėsi mus pristatyti vieną kitam, jis tik burbtelėjo:

— Mes pažįstami.

Pasijutęs nepatogiai, Voltas pasiskubino jį nuvesti ir supažindinti dar su kažkuo. Aš neilgai buvau vienas. Grakščia eisena prie manęs priėjo aukšta brunetė tokių jausmingų veido bruožų ir figūros, kad tiesiog negalėjau patikėti savo akimis.

— Atrodo, jūs nepatinkate mano vyrui, misteri Keli.

Nustebęs žiūrėjau į ją. Plonas suknelės šilkas dailiai prigludęs prie visų kūno išlenkimų, o krūtinės iškirptė — ant pačios padorumo ribos. Įdubėlėje tarp dailių krūtų žvilgėjo didžiulis lašo formos briliantas, pakabintas ant platino grandinėlės.

— Ne, mes nepažįstami, — nusijuokė ji, tiesdama man ranką. — Šeila Makmilan... Kroso žmona.

Paspaudžiau jos ranką ir minutėlę palaikiau savojoje. Jos paspaudimas buvo šiltas ir tvirtas, truputį stipresnis nei daugumos moterų.

— Dogeronas Kelis. Atleiskite.

— Nėra už ką. Man apie jus pasakojo Mona, o paskui prisiminiau, kad ir Krosas yra apie jus kalbėjęs.

— Bičiuliais mūsų, ko gero, nepavadinsi.

Šeila vėl nusijuokė ir prikišo prie lūpų taurę. Net ir tas judesys buvo kažkuo seksualus, ir aš nejučiomis prisiminiau apie ją sklindančias kalbas.

— Ar tas randas Kroso galvoje — jūsų darbas? Žinote, jis jums to taip niekada ir neatleido.

— Vaikų žaidimai. Kiek vandens nutekėjo nuo to laiko! Jis tiesiog negalėjo pakęsti mūsų šeimos. Bent dėl vieno dalyko mudu sutariame. Aš jos irgi nemėgstu.

— Taip, žinau. Lintone gandai sklinda labai greitai. Manau, kad jūsų sugrįžimas juos šokiravo.

— Panašiai.

Šeila paicškojo akimis vyro. Jis sveikinosi su dviem centrinių bankų prezidentais ir mūsų nematė.

— Kartais man norisi, kad Krosas mestų visus reikalus, — tarė ji susimąsčiusi. — Juk mes turime visko, ko širdis geidžia, bet jam vis mažai. Net pinigai jam jau nebeturi savo tiesioginės reikšmės. Jie reikalingi tik tam, kad jis galėtų tęsti savo azartišką verslo žaidimą.

— Mūsų šalis už savo atsiradimą turi būti dėkinga stambiajam kapitalui, — priminiau aš.

— Bet jis žudo žmones. — Ji staiga nusišypsojo ir pradėjo visai kitokiu tonu: — Sakykite, misteri Keli...

— Vadinkite mane Dogu.

— Gerai... Dogai. — Vardas jai pasirodė juokingas ir jos veidas nušvito. — Kuo jūs verčiatės? Ar jus sudomino Berinų korporacija?

— Šiuo metu aš linksminuos, ko negalėčiau padaryti bendraudamas su Berinais.

— Labai mielas būdas išvengti atsakymo.

— Mėnuo, kitas, ir aš apsispręsiu.

Ji draugiškai paplekšnojo man per ranką.

— Linkiu jums sėkmės. Džiaugiuosi, kad jūs nepanašus į kitus Berinus. Pakviesčiau jus į Lintoną arbatos, bet bijau, kad tai būtų nelabai protinga.

Nusijuokiau ir papurčiau galvą:

— Geriau nereikia. Neverta užsitraukti nemalonumų.

Atsisveikinęs su ja, nuėjau prie durų. Man artėjant, iš už stalo, stovinčio prie jų, pakilo stambus plačiapetis vyras.

— Mes visus pastebime, misteri Keli. Nekviestų svečių nėra.

— O kas vyksta apačioje?

— Ten kokia dešimtis nuotraukų medžiotojų. Juos stebi Džo.

— Orkestrantus patikrinote?

— Žinoma. Ten du pakeitimai, bet jie turi pažymėjimus ir profsąjungos bilietus. Visus laikraštininkus aš pažįstu. Mums laidavo už visus televizininkus. Visi padavėjai — etatiniai restorano darbuotojai.

— Labai gerai. Dėkoju.

Visą vakarą stengiausi pasprukti nuo Monos Merimen, bet ji mane vis dėlto pasigavo beeinantį į barą.

— Kada nors aš sužinosiu apie tave visą tiesą, — pagrasino ji. — Tik kad nuo jos kartais kojų nepakratyčiau.

— Rašyk, kas publikai patinka. — Pakėliau taurę. — Būk sveika.

— Ir tu būk. — Nė nemirktelėjusi ji išlenkė savo indą ir paliepė padavėjui įpilti dar. Mostelėjusi ranka į šurmuliuojančią minią, ji pasipiktinusi sumurmėjo: — Tik pažiūrėk į juos. Visur tos dirbtinės krūtys ir papurę perukai — ką tik iš parduotuvės. Visos tik ir stengiasi pasirodyti.

— O kam?

— Juokauji?

— Ne.

— Čia gi kiekviena telyčia svajoja gauti vaidmenį filme.

Šiąnakt jos pasirengusios patenkinti bet kurį, kas bent truputį susijęs su kino studija, kad galėtų ištarti filme vieną ar du sakinius arba bent pasirodyti masinėse scenose. O vyrai? Tu tik pasižiūrėk į juos. Tas pats vaizdas. Visais neįmanomais būdais jie gaus scenarijaus kopijas dar prieš kelias dienas iki tol, kol jis bus paruoštas. Ir tik todėl, kad galėtų sublizgėti per bandymus.

— Kokia beprotybė! — reagavau į jos pasipiktinimą.

— O tie eržilai, kurie trainiojasi per filmus. Pažiūrėk, kaip jie vaikščioja po miestą. Išsirenka dailiausius užpakalius, o paskui tos idiotės sužino, kad jų globėjai — tik apgailėtini pasiuntinukai.

Ji atkreipė mano dėmesį į tirštai išsidažiusią pagyvenusią moterį, įsižiūrėjusią į du gražius vaikinus, jaunesniuosius studijos bendradarbius. Vienas pasirodė man pažįstamas.

— Tai — Silvija Poter. Jos vyras — studijos direktoriaus pavaduotojas. Ji kaip tik dabar renkasi draugužį savaitei, norėdama pasismaginti su jaunu ir tvirtu kūnu. O tas kvailiukas tikėsis, kad ji užtars už jį žodelį prieš savo seną asilą.

— Ar užtars?

— Gal vienam kitam ir pasiseka. Bet tu pamėgink ją paspausti! Ji tuoj pat vyrui pasiskųs, kad priekabiauji, tai ir iš darbo gali išlėkti. — Mona vėl gurkštelėjo iš taurės. — Visi iš proto kraustosi.

— Ar filmas bent viso šito vertas?

— Filmas geras. Už savo penkis milijonus jie gaus penkiasdešimt milijonų pelno. Ar knygą skaitei?

— Neturėjau laiko. Ar gera?

— Sodrus sekso romanas. Gyvenimas ir meilė senamiestelyje. Devynioliktasis amžius. Moterims terūpi, kaip nusivilkti apatinius sijonus, o vyrams — liemenes ir marškinius. Vis dėlto užtrauktukai — didis išradimas. Kaip lengva mūsų laikais: kelios sekundės, ir porelė — kaip ką tik gimusi.

Pastebėjusi mano žvilgsnyje abejonę, Mona pridūrė:

— Gerai jau gerai, ne apie save kalbu. Mano apatiniai siuvami pagal individualų projektą, todėl jiems nuvilkti reikia laiko.

— Įsitikinęs, kad apdovanojimas drąsuoliui vertas tų vargų.

— Pamėgink, pats sužinosi.

— Saugokis, nes imsiu ir pamėginsiu.

— Netauzyk niekų. Tavo vieta antai su tais eržilais. Matai, kaip visos mergiotės spokso į tave: suuodė, kad tu pažįstamas su Voltu. Tavim dėtas negaiščiau veltui laiko.

— O gal aš išrankus?

— Kur ne. Žinoma, tau paduok ką nors panašaus... į Šeilą Makmilan.

— Vaikeli, tavo vaizduotė nesveika. Aš tik ką susipažinau su ta dama.

— Pasufleruosiu... Ji tik įaudrina — ir viskas. Štai kodėl jos vyras kraustosi iš proto. Frigidiška kaip ledkalnis ir nuostabi kaip Šiaurės pašvaistė. Toks gardus kąsnelis pražūva be naudos.

— Iš kur tu žinai?

— Truputį iš šen, truputį iš ten. Kartą Krosas pasigėrė su vienu partneriu ir prasitarė. O tas partneris — mano bičiulis. O šiaip daugiau tarnai išplepa.

— O tu ir tiki viskuo, ką išgirsti?

— Ne viskuo. Bet šiuo atveju — viskas gryna tiesa. Kaip tu manai, kodėl jis tikras tigras finansiniuose reikaluose? Ogi todėl, kad neturi kur daugiau panaudoti susikaupusios energijos. Jis viską atiduotų, kad tik gautų savo žmoną, tik to niekada nebus.

— Tai kam jis ją vedė?

— Todėl kad beprotiškai ją įsimylėjo. Gal ir ji savotiškai jį myli. Bet kai prieinama iki sekso — prarastas laikas.

Krosas Makmilanas ir jo žmona stovėjo priešingoje salės pusėje ir kalbėjosi su keliais svečiais. Paėmusi vyrą už parankės, Šeila pagarbiai žiūrėjo į jį ir šypsojosi. Man staiga pagailo to vargšelio, kuriam praskėliau akmeniu galvą. Jau geriau būčiau jį iškastravęs.

— Apie ką mąstai? — paklausė Mona. — Tavo tokia keista veido išraiška.

— Tai ne spaudai, lėlyte.

Pastuksenusi piršteliu per mano ranką, ji gudriai šyptelėjo.

— Turiu šio to ir spaudai.

— Šit kaip?

— Apie galimą Berinų atžalos romaną su vienos kino studijos sekretore.

— Šeron?

Pakėlusi antakius, Mona išraiškingai linktelėjo galvą.

— Vaikeli, juk aš jai į tėvus tinku.

— Ideali Holivudo pora, — šyptelėjo ji. — Nori, aš tave įsisūnysiu?

— Ar žinai, kaip tada visi mane vadins?

— Žinoma. Kalės vaiku. Labai tinka. Vis dėlto patariu atkreipti dėmesį į tas pamaivas, — tarė Mona ir nuėjo.

Laikrodis rodė dešimt valandų keturiasdešimt penkias minutes. Aš laukiau skambučio. Mostelėjau Li ranka, kad šis prieitų, ir paklausiau, ar jis užsisakė vietą savo klube. Li ir vienas jo draugas iš klubo turėjo palydėti Šeron namo ir įsitikinti, ar ji gerai užsidarė duris. Ji turėjo likti namuose, kol paskambinsiu, o Li ir jo draugas nedelsiant vykti į klubą "Raider A.S.", kur įleisdavo tik klubo narius. Nulipau į holą, pasiėmiau "Darbo vaisių" egzempliorių ir nuėjau prie lifto.

13 skyrius

Paskambinęs ryšininkui į Veleros Fabrė saloną gavau atsakymą, kad salonas bus uždarytas iki pirmadienio. Tai reiškė, kad turiu paskambinti specialiu kodiniu numeriu. Perskambinęs paklausiau:

— Ar jūsų telefonų klausomasi?

— Galbūt. Rytą pas mus lankėsi žmonės iš finansų ministerijos. Manau, Siurtė susidomėjo tarptautiniais pokalbiais su Marseliu. Džeisonas mums skambino iš "Kryžių paviljono" restorano vieno savo Stambulo kurjerio nužudymo išvakarėse. Pastarasis turėjo dvidešimt kilogramų heroino, kurį turėjo persiųsti į Valstijas.

— Kas jį pašalino?

— Nežinia. Spėjama, jog kažkas norėjo perimti siuntą. Žudikas dingo be pėdsakų.

— Velniava! Kam atiteko siunta?

Mano pašnekovas numykė.

— Štai čia ir yra vienas humoras. Niekam. Kurjeris pabūgo nešvaraus žaidimo ir sukeitė paketus. Tikroji prekė ir dabar tebėra kažkur paslėpta. Jeigu viskas būtų švariai pasibaigę, jis būtų paėmęs pinigus ir pasakęs, kur paslėpta prekė. Deja, jis nenumatė, kad gali būti nužudytas.

— Jokių pėdsakų?

— Kol kas jokių. Tai buvo patyręs kurjeris. Dabar prasidėjo didžioji medžioklė. Žaidimas... kaip ten jį?.. "Šalta-karšta".

— Kas iš mūsiškių?

— Airis O'Kifas ir Pjeras Diumonas.

— Velnias, O'Kifą buvo sulaikiusi Berlyno policija...

— Paprastos muštynės. Nemanau, kad jį pažintų. Be to, — jis vėl numykė, — tau reikia saugotis.

— Kas atsitiko? — paklausiau.

— Tavo braižas. Sklinda kalbos, kad kurjeris ir pats nežinojo apie paketų pakeitimą, o buvo nužudytas norint supainioti prekes.

— Malonu girdėti.

— Kai kas labai įtūžo. Pats Le Fleras paskyrė premiją už tavo sugavimą arba mirtį.

Le Fleras — gėlė. Žavus vardas tokiai padugnei. Ir tam nutukusiam bjaurybei užtenka nuspausti porą mygtukų, kad šūvis pasiektų bet ką — nuo narkotikų vertelgos iki diplomato. Jo imperija buvo pastatyta ant narkotikų, o visi konkurentai buvo arba priversti jam paklusti, arba sunaikinti. Bet jo gudrioje sistemoje kaskart atsirasdavo plyšių, ir tie, kurie juos pragrauždavo, jau nebepasiduodavo kontroliuojami. Ir juo daugiau atsiras tokių plyšių, tuo greičiau žlugs visa sistema.

— Manau, jis nerizikuos atsiskleisti, — pasakiau.

— Kažin. Nors daugelis norėtų sužinoti, kas jis yra iš tikrųjų. Tereikia jam apsišviesti, ir tie, kurie stovi virš jo, tuoj

pat jį pašalins. Dabartinės technologijos laikais nėra jokių problemų. Galima paprasčiausiai ant tos irštvos numesti bombą, ir kainuos nebrangiai.

— Bet sudėtinga, — tariau.

— Sutinku. Lengviau ištraukti musę iš medaus, tai yra tave. Jie taip mano. Sindikatas jau paskyrė vykdytoją, o šis, iš prigimties tulžingas ir įtarus, nusprendė tave pagrobti, o paskui, žinoma, užmušti.

— Turkas?

— Tas pats. Jie jau žino, kas nutiko jų pasiuntiniams. Ir jeigu Turkas nesusitvarkė, darbo imsis pats Le Fleras. Žinoma, Turkui tai nepatinka, pats supranti.

— Taigi, stengiasi bjaurybė. Jau buvo dar vienas bandymas, bet man pasisekė — nebuvau namuose. Tačiau bičiuliui buvo riesta, vos jo nepribaigė.

— Dogai, ar nemanai, kad reikėtų apsaugoti draugus nuo pavojaus?

— Aš jais pasirūpinsiu. Tegul geriau Turkas pasisaugo. Prieš kelias dienas kažkas pasirodė horizonte? — paklausiau.

Mano pašnekovas nuščiuvo, ir aš girdėjau, kaip jis barbena pirštu į ragelį.

— Niekas, sprendžiant iš tos informacijos, kurią gaunamc įprastu keliu. Yra žinoma, kad užvakar jie persiuntė krovinį jūra per Mechiką į Nevadą. Kas nors galėjo atvykti ir su kroviniu. Kranto apsauga naktį pražiopsojo greitaeigį katerį, kuris plaukė į Majamį. Visko gali būti.

— Gerai. Pradėsime šokti iš čia. Sužinok, ką gali, apie du mano gabaritų užsieniečius, neturinčius jokių ypatingų žymių. Kalba angliškai su akcentu, gal belgišku. Apsirengę naujais ir brangiais drabužiais, drabužiai tamsūs, bet avi rudus batelius. Paieškok kino teatruose, kur rodomi filmai užsienio kalbomis, ten, kur mėgsta apsistoti užsieniečiai, restoranuose... žodžiu, pats žinai tas vieteles.

— Supratau.

— Kažin ar jie turėjo laiko susirasti laiduotojų, todėl jie tikriausiai atsiskaito grynais. O kredito kortelių šalyje tai irgi

krenta į akis. Ir dar... Vienas turėjo trisdešimt aštuntojo kalibro, o kitas — dvidešimt antrojo, tokį sunkų, nikeliuotą.

— Arnoldas Belas, — išgirdau ragelyje.

— Belgijos pilietis, — patvirtinau aš.

— Dogai, juk tu žinai, kas tai per žmogus.

— Girdėjau pasakojant.

— Vienas už kitą aršesnis. Belas mėgsta veikti iš arti, akis į akį. Pagal įsakymą jis nudėjo vienuolika personų. Tik vieną kartą vos neįkliuvo: per bandymą pasikėsinti į generolą De Golį. Bet neįkliuvo. Kol kas jis veikia nepriekaištingai. Dogai... jie rimtai tavimi susidomėjo.

— Bet kam jam prireikė parankinio?

— Gal jis nepakankamai gerai pažįsta šalį. Todėl ir rudi bateliai...

— Jiems abiem praverstų pasitobulinimo kursai, — tariau kandžiai.

— Kada paskambinsi?

— Rytoj.

— Mažoka laiko.

— Padaryk, ką spėsi.

Per Leilando Hanterio žmones sužinojau, kad Grekas Braidis ir Markhemas, nepaisydami gydytojų protestų, savo noru išsirašė iš ligoninės. Bet jie nepagalvojo, kad policininkai — smalsūs vyrukai ir kaišioja nosis net ten, kur jiems lyg ir nėra kas veikti. Jie ir paprašė ligoninėje juos informuoti, jeigu atsitiks kas nors neįprasta. Vienas ligoninės tarnautojas, kurio brolis tarnavo policijoje, ir pranešė apie tųdvicjų išsirašymą.

Tas brolis buvo seržantas Tobanas.

Jis grįžo iš budėjimo po trijų valandų, užregistravo du sulaikytus chuliganus, ir, kai jau susiruošė išeiti, budėtojas jam nurodė mane. Nesiskutęs, suglamžyta uniforma — jis atrodė suirzęs ir pavargęs.

Nužvelgęs mane be jokios veido išraiškos, jis susibruko rankas į kišenes ir pareiškė:

— Kaip tik ir galvojau, kada mudu vėl susitiksime.

— Kodėl?

— Nuojauta.

— Pasikalbėkim, - pasiūliau jam.

— Eime į kabinetą.

Nuėjau paskui jį į kambarį, patikimai išsaugojusį daugelio metų kvapus, ir, palaukęs, kol jis uždarys duris ir atsisės prie popieriais užversto stalo, pats atsisėdau priešais.

— Klausau, — tarė Tobanas.

Paėmiau pieštuką, užrašiau ant popierėlio telefono numerį ir pastūmiau jam.

— Iš pradžių paskambinkite.

— Kam? — atšiauriai paklausė jis.

— Tiesiog imkite ir paskambinkite.

Tobanas tylėdamas žiūrėjo į mane savo tamsiomis vanagiškomis akimis, tarsi fotografuodamas atmintinai. Pagaliau nukėlė ragelį.

— Jeigu tai dar vienas pokštas, prispausiu tau uodegą.

Jis surinko numerį ir, išgirdęs atsakomąjį balsą, atplėšė susiaurėjusias akis nuo priešais gulinčių popierių. Prisistatęs jis jau buvo bepradedąs aiškinti, kad apklausinėja tokį Dogeroną Kelį, bet ten jam neleido baigti. Porą kartų linktelėjęs jis pasakė "gerai" ir padėjo ragelį. Paskambinęs kitu numeriu, jis patikrino pirmąjį ir vėl padėjo ragelį į vietą.

— Svarbūs jūsų draugai, Keli.

— Tai kartais padeda.

— Šį kartą aš jus paleidžiu. Bet atsiminkite, kad man nusispjauti į kiekvieną, kuris trukdo man dirbti. Galiu skirti jums dešimt minučių.

— Jūs stebėjote tuos du tipus, kurie buvo aplamdyti garaže.

— Paprastas atsargumas.

— Jie paspruko iš ligoninės.

— O jūs norite žinoti kur, — užbėgo man už akių Tobanas.

— Būtent.

— O kam?

— Jeigu jums sunku pasakyti, aš ir pats juos susirasiu.

Jis pagalvojo ir atsakė:

— Grekas nuomojasi kambarį Vest Saido pensione.

Jis užrašė adresą ant to paties popierėlio, ant kurio buvau užrašęs telefono numerį, ir pastūmė jį man.

— Markhemas apsistojo "Ormino" viešbutyje. Jiedu išsirašė skirtingu laiku ir įsėdo į skirtingus taksi. Bet jiems nepavyko sumėtyti pėdų.

— Ar jie kuo nors kaltinami?

— Juk neapkaltinsi jų dėl to, kad kažkas juos sumušė. Jie net apmokėjo sąskaitas už gydymą.

Atsistojau ir pastūmiau kėdę į vietą.

— Jeigu turite tos porelės pirštų atspaudus, paprašykite kolegų iš Vašingtono įleisti juos į kompiuterį. Gausite daug įdomių žinių ir jiems, ir Interpolui.

— Būtinai tai padarysiu.

— Ar dar stebite tą porelę?

— Žinoma. — Tobanas susimąstė. — Bet kam jiems reikėjo sprukti iš ligoninės?

— Gal manęs bijo, — tariau.

Prieš pusę amžiaus vienas garlaivių magnatas užrašė savo namą Yst Saide jaunųjų teisininkų sąjungai. Tai, kas kadaise buvo nakvynės namai pradedantiems ir neturtingiems sekliams, vieną dieną virto uždaru Niujorko klubu, kur buvo priimami tik galingiausi profesijos atstovai, kurių valioje buvo kurti ir griauti imperijas.

Šildydamas ranka bokalą, sėdėjau priešais Leilandą Hanterį prie juodojo riešutmedžio stalo ir ieškojau akimis pažįstamų veidų.

— Gerai gyveni, — pagyriau jį.

Užuot ką nors atsakęs, Hanteris nusišypsojo ir patraukė pečiais.

— Mimikrija. Apsauginė spalva. Be to, tai daro įspūdį klientams. Ar nori ko nors užsisakyti?

Pritariamai linktelėjau. Leilandas nuspaudė mygtuką, netrukus priėjo padavėjas ir priėmė užsakymą.

— Tikiuosi, patarėjau, policija paliko tave ramybėje.

— Taip.

— Ar nori žinoti, kas atsitiko? — paklausiau.

— Nelabai. Tu su manim dar nesitarei. Gal pradėsi?

— Ne.

— Tuo geriau. Kas dar tave trikdo?

— Ar Mondo Byčo pirkinys įformintas?

— Taip, viskas sutvarkyta. Kaip ir spėjai, tavo broliai nusprendė, kad pinigai gauti iš seniai užmiršto giminaičio.Atrodo, jie tikisi greitai atnaujinti su juo draugiškus santykius.

— Matyt, pinigų jiems tikrai labai reikia. Taip ir maniau. Bet seniu jie be reikalo pasikliauja, pinigų jis jiems tikrai neduotų, — pasakiau užsirūkydamas.

Leilandas sutikdamas rimtai maktelėjo galva.

— Ir aš abejoju. Jis mirė prieš dešimt metų. Pasidomėjau grynai iš smalsumo. Pinigų jis tikrai turėjo per akis, bet visus investavo į urano kasyklas ir vieną gražią dieną visiškai bankrutavo. O pats žuvo per griūtį šachtoje, ieškodamas turtingos gyslos.

— Bent jau pagyveno savo malonumui.

— Kažin. O tu kokiems malonumams ruošiesi?

Išėmiau iš kišenės užpildytą čekį ir ištiesiau jį Leilandui.

— Patarėjau, nupirk man namą. Paskui surask meistrų, ir tegul jie atstato viską, kaip buvo.

Prie čekio sąvaržėle buvo prisegtas raštelis, ir jis jį atidžiai perskaitė.

— Pirkinys ne tavo vardu?

— Juk parašiau, ko man reikia.

— Ar tu ne per senas tokiems žaidimams?

— Tai ne žaidimas, drauguži.

— Ar galiu paklausti, kam tau jo reikia?

— Aš niekada neturėjau namo. Tegul nors kas kitas pasidžiaugs. Ką, ar tai sudėtinga?

— Ne. Ar tai irgi skubus reikalas?

— Suprantama. Juk iš sumos matyti.

— Tu tikras šiknius, Dogeronai Keli, — nusijuokė Leilandas.

— Kokie žodeliai! Ir iš ko?

— Iš ko girdi, — atkirto Leilandas. — Ar jau viskas?

— Ne.

— Taip ir maniau.

— Dar vienas klausimėlis. Kodėl Denisas ir Alfis liko nevedę?

Hanteris po trumpos pauzės pareiškė:

— O aš vis galvojau, kada tu šito paklausi.

Padavėjas atnešė lėkštes su valgiais. Hanteris paragavo, patenkintas krenkštelėjo ir servetėle nusišluostė lūpas.

— Netrukus po karo juos kelis kartus piršo. Deja, seserys viską sugadino savo laisvu elgesiu.

— Ir tuo viskas baigėsi?

— Ne visai. Kalbama, kad broliukai nelabai ir troško tų vedybų. Jiedu surado savo pašaukimą — tvarkyti Berinų reikalus. Tiesa, kartą Denisas susidomėjo Heivloko našle, bet ji ištekėjo už parduotuvių tinklo savininko, ir visas jos turtas atiteko jam. Alfredas kartkartėmis imdavo meilintis kokiai nors turtingai, bet dažniausiai negražiai paveldėtojai, bet viskas veltui. Sužadėtinės gimininė žinojo, kas jį domina.

— O dabar?

— O dabar ir sužadėtinių nebėra iš ko rinktis, o ir jie patys — ne kažin koks grobis. Praėjusią savaitę peržiūrėjau Lintone buhalterijos knygas. Tavo broliai pasirašė kelis stambius ir svarbius kontraktus. Bet kai pasikalbėjau su gamyklos valdytojais, paaiškėjo, kad, norint įvykdyti užsakymus, būtina modernizuoti gamybą. O tam jie neturi pinigų.

— Vadinasi, jie tikisi kažkokio šaltinio. Bet kokio?

— Jie kažką slepia.

— Kiek kainuos modernizavimas?

— Kelis milijonus.

— O tiksliau?

— Maždaug penkiolika.

— Gal jie ruošiasi parduoti namą Grandsaite?

— Jie seniai būtų pardavę, bet pirkėjų nėra. Užsakymus jie turi pradėti vykdyti po mėnesio. Ir jau sukišo į gamyklą pinigus, gautus už Mondo Byčą...

— Neblogai, — nusijuokiau.

— Bus dar geriau. Kalbama...

— Ką?

— Kitame valdybos posėdyje į sceną ruošiasi išeiti Krosas Makmilanas. Tada Berinų korporacijai — galas, — užbaigė Leilandas.

Pasigavome taksi, ir aš nuvežiau Hanterį iki jo kontoros, o pats nuvažiavau pas Elą Devekiją. Jis ir vėl kramtė saliami ir gurkšnojo kavą iš savo didžiulio puodelio, neatitraukdamas ausies nuo telefono ragelio. Pagaliau jį padėjęs, pakvietė mane pasivaišinti, bet aš atsisakiau ir atsisėdau ant laisvos supamosios kėdės.

— Laikraščiai tik apie tave ir terašo, mažyli, — pranešė jis man. — Ir toji kvaištelėjusi Merimen, ir Lagenas nepagailėjo tau dėmesio. Skaitei?

— Dar ne.

— Merimen aprašė tave gražiau nei kokią kino žvaigždę. Sekso simbolis, ir tiek.

— Gudruolė.

— O tas plepys ir melagis Lagenas iškėlė hipotezę... kad tu grįžai perimti griūvančios korporacijos ir taip toliau, ir panašiai.

— Irgi neblogai. Gal akcijos biržoje pakils.

— Tik ne dabartinės konjunktūros sąlygomis, — užginčijo Elas, pastatė puodelį ir atsilošė supamojoje kėdėje. — Dogai, kas tau neduoda ramybės?

Priešais langą dunksojo Manhetenas, ir per tirštą rūką vos galėjai įžiūrėti Empairsteito rūmų siluetą.

— Elai, ar turi kontaktų su gauja?

Jis nustojo suptis ir prisimerkė.

— Ką?

— Reketas. Gauja. Organizuotas nusikalstamumas.

— Tu manai, kad jeigu aš italas...

— Elai, palikim ramybėje nacionalinį klausimą. Tu tvarkei visą Kadero viešbučių buhalterinę apskaitą. Tu įkūrei firmą "Davel Products", tu parengei Vartonui visas technines susiliejimo detales.

Jis pašoko nuo kėdės.

— Iš kur tu visa tai žinai, velniai rautų?!

— Kartais tenka padirbėti namuose.

— Nieko sau namudininkas. Čia viskas buvo švaru, priešingu atveju būčiau atsisakęs.

— O kai sužinojai, kas už to stovi, kaip jauteisi?

Jis nugėrė kavos ir susiraukė.

— Bjauriai. Drauguži, aš tave labai gerbiu, bet neturiu jokių kontaktų ir iš principo neturėsiu. Jie siūlė man du pelningus sandėrius, bet pasiunčiau juos kuo toliau. Taip ir išsiskyrėme.

— O kaip tu apskritai į tą mėšlą įmynei?

— Labai paprastai. Jie priėjo prie manęs per absoliučiai švarius ir solidžius žmones. Tik daug vėliau susiprotėjau, kad per teisėtą verslą plaunu nešvarius pinigus. Apie tai net pranešiau federalinei valdžiai, bet ten viskas nutilo. Kai kurių mūsų išrinktųjų ir valdininkų rankos gličios. — Elas apmaudžiai palingavo galvą.

— O kaip dėl kontaktų? — neatlyžau aš.

— Užmiršk.

Ilgai tylėjau. Pagaliau jis neištvėrė.

— Kam jie tau?

— Marselyje buvo pavogtas heroino krovinys, skirtas persiųsti į Valstijas. Reikia sužinoti, kas jo gavėjas.

— Dogai, tu visai pakvaišai!

— Aš tikrai nesiverčiu narkotikais, nebijok.

Elas atsistojo, pavaikščiojo po kambarį, paskui sustojo ir pasipiktinęs įsmeigė į mane akis.

— O kokiu velniu tu vertiesi?

— Pavyzdžiui, bandau likti gyvas.

— Vaikine, tau galvoje negerai. Nejaugi manai, kad imsiu tokių dalykų klausinėti? Aš branginu savo galvą. Nejau tikiesi, kad susitepsiu narkotikais?

— Žinoma, tikiuosi. Neverta ir spyriotis.

— Eik tu žinai kur!

Žiūrėjau į jį su šypsena iki ausų.

— O tu dabar ir pats neatsitrauksi, kol visko neišuostinėsi.

Iškėlęs bejėgiškai nuleistas rankas, jis, vaizduodamas neviltį, atkišo jas delnais į viršų.

— Kur aš galėjau suklysti, velniai rautų? Vargšams padėjau, šeimą išlaikiau, į nepriekaištingus klubus įstojau...

— Baik šį spektaklį, — pertraukiau jį, — ir klausykis.

— Kalbėk.

— O tu geriau atsisėsk.

Į smulkmenas nesigilinau. Tegul pats pakrutina smegenis. Jeigu jis dar turi bent kruopelę sąžinės ir jaučia savo kaltę, kuo aš abejojau, jis pademonstruos išradingumo stebuklus, kad tik viską sužinotų. O mane domino žinios apie tai, kas verčiasi heroino reketu. Buvo galima rasti ir kitų šaltinių, bet Elas turėjo tiesioginių ryšių, ir jeigu jis atidžiai klausysis, užteks ir užuominos.

Dar šiek tiek pasispyriojęs jis sutiko padėti, bet tik iš pagarbos man ir todėl, kad man grėsė pavojus.

— Kiek laiko tau reikės?

— Deivelo komanda siūlė man surengti pas juos eilinį dokumentacijos patikrinimą. Aš ketinau atsisakyti. Nuo čia ir pradėsime.

— Kada?

— Antradienį. Ar tu nieko prieš, jeigu pasiimsiu pagalbininką?

— Veik savo nuožiūra.

— Jeigu taip visada būčiau veikęs, dabar pasiųsčiau tave velniop. Nelabai norėčiau lįsti ten, kur šaudoma.

— Vaikščiok atsargiai, ir nepataikys.

— Vandens procedūros vonioje — irgi nesaldu.

Mano kumščiai patys susigniaužė,kai prisiminiau Li vonioje.

— Iš tiesų, nebuvau visko numatęs. Bet dabar Li butą griežtai saugo mokama apsauga, ir jis pats ateityje bus atsargesnis.

— Bet tu turi ir daugiau draugų.

— Jie mane medžioja. Žino, kad šioje vandenyno pusėje neturiu dalykinių ryšių. Dabar aš veiksiu vienas ir, žinoma, pasistengsiu numatyti galimus netikėtumus.

— Tau vertėtų turėti dar porą akių pakaušyje.

— Nenusimink. Prasiveršime, — nuraminau jį.

— Tegul bus tavaip. Nors reikia būti tikram psichui, kad pasiduotum įkalbamas. Tu bent iš pradžių apsaugok mano veiksmus. Jeigu ką išgirsiu, paskambinsiu žinomu numeriu arba tau į butą.

— Sutarėm.

— Ką dabar ketini daryti?

Atsistojau nuo supamosios kėdės ir mirktelėjau jam.

— Turiu pasimatymą su labai miela mažyte, kurios vardas Šeron. Šeron Kas. Ji vedasi mane vakarienės su Voltu Džentriu ir savo bosu. Mėgstu, bičiuli, plačiai pagyventi.

Elas riebiai pro dantis nusikeikė ir net nepasakė man "iki".

Dažniausiai S.K.Keiblas, kaip profesionalas, galėdavo lengvai bendrauti bet kokia tema, bet kai Šeron iškėlė savo idėją, jis nebepajėgė ištarti nė žodžio ir tik nustebęs žiūrėjo į Voltą Džentrį. Bet šis tik kvailokai šypsojosi, leisdamas suprasti, kieno jis pusėje, ir suteikdamas Holivudo grobuoniui galimybę pačiam išsipainioti.

Šeron laikėsi tvirtai.

— Bet kodėl, kodėl nc? Mums nereikės mėnesių mėnesiais ieškoti natūros. Juk visko yra — ir šviesos šaltinių, ir erdvės, ir originalių to laikotarpio pastatų, netrūksta ir valdžios noro bendradarbiauti.

Pagaliau S.K.Keiblas vėl atgavo balsą.

— Šeron, tu iš proto išsikraustei. Mes neturim net scenarijaus. O ir pinigai...

— Tu dar nepasirašei kontrakto su Voltu. Bet kadangi tikiesi, kad į didįjį projektą investuosiu savo dorybę, turėtum man įsiteikti.

— Įsiteikti tau?

— Žinoma, priešingu atveju Voltas atšauks sandėrį.

Keiblas klausiamai pasižiūrėjo į Voltą. Šis linktelėjo, patvirtindamas Šeron žodžius. Keiblas atsigręžė į mane:

— Turbūt jūs viso šito iniciatorius...

— Nežiūrėk taip į mane. Aš tik pritariu idėjai. Tiesą sakant, ji man atrodo visiškai įgyvendinama... Perskaičiau knygą. Lintonas — tinkama vieta istorinei tikrovei perteikti. O jeigu dar scenarijų papildžius faktais iš miesto istorijos, išeitų visai neblogas filmas...

— Tai šantažas, — ėmė protestuoti Keiblas. — Taip nesąžininga.

— Bet ar sąžininga duoti damai amoralius pavedimus pelno dėlei? — sumurkė Šeron.

— Aš tave atleidžiu, — pareiškė Keiblas.

— Aš tave priimu, — atrėmė Voltas. — Dabar tai bus tavo projektas.

Keiblas bejėgiškai žiūrėjo į mane.

— Štai taip ir įvilioja į spąstus. Jokio supratimo apie darbo etiką. Sandėris — tušti žodžiai. O tu, žmogau, turi dirbti...

— Sandėrio niekas neatšaukė, — priminiau jam. — Dabar jūsų ėjimas.

— Mat jus galas! — atsiduso Keiblas. — Tiek to, apžiūrėsim gamyklą, jeigu tiks, tai... Ar yra dar problemų? — Jis apžvelgė mus, bet visi tylėjome. — Pasiimu tą klastūnę atgal. Neleisiu, kad ji dirbtų kam kitam.

— Apie mano paaukštinimą pakalbėsim vėliau, — pridūrė Šeron.

— O Viešpatie! Dar nepradėjau filmuoti, o jie mane jau nusiaubė, — suaimanavo Keiblas. — Geriau užkrimskim ko nors, kol man apetitas nedingo.

Po stalu susiradau Šeron ranką ir suspaudžiau ją. Ir vėl pajutau delne tą juokingą žiedelį.

Atrodė, jog Šeron paliko restorane savo apsauginę dalykiškos aukštuomenės moters kaukę. Švelniose letenėlėse paslėpė aštrius nagučius, kuriais braižydavo verslo milžinų planus.

Ji išsegė iš plaukų auksinį segtuką, ir plaukai nuvilnijo per pečius, juodą šifono suknelę pakeitė trumpais prie kūno prigludusiais šortais ir tokia pat gundančia palaidinuke. Prie-

šais mane vėl buvo mergaičiukė, nors išliko ir moteris, ir tai mane keistai trikdė.

Kažkuo ji man buvo neįprasta. Gal tikslo siekimu? Bet juk visos moterys ko nors siekia. Pastebėjusi mano žvilgsnį, Šeron šyptelėjo. Tai buvo katino šypsena. Užsinorėjau suimti ją ir pamaigyti. Tačiau ši katė kandžiojasi. Pats mačiau.

— Katyte, o kam tau tas sandėris?

Šeron pritildė grotuvo garsą ir padavė man kavos.

— Nežinau. Gal man norisi... Juk Lintonas — mano gimtasis miestas. Tegul ir ten įvyksta kas nors gera.

— Kaip manai, kiek kainuos filmavimo aikštelės gamykloje nuoma?

Ji dvejodama patraukė pečiais.

— Turbūt nedaug. Mieste buvo filmuojama ir kitur, todėl ne viskas atiteks Berinams.

— Ak tu, sentimentalioji labdare. Maniau, kad tu nemėgsti šitų vietų.

— Man pačiai atrodė, kad nemėgstu. Bet apsilankiau įlankos pakrantėje, užėjau į savo senąjį namą... ir pajutau nostalgiją. O gal be reikalo visa tai sumaniau?

— Kaip tau atrodo, kiek kompanija sumokės miestui?

— Ne mažiau kaip penkis milijonus. Mažiausiai du iš jų bus skirti miesto reikmėms — būstai, socialinė parama, nuomos mokesčių subsidijos ir panašiai.

— Broliukams teks sutikti, — nusijuokiau, — priešingu atveju miestas apie juos blogai pagalvos.

— Manai, gali būti nemalonumų? — susijaudino Šeron.

— Nemalonumų — taip, bet problemų — jokių. Broliukai bus kaip šilkiniai. Bet kliūčių reikia tikėtis iš kitos pusės.

— Krosas Makmilanas?

— Šitas mulkis nė už ką nesutiks bendradarbiauti su Berinais, net jeigu tai būtų jam naudinga.

Šeron įsipylė kavos ir nusišypsojo.

— Bet su Voltu jis bus sukalbamesnis.

— Kodėl taip manai?

— Todėl, kad mūsų puikiajam princui priklauso svarus

Makmilano valdų akcijų paketas. O naivi berniokiška viengungio šypsena maskuoja tigro iltis. Ne, Krosas neis prieš Voltą, o Voltas neis prieš mane.

— Šaunu!

— Ar žinai, Dogai, kad Voltas laiko tave tikra kobra?

— Ką?

— Taip ir yra. — Šeron pastatė puodelį, priėjo prie manęs ir atsisėdo šalia. — Tu — gyvatė, mano drauge. Tiesa, nešnypšti ir nebarškini uodega. Dar nežinau, ar tu smauglys, ar nuodingoji. Manau, kad tas žinojimas man brangiai kainuos.

— Ta kaina bus tavo garsioji nekaltybė. Jeigu ne šiandien, tai rytoj aš vis tiek tave prakiurdysiu.

Nusišypsojau pro sukąstus dantis. Neleisiu, kad ši apsukri gražuolė auksiniais plaukais pradėtų manim žaisti. Esu įpratęs kitaip linksmintis.

— Ko nutilai, Dogai?

Padaviau jai puodelį ir atsistojau.

— Nesukiok uodegos, paukštyte. Aš anaiptol ne vienuolis. Pažinočiau tavo sužadėtinį, duočiau per sprandą, kad geriau prižiūrėtų tą savo vaikščiojančią uždelsto veikimo miną. Girdėjau, kaip tu atsikratei to donžuano... kaip jį?

— Raulio?

— Taip. Bet su manim tu šitaip nepasielgsi. Sakau tau paskutinį kartą. Tavo kūnas saldus, aistringas ir drėgnas. Man jis patiko. Nereikėjo, kad taip atsitiktų, bet taip išėjo. Manęs daugiau netenkins nuogalių maudynės, kaip Hanterio su senute Dubro, arba glėbesčiavimasis po dulkėta antklode apleistame name.

— Dogai, — ji švelniai sustabdė mane.

— Ką?

— Ar tu mane myli?

— Ne, velniai rautų!

— Akiplėša.

— Visi taip sako.

Vilkdamasis paltą nusišypsojau.

— O tu, mažiuk, ar myli mane?

— Žinoma, — atsakė rimtai.

— Štai taip visada. Tereikia moteriai į mane pažvelgti, ir ji gatava.

— Dogai, tu iš tikrųjų akiplėša, — pražydo ji švytinčia baltadante šypsena.

— O tu sakei — kobra.

14 skyrius

Viešbutis "Ormin" stovėjo kažkokiame pusiau negyvenamame miesto rajone, apsuptas apleistų namų su iškultais langais ir apgriuvusiomis plytų sienomis.

Į mano klausimą budėtojas atsakė, kad pas juos neapsistojo joks Markhemas. Bet kai įbrukau jam į delną penkis dolerius, jis prisiminė vyrą randų subjaurotu veidu ir pasakė jo kambario numerį.

Kambarys buvo trečiame aukšte, pačiame koridoriaus gale. Prisėlinęs prie durų suklusau, bet išgirdau tik pelių krebždesį. Nuspaudžiau rankeną, atsargiai stumtelėjau duris, bijodamas, kad nesužvangėtų grandinėlė. Bet durys laisvai atsidarė.

Garsiai spragtelėjau revolverio gaiduku, bet neišgirdau jokios reakcijos.

— Markhemai, — pašaukiau. Blanki šviesa iš koridoriaus apšvietė beveik pusę kambario: tualetinį staliuką ir kėdę su ant atkaltės kabančiomis kelnėmis ir net lovos kampą. — Markhemai, — vėl pašaukiau, kritau ant grindų ir kamuoliu persiritau į kambarį. Gulėdamas ant pilvo pasiruošiau šauti, bet vėl — jokios reakcijos.

Ir staiga pamačiau Markhemą. Jis gulėjo ant lovos atsimerkęs, viena ranka buvo nukarusi. Užčiuopiau jungiklį ir uždegiau stalinę lempą. Kažkas pasiuntė mano pažįstamą į aną pasaulį, pragręždamas kulka skylę pačiame kaktos centre. Jis iškeliavo miegodamas, ramiai ir taikiai. Ant staliuko gulėjo beveik tuščias kodeino pakelis. Šiuos vaistus jis vartojo sudaužyto veido skausmui malšinti.

Kūnas jau buvo sustingęs. Uždariau duris ir nulipau žemyn. Budėtojas pažiūrėjo į mane per laikraščio, kurį skaitė, viršų ir paklausė:

— Radote jį?

Linktelėjau.

— Ar pas jį buvo daugiau lankytojų?

— Nieko nebuvo.

— Per paskutinę pusę paros viešbutyje kas nors apsigyveno?

— Buvo užėjęs vienas žmogus. Išsinuomojo kambarį.

— Jis dabar ten?

— Ne. Manau, kad jis išėjo ieškoti kekšės. Išėjo gal prieš pusvalandį. Dar negrįžo.

— Ar bagažą turėjo?

— Kokį bagažą! Vyras užsigeidė permiegoti su boba, sumokėjo iš anksto, o toliau — ne mūsų reikalas. Sprendžiant iš aprangos, galėjo susirasti ir geresnę vietą.

Paprašiau telefono ir surinkau seržanto Tobano numerį.

— Seržante, aš suradau Markhemą. Jis nužudytas.

Kokią minutę klausiausi jo, paskui nebeištvėriau:

— Ramiau, bičiuli. Jis jau kaip ledas sustingęs. Galiu atsiskaityti už kiekvieną šios dienos minutę. Jumis dėtas geriau pasirūpinčiau Greku. Gal jam labiau pasiseks.

Tobanas apsiramino, bet balsas tebebuvo irzlus.

— Likite kur esate, kol mes atvažiuosime. Supratot?

— Kurgi ne. Manykit, kad tai buvo anoniminis skambutis. Susisieksiu su jumis vėliau. Ar gavote atsakymą dėl pirštų atspaudų?

— Gavau, — atkirto Tobanas ir padėjo ragelį.

Grąžinau budėtojui aparatą ir įspėjau:

— Nelipkite į viršų. Likite čia ir laukite policijos. Papasakokite jiems viską, ką žinote.

Budėtojas linktelėjo galvą ir paklausė:

— O jeigu grįš tas tipas?..

— Negrįš, — atsakiau.

Blyneliai su dešrelėmis strigo Li gerklėje. Jis negalėjo atplėšti akių nuo laikraščio "News" pirmojo puslapio, kur buvo išspausdintos Markhemo ir Greko Braidžio nuotraukos. Žinutės "Paslaptingos žmogžudystės" autorius užsiminė apie kažkokią paslaptį. Abu buvo nušauti iš to paties dvidešimt antrojo kalibro pistoleto. Matyt, Braidis bandė išsigelbėti pro langą gaisrinėmis kopėčiomis, bet buvo paklotas keturių šūvių.

Nustūmęs lėkštę, Li bandė užgerti valgį kava, bet iš to nieko neišėjo. Jo ranka virpėjo, ir jis apliejo marškinius.

— Nusiramink, drauge.

— Lengva pasakyti "nusiramink".

— Tau niekas negresia.

Nebaigęs valyti kava aplietų drabužių, jis pakėlė į mane baimės kupinas akis.

— Visur galima įžvelgti šviesiąją pusę. Pakloti du niekšai, vadinasi, mano daliai mažiau liks.

— Kodėl juos nušovė, Dogai? Juk jie tave medžiojo...

— Akivaizdi pamoka. Sužlugdei užduotį — atsakyk. Pamoka skirta ne tik vykdytojams, bet labiau tiems, kurie duoda įsakymus.

— Dogai...

Žinojau, ką jis nori pasakyti, ir papurčiau galvą:

— Neklausk, mažyli. Dabar aš laikysiuos atokiau nuo visų pažįstamų, todėl kitą kartą atsitrenks tiesiai į mane. Triukų su vonia nebebus. Tau ir Šeron paskirta patikima apsauga. Dabar jie turės reikalų tik su manimi.

— Bet kodėl, velniai rautų... kodėl, Dogai? — Li pasipiktinęs stuktelėjo pirštų kauliukais į stalą.

— Todėl kad kai kas įtaria, jog aš — situacijos, su kuria neturėjau nė menkiausio ryšio, kaltininkas.

Li pakratė galvą, sučiaupė lūpas ir įsmeigė į mane akis.

— Gerai, Dogai. Dar vienas klausimas. Ar tu apskritai kada nors buvai įsivėlęs į tokius dalykus?

Keldamas prie lūpų kavos puodelį, žiūrėjau į jį žinodamas, kad jis stebi, ar nesuvirpės mano ranka. Ji nevirptelėjo.

— Visą laiką, — atsakiau ramiai.

— Žinai, Dogai, aš tai supratau, kai atidariau tą prakeiktą lagaminą. Ir ne aš vienas. Visi tai jaučia, tik nesupranta, kas darosi. Prisimeni, kaip danguje virš galvos visada jausdavome fricą arba kada jis išnirs iš debesies? Taip ir su tavimi. Vos tik tu pasirodei, netruko ateiti ir bėda. Su fricais buvo lengviau, ten buvo erdvė, galėjai manevruoti, o su tavim — kaip skutamajame skrydyje, kai esi prispaustas prie žemės, o fricui lieka ir aukštis, ir greitis, ir gali nutrėkšti tave kaip musę, kai tau terūpi tik viena: kuo tiksliau numesti bombas ant važiuojančio traukinio. Viešpatie, kaip viskas buvo gerai, kol tu nepasirodei. Gyvenimas buvo vientisa šventė. Daug juoko ir malonių ryšių. Visi dulkinosi, niekas nieko nežudė. Ir staiga pasirodei tu dėl tų kvailų dešimties tūkstančių. Nors tų pinigų — pilnas lagaminas! Ir prasidėjo, kaip "Titanike". Laivas skęsta, o žmonės nepastebi; jie geria, valgo, šoka. Bet atėjo metas gelbėtis — valčių nebėra. Šventė buvo tik rykliams.

— Brolyti, tu per daug fantazuoji, — pasakiau.

— Klausyk, kas nutiko tavo mažei? Ji visiškai kitokia. Užteko tau nužvelgti ją savo skvarbiomis akimis, ir ji akimirksniu pakeitė spalvą, kaip chameleonas. Tau pavyko ištirpinti ledkalnį, ir greitai mus užlies tvanas. O jeigu jie ir ją įgrūs į vonią?

— Ji saugoma.

— Puiku! Nuostabu! Linksmus žaidimus žaidi, padūkėli! Bet kodėl? Kokio velnio tau reikia, Dogai?

— Be paliovos kartoju, bet niekas nenori tikėti. Man nieko nereikia, tik dešimties gabalų.

— O jeigu tavimi ir toliau netikės?

— Teks juos priversti patikėti. Tik šito jie labai gailėsis.

Vakariniai leidiniai išsamiau informavo apie Markhemą ir Braidį. Kažkoks landus laikraštininkas suuodė, kad nušautieji buvo samdomi žudikai. O šeštą valandą vakaro tai buvo patvirtinta televizijos žiniose ir pridurta, kad jie buvo susiję su Turko operacijomis Europoje. Vienai redakcijai pavyko susisiekti su Turku, bet šis pareiškė, jog verčiasi teisėtu verslu ir neturi jokio ryšio su nužudytaisiais. Tam tikrų tarnybų analiti-

kai užsiminė apie galimybę susieti tuos nužudymus ir kurjerio nužudymą Marselyje su milijoninės vertės heroino pagrobimu.

Elas Devekijas pasipiktinęs plekštelėjo delnu per naują spalvotąjį televizorių ir išjungė jį.

— Viskas aišku, — tarė jis.

— Niekas neaišku, — atkirtau jam.

— Šiandien truputėlį pasėdėjau prie telefono, — pasakė Elas. Jis atsistojo, priėjo prie baro, įsipylė alaus, stebėdamas mane baro veidrodyje. — Man pavyko prisikapstyti iki vieno policijos viršininko Ispanijoje. Jis sutiko su manimi pasikalbėti, girdi, kažkokio draugo prašomas.

— Na ir kas?..

— Yra kažkokia paslaptinga figūra, žinoma kaip Elis Lobas, prikrečianti jiems daug šunybių. Niekas jo nematė, niekas nepažįsta. Vienas tipas, teigiantis jį pažinojęs, mano, kad Elis Lobas žuvo kalnuose Ispanijos pietuose.

— Ir kas iš to? — pasiteiravau gurkšnodamas alų ir žiūrėdamas į Elą.

— Elis Lobas su ypatingu malonumu mėgdavo kaišioti pagalius į ratus kitam paslaptingam tipui, kažkokiam Le Flerui. Ir tai jis darydavo taip mikliai, kad pamažu tapo pirmuoju "kaifo" rekete.

— Jeigu jis žuvo, tai kam nerimauti?

— Jo kūno taip niekas ir nerado, bet jo braižas ir dabar aptinkamas.

— Tegul policija tuo rūpinasi.

— Policija ne tokia visagalė kaip mafija. Pastaroji turi užtektinai ir žmonių, ir pinigų, kad galėtų priversti visus žaisti pagal jos taisykles. Vargas tam, kas pastos jai kelią. Taigi ji mano, kad Elis Lobas gyvas.

— Arčiau prie reikalo, Elai.

— Ne kartą pagalvojau apie panašumą: El Lobas... vilkas... ir tavo vardas. Sakyk, ar tu kada nors buvai vadinamas Vilkšuniu?

— Turėjau ir blogesnių pravardžių. — Nepatenkintas mano atsakymu, jis laukė.

— Liaukis, Elai. Juk tai natūralu, turint tokį šunišką vardą.

— Gerai, Dogai... Tik šį kartą man nemeluok. Aš kaip niekas kitas galiu pasakyti, kada tu meluoji. Elis Lobas... tai tu?

Nemirksėdamas žiūrėjau jam tiesiai į akis.

— Ne. Gaila tave nuvilti.

Ant sienos garsiai tiksėjo laikrodis. Po ilgos pauzės Elas nusijuokė ir gurkštelėjo alaus.

— Gerai, Dogai. Aš tikiu.

— Ačiū Dievui, bent tu patikėjai.

Elas atsipalaidavo ant savo sofos ir užsikėlė koją ant kojos.

— Surinkau informaciją apie Rolandą Holandą. Ji visiškai švari.

— Sumanus vyrukas.

— Judu kažkada buvote neišskiriami.

— Kaipgi! Juk mudu kartu skraidėme. O ir tu pats jį pažįsti ne blogiau už mane.

Elas linktelėjo, baigė gerti alų, paskui atsistojo ir nuėjo pasiimti iš šaldytuvo dar vienos skardinės.

— Keista, bet jis irgi demobilizavosi Europoje, kaip ir tu.

— Jis, kaip ir aš, neturėjo pas ką grįžti.

— Rolis buvo elitinės studentų draugijos "Fi Beta Kappa" narys. Kandidato laipsnis ir kitokie apdovanojimai. Protinga galva, puikios perspektyvos.

Supratau, kur jis lenkia.

— Todėl jis ir liko Europoje. Ten jam atsivėrė didžiulės galimybės. Jeigu surinkai apie jį informaciją, įsitikinai, kad jis teisingai apskaičiavo. Dabar jis užima svarbią vietą kai kuriose galingose pramonės šakose. Vyriausybių vadovai tariasi su juo svarbiausiais ekonomikos klausimais.

— O su tavim ar jis pasitaria, Dogai?

— O kaipgi, — atsakiau juokdamasis. — Kaip tu manai, kas stovi už "Fi Beta Kappa"?

— Tik ne tu, — burbtelėjo Elas. — Tu ir skaičiuoti niekada nemokėjai.

— O kodėl taip susidomėjai Holandu?

— Mažyli Dogai, mūsų bičiulis Rolandas mano, kad tau nėra lygių, o tokių žmonių pagyrimas daug reiškia. Ypač turint galvoje neaiškią tavo turto kilmę, kad tam tikruose sluoksniuose tereikia ištarti tavo vardą, ir visi užsičiaupia, kad tave persekioja samdomi žudikai, kad tu taip atkakliai nori išuostinėti, kaip organizuota prekyba narkotikais.

— Aš — mįslė, — tariau.

— Tu — šunvotė sėdynėje, ir aš tavęs bijau.

— Ar sužinojai, ko buvau prašęs?

— Buvau viename pasitarime. Du svarbūs dalyviai neatvyko, bet paskambino ir pasiteisino. Iš to, ką nugirdau, supratau, kad nedalyvavusieji nesutaria su pasitarimo organizatoriais dėl kažkokios operacijos žlugimo, ir jeigu pastarieji nepasiaiškins ir negrąžins... dingusio produkto, kalba bus kitokia.

— Teisingai supratai, — pagyriau jį.

— Darbas reikalauja krutinti smegenis.

— Ką įtaria?

— Ar pažįsti brolius Gvido?

— Vadovauja reketui jūrų ir oro uostuose.

Elas įdėmiai pažiūrėjo į mane.

— Tu neblogai informuotas, nors ilgai čia nebuvai.

— Europoje irgi laikraščius skaitydavau. O jie mielai rašo apie nusikalstamumą Amerikoje.

— Broliai Gvido verčiasi narkotikais. Vyriausybė ir senatas du kartus surengė jų veiklos tyrimą, bet viskas veltui. Jie turi patikimą legalų "stogą".

— Jeigu jie tokie nekalti angelėliai, ko taip sukruto jų draugai? — paklausiau.

— Geras klausimas, — tarė Elas. — Buvo kalbama, kad jiedu kartais imdavo ir nuslėpdavo dalį prekės. Tuomet jie dar buvo smulkios žuvelės, todėl organizacija žiūrėdavo į tai pro pirštus. Dabar rimtesni dalykai dedasi. Yra manančių, kad krovinio pagrobimas — tai bandymas perimti kontrolę ir nustumti sindikatą. Mafija nusprendė padaryti tam galą. Narkotikai siunčiami nedideliais paketais, pelnas milijoninis, nesunku gabenti

ir realizuoti. Taigi jeigu apsukriam tarpininkui pavyksta nuslėpti užtektinai prekės, jis įkuria savo organizaciją.

— Broliai Gvido ne tokie kvaili, — pasakiau.

— Galbūt. Bet dabar jie priversti tai įrodinėti, o aš visiškai nenoriu patekti į kryžminę ugnį.

— Kas jau kas, Elai, bet tu nepateksi.

Jis tik šyptelėjo, tepliodamas alaus skardine šlapią pėdsaką ant stalo.

— Dogai... man nereikėtų kaišioti nosies kur nereikia, bet aš tiesiog mirštu iš smalsumo.

— Apie ką tu?

— Žmonės patenka bėdon įvairiai. Kartais net ne dėl savo kaltės... tai kaip grandinėje — viena grandis traukia paskui save kitą.

— Aiškiau kalbėk, seni.

— Kažkas stengiasi prikabinti tau tą narkotikų bylą.

Tylėdamas patraukiau pečiais.

— Iš savo telefoninių pokalbių išpešiau dar vieną informaciją. Tuoj po karo ėmei suktis juodojoje rinkoje, ar taip?

— Klausi ar vėl manai?

— Ten tau nebuvo sunku. Dar karo metais pavojus tau būdavo kaip gyvenimo prieskonis. O Europoje pavojų buvo per akis. Užsigrūdinęs kare, į smūgį atsakydavai dar negailestingesniu smūgiu ir patirdavai iš to didelį malonumą. Karas išmokė žudyti, ir netrukus tau tai pasidarė įprastas dalykas.

— Tu taip manai? — paklausiau jį.

— Manau, kad po minutės tu patvirtinsi mano mintis, — atsakė Elas.

— Tikiuosi, atsakymai tave patenkins.

— Tu dirbai juodojoje rinkoje?

— Taip.

— Tu buvai susijęs su narkotikais?

Teigiamai palinksėjau galvą.

— Po karo tu žudei žmones?

— Nemažai.

Baigęs tyrinėti mano veido išraišką, Elas tarė:

— Atleisk, kad klausinėjau.

Užsidėjęs ant galvos skrybėlę, susiradau pakelyje paskutinę cigaretę ir užsirūkiau.

— Dogai, kokie tavo planai?

— Noriu apsilankyti gimtajame miestelyje. Nesudėtingas dalykas, kaip ir kiti, apie kuriuos svajojau.

— Būk atsargesnis. Labai jau gilius pėdsakus palieki.

Atidaręs duris atsigręžiau. Elas žiūrėjo į mane ir atsisveikindamas liūdnai pamojavo ranka.

15 skyrius

Man du kartus teko keisti taksi, kol nusigavau iki Lintono. Maršrutą pasirinkau iš anksto pagal žemėlapį ir iškeliavau naktį, kad būtų lengviau pastebėti galimus persekiotojus ir paprasčiau jų atsikratyti.

Auštant įvažiavome į miestą. Nusprendęs užkąsti, sustojau prie pakelės restoranėlio. Buvo ankstus metas, todėl, be manęs ir sunkvežimio vairuotojo, salėje nieko nebuvo.

Ten, Niujorke, palikau stebėtojus Hobį ir Malūnsparnį, kiti du saugojo Li ir Šeron. Išjudinau visus sraigtelius, o pats taip įsisukau, kad net kąsnis gerklėje strigo.

Aš vėl įsitraukiau į žaidimą. Nemaniau, kad taip išeis. Tikėjausi, kad mane paliks ramybėje, o mafija, kaip ir anksčiau, virs savo dvokiančiame katile. Bet dabar katilas gali sprogti bet kuriuo momentu, o sprogimas sumals į šipulius ir teisiuosius, ir kaltuosius, ir tuos, kurie apskritai niekuo dėti.

Per dvidešimt metų taip pavargau nuo griausmo ir sprogimų, jog atrodė, kad visus kaulus gelia. Aš norėjau tik vieno — nuljsti į kokią atkampią vietelę ir ilsėtis, ilsėtis amžinai.

Gimtieji namai. Pasaulyje neturiu tokios vietos. Turiu tik svajonę apie namus, kurių ieškai su vaikišku užsispyrimu visą gyvenimą. Kol kas mano gyvenimo kelyje nėra tokios stotelės — gimtieji namai.

Kyštelėjau ranką į kišenę, norėdamas išsiimti cigaretes, ir

kartu su pakeliu ištraukiau Li raštelį, kurį jis paliko ant tualetinio staliuko, o aš įsikišau į kišenę nespėjęs nė perskaityti. Li rašysena ant viršaus buvo iškeverzota: "Tai man perdavė sargas". Raštelyje buvo du žodžiai ir skaičiai, parašyti pieštuku spausdintinėmis raidėmis: "Dogas. Feris, 655". Nieko nesupratau. Pigus popierius, regis, nuplėštas nuo standartinio pašto popieriaus, koks dažniausiai siūlomas viešbučiuose. Tačiau visa tai buvo kažkaip keistai pažįstama, nors atmintis nieko nesufleravo.

Kažkas žinojo, kur aš esu. Kažkas perdavė raštelį ir buvo įsitikinęs, kad jį iššifruosiu. Mano ankstesnieji draugai būtų pasinaudoję man žinomu kodu. O tie, kurie mane medžioja, raštelių nerašinėja, jie tik suseka ir nužudo.

Įsiminęs turinį, sudeginau raštelį peleninėje. Tai darant, bufetininkas įdėmiai pažiūrėjo į mane,patraukė pečiais ir nusigręžė. Baigęs gerti kavą, sunkvežimio vairuotojas atsiskaitė ir išėjo. Aš irgi paprašiau sąskaitos, daviau penkis dolerius, pasiėmiau grąžą ir tęsiau savo kelionę.

Prie Todo įstaigos stovėjo daug automobilių, o viduje šmirinėjo žmonės, vilkintys darbininkų kombinezonais. Du vyrai per penkiasdešimt metų smalsiai mane apžiūrėjo, o vienas paklausė:

— Irgi profsąjungos narys?

— Ne. Šiaip aplankiau miestą. Kadaise čia gyvenau.

— Nori čia įsidarbinti?

— Ne. Todas — mano pažįstamas. O kas čia vyksta?

— Berinai samdo darbininkų, — atsakė kitas vyriškis. Jis mirktelėjo man per akinių viršų.

— Bet kad nėra iš ko rinktis. Jiems reikėtų jaunesnių, tokių kaip tu.

— Jūs man meilikaujate, drauguži. Aš irgi iš senukų.

— Iki mūsų tau dar toli, sūneli.

Pamatęs mane, Todas pakėlė antakius ir nurodė man vietą šalia savęs.

— Sveikas, maži. Taip ir žinojau, kad prasidės sąmyšis. Tu kaip ir tavo tėvas. Vos tik jis pasirodydavo, gyvenimas užvirdavo. Tai kokį pasisėdėjimą sumanys, tai šokius iki nukritimo arba dainas iki ryto.

— Ne, Todai, aš čia niekuo dėtas. O kas čia vyksta?

— Berinai pasirašė naujų kontraktų ir dabar renka darbininkus. Vyrukai geri, bet senoki. Pusė jų jau daugelį metų iš pašalpų gyvena. Jaunimo nesurinksi, nes Makmilanas moka daugiau, negu nustatė profsąjunga. O veteranai pasiryžę viskam, kad tik galėtų grįžti į darbą. Berinai siūlo atlygius mažesnius už profsąjungos minimumą, todėl profsąjungos ir sujudo, nes juo didesni atlyginimai, tuo didesni mokesčiai. O seniams į tai nusispjauti — jiems trūks plyš reikia darbo.

— Tai kas gi bus, Todai?

— Pats žinai. Profsąjungos spaus Berinus, kad padidintų atlygius, grasindamos nutraukti kontraktus. Surengęs piketus, suvarys iš miesto žaliūkų su kumščiais. Tie šulai iš profsąjungos žino visokiausių būdų.

— O jeigu pažvelgsime iš kitos pusės? Mirštančiame miestelyje buvę darbininkai skursta iš menkų socialinių pašalpų. Ir štai atsiranda galimybė atsistoti ant kojų, bet jiems trukdo nusipenėję profsąjungų politikieriai, kuriems terūpi tik kuo daugiau mokesčių surinkti į savo iždą.

— Na ir kas?

— Laikraštininko svajonė ir košmaras profsąjungos lobistams.

Todas susimąstė, nugėrė alaus ir pastatė bokalą.

— Kad aš prasmegčiau, jeigu tu neteisus.

— Todai, manau, jie sugalvojo gudresnį žaidimą. Ir aš sužinosiu, kokį.

Todas dar prisipylė alaus ir labai rimtai pažvelgė man tiesiai į akis.

— Pasakyk man, Dogai, ar tų senų darbo jaučių neatleis?

Man kažkaip keistai suspaudė širdį, todėl greit prikišau prie lūpų bokalą, norėdamas nuslėpti savo veido išraišką. Paskui, jį nuleidęs, pažvelgiau į senį.

— Padarysiu viską, kad taip neatsitiktų.

Matyt, mano atsakymas jį nuramino, ir jis šypsodamasis palingavo galvą.

— O tu — išluptas tėtušis.

— Dėkui.

— Gaila, kad tu jo nematei.

— Todai, juk galiu pasižiūrėti į veidrodį.

— Irgi tiesa. Tu ten ir savo senelį pamatysi. O kur tavo mergaičiukė?

— Dirba. Bijau jai įkyrėti.

— Neplepėk. Ta mergaičiukė iki ausų tave įsimylėjusi, — jis nusišluostė ranka burną ir žiūrėjo į mane šypsodamasis.

— Kur čia pas jus telefonas? — paklausiau jį.

— Ten, hole. Ar nori dar kokią nors košę užvirti?

— Truputį.

— Na ir jaunimas dabar...

Liokajus buvo ramus ir dalykiškas. Tam tikra prasme jis irgi buvo samdinys, pasirengęs įvykdyti bet kokį pavedimą, kol jį patenkina atlyginimas. Tokie žmonės turi ypatingą uoslę — jie neklysdami atskiria žaidėjus, kuriems sekasi.

— Sveikas, Harvi, — uoslė neapvylė, ir Harvis pasitiko mane su šypsena, kurioje niekas, išskyrus mane, nepastebėtų nieko ypatingo, ir atidarė duris.

— Mis Pem ir mis Veda namuose, sere.

— O Liusela?

— Pasigėrė, sere. Ar aš ne per šiurkštus?

— Viskas gerai, Harvi. O broleliai?

— Pasitarime, sere.

— Puiku. Pasirinkau gerą momentą.

— Ir aš taip manau, sere.

— O kodėl tu taip manai, Harvi?

Jis žiūrėjo į mane tiesiai, nesišypsodamas, nepakeldamas antakių, kaip žiūri šuo rujoje į savo vadą, tylomis pripažindamas jo jėgą.

— Todėl kad po jūsų apsilankymo, sere, jūs buvote nesibaigiančių aptarimų objektas.

— Tikiuosi, nieko gero apie mane nebuvo kalbėta?

— Dėl šito galite būti ramus, sere.

Paėmęs mano paltą ir skrybėlę, Harvis palydėjo mane iki svetainės durų.

— Ar pranešti apie jūsų atvykimą?

— Neverta.

Dviejų moterų balsus išgirdau dar nepriėjęs bibliotekos. Nepaisant amžiaus, jų balsai tebebuvo tokie pat, kaip tais laikais, kai tos spygaujančios niekšelės plonomis kasytėmis kikendavo už portjerų, paslapčia stebėdamos, kaip mane lupa, ir tuoj pat imdavo žliumbti, kai kas nors sučiupdavo jas su vogto cukraus gabaliuku.

Besibardamos, kaip visada, jos šnypštė viena ant kitos tarsi dvi gyvatės, net nepastebėjusios, kaip įėjau į kambarį.

— Baikit turgų, damos.

Veda akimirksniu atsigręžė į balsą, pasirengusi duoti deramą atkirtį, bet sustingo su išgąstinga veido išraiška, kuri tarsi veidrodyje atsispindėjo ir Pem veide.

— Sėskitės ir nevapėkite, — įsakiau joms. Paskui priėjau prie rašomojo stalo, iš krištolinės cigarečių dėžutės pasiėmiau cigaretę, prisidegiau ją, užsitraukiau, su pasidygėjimu sviedžiau ant kilimo ir sutryniau pakulne. Užsirūkęs savo įprastą cigaretę, reikšmingai nusišypsojau seserims, todėl jos sėdėjo nuščiuvusios ir neatitraukdamos nuo manęs akių. Atrodė, kad jų neapykanta pripildė kambarį kaip dūmai.

Nuostabus vaizdelis! Prisigėrėjęs iki valiai atsisėdau prie senelio stalo, į jo mėgstamiausią kėdę, patogiai įsitaisiau ir žiūrėjau, kaip jos, krutindamos ant kelių savo plonus kaip pelių pirštelius, išgąstingomis akimis mato priešais ne tik mane, bet ir senelį.

— Praėjusį kartą buvo tik žiedeliai.

Įpratusi blefuoti Las Vego ir Monte Karlo lošimų lindynėse, Veda bandė mane sudrausminti:

— Dogeronai, aš nepakęsiu...

Kozirius turėjau aš, todėl neleidau jai baigti:

— Liaukis juokus krėtusi, mes ne vaikai. Tiesa, mano užpakalis atsimins tas dieneles visą gyvenimą. O jeigu tu dar bandysi gudrauti, pasiguldysiu ant kelio ir taip prilupsiu savo diržu, kad oda atšoks nuo tavo užpakalio. Pripratote mat visą laiką gėrėtis mano nudirtuoju.

— Tai jau per daug!

— Tik dar kartą prasižiok, ir pamatysi.

Susigūžusi fotelyje, Veda karštligiškai įsikabino pirštais į ranktūrius. O aš nukreipiau akis į Pem.

— Ir tavęs tas pats laukia, bet tik tau ne kailį karšiu, o spirsiu į užpakalį.

Jos žandikaulis atvipo, ir aš mačiau, kaip ji bandė sugalvoti, ką man atsakyti, bet taip nieko ir nesumąstė.

— Kur Marvinas? Tavo vyras.

Ji sunkiai išstenėjo:

— Išvažiavo... į miestą.

— Turbūt dulkina kokią bobelę ant automobilio galinės sėdynės. Ir negali jo smerkti. Juk iš tavęs jam nieko nebekliūva.

Pem su įniršiu buvo bešokanti iš fotelio, bet aš ją suturėjau:

— Nešokinėk, pupyte. Tau buvo keturiolika, kai pirmą kartą išbandei meilės skonį. Būtent skonį. Prisimeni tą eržilą, kurjerį?

Sesutė vos nenualpo. Išraudusi iki plaukų šaknų, ji bejėgiškai žiūrėjo į Vedą, bet ir šios veidas buvo perkreiptas iš nuostabos. Pem iškėlė ranką, tarsi bandydama mane sustabdyti. Bet aš jau buvau įsivažiavęs.

— Nesijaudink taip, Pem. Juk tau patiko. Tu nepraleidai nė vieno kurjerio, kol neužsirovei ant normalaus vaikino, kuris persmeigė tave kaip dera, nors tu ir žviegei kaip paršelis. O paskui pasakei, kad aš nustūmiau tave nuo galinio prieangio, ir man vėl kliuvo nė už ką. Ir tik todėl, kad netinkamu momentu užėjau į skalbyklą marškinių.

Veda žiūrėjo į seserį lyg į kokią ufonautę. Kadangi pasitaikė toks patogus momentas, pasakysiu ir jai šį tą.

— Veda, vaikeli, nežiūrėk į ją taip griežtai. Prisimeni, kas buvo tarp tavęs ir guvernantės, kuri tarnavo pas Forbsus? O su ta juoduke iš tavo mokyklos, viešėjusia pas mus per atostogas? O su dailininke, kurią pasamdė senelės namo Mondo Byče apdailai? Todėl nespoksok taip piktai į Pem. Kai išvykau, tau buvo septyniolika ir tu mylėjai tik bobas. O kaip dabar?

Jos sėdėjo susigūžusios, nervingai judindamos ant kelių sudėtus rankų pirštus ir bandydamos vaizduoti įsižeidusias matronas, bet jos žinojo, kad visa tai tiesa.

— Gal jums palengvės, jeigu pasakysiu, kad Liusela irgi ne geresnė. Tiesa, ji sąžiningesnė. Ji mėgo normalų seksą, bet visada susidurdavo su perėjūnais, kurie vesdavo jos pinigus. Bet kiekvieną kartą jai užtekdavo proto išsiskirti. Gaila jos. Ji dar gana jauna, ir seksas jai reikalingas nuolat. Kai nėra kavalierių, juos pakeičia girtavimas, todėl bent sapnuose ji gali numaldyti savo aistras.

Minutėlę patylėjęs pažvelgiau į Kamerono Berino portretą, kabantį ant sienos. Jo veidas man nebeatrodė toks nuožmus. Gerai įsižiūrėjus, jis atrodė net sunerimęs. Mirktelėjęs jam pagalvojau, kad neverta nerimauti — Kamerono genai pataikė į mane tiesiai, o ne per jo priekvaišą brolį.

— Mielosios damos, jūs nusigyvenote.

Pem sureagavo pirmoji, labai natūraliai suvaidindama nepatiklų pasipiktinimą:

— Kaip tu gali ateiti čia ir...

— Jau atėjau ir sakau, ką žinau. Užteks kvailioti. Jūs savo akcijas pardavėte. Aš supirkau jas ir dar šį bei tą. Dabar turiu beveik visą kontrolinį paketą.

Vedos lūpos pabalo. Pem timpčiojo suknelės rankovę.

— Broliukai nežino, kad jūs likote be skatiko, juk taip?

Jos tylėjo.

— Berinų akcijų kainos smuko. Įrenginiai paseno, pastatai apšepo, kontraktai tuoj nuplauks. Jus neša srovė ant pusiau nuskendusio rąsto, o virš jūsų jau suka ratus maitvanagiai. O kas tie maitvanagiai, ar žinote? Aš, Makmilanas ir federalinis nekilnojamojo turto komitetas. Tik klausimas — kas bus pirmas. O jums žaidimas baigėsi. Jūs pralaimėjote.

— Dogai, — pagaliau ištarė Veda, žiūrėdama į mane šaltomis apdairiomis akimis. — Juk tu atėjai ne tam, kad mus įžeidinėtum... — Aš šyptelėjau, ir ji žinojo, kodėl ir ko iš jos laukiu. Ji linktelėjo galvą ir užbaigė: — ... ar išsakytum tiesą į akis.

— Ne tam, — atsakiau.

— Tai koks tavo apsilankymo tikslas?

— Jeigu nenorite atsidurti gatvėje, darysite tai, ką jums liepsiu.

— Kas gi tai? — išspaudė Pem.

— Tegul Alfis ir Denisas mano, kad akcijos tebėra pas jus. Pirmoji sąlyga: valdyboje balsuokite taip, kaip jums pasakysiu, nesvarbu, ką jie bekalbėtų. Tai lengva sąlyga, ir jeigu gerai elgsitės, gal ir atgausite dalį savo akcijų. Supratot?

Jos bandė išsaugoti nors kruopelytę savo buvusios didybės, ir aš pastebėjau, kaip jų akyse šmėkštelėjo ankstesnis pasipūtimas prieš šeimos barbarą, išsišokėlį. Veda pirmoji išsidavė. Ir pakliuvo tiesiai į spąstus.

— O antroji sąlyga? — paklausė ji kvailai veidmainiaudama. Ir tuoj pat suprato, kad nevertėjo to daryti. Užsirūkiau cigaretę ir užsikėliau kojas ant stalo krašto.

— Stokitės! Abi!

Jos susižvalgė ir atsistojo.

— Nusirenkite!

Siaubas iškreipė jų veidus. Tai matydamas pajutau malonumą. Bėgo sekundės. Pasipiktinimą ir įtūžį jų veiduose pakeitė maldavimas, o paskui ir visiškas nuolankumas.

Drabužiai dviem krūvelėmis gulėjo ant grindų. Liepiau joms pasisukti nugara į mane, paskui vėl atsigręžti veidu. Senovinėje rašalinėje suspaudęs nuorūką, atsistojau.

— Harvi, atneškite mano drabužius, — pašaukiau.

Harvis stabtelėjo prie slenksčio, įsimindamas sceną, ir padavė man paltą bei skrybėlę.

— Visiškai apsileidote, nebeprižiūrite savęs. O tu, Pem, nusiskusk, nes apžėlei plaukais kaip kokia pigi kekšė.

Harvis palydėjo mane, vos pajėgdamas suvaldyti šypseną.

— Ar galiu dar kuo pasitarnauti, sere?

— Viskas sutvarkyta, — atsakiau, paliesdamas jo petį.

— Labai gerai, sere.

Išeidamas išgirdau, kaip jis pašaipiai kartojo:

— Labai gerai, sere.

Jau ketvirtą kartą užfiksavau paskui mane važiuojantį melsvą pikapą. Sustojęs prie pašto, užėjau nusipirkti ženkliukų ir pamačiau, kaip prie gretimo langelio sunkvežimio vairuotojas siunčia banderolę. Gal šešiasdešimties metų, vilkintis džinsus ir padėvėtą megztinį. Kai ėjau pro duris, jis gavo kvitą. Palaukiau, kol jis išeis, tada pajudėjau iš vietos, pasukau ir sustojau prie nedidelės ūkinių prekių parduotuvės.

Mano nervai buvo įtempti. Iš galvos neišėjo raštelis: "Dogas. Feris, 655".

Tai buvo jaunas šviesiaplaukis vokietis, jis net šalmo nespėjo užsidėti. Kažkaip stebuklingai išsisukau nuo to piktdžiugiškai besišypsančio frico, bet jis tuoj pat numušė Bertramą. Spėjau tik įsiminti jo veidą, vardą — Helgurtas, išvedžiotą po žibintu, ir penkis ženklus ant jo "mesero", reiškiančius, kad jo sąskaitoje trys amerikiečių ir du anglų lėktuvai. Mes vienu metu palinkome ant sparno ir čiuožėme kaip du meilužiai, pasirengę susilieti į ugninį bučinį. Padarę staigų virąžą, kad net kraujas nuslūgo iš galvos, mudu išsiskyrėme, ir jis atsidūrė mano taikinyje anksčiau nei aš jo. Ugnies čiurkšlė per kelias sekundes pavertė puikią skraidančią mašiną metalo laužo krūva, o besišypsantį šviesiaplaukį fricą — dulkėmis. Jis numušė penkis lėktuvus, o aš gerokai daugiau, bet prisiminiau juos visus, ir šitą Helgurtą, ir jo lėktuvą. Tad kodėl negaliu prisiminti, ką reiškia "Dogas. Feris, 655"?

Buvo dvi valandos šešiolika minučių dienos. Apvažiavęs gamyklos kompleksą ir įsitikinęs, kad, iš šalies žiūrint, atrodo, jos gyvenimas ten virte verda, pasukau į šoninį keliuką, einantį senamiesčiu, sustojau prie alaus baro, išgėriau alaus ir paskambinau Šeilai Makmilan.

Kai prisistačiau, ji nusijuokė ir pakvietė mane pietų. Bet aš pasakiau, kad jeigu ji nori pamatyti tą vietą, kur jos vyrelis įsigijo savo randą, tegul atvažiuoja į restoranėlį "Pas Todą".

Senukai darbininkai jau buvo išsiskirstę. Prie baro sėdėjo trys žmonės. Tyliai grojo radijas, o besileidžianti saulė pro dulkėtus langus skleidė savo rausvą šviesą.

Žinoma, Šeilai nereikėjo ateiti čia su tuo odiniu mini sijonėliu, aptempiančiu jos užpakaliuką. O ir pėdkelnes galėjo užsimauti — būtų bent šiek tiek pridengusi savo nuogą kūną. Odinė liemenė su spurgais, suveržta per liemenį diržu, atvėrė jos įdegusią krūtinę vos ne iki bambos.

— Ko tas Todas į mane taip žiūri? — paklausė Šeila.

— Į tave pasižiūrėjęs, iš karto baigsi, — atsakiau.

— Jis ar tu?

— Manęs nuogu kūnu nenustebinsi. O štai senį sujaudinai.

— Kojomis ar krūtimis?

— Viskuo iš karto. O jam gero reikia po truputį.

— Nuo ko pradėsim?

— Neljsk prie Todo, nes gausi alumi per fizionomiją.

— Tuomet lįsiu prie tavęs.

— O aš galiu iškrėsti dar blogesnį pokštą.

— Tai ir krėsk.

— Pažiūrėk į mane.

— Žiūriu.

— Ir dabar nesupranti?

— Juokauji.

— Visiškai ne, mažyte. Saugokis.

Šypsena lėtai išsisklcidė jos veide kaip tekanti saulė. Atrodė, kad jos skaisčiai mėlynos akys užliejo mane savo švytėjimu.

— Tigras?

— Panašiai. Saugokis. Nors tigrai moka ir murkti.

— Tu — bjaurus tigras.

— O tu labai stengiesi tuo įsitikinti.

— Tau prišnekėjo apie mane visokių niekų, Dogai.

— Nemanau, kad kas nors norėtų tokiu būdu pasilinksminti.

— Šit kaip?

Įtikinamai linktelėjau galvą.

— Kaip ant Kroso galvos atsirado randas?

— Jis pasakė tau tiesą. Trenkiau jam akmeniu. Mažas buvau, kitaip apsiginti negalėjau. Prabudo žemieji instinktai.

— Kad tu žinotum, kaip jis tavęs nekenčia.

— Jis tiesiog nekenčia visų Berinų.

— Bet juk tu — ne Berinas.

— Bet aš turiu akmenį... užantyje.

Šeila pakėlė taurę ir per gėrimą su ledu pažiūrėjo į saulę. Vaivorykštinis šviesos ruoželis krito ant jos veido. Ji nuleido taurę.

— Žinai, ką jis ketina tau padaryti?

— Tegul pabando.

Pamojau Todui ranka, kad įpiltų man dar.

— Jeigu tave išrengus, ar tu visa tokia dailutė?

Akimirką jos akių migdolai išsiplėtė, ir ji nusijuokė.

— Dar dailesnė.

— O plaukai tokios pat spalvos?

— Visiškai.

— O kojos?

— Auga nuo pat kaklo.

— Ar greitai susijaudini?

— O, taip.

— Kada patenkini pati save?

— O tu iš tiesų tigras.

— Nori įsitikinti?

— Ne.

— Geriau paplepėti?

— Žinoma, — atsakė ji.

— Mudu turime apie ką paplepėti, tiesa?

— Ko gero. Žiūriu, tu neblogas moterų psichologas.

— Regis, taip.

— Einam iš čia kur nors, pasikalbėsim.

Kai padėjau pinigus ant prekystalio, Todas pažiūrėjo į mane taip, lyg būčiau tramdytojas tigro narve, paskui beviltiškai numojo ranka, nusikeikė ir supratingai nusišypsojo.

Atidariau jai automobilio dureles, ji atsisėdo, žiūrėdama tiesiai prieš save.

— Kas nors turi pralaimėti.

— Visada taip, — atsakiau.

16 skyrius

Šeila atsegiojo mano marškinių sagas iki pat juosmens ir nagų galiukais perbraukė krūtine iš viršaus žemyn, sukeldama man karščio bangą.

— Patinka? — pakausė ji.

— Malonu.

Virš mūsų juodame nakties danguje švietė plonytis mėnulio pjautuvas, kartkartėm dingdamas už praplaukiančių debesų. Žaros, nutvieskusios Lintoną, fone buvo matyti užmiesčio namo įlankos pakrantėje bokštai ir kairiojo mauritaniškojo sparno siluetas.

— Tu išsiblaškęs, — tarė Šeila.

— Aš mėgaujuos.

— Vyras turi būti agresyvus.

— Kai tai būtina.

— Jau būtina, jaučiu savo ranka.

— Šeila, tu tiesiog pavydi, kad neturi tokio užvedamo žaisliuko.

— Atrodo, mes ketinome pasikalbėti?

Ištiesęs ranką, perbraukiau jos koja aukštyn žemyn, po mano pirštais raumenys įsitempė ir vėl atsipalaidavo. Jos pirštai nurimo ant mano krūtinės, bet netrukus vėl sujudėjo, brožuodami krūtinę, lįsdami po diržu. Bet tie judesiai buvo kažkokie mechaniški, bejausmiai. Tarsi vaidintų savo vaidmenį pagal seniai žinomą scenarijų.

— O ką veikia Krosas? — paklausiau.

Nagų galiukai brūkštelėjo giliau, paskui vėl atsipalaidavo.

— Dirba. Jis atsidavęs savo darbui.

Vėl užmečiau rankas už galvos. Jos pirštai tebeerzino mane. Šeila apsivertė ant pilvo, žiūrėdama į mane iš viršaus.

— Jau geriau jis atsiduotų tau, — pasakiau.

— Mes seniai vedę. — Ji atsegė kelnių diržo sagtį. — Mūsų vestuvių dieną man sukako septyniolika.

— Nesvarbu. Metams bėgant tau vertėtų tobulėti.

— Kad būtų koks tikslas, dar suprasčiau. Bet jis viskam abejingas, išskyrus darbą.

— Ar tu jį myli?

— Žinoma.

— O jis tave?

— Taip. Be abejo. Tačiau, be meilės, žmones turi sieti ir kas kita, ar ne taip?

Šeila parėmė delnu smakrą. Ištraukiau iš po galvos ranką ir perbraukiau pirštais per įdubą tarp krūtų. Pajutau, kaip virptelėjo jos pečiai ir sustingo pirštai prie diržo. Švelniai paplekšnojau jos skruostą ir vėl pasibrukau ranką po galva. Jos pirštai vėl sujudėjo. Paskui ji atitraukė užtrauktuką ir švelniais judesiais pradėjo masažuoti man pilvą.

— Kas tas kita? — paklausiau.

Jos pirštai suko vis platesnius ratus, lyg kažko ieškodami. Kelis kartus surado ir vos vos palietė.

— Pavyzdžiui, supratimas. — Ji atsargiai suspaudė mane švelniais pirštais, ir man užgniaužė kvapą. — Štai tu supranti, — įtikinamai pareiškė ji.

— Gal reikėjo pasakyti jam, Šeila?

Jos ranka sustingo, o akys įsmigo į nakties dangų.

— Aš... aš negaliu.

— Kodėl?

— Todėl kad nėra ką sakyti. — Ji vėl žiūrėjo į mane, o aš žinojau, kad ji tamsoje šypsosi. — Nelabasis, tu per daug žinai.

Jos pirštai suspaudė mane su apsimestine jėga taip, kad aš net švilpdamas išleidau orą pro sukąstus dantis.

— Man regis, tu jau pasiruošęs?

— Argi nematyti?

— Visiškai pasiruošęs?

— Visiškai, — atsakiau.

— Tuoj išsiaiškinsim, — pasakė ji. Ir mane užplūdo tamsa, banga ritosi po bangos, keldamos mane vis aukštyn ant šniokščiančios keteros, štai tas šniokštimas virto griaudžiančiu kreščendo, ir aš nugarmėjau žemyn... ir vėl pamačiau danguje mėnulio pjautuvėlį ir Šeilos šypseną virš savęs.

— Na kaip?

— Nuostabu. Na kaip? — paklausiau aš.

— Puiku, — atsakė Šeila, sutvarkė mane, užsagstė sagas, atsistojo ir, ištiesusi man ranką, padėjo atsistoti.

— Ar galiu tavęs kai ko paklausti? — pasiteiravo.

— Klausk.

— Kodėl tu panorai su manim susitikti?

— Juk tu pati mane pakvietei.

— Neišsisukinėk.

Išėmiau dvi cigaretes, vieną padaviau jai, ir mudu užsirūkėme.

— Norėjau sužinoti iš tavęs, kaip tavo vyrelis ruošiasi užgrobti Berinų valdas.

— Persigalvojai?

— Ne. Gal tik priėjimas buvo per ilgas. O gal reikėjo tiesiog paklausti, ir viskas?

— Atsakymas vis tiek vienodas. Jis nori suryti Berinus.

Šeila paėmė mane už parankės, ir mes nuėjome prie vandens.

— Tas jo noras dar iš tų laikų, kai buvo gyvas tavo senelis. Krosas norėjo būti pirmiausias, turtingiausias, bet jo kelyje stovėjo Kameronas Berinas. Ir vargšelis Krosas nesugebėjo pašalinti tos kliūties. Kiekvieną kartą senasis Kameronas pakišdavo jam koją.

— Jis mano, kad šį kartą jam pasisekė?

— O taip, jis džiūgauja. Vadinasi, nugalėjo.

Išėję į tarpeklį, pasukome prie kopų.

— Bet jis džiaugsis neilgai, — pasakiau.

Sulėtinusi žingsnį, Šeila pažvelgė į mane.

— Tu žinai, kad įlanka parduota?

— Kažkas iš šeimos nupirko, — atsakiau.

— Pirkėjo laukia nemalonumai, jeigu Krosui nepavyks perimti šio sandėrio. Jis nieko nepagailės, kad tik galėtų susigriebti viską, ką turi Berinai.

— Ar jam maža to, ką jau turi?

— Jis nenusiramins, kol negaus visko. Juk aš sakiau, jis atsidavė savo tikslui.

— Labai blogai.

— Kodėl?

— Tokie žmonės labai kenčia, kad negali gauti to, ko užsigeidžia.

Šeila suvokė mano žodžių potekstę, ir lengvas drebulys vėl perbėgo jos ranka.

— Yra dalykų, kurių tiesiog neįmanoma gauti, — tarė ji.

— Gerai pagalvojus, tu teisi. O aš ar galiu tavęs šio to paklausti?

— Atidžiai klausau.

— Kodėl sutikai susitikti su manimi?

— Norėjau išsiaiškinti vieną dalyką apie tave.

— Išsiaiškinai?

— Taip.

— Gailiesi?

— Jokio kaltės komplekso, misteri Keli. Per savo smalsumą esu patyrusi didesnių nemalonumų.

— Gali pakliūti į bėdą.

— Tai aš seniai žinau.

Nuėjome iki mano automobilio. Atidariau dureles, ir ji įsėdo.

— Ar nuveši mane iki mano automobilio?

— Šį vakarą tu jau patenkinai mano smalsumą. Be to, turiu būti viename pasitarime. — Laikrodis ant mano rankos rodė pradžią dešimtos. — Po trisdešimt minučių baigiasi susirinkimas, kurį surengė mano pusbroliai. O po to — mano eilė.

— Dogai...

— Kas?

— Labai maloniai praleidome vakarą. Ar dar susitiksime?

— Žinoma, katyte.

— Net jeigu Krosas sumanys tave užmušti?

— Tegul užsiima eilę, norinčiųjų labai daug.

Pas Hobį ir Malūnsparnį buvo ramu. Prieš tris valandas Hobis pranešė pastebėjęs,kad sekamas Li butas, bet netikrino, nes nenorėjo išsiduoti. Liepiau jam paskirti tam reikalui ką nors kitą, bet pačiam nosies nekaišioti.

Paskui paskambinau ryšininkui. Išklausęs mano potvarkių, jis krenkštelėjo ir pradėjo kalbėti prancūziškai:

— Man skambino iš Europos.

— Ir?

— Prie Marselio šaudyta į Pjerą Diumoną.

— Kaip jis?

— Paviršinis kojos sužeidimas, bet O'Kifas siunčia jį atgal. Krovinys buvo gerokai didesnis, nei manyta. Numatytos visos tikimybės. Į miestą suplaukia visi samdomi žudikai.

— Užteks man tų vaizdų, pasakok konkrečiai.

— Le Fleras paskelbė tą... na, kaip jis...

— Atlyginimą?

— Taip, taip. Krovinys kainuos maždaug septyniasdešimt milijonų. Jo prarasti negalima. Paskutines dvi partijas konfiskavo valdžia. Ši partija turi padengti deficitą. Sklinda gandai, kad ji jau nukeliavo.

— Pas ką? — paklausiau.

Jis kostelėjo, nesiryždamas atsakyti.

— Pas jus, — trumpai tarė jis.

— Kažkas supainiojo visas ryšių linijas.

— Man patarė apskritai nutraukti bet kokį ryšį.

— Blogai patarė tau, mano drauge. Nesumanyk nutraukti mano ryšių.

— Taip, bet dabar viskas ne taip... ne taip, kaip anksčiau, misteri Keli.

— Bičiuli, niekas nepasikeitė. Į tavo banko sąskaitą plaukia riebūs indėliai, todėl tegu viskas lieka kaip buvo. Man ta sumaištis visiškai nepatinka, bet jeigu košė užvirė, nebandyk išsisukti, nes pirmas atsidursi katile.

— Misteri Keli... bet juk ne tik nuo manęs priklauso.

— Tuomet rinkis... ko labiau bijai.

— Klausau, sere.

— Vaizdas tau aiškus. Yra papildomų detalių. Ar pažįsti brolius Gvidus?

— Misteri Keli...

— Gavėjai — jie. Tarp jų pirštų niekas nepraslys. Vadi-

nasi, prekė niekaip negalėjo pakliūti pas mane, ir man nepatinka, kad mane padarė atpirkimo ožiu. Patariu ramiai sudėlioti viską į savo vietas, priešingu atveju vilkšunis ras kam perkąsti gerklę. Ar aišku?

— Aišku.

Pakabinau ragelį ir grįžau į barą, kur Todas iki akinančio blizgesio šveitė raudonmedžio barą. Bet tai buvo tik pretekstas, kad nereikėtų kalbėti su manim. Jis tik žvilgtelėjo mano pusėn, bet aš, pasiėmęs savo stiklinę, kaip niekur nieko atsisėdau prie baro priešais jį.

— Ko toks surūgęs?

— Nieko.

— Manai, kišu galvą į kilpą?

Jis tik patraukė pečiais ir pradėjo dar uoliau šveisti skuduru blizgantį paviršių. Pagaliau sustojo, suraukė kaktą ir su nerimu pažvelgė į mane.

— Mažyli, Krosas viską sužinos.

— O kas jam pasakys?

— Mūsų miestelyje naujienos greit plinta.

— Lintonas visada buvo tikras paslapčių, ir dar kokių, kapinės.

— Taip anksčiau, tik ne dabar.

— Juk sakiau tau, paprastas draugiškas vizitas.

Todas nepatikliai nužvelgė mane, baigė savo darbą, nusiplovė rankas ir padavė man sulankstytą popieriaus lapelį.

— Stenlis Krameris prašė perduoti.

Raštelis buvo labai trumpas:"Užeik pasimatyti" ir pasirašytas inicialais.

— Jis nieko neaiškino?

— Ne. Sakė, tegul pasiima ir mergaičiukę.

— Ji Niujorke.

— Na ir gerai. Steno mieste dabar irgi nėra, bus po poros dienų. Išvažiavo aplankyti seno draugo. Mergaičiukės tėvas su juo dirbo.

— Taip, prieš daugelį metų, — patvirtinau.

— Šaunūs vyrukai tie senbuviai. Linksmi ir draugiški. Būtų gerai, jeigu jiems pasisektų tas darbas.

— Viskas bus gerai, Todai. — Įsikišau į kišenę grąžą ir užsidėjau skrybėlę. — Beje, ar Šeron Kas draugavo su kuo nors iš čionykščių?

Jis metė į mane nesuprantamą žvilgsnį ir šyptelėjo:

— Tai jau jų mergaitiškas reikalas.

— Tu man buvai žadėjęs apie ją papasakoti.

— Ji susižadėjusi.

— Ji man sakė.

— Nori nutraukti sužadėtuves?

— Gal ir nenoriu.

Todas stovėjo atsirėmęs į barą, paskui sulinksėjo galva, žiūrėdamas į mane išmintingomis senio akimis.

— Vaikine, tu jau nebe mažas. Matau, kad rūpesčių tau užtenka, ir tu su jais šauniai susidoroji. Ir toliau veik savo nuožiūra, ir tada nereikės nieko kaltinti dėl blogo patarimo.

— Gerai, filosofe.

— Tik neskriausk jos.

— Kaip galima? Ji vis dar nekalta mergaitė.

— Apie tai aš ir kalbu. — Todas neberaukė kaktos ir buvo panašus į mano seną mokyklos mokytoją.

Alfredas ir Denisonas klausėsi išsiblaškę. Man pasirodžius, jų gyvenimas prisipildė nerimo. Kol aiškinau, ką jie turi daryti, jie sėdėjo kietai sučiaupę lūpas ir net neprisilietė prie pastatytų priešais bokalų.

Juokingiausia, kad ir aiškinti ilgai nereikėjo. Kai pranešiau, kad Lintone bus kuriamas filmas, o pagrindinė veiksmo vieta bus gamyklos kompleksas, visos trys seserys sukudakavo iš džiaugsmo, ir nebeliko jokių abejonių, kieno jos pusėje. Alfis ir Denisas suprato: arba jie turi sutikti su seserimis, arba nebematys savo akcijų.

Bet jie nenorėjo sutikti iš karto, jiems magėjo pademonstruoti savo valdžią. Išėję ir gal keturiasdešimt minučių taręsi, jie grįžo į biblioteką ir pranešė sutinką, bet tik su sąlyga, jei filmavimas netrukdys gamybos procesui.

— Malonu, kad tu domiesi mūsų interesais, Dogeronai, — didingai pridūrė Alfredas.

— Niekai.

— Gal tau bus įdomu išgirsti, kad sužinojau šį tą iš tavo preities?

— O?

— Viena garsi dama Europoje...

— Jų buvo dvi, — ramiai pertraukiau jį, — tik jos niekada neprisipažins.

— Yra įrodymų.

— Esu girdėjęs apie tas nuotraukas ir apie tai, kad tas, kuris jas darė, žuvo. Nelaimingas atsitikimas, kai jis medžiojo su grafienės vyru, kurį bandė šantažuoti. Vyras teigia, kad moteris nuotraukoje anaiptol ne jo žmona.

— Yra dar šis tas, — atsakė Alfredas barškuolės balsu.

— Uolumas. Štai už ką aš vertinu tave, Alfi.

Kai susiruošiau išeiti, niekas su manim neatsisveikino, tik Marvinas Geitsas pasišovė palydėti. Hole mus sutiko Harvis, padavė man apsiaustą, skrybėlę ir pasišalino. Marvinas, draugiškai paplojęs man per petį, nutaisė plačią šypseną, kurios nesisekė sutramdyti visą vakarą.

— Na ir spektaklis, seni! Šaunumėlis! Po tavo paskutinio apsilankymo mūsų damų tiesiog nebegali atpažinti.

— Kur lenki, bičiuli?

— Liusela išgirdo balsus, nulipo žemyn ir matė visą spektaklį. Kai nusileido uždanga, ji grįžo į savo apartamentus ir šauniai pasismagino. Gaila, kad manęs nebuvo.

— Štai dabar kiekvienas turi savo paslaptį, — atsakiau.

— Taigi taigi. Bus dabar ką iškloti tinkamu momentu, — pritarė man Marvinas.

Priėjus prie automobilio, krūmuose kažkas kostelėjo. Čiupau revolverį ir akimirksniu atsisukau į garsą, priklaupdamas ant vieno kelio. Iš krūmų pasigirdo išgąstingas balsas:

— Tai aš, sere, Harvis.

— Taip gali ir kulką užsidirbti, — atsakiau truputį sunerimęs dėl tokios galimybės.

Jis išlindo iš krūmų, o aš įkišau koltą į dėklą.

— Atleiskite, sere. Nežinau... bet pagalvojau, kad jums reikėtų žinoti.

— Ką žinoti?

— Ar jūsų kas nors laukia, sere?

— Ne, o kas?

— Pro namą kelis kartus pravažiavo kažkoks automobilis. Dabar jis stovi už medžių, maždaug už penkiasdešimties metrų nuo pagrindinių vartų. O vairuotojas stebi namą iš priešingos kelio pusės.

— Kaip tu pastebėjai?

— Ne aš, o mano sūnėnas. — Jis akimirką sutriko. — Jo šeima skursta. Kiekvieną savaitę man pavyksta surinkti jai ką nors valgomo...

— Kiekvienas turi savo privilegijų.

— Kažkas panašaus, sere, jeigu jūs neprieštaraujate.

— Žinoma, ne!

— Sūnėnas iš pradžių pagalvojo, kad tai patrulių mašina, ir sustojo pasižiūrėti, kas čia bus. Bet žmogus taip ir neišlipo iš automobilio.

— Kodėl tu man apie tai pasakoji?

Akimis nurodęs ten, kur turėjau paslėpęs revolverį, jis atsakė:

— Matau, sere, kad ne be reikalo tai darau.

— Ar senuoju keliu galima išvažiuoti?

— Tikriausiai. Jis gerokai apžėlęs, bet sodininkas mažu traktoriuku veža juo šiukšles.

— Gerai, Harvi. Dėkoju.

— Sere... ar jums kas nors gresia?

— Kol kas ne, — atsakiau.

Su seržantu Tobanu susitikome nedideliame visą parą veikiančiame restoranėlyje. Seržantas gėrė jau antrą puodelį kavos, niūriai manęs klausydamasis, nepratardamas nė žodžio ir nenuleisdamas akių.

— Dabar šį tą žinome apie brolius Gvidus.

— Sužinosite dar daugiau.

— O kokia tau iš to nauda?

— Iš ko "iš to"? Kodėl manimi niekas netiki?

— Nieko nuostabaus, turint galvoje savo praeitį.

— Čia daugiau prasimanymų nei tiesos.

— Tu man nepatinki, Keli. Anksčiau tokių kaip tu nekęsdavau. Bet pasenau ir jau tingiu neapkęsti. Dabar tu man tiesiog nepatinki, supratai?

— Ko čia nesuprasi, seržante.

— Per tave vieni nemalonumai, ir nesvarbu, ar tu su mafija, ar prieš ją. Bet turi svarbių ryšių ir liepta tavęs nejudinti. Bet vis tiek tave pajudins, jeigu ne mes, tai kiti.

Parėjęs namo radau Li ir Rozą, taikiai bemiegančius sujauktoje lovoje.

Įėjau į savo kambarį, išsitraukiau seną lagaminą, susirinkau daiktus, išsimaudžiau po dušu, nusiskutau ir pasidariau sumuštinį. Kai jau buvau beišeinąs, atsigręžęs pamačiau duryse Li, vilkintį juokingus šortus, užsegtus saga su užrašu "Meilė".

— Kur tave velniai nešioja?

— Visur po truputį. Eik toliau miegoti.

— Štai taip ir būtum išvykęs? — susiraukė jis. — Kur susiruošei?

— Atlaisvinau patalpas, brolau.

— Vadinasi, taip. Sumurkdei mus iki ausų į mėšlą, o pats neši kudašių? Labai miela.

— Apie ką čia šneki?

— Laikraščius reikia skaityti.

— Na, na, papasakok.

— Vakar vakare mačiausi su Diku Lagenu.

— Na ir kas?.,

— Pinigai ir spauda gali kalnus nuversti.

— Buldozeriu greičiau.

— Tave pričiupo, Dogai. Dikas iškapstė kažką iš tavo reikalų Europoje. Jis kol kas nesako, ką konkrečiai sužinojo, lūkuriuoja, bet greitai viskas paaiškės.

— Drauguži... — pažvelgiau į jį su gailesčiu. — Tu — nelaiminga civilizacijos auka.

— Tu sugrubai, Dogai. Surambėjai. O juk anksčiau buvai šaunus vaikinas.

— Buvau.

— O kas bus Šeron?

— Nieko.

— Man labiausiai jos gaila. Ji taip užsidegė dėl to filmavimo. Svajoja apie Lintono atgimimą. Tu ją tiesiog užmuši.

— Ji kietas riešutėlis, Li.

— Ne toks ir kietas, kaip tu manai.

Jis patylėjo, atsirėmęs į durų staktą.

— Vėl buvo atėję policininkai.

— Žinau.

— Aš jiems nieko nepasakiau, jeigu tave tai domina.

— Man tas pats.

— Dogai... mane kažkas seka.

— Tikrai.

— Tavo žmogus? — paklausė jis nustebęs.

— Vienas senas mano draugas.

Li nusiraminęs linktelėjo, paskui jo galvoje kažkas šmėkštelėjo, o lūpos virptelėjo.

— Ir Šeron?

— Atsargumo dėlei.

— Suprantu. Ar radai tą raštelį?

— Radau.

— Buvo dar vienas. Toks pat: Feris ir skaičiai. Guli ant stalo.

Tarsi kažkoks grūdelis būtų išleidęs daigą mano galvoje nuo to nuolatinio teksto kartojimo. Bet jis pateko ne į derlingą dirvą, o ant betono plokštės. Jaučiau, mačiau tą daigelį. Bet žinojau, kad suprasiu, kas tai per augalas, tik tuomet, kai išsiskleis žiedelis.

Pakėliau savo lagaminą, o Li pasitraukė, duodamas man kelią.

— Gal pasakysi, kur iškeliauji?

— Šiandien pernakvosiu viešbutyje, išsimiegosiu, paskambinsiu vienur kitur, paskui pasiimsiu automobilį ir grįšiu į tą seną dvarą įlankos pakrantėje. Reikia apie šį bei tą pamąstyti ir pailsėti.

Jo veido išraiška pasikeitė, ir štai mes jau nebe čia, o ten, danguje, su savo P-51, važiuoklės pakeltos, glaudžioje rikiuotėje, pasirengę atakuoti priešo bombonešius.

— Ieškai pakilimo tako? — paklausė Li.

Jis net neįtarė, kad pataikė tiesiai į tašką.

17 skyrius

Diko Lageno skiltis baigėsi pažadu papasakoti kitame numeryje kažką tokio, kas sukels sensaciją tam tikruose sluoksniuose. Mona Merimen savo aukštuomenės kronikoje pateikė visas Keiblo ir Džentrio sandėrio smulkmenas, pranešė apie būsimus filmavimus vaizdingame fabrikų miestelyje į šiaurės rytus nuo Niujorko. Kelioms kino žvaigždėms jau buvo pasiūlyti pagrindiniai vaidmenys. Buvo spėjama, kad pagrindinės herojės vaidmeniui bus pakviesta garsiausia anglų aktorė. Buvau paminėtas ir aš, kaip vienas filmavimų Lintone idėjos autorius.

Viename puslapyje buvo išspausdinta informacija apie tai, kad dviejų "paslaptingų žmogžudysčių" paslaptis dar neatskleista, bet tardymo organai tiki sėkme. "Pašvilpk!" — tariau mintyse ir numečiau laikraštį ant grindų. Tuo momentu suskambo telefonas, ir Elas Devekijas pranešė važiuojąs pas mane.

Be įprastų supamosios kėdės, kavos ir saliami Elas buvo kaip nesavas. Pasirausęs popieriuose ant savo kelių, jis ištraukė vieną ir pareiškė:

— Nieko tau neišeis, Dogai.

— Kodėl?

— Makmilanas lenkia tave mažiausiai penkiais procentais akcijų. To užtenka kontrolės persvarai užtikrinti. Jam pavyko sudominti vieną aviacijos koncerną, o gavęs užsakymų, jis sudomins ir akcininkus. Žmonėms reikia dividendų, o ne jausmingos ištikimybės praeičiai ir Berinams.

— Bet jis sužlugdys visą Berinų gamybą.

— Be jokios abejonės. Jis perves užsakymus į savo gamyklas ir įvykdys juos geriau; tik kurį laiką jis apie tai net neužsimins, norėdamas apgauti Lintono akcininkus.

— Kaip aviacijos koncernas apskritai susidomėjo Berinų gamykla?

— Gamykla visada garsėjo gera produkcijos kokybe. Ten iki šiol naudojama sena štampavimo technologija, o aviacijos koncernui tai labai svarbu. Tik Makmilanas juos apmaus — pinigai tie patys, o padaryti galima paskubomis.

— Ką aš galėčiau padaryti?

— Nieko. Daugiausia — gauti vietą valdyboje, bet tai tau nieko neduos. Makmilanas laimėjo. Tu tik be reikalo išleidai tiek pinigų.

— Dar pažiūrėsim.

— Juk sakiau tau, kad reikėjo iš pat pradžių mokytis skaičiuoti.

— Žmonių, mokančių skaičiuoti, galima pasisamdyti.

Susikrovęs savo popierius, Elas atsilošė kėdėje ir pažvelgė į mane keistu žvilgsniu.

— Ką ketini daryti?

— Turiu šiokių tokių idėjų. Gamykla — dar ne viskas, dėl ko verta kovoti.

— O kas dar?

— Pasakysiu kada nors. — Išsiėmiau cigaretę ir užsitraukiau. — Ką žinai apie brolius Gvidus?

— Visa "kaifo" mašina girgždėdama sustojo. Laukia, kada broliukai grąžins prekę. Mafija man nesiguodžia, todėl smulkmenų nežinau.

— O tu bandyk spėlioti, juk šioje srityje esi meistras.

— Kažkur nugarmėjo galimybė pinigų. Berniukai su patrankomis pabiro į gatves ir, girdėjau, jau gavo užduotį. Vyresnysis Gvidas dėl viso pikto išgabeno savo šeimą į Pietų Ameriką. O jaunėlis laiku nesuspėjo, todėl jo iršta dabar apgulta. Jie rimtai išsigandę ir negaili pinigų, kad tik surastų dingusią partiją.

— Tikri šaunuoliai.

Sudėjęs visus popierius į voką, Elas numetė juos per stalą man.

— O dabar, mano drauge, išsiskirkime taikiai. Man sumokėta iki šiandien, ir aš nenoriu jokių nemalonumų. Viską,

ką galėjau, dėl tavęs padariau, o jeigu tu vėl pradėsi taukšti apie frontininkų draugystę ir panašiai, pasiųsiu tave kuo toliau.

— Aš tau paskambinsiu.

— Bet kada. Galime drauge papusryčiauti, papietauti, susitikti su pulko draugais, bet tik nesikišk į mano darbą.

Jis buvo beeinąs prie durų, bet, kažką prisiminęs, sustojo.

— Žinai, neseniai ilgai kalbėjausi su Rolandu Holandu.

— Na?

— Aš vėl tik pateikiau prielaidą. — Jis plačiai nusišypsojo. — Na ir sukčius gi tu!

Užsikirsdamas ryšininkas pradėjo prancūziškai, bet iš karto perėjo į neskubią ispanų kalbą, barbendamas pirštais į taktą.

— Ne. Atleiskite, misteri Keli, daugiau nieko negaliu pasakyti. Visiškai praradome kontrolę.

— Ką sakė O'Kifas?

Jo kakta išrasojo.

— Maldauju...

Mano veidas, atsispindintis veidrodyje už jo nugaros, nesukėlė ir man pačiam ypatingos simpatijos. Jis įprato ramiai dirbti iš krašto, o dabar pakliuvo tiesiai į pragarą.

— Tik iš pagarbos jums, — sunkiai iškošė pro dantis.

— Savaime suprantama.

— Krovinys nuplaukė už šalies ribų. Kurjeris, kurį nužudė... patikėjo jį dar kažkam. Vienas žmogus... Le Fleras... įtaria, kad krovinys atsidūrė Socho knygyne...

— Pas Saimoną Kornerį?

— Taip, pas jį. Jį nužudė, bet nieko nerado. Tačiau po to Anglijos policija susekė paslaptingąjį Le Flerą. Užvirė tikra velniava. Policija gali sužlugdyti iš karto visą struktūrą. Dingusi partija tokia brangi, kad nė viena organizacija nepajėgs kompensuoti nuostolius.

— Ką sakė O'Kifas?

Nugėręs iš savo stiklinės, jis lėtai palenkė galvą ir nervingai aplaižė lūpas.

— Jie kažkodėl nusprendė sutelkti visas jėgas į jus. Jau

duoti... tam tikri nurodymai. O'Kifas sakė... kad jums reikia... dingti.

— Vadinasi, pasipustyti padus?

— Atleiskite, nesupratau.

— Dabar aš esu persona non grata.

— Būtent, misteri Keli. Viskas eina link to, kad jums beliko gyventi kelios dienos, jeigu...

— Jeigu kas?

— Jeigu negrąžinsite krovinio.

— Vadinasi, pradeda veikti atrankiniai žudikai?

— Manau... kad taip.

— Tu įgaliotas su manim susitikti?

— Taip.

— Pasakyk jiems, kad jie eitų velniop.

Išėjus ryšininkui, gal penkiolika minučių klausiausi žinių, paskui išjungiau televizorių.

Prisiskambinti Šeron Kas nepavyko: ji buvo išėjusi pietauti. Prašiau perduoti,kad vakare užeisiu į jos namus. Išsidrėbęs ant sofos, pažvelgiau į save ir pastebėjau, kad daigelis ūgtelėjo porą centimetrų, bet aš vis dar negalėjau nieko suprasti. Spjoviau į viską ir užmigau.

Vakaras buvo labai mielas. Grojo nedidelis dešimties žmonių orkestras, linksmindamas kelis šimtus svečių, suvažiavusių į kuklius S.K.Keiblo apartamentus, kuriuose buvo maždaug dvidešimt kambarių.

Minios šurmulys, skardus juokas ir bokalų skambčiojimas visiškai užgožė muziką. Aplinkui šėlo nuogi kūnai, persišviečiantys pro permatomas palaidinukes, pro rizikingas dekoltė ir iškirptes nugaroje. Tikra prekyba kailiais. Pačiupinėkite dirbinį, išbandykite jo stangrumą, patvarumą. Kūnų kvapai susimaišė į vieną neaiškų stiprų kvapą.

— Dogai, aš žinojau, kad tau nepatiks, — pasakė Šeron.

— Ne taip jau ir blogai. Ar čia ilgai būsime?

Ji padavė man taurę, paėmusi iš pro šalį einančios dailutės padavėjos padėklo.

— Dogai, kas atsitiko?

— Nieko.

— Pažiūrėk, kaip į tave spokso damos.

— Velniop jas visas.

— Šiandien tu nelabai draugiškai nusiteikęs. Atleisk. Man nereikėjo čia tavęs atsivesti.

— Aš nesu vedžiojamas už pavadėlio, — nusijuokiau ir nesmarkiai timptelėjau ją už plaukų. — Palauk, tuoj atsipalaiduosiu. Tiesiog tiek daug visko įvyko.

Šeron parodė galva į duris.

— Antai Li. Tai jis įkalbėjo anglų aktorę pasirašyti kontraktą su Keiblu.

— Keiblas ir jį priėmė etatiniu?

— Tik filmavimo laikui. Geras pasirinkimas. Tik kažkodėl nematyti, kad jis džiaugtųsi.

Pastačiau tuščią taurę ant padavėjos padėklo ir pasiėmiau pilną.

— Kada susipažinsiu su tavo sužadėtiniu?

— Jis pasirodys, kai bus pasirengęs, — atsakė ji beveik išsiblaškiusi.

— Nepriklausomas vyrukas.

— Taip, — atsakė ji. — Visiškai.

— Reikėtų užbėgti jam už akių.

— Tai ir užbėk.

— Tegul tas lepšis nesnaudžia.

— Kaip čia dabar kalbi?

Jos veide pasirodė mįslinga šypsena. Ji man kažką priminė, kalendoriaus lapeliai sušnarėjo atgal, atmesdami metus po metų. Ūgliukas dar truputį pakilo, ir pasirodė pirmas lapelis. Ant jo buvo matyti kažkoks skaičius, bet dar nematomas.

Kažkas priėjo ir nusivedė Šeron į kitą salės galą, o jos vietą užėmusios dvi blondinės pradėjo su manim aristokratišką pokalbį. Atsakinėjau gana neatidžiai, kol priėjo Mona Merimen ir nuvijo jas savo kareiviško stiliumi, pareiškusi, kad aš visas priklausąs jai.

— Klausyk, ką apie tave sužinojo Lagenas? — paklausė ji, kai likome vieni.

— Pats nežinau.

Mona pasisuko taip, kad niekas nematytų jos veido, ir rimtai įsmeigė į mane akis.

— Daugelis mane laiko sena liežuvautoja. Bet aš buvau visai nebloga reporterė, kol pradėjau rašyti vien dėl pinigų. Dikas kažką turi, ir jis nori tave sugniuždyti.

— Negalvok apie tai, Mona.

— Sūneli... aš tau sakiau, buvau gera reporterė. Mano žmonės ir dabar aprūpina mane įdomiais faktais.

— Dikas mano, kad aš buvau Europoje stambus banditas.

— Tai ar buvai?

— Stambiausias, vaikeli.

— O dabar?

— Pasitraukiau iš žaidimo.

— Iš tikrųjų?

Patvirtindamas linktelėjau.

— O jis ar gali tai įrodyti?

— Nė menkiausio šanso.

— Mažyli, mudu galėtume sukurti tikrą simfoniją... rašomąja mašinėle.

— Nereikia. Yra garsesnės muzikos.

— Ir stakato ritmu?

— Galima ir taip pasakyti. Eime prie svečių, — pasiūliau jai.

— Juk tu nenori.

— Kodėl?

— Ten stovi Krosas Makmilanas ir Šeila Makmilan. Jis kažkodėl nelabai patenkintas būsimuoju filmavimu.

— O padaryti nieko negali.

— Negali, nes tavo broliai pritarė sandėriui.

Monos pirštai suspaudė man ranką.

— Nejaugi visa tai tu užvirei?

— Tarnauju visuomenei.

— Šunyti, su kokiu malonumu pasiguldyčiau tave į lovą šalia savęs.

— Mona, argi aš panašus į pliušinį meškiuką?

— Tu baisesnis už elektrinį grąžtą!

— Na, motin, ir pasakei!

— Tu gimei ne savo laiku, Dogai. Ne tame amžiuje.

— Tu tikra aiškiaregė!

— Tai maloniausia iš viso, ką esu girdėjusi pastarąją savaitę. Ir tai gryna tiesa. O dabar būk gerutis, pasiimk savo lėlytę ir nešdinkis iš čia. Mūsų pusėn žiūri ledkalnis, ir kai kurie požymiai byloja, jog tai nežada nieko gero.

— Kas tai?

— Šeila Makmilan.

Ką daro metai! Aš pavargau, man viskas nusibodo, niekas nebedomina. Maniau, kad išsilaisvinau, bet negaliu ištrūkti. Daugelis žuvo, ir aš buvau liudininkas. Išsilaikiau ilgiau už kitus. Artėja paskutinis mano žaidimas. Už nugaros — nieko, pasikliauti neturiu kuo. Kirsk, Keli! Tavo eilė, Keli.

— Apie ką mąstai? — paklausė Šeron.

— Apie tai, kurių velnių tu čia vaikštinėji nuoga.

— Palyginti su kai kuriomis damomis, aš šįvakar visiškai padoriai apsirengusi.

— Nieko sau padoriai! Permatomais šifono naktiniais marškiniais, po kuriais nė siūlelio? Viskas kiaurai matyti.

— Patinka? — erzindama nusijuokė Šeron.

— Labiau nei patinka, nekaltybe tu mano.

Šeron padavė man puodelį kavos, įdėjo cukraus ir įpylė truputį pieno. Įsitaisiusi priešais, ji užmetė koją ant kojos ir linksmai pažiūrėjo į mane.

— Dogai, kiek tu turėjai moterų?

— Daug.

— O nekaltų?

— Kelias.

— O kiek?

— Liaukis. Tokius klausimus užduodi...

— Na, maždaug...

— Tuziną. Specialiai jų neieškojau. Grynas atsitiktinumas.

— Ar skauda?

— Iš kur man žinoti!

— Ar jos rėkia?

Gurkštelėjau kavos ir puoliau ieškoti cigaretės.

— Visos jos spygauja iš džiaugsmo, kai jas dulkinu. — Gal nors trumpam ją nutildysiu, — pagalvojau, bet ji neatlyžo.

— Turiu galvoje pirmą kartą.

— Ne. Kai paaiškėja, kad mergina nekalta, aš pasinaudoju klasikine technika. Šioje srityje esu žinovas, tad jeigu jos ir rėkia, tai tik reikalaudamos dar. Daugiau nieko iš manęs neišpeši. Ir kodėl turėčiau tave ruošti kitam?

— Aš irgi žinau įvairių būdų.

— Girdėjau, kai pasakojai Rauliui.

— Pavyduliauji?

— Kodėl turėčiau tai daryti? Tavo reikalas. Man labiausiai priimtinas visiškas tarpusavio supratimas. Bet kodėl tavo vaikinui tavęs neišdulkinus, ir viskas būtų baigta?

— Gal jis jau miręs, — ji pasakė tai taip paprastai, kad turėjau anksčiau susiprasti.

— Armijoje?

— Taip.

— Užsienyje?

Šeron linktelėjo ir gurkštelėjo kavos.

— Kada jį matei paskutinį kartą?

— Tą dieną, kai jis išėjo į karą. Mes susižadėjome tą pačią dieną. Mes nebeturėjome laiko, ir jis man davė štai šitą. — Ji pakėlė ranką su pigiu žiedeliu.

— Atleisk, maže.

— Nieko.

— Ar jį mylėjai?

— Aš visada jį myliu.

— Laiškų gaudavai?

— Ne.

— Tai kiek tu žadi jo laukti?

— Kol įsitikinsiu, kad jis miręs.

— Regis, jis mažai laiko beturi, — tariau atsistodamas.

— Taip, aš žinau.

Lauke nugriaudėjo perkūnija, aš priėjau prie lango ir pažiūrėjau žemyn į plytintį miestą. Žibintai skrodė tamsą, automobiliai signalizavo, reikalaudami atlaisvinti kelią, o mažyčiai taškeliai zujo pirmyn atgal, paklusdami šviesoforų komandoms, tarsi pelės, atsidūrusios betoniniame miesto labirinte.

— Kada prasideda parengiamieji darbai Lintone? — pasiteiravau.

— Natūros ieškojimai prasidės savaitės pabaigoje.

— Tu irgi važiuosi?

— Teks važiuoti.

— Senas namas Mondo Byče...

— Ką?

— Aš ten būsiu.

— Dogai...

Atsigręžęs pamačiau ją stovinčią prie kėdės, naktiniai marškiniai gulėjo prie jos kojų. Man širdis suspurdėjo nuo to kerinčio nuogumo, bet po akimirkos susitvardžiau. Prieblandoje žvilgėjo jos dantys. Nesupratau, ar ji šypsosi, ar juokiasi. Tikriausiai juokiasi. Čiupęs apsiaustą ir skrybėlę, pasukau prie durų.

Lauke vis dar lijo. Keistas miestas, pagalvojau, nusidriekė tik dviem kryptimis — aukštyn žemyn ir skersai. Neišsiplėtė spinduliais, kaip Londonas, neišaugo susispaudęs, kaip Roma, Paryžius ar Madridas... Niujorkas visą laiką tįso į šiaurę, pietus, vakarus ir rytus, ir kai miesto planuotojai pamiršdavo kryptį, atsirasdavo Viledžo, Bruklino ir kitokie pavadinimai. Bet kai sakydavo "miestas", visada turėdavo galvoje Manheteną, kompiuterių karalystę, lobių ir pinigų saugyklą, vietą, kurioje buvo ir pasakiškų turtuolių, ir apgailėtinų skurdžių, kur grupelė idiotų, norėdama užkariauti rinkėjų širdis, žadėdavo paversti skurdžius turtuoliais, o turtuolius skurdžiais, nesuprasdama, kad šito neįmanoma padaryti. Gali kiek tik nori draskytis ir rėkti, bet tu, pilieti, taip ir liksi arba turtingas, arba vargšas. Skurdžiai stengiasi atimti, o turčiai neatiduoti, kaip kiekvienas protingas žmogus. Tai — kaip gyvieji ir mirusieji: vieniems lemta mirti, kitiems — gyventi.

Įdomus dalykas mirtis. Kiek gyvybių pražudė civilizacija, kultūra, religija. Viskas suklestėjo ant numirėlių kaulų.

Vienintelis nemalonumas nuo jų — kvapas. Bijoti reikia gyvųjų. Tačiau mirties kvapą galima užuosti iš anksto.

Man pažįstamas kvapas buvo už kokių šimto metrų nuo manęs. Dar keli metrai, ir jis sustiprėjo.

Pastebėjau žudiką vos tik išėjęs iš Šeron. Aš turėjau pranašumą. Jis nepažinojo miesto, o man kiekviena plyta, kiekviena betono siena buvo mano pasaulio dalelė. Vedžiau jį paskui save, kol pagaliau pasislėpiau žinomos sienos žinomoje nišoje. Kai jis susilygino su manimi, aš jo jau laukiau.

Turiu pripažinti, kad jis buvo greitas ir atsargus, bet aš pirmas užtvėriau mažytę prošvaisą tarp gyvybės ir mirties, iššaudamas jam į pilvą. Jis buvo dar gyvas, kai išėmiau revolverį iš jo pirštų ir ramiai tariau:

— Tau liko gal dešimt sekundžių, bet tai bus skaudžiausios akimirkos tavo gyvenime. Nori, aš sutrumpinsiu jas, o gal renkiesi kančią?

Kažkokiomis neįtikimomis valios pastangomis jis nutaisė kreivą šypsenėlę ant sukruvintų lūpų, tylėdamas žiūrėjo į mane suprasdamas, kad vos tik susilpnės pirmasis šokas, visos nervų galūnės perduos smegenims nepakeliamą skausmą.

— El Lobas, — ištarė jis.

— El Lobą užmušiau prieš dešimtį metų, — atsakiau. — Kas?

Jis papurtė galvą, aš pakėliau revolverį, jis dar bandė kažką pasakyti, bet jau buvo vėlu.

— Laimingai, žioply, — tariau ir, prisiminęs kitus bei vonioje surištą Li, pasileidau bėgti, nes kažkokia moteris jau rėkė pro langą, o tolumoje pasigirdo policijos automobilio sirena.

Dar spėjau atsigręžti ir pažiūrėti į jo batus. Jie buvo rudi.

18 skyrius

Kambarys buvo dulkėtas, apleistas, bet kvepėjo maloniai, ir kai prasibroviau pro voratinklius ir susikraipiusias lentas, man patiko ir viduje. Čia mano tėvas mylėjo motiną, ir iš

to išėjau aš. Atrodė, kad kambaryje dar tvyro jų siautulingas meilės kvapas.

Motina buvo pasakojusi man apie tą kambarį, bet manęs į jį neįleisdavo. O dabar visas namas mano, bet nebėra senelio, prie vartų nebėra sargų su livrėjomis. Man priklauso tas kambarys pačioje pastogėje su siaurute mergautine lova, kur pro langą kartu su sūriu jūros oru prasiskverbia mėnulio spindulys ir girdėti monotoniška vandenyno mūša.

— Labas, ma!

Pasirodė, kad sušiureno atsakas.

— Labas, tė!

Vėjas atnešė prislopintą juoko garsą.

— Štai aš ir namie.

Tyla.

— Aš jus myliu. Esu galvažudys, su manim baigta, bet aš myliu jus.

Tyla. O aš nieko ir nelaukiau.

Ma?

Nė garso.

Tė?

Nė garso. Velniai jų nematė. Viskam galas.

O kambarys toks mažytis. Čia aš buvau pradėtas iš nieko, iš paprasto meilės akto. Ir štai aš pasiekiau sostą, aš, visų atstumtas, mergvaikis, nelaimingas žudikas, ir klausiu tik vieno:

— Ma... tė... ką dabar man daryti, velniai rautų?

Galvok, sūneli. Jie atėmė iš mūsų viską. Dabar tavo eilė. Tikrų vaikinų nedaug beliko.

Gulėjau ant lovos ir man buvo gera. Pirmą kartą supratau savo motiną.

Kažkur laisvėje vaikšto mano žudikas.

Dar pažiūrėsim, kuris kurį.

Nusitraukiau kelnes ir padėjau sau išsikrauti.

Lietus, ypač smarkus, visada nuobodus. Bet aš pasakiau "nuostabu", pasinėriau į jį ir pagalvojau, kad dabar kažkur slampinėja Arnoldas Belas su savo nikeliuotu ginklu su duslintuvu, kaip jis turi jaustis sužinojęs, kad jo porininkas nuvežtas plastikiniame maiše į lavoninę. Gal jie dabar truputį

pristabdys, kaip manai, Dogai?

Palauksime, kol policija viską patikrins. Balistikai žinių apie mano revolverį neturi. O nušautasis — tiesiog dar vienas lavonas, paims jo pirštų atspaudus, gavę informaciją, nutrauks bylą, viską suvertę užjūrio mafijai. Labai taiklus šaulys neįvykdė užduoties.

Bet liko dar vienas.

Taikliausias.

Arnoldas Belas.

Užsakytas žudikas, o aš — jo užsakymas.

Staiga išniro saulė, aplinkui viskas nušvito, o lietus kaip lengvas sidabro rūkas nušliaužė į šiaurę. Stora žuvėdra nutūpė ant priebučio stogo už mano lango, ir aš vos nepasakiau jai "sveika". Toli horizonte iš trijų gamyklos kaminų kilo dūmai, ir mane apėmė kvailas jausmas, kad pasaulis nuostabus.

Pagaliau tris dienas aš būsiu Robinzonas Kruzas. Viskas buvo nuostabu iki paskutinės dienos pabaigos. Bet kai sutemo, ėmiau spoksoti į žvaigždes, ir jos tarsi susiliejo į skaičius, o mano želmenėlis išleido dar vieną ūglį, ir žiedelis turėjo tuoj tuoj išsiskleisti.

Revolverį buvau palikęs ant lovos. Išgirdau šlamant pakrantės žolę, paskui sugirgždėjo smėlis, ir tada mano rankos sugniaužė jo kaklą, iki mirties trūko jam tik penkių sekundžių. Tačiau Marviną Geitsą nuliūdino tik tai, kad aš praliejau jo gėrimą.

— Ko tu ant manęs užgriuvai?

— O tu nesėlink.

— Aš lyg ir švilpavau, — teisinosi šis.

— Tu siurbčiojai.

— Atleisk, seni.

— Kas yra?

— Šliukštelk į stiklinaitę.

— Turiu tik alaus.

— Plebėjų gėrimas. Tiek to, tiks ir jis. Seniai nesu buvęs lūšnose.

Tas kvailys mane prajuokino. Buvo per plauką nuo mirties ir nepastebėjo. Užkūrėme nedidelį laužą, sėdėjome tylė-

dami ir gurkšnodami alų. Taip praėjo maždaug valanda, ugnis užgeso, švietė tik raudoni nuodėguliai.

— Kaip tu mane radai?

Atidaręs naują skardinę, jis atsakė nežiūrėdamas į mane.

— Tu daugiau neturi kur dėtis.

— Namas mano.

— Aš taip ir supratau.

— Kodėl?

— Namas nupirktas. Pamatęs tave, nepatikėjau dėdule iš Kanados. Pakrutinau smegenis — ir štai aš čia.

— Per sprandą tau reikėtų užtvoti.

— Už ką? Aš ir taip apsigimęs nevykėlis.

— Tačiau Pem tavęs nepaleidžia.

— Ji ištižėlė. — Jis ilgam prilipo prie skardinės, o paskui, atsiplėšęs nuo jos, nusišypsojo. — Ech, kad taip bent kartą atsidūrus ant žirgo. Iki gyvo kaulo įgriso gyvenimas pamazgų duobėje.

— O ko tu norėtum, Marvi?

Kažkas nutiko jo bruožams. Lūpos susičiaupė, atrodė, kad pakito net akių spalva.

— Kad galėčiau susigrąžinti savo vyrišką galą.

— Ką čia tauški, Marvi?

— Tai tiesa. Liurbis aš, misteri Keli. Ar nekultūringai kalbu?

— Labai nekultūringai.

— Vargas man, bet myliu savo žmoną net po to, kai įsivėliau į tą šlykščią istoriją ir praradau savo vyriškąjį orumą.

— Pats kaltas, bičiuli.

— Taip, bet ne aš pirmas, ne aš paskutinis.

— Gal ir tavo tiesa. Pasikalbėkim, Marvi. Juk tu čia atėjai ne alaus lakti?

— Alfredas ir Denisonas — homoseksualistai.

— O kas dar naujo? — paklausiau.

— Tai tu žinojai?

Truktelėjau pečiais.

— O iš kur tu sužinojai? — paklausiau.

— Aš turiu... tarkim... nestandartinių draugų, kurie saviškius užuodžia iš toli. Jie iš karto nurodė brolius. Nieko konkretaus, įrodyti sunku, bet aš tikiu jų uosle. Jeigu porelė ir praktikuoja tą dalyką, tai labai paslapčiomis. Jų draugai — visi labai padorūs žmonės, tačiau broliai dažnai dingsta iš namų ir dieną, ir dvi, girdi, verslo reikalais, bet sugrįžę labai ilgai ir įkyriai aiškina savo nebuvimą. Bent jau Denisonas. Alfredas daugiau tyli, jeigu kas neprikimba su klausimais.

— Niekas nepagalvotų apie Alfį, — pasakiau. — Denisas nors pasiteisinimą turi.

Marvinas klausiamai pažiūrėjo į mane.

— Vaikystėje jis buvo pasigavęs triperį nuo vienos kekšelės. Matyt, tai visam laikui atbaidė jį nuo moterų.

— Suprantama. Tai daug ką paaiškina. Tik keista, kad tu žinai.

— Aš nežinojau. Tiesiog sukosi galvoje kaip nešvankus anekdotas, kurio niekaip negali prisiminti.

— Tiesą sakant, tai ne įrodymas, o tik mokslinė hipotezė. Pagalvojau, gal tau tai pravers bylinėjantis dėl palikimo.

— Matau, broliukai sutvarkė tave, Geitsai.

Jis pasukiojo rankose alaus skardinę.

— Ta machinacija, per kurią įkliuvau, buvo ne visai mano idėja. Ilgai pasakoti, bet jie mane įtraukė.

— Nereikėjo užkibti ant kabliuko.

— Nieko nepakeisi. Nelabai malonu gyventi iš reiklios moters išmaldos. Norėjau būti nepriklausomas. Bet mane apgavo ir išmetė, man dar nespėjus suprasti, kas atsitiko. Nuo to laiko mano gyvenimas apgailėtinas. Bet ką aš čia kalbu, tu turbūt ir pats žinai.

Aš linktelėjau.

— Laimingos medžioklės. Nenoriu atimti tavo laiko. Dėkoju už alų.

— Užsuk kada panorėjęs, — pakviečiau jį.

Kai jis nuėjo, išbaigiau likusias atsargas, susitvarkiau ir išvažiavau į Lintoną susitikti su Stenliu Krameriu.

Mažas šuniukas išniro iš tamsos ir džiaugsmingai sulojo. Vos tik priėjau prie prieangio, durys atsidarė, ir mane pasitiko Krameris.

— Įeik, sūneli. Tuoj baigsim partiją ir pasikalbėsim.

Krameris supažindino mane su savo bičiuliais, plikiu Džiuku ir Stouniu. Kadaise visi jie dirbo gamykloje pas senelį, bet metai daro savo, ir dabar jie buvo bedarbiai. Kiekvieną savaitę jie susieidavo palošti kortomis, ir tai tapo jų nepakeičiamu ritualu. Nors aš ir nebuvau vienas iš jų, tačiau buvau jų praeities dalis. Kokią valandą paplepėjome, prisiminėme įvairių nutikimų iš gamyklos gyvenimo, kol Stenlis Krameris perėjo prie esmės.

— Žinai, kai tu išvažiavai, aš pradėjau galvoti apie sprogimą ir visa kita. Nuėjau pas vieną seną inžinierių chemiką, kuris irgi tuo metu dirbo. Taigi jis niekaip negalėjo suprasti, kodėl sprogo laboratorija. Tiesa, per tardymą jis nutylėjo, nors ir pagalvojo, kad kaltas nerūpestingas personalo elgesys su rūgštimi: pamiršo užsukti čiaupą, todėl ir lašėjo... bet kad niekas smarkiai nenukentėjo, todėl jis ir nutylėjo. Bet kaip seifas buvo išplėštas iš sienos — visiškai neaišku.

— Bet jūs sakėte, kad jame nieko nebuvo.

— Smulkūs pinigai ir seni popieriai. Pinigai mėtėsi ant grindų, vadinasi, tai nebuvo apiplėšimas.

— Ar neprisimenate, kas per popieriai ten buvo?

— Džiukai, papasakok jam. — Krameris pasisuko į plikį.

— Senos lydinių formulės. Kadaise — gamybinė paslaptis. Sprogimo metu jos jau niekam neberūpėjo ir, beje, taip pat mėtėsi ant grindų. O aš ten buvau pasislėpęs svarą tabako. Visa kita buvo perdėta į kitą seifą.

Šitas pasakojimas manęs nesudomino. Laukiau, kol seniai dar ką nors pasakys.

— Dar Senas neseniai prisiminė, kad praėjus maždaug savaitei po gaisro reikėjo kažką paimti iš naujojo seifo, bet neatsidarė surenkamas užraktas. Buvo pakviestas specialistas iš seifą pardavusios firmos. Tas pasakė, kad kažkas krapštinėjo spyną ar dar kažką, neprisimenu. Tada Alfredas ir prasitarė, kad, girdi, vakar jie kažką ten stumdę ir, matyt, kliudę seifą.

— Ar tai įmanoma? — paklausiau.

— Vaikinukas, dirbęs su keltuvu, buvo labai tvarkingas ir sąžiningas. Jeigu taip būtų atsitikę, jis iš karto būtų prisipažinęs. Bet jis pasakė, kad nieko panašaus nebuvo. Alfredas jį iškonceveikė ir atleido. Kai dėžė buvo atidaryta, Alfredas ir Denisonas kapstėsi joje pusdienį, o kai išėjo, jų išvaizda buvo tokia, lyg būtų rupūžę prariję.

— Kažin ar jie žinojo užrakto šifrą?

— Ne. Jie sužinojo tik tada, kai įsigaliojo testamentas. Iki tol skaičių kombinaciją žinojo tik senelis ir Džimis Moras. Abu jau buvo mirę.

— O koks buvo senojo seifo šifras?

— Jokių problemų. Štai Stounis perdirbo jį į dešimt-dvidešimt-trisdešimt, kad visi galėtų lengvai įsiminti. Šią kombinaciją žinojo dešimt ar dvylika žmonių. Vogti ten nebuvo ko, o jeigu kas ir būtų sumanęs, tai lengviau būtų buvę rankeną pasukti.

— Yra apie ką pamąstyti, a? — tarė Krameris.

— Jie inventorizavo antrąjį seifą?

— O kaipgi! Atlyginimai grynais buvo vietoje. Niekas nedingo. Revizorė mis Torn, jau irgi mirusi, sutikslino visus aplankus su savo apskaitos knygomis. Beje, su tavo broliais, kai jie knaisiojosi seife, buvo Džimis Moras. Bet ar vertėjo vogti, jeigu ir taip po kurio laiko viskas turėjo jiems atitekti?

— Keista, — pratariau užsitraukdamas cigaretę. — Atrodo, jog kažkas kažko ieškojo.

— Bet nerado, — tarė Krameris.

— Kas tai galėjo būti? — paklausiau.

— Ir mums įdomu. Tik mūsų, senių, atmintis jau skylėta. Bet jeigu pasistengsime, gal ką nors ir sumąstysime. Paklausinėsime bičiulių, kurių atmintis geresnė. O tu ar ilgai būsi Lintone?

— Ar žinote senąjį namą Mondo Byče?

Visi sulinksėjo galvomis.

— Mano slėptuvė, tik niekam nė žodžio.

Po to jiems papasakojau apie būsimus filmavimus gamykloje, ir jie buvo sužavėti.

— Velniai griebtų, kiek gražuolių čia suvažiuos! Tai prisižiūrėsim, kai jas nuogas ims filmuoti, kaip dabar įprasta, — sušuko Stounis.

— Ko čia taip džiūgauji? Tu savojo turbūt ir domkratu nebepakelsi, — protingai prašneko plikis Džiukas.

— Dar kaip pakelsiu! Antai praėjusį mėnesį...

Jis pakiliai tęsė savo pasakojimą, o aš išėjau.

Benis Saksas nenoriai kalbėjo apie reikalus savo namuose. Jis tebebuvo uniformuotas, spėjęs tik nusisegti ir pasverti ant kėdės atlošo diržą su revolveriu. Jis atrodė pavargęs. Virtuvėje tarškino indus žmona, o du vaikučiai jau miegojo.

Benis pirštais perbraukė plaukus ir įsmeigė į mane savo dulsvas akis.

— Matau, ruošiatės paskelbti totalinį karą?

— Kol kas ne, — atsakiau.

— Paklausyk, visų pirma nepatarčiau jums švaistytis kaltinimais homoseksualizmu. Dar nežinia, kieno skaudamą vietą galite užgauti.

— Aš tik noriu žinoti, ar nėra kokių nors kalbų ta tema.

— Keli, mane pasiekia įvairūs gandai. Aš — ne teisėjas dorovės klausimais, mano reikalas — užtikrinti įstatymų vykdymą.

— Ar jūs turėsite nemalonumų, jeigu bus paliesti Berinai?

— Jokių, mano drauge. Jeigu jie pažeidžia įstatymą, atsakys kaip ir visi. Tik leiskite man šį tą pridurti. Žinoma, požiūris į vietinius geros reputacijos piliečius bus atlaidesnis. Taigi nebandykite galva pramušti sienos. Tokiame mažame miestelyje ir policininkas negali būti absoliučiai objektyvus ir nickuo nesaistomas. Juk aš čia gyvenu, pažįstu žmones. Ir jie mane pažįsta. O jeigu mieste yra svetimų, tai jūs kaip tik toks ir esate.

— Grįžkime prie mano pirmojo klausimo. Jūs tikriausiai žinote apie filmą, kuris čia bus sukamas?

— Taip, jau pateikta paraiška leidimui gauti.

— Nemanykite, kad šis sumanymas patinka mano

pusbroliams. Aš esu iniciatorius. Jeigu pasiseks, miestas gaus daug pinigų. Bet aš ir po to nesustosiu. Miestas turi atgimti...

— Liaukitės, Keli! Vis tiek gamykla...

— Tai jūs liaukitės! Dėl testamento dar ne viskas aišku. Vyksta užkulisinės grumtynės, o baigtis jos gali visiškai netikėtai. Man nereikia iš jų informacijos, man reikia nuomonės. Aš turiu kitų kelių, bet neturiu laiko, o jūs — trumpiausias kelias.

Kažkas juokinga šovė jam į galvą ir jis nusijuokė:

— Pasakyk man, kas tavo draugas, ir aš pasakysiu, kas tu.

— Ką? — nesupratau.

— Yra toks priežodis, Keli. Karaliams nedera bičiuliautis su juokdariais.

— Kvepia filosofija.

Benis pažiūrėjo į savo rankas ir jas patrynė.

— Vienas iš mūsų padoriųjų, bet žydrųjų piliečių buvo patrauktas atsakomybėn už viešosios moralės nepaisymą. Jis buvo paleistas už užstatą, gavo advokatą ir buvo išlaisvintas nežinomo globėjo pastangomis. Po metų tas pats nutiko dar vienam garbiam asmeniui. Mums viskas aišku, bet byla tuo ir baigėsi.

— Kas jie — nepasakysite?

— Spręskite patys, — atsakė Benis.

Truputį pagalvojęs, jis vėl atsigręžė į mane.

— Per penkerius metus pas mus buvo keturi žiaurumo atvejai. Ir kiekvieną kartą tas pats vaizdas — žiauriai sumušta mažametė prostitutė atsisako kaltinimų, prasimanydama visokių nesąmonių. Girdi, iškritusi pro langą ir panašiai, o paskui išvažiuoja iš miesto su dideliais pinigais. Paskutinis toks nutikimas buvo prieš dvejus metus.

— Tik keturi atvejai.

— Tik keturi oficialiai įregistruoti. Kekšei aplamdė šonus — nieko nuostabaus. Bet kad visos keturios mergužėlės vienodo amžiaus — jau įtartina.

— Tai praeities atgarsiai.

— Kokie atgarsiai?

— Šiaip, nieko įdomaus jums, misteri Saksai. Manau, kad jūs sugriovėte mano gudrius spėjimus.

— Gal taip ir geriau.

Hanteris pavargusiu balsu aiškino man, jog seniams reikia miegoti ilgiau nei jauniems eržilams, bet staiga pagyvėjo, kai paklausiau, ar nėra kokių nors naujienų apie neseniai gatvėje padarytą žmogžudystę.

— Visuose laikraščiuose, Dogai...

— Aš nemačiau laikraščių.

— Ar galiu paklausti, kodėl...

— Ar jį atpažino? — pertariau jį.

— Taip. Nužudytasis buvo susijęs su Europos pogrindžiu. Beje, šalyje buvo nelegaliai. Prancūzijos pilietis su turtinga kriminaline praeitimi.

— Kas dar?

— Žudiko nerado, — atsakė jis. — Dogai, jeigu tau bėda...

— Ne.

— Tikiuosi. — Jo balse vis tiek skambėjo nerimas.

— Paklausyk, ar negalėtum vietoj manęs dalyvauti akcininkų susirinkime? — paklausiau jo.

— Ruošiausi, bet kažin ar verta. Niekas nepasikeitė, išskyrus tai, kad Makmilanas įsigijo dar truputį balsų. Jis tave persveria. Vietą valdyboje gausi, bet vadžios bus jo rankose.

— O jeigu man pavyks priversti jį atsitraukti?

— Dogai, dar niekam nepavyko priversti Krosą Makmilaną padaryti ką nors prieš jo paties valią. Jis — niekieno draugas ir daugelio priešas. Tavęs laukia pralaimėjimas.

— Ar žinai, kas bus gamykloje?

— Niekai visa tai, Dogai. Laikinas sujudimas, o paskui viskas grįš į savo vėžes. Aš kartais apgailestauju, kad tu vėl čia pasirodei.

— Aš dar ne visai namuose, patarėjau.

— Nesuprantu.

— Aš dar tik pricigose. Liko paskutinis pergalingas šuolis.

— Tai neįmanoma.

— Pabandyti verta, — atsakiau.

19 skyrius

S.K.Keiblas ir visa filmavimo grupė persikraustė į Lintoną griaudint tokioms fanfaroms, kokias tik sugebėjo organizuoti mano bičiulis Li Šėjus ir profesionali reklamos brolija. Atvykėliai buvo apgyvendinti dviejuose moteliuose, o filmavimų štabas — senoviniame viešbutyje miesto centre. Atrodė, miestas atgijo ir viskas jame ėmė suktis greičiau ir linksmiau.

Makmilanas negaišo laiko, lošdamas savo korta. Jo nuotraukos mirgėjo visų vietinių laikraščių pirmuose puslapiuose. Matydami jį kartu su Voltu Džentriu ir Keiblu, skaitydami laikraštininkų komentarus, eiliniai skaitytojai pradėjo tikėti, kad visą šį projektą nuo pradžios iki galo sumanė Makmilanas. Tai turėjo padaryti reikiamą įspūdį ir akcininkams. Ir jeigu dar buvo likę dvejojančių, aiškėjo, kieno pusėje jie atsidurs rytoj. Niekšelis Krosas, nors ir keista, pradėjo man net patikti. Protingas priešas — retenybė. Jeigu jis ko nors užsigeidė, nė už ką neatsitrauks.

Saulė pradėjo linkti į vakarus. Užsiropštęs ant stogo atbrailos, atsiguliau su žiūronais ant nuo laiko pražilusių lentų ir ėmiau dairytis po įlanką. Kelios žuvėdros puldinėjo slūgstančias bangas, griebdamos snapais laimikį iš šlapio smėlio. Nuo brizo bangavo aukšta pakrantės žolė. Kopose kažką uostinėjo didelis valkataujantis šuo. Be tų vienintelių gyvybės ženklų, įlankoje daugiau nieko nebuvo. Į krantą plaukė du žvejų laiveliai. Vienas žvejys išsitiesė denyje ir lepinosi besileidžiančios saulės spinduliuose. "Laimingas žmogus, — pagalvojau. — Vienintelė jo problema — ką paprašyti, kad išvalytų žuvis".

Įkišau žiūronus į dėklą, nulipau žemyn ir sėdau į savo automobilį. Metas.

Tie, kurie liko iš mano tolimos giminės, irgi buvo pasenę, kaip ir jų žmonos, įsispraudusios į korsetus ir apsikabinėjusios brangenybėmis pagal praeities kartų madą.

— Tai ir visi jūsiškiai? — paklausė Roza.

— Dar viena Berinų šaka. Jie protingai panaudojo savo pinigus ir moka juos vertinti.

— Aukštoji visuomenė, taip?

— Aukščiau nebūna, vaikeli.

— Pažiūrėk į savo keistuolius pusbrolius. Kaip jie bučiuoja rankutes.

— Jis dar ne taip pabučiuotų, kad tik nesupykdytų savo giminaičių. Tos senos manekenės turi didžiulį svorį visuomenėje.

— Į ką man nusitaikyti?

— Į Alfį.Antai tą, su gyvatės fizionomija.

— Jeigu tai, ką tu galvoji, tiesa...

— Šito aš neleisiu. Pasikliauju tavo aktorės talentu, apie kurį kalbėjai.

— Jeigu gerai atliksiu šią užduotį, ar gausiu vaidmenį filme?

— Kokios čia kalbos? Žinoma.

— O Li žino?

— Informuotas.

— Aš tavęs nenuvilsiu.

Roza atidžiai pažvelgė į tą pusę, kur Alfredas meilikaujamai palinko prie pačios seniausios iš mūsų šeimos.

— Žinai, jeigu tu teisus, jis, kaip vyras, niekam tikęs. Tokių man yra pasitaikę. Savo impotenciją jie kompensuoja kitokiais būdais. Jeigu netiki, galiu parodyti kelis randus.

— Tuomet tu žinai, kaip laiku nusiplauti.

— Ar kambaryje viskas paruošta?

Padaviau jai raktą, ir ji įsidėjo jį į rankinę.

— Viskas sutvarkyta. Tinkamai įrengtas apšvietimas, iš keturių pusių kameros. Kai tik pajusi pavojų, spruk pro spintelę vonioje į gretimą kambarį. Ten gulės drabužiai, jeigu tau teks sprukti nuogai.

— Taip, pinigai viską gali!

— Ne, ne viską, — atsakiau.

— Kaip aš atrodau?

— Kur tu padėjai dešimt metelių? Kaip tu šitaip sugebi?

— Kosmetika, tyra sąžinė ir saulėtas būdas.

— Mažyle, tu dar turi ir filosofės gyslelę.

— Mano padėties mergina be jos neišsiverstų. Juk aš neketinu visą gyvenimą likti kekše.

— Tai ištekėk už Li.

— Galvoju apie tai. Per paskutines tris dienas jis man jau du kartus piršosi.

— Tad ir reikėjo čiupti jautį už ragų.

— Abejoju, ar jis nepasigailės dėl mano praeities. Dauguma vyrų linkę pradėti nuo švaraus lapo.

— Li ne iš tokių, vaikeli. Jam patiko prajodinėtas arkliukas. Jis visada sako tai, ką galvoja.

— Ar tikrai?

— Šimtu procentų.

Akimirką pamąsčiusi, ji nusišypsojo ir linktelėjo galvą.

— Gerai. Įkalbėjai.

— Tad pirmyn, prie darbo!

— Klausau, vade!

Palaukęs, kol nuėjo Roza, Leilandas Hanteris priėjo prie manęs.

— Labai rizikuoji.

— Nevisiškai. Vienas mano vaikinų bus sargyboje — jeigu staiga iškiltų kokių problemų.

Pasitraukiau į tamsų kampą ir ėmiau stebėti minią. Į salę įėjo nauja svečių grupė ir prasidėjo tradiciniai rankų paspaudimai. Grupės centre stovėjo Krosas Makmilanas, laikydamas už parankės Šeron. Šeilą lydėjo Voltas Džentris, o ant švytinčio Keiblo rankos buvo pakibęs balto pūkuoto kailio ir tokių pat plaukų debesis. Pagrindinė filmo aktorė atvyko tiesiai iš Anglijos, aplenkdama senąjį gerąjį Holivudą.

— Žvalgykis, žvalgykis, — įspėjau Hanterį.

— Taip, eisiu pasisveikinti su likusiais genties nariais. Bent jau dėl senųjų laikų.

— Pasistenk iššniukštinėti, kas jų patikėtiniai agentai.

— Tu į juos per daug vilčių nedėk. Jie bus brolio pusėje iš įpratimo, o ir akcijų jie turi mažai. Kaip man su tavim susisiekti, jeigu kas?

— Geriau aš tau paskambinsiu, patarėjau. Tau nereikėtų rodytis šalia manęs dažniau nei būtina.

Nusišypsojęs aukštuomenės šypsena, Leilandas linktelėjo ir pasišalino.

Eidamas pro šalį padavėjas pamatė mane apytamsiame kampe, aplenkė rojalį ir priėjo su padėklu, ant kurio burbuliavo šampanas.

— Gal taurę, sere?

— Ne, dėkui.

— Kaip norite, sere.

Kai jis pasisuko eiti, ant jo liemenės pamačiau plastikinę kortelę su jo vardu.

— Feris, — tyliai ištariau jam pavymui.

Jis nesustojo.

— Feri!

— Taip, sere?

Pirštu paliečiau kortelę. Jis nuleido akis, paskui šyptelėjo ir papurtė galvą.

— O... atleiskite, sere. Aš ne Feris. Mano vardas Deilas, Džonas Deilas. Matyti, supainiojo liemenes, kai jas mums dalijo. Mes pasamdyti tik šiam vakarui. Liemenė su mano vardu tikriausiai atiteko Feriui.

— Kas jus nusamdė?

— Prieš porą dienų buvo skelbimas laikraštyje. Mes ir atėjome.

— Ar visi vietiniai?

— Taip, pažįstu beveik visus. Svetimų buvo tik keli žmonės. Jeigu pamatysiu tą, kuris apsivilkęs liemenę su mano vardu, ar pasiųsti jums?

— Ne, aš pats jį susirasiu. Dėkui.

— Nėra už ką, sere.

Ryšys užmegztas. Bet iš kieno pusės? Taigi "Feris, 655" susekė mane ir surado būdą susisiekti. Tai tikriausiai atsarginis variantas, nes jis negalėjo būti tikras,kad šiandien čia ateisiu. Bet viskas buvo gudriai sumanyta. Žinoma, nėra ko ieškoti padavėjo su Deilo vardu, jo ir negali būti. Man tiesiog pasiūlyta susimąstyti. Bet apie kokius variantus?

Išėjau iš salės pro šonines duris, per atsarginį išėjimą pasiekiau automobilių aikštelę, susiradau savo mašiną ir atsisėdau prie vairo. Atsisėdęs žiūrėjau į žvaigždes ir galvojau: Feris, Feris.

Kartodamas šį vardą, vos nepamiršau skaičiaus ir staiga prisiminiau.

Prieš dvidešimt trejus metus skaičius 655 reiškė pašto abonentinės dėžutės numerį. Spalvotas atvirukas su šiuo numeriu reiškė, kad atvyksta kontrabandinis krovinys ir aš turiu susitarti su Melu Tarboku apie priėmimo vietą ir laiką. Bet Melas mirė prieš penkiolika metų, o abonentinė dėžutė seniai likviduota.

Beliko Feris, bet aš neturėjau nė menkiausio supratimo, kas tai galėtų būti.

Palcidau variklį, išvažiavau į gatvę ir įsiliejau į mašinų srautą. Įsitikinęs, kad manęs niekas neseka, išvažiavau į seną plentą, vedantį į priemiestį.

Jau kiek anksčiau vien smalsumo vedamas kartą užėjau į senąjį viešnamį, kuris buvo negyvenamas ir jau beveik sugriuvęs. Užsukau į nekilnojamojo turto prekybos agentūrą ir pasiteiravau apie pastato likimą. Kontoros tarnautojas pasakė, kad pastatas niekada ir nebuvo parduotas. Paskambinau Todui ir iš jo sužinojau tą patį.

— Dogai, o Liusi Longstrit gyvena netoliese. Ji ir jos slaptoji tarnaitė apsigyveno mažoje fermoje, kur anksčiau buvo pirmoji autobusų stotelė. Ji ir dabar ten gyvena. Buvau užsukęs maždaug prieš metus. Sėdi sau ant priebučio, kryžiažodžius sprendžia. Tiesa, Liusi nemėgsta nė su kuo bendrauti.

Iš tiesų Liusi ir Betė, abi pasenusios, gergždinčiais balsais, apsivertusios didžiuliais nutriušusiais žodynais, sėdėjo prieangyje ir sprendė kryžiažodžius. Liusi buvo suvytusi, suglebusi oda karojo ant rankų ir pasmakrėje. Tik plaukai tebebuvo tokios pat skaisčiai rusvos spalvos ir ant rankų žvilgėjo briliantai. Žiedai mataravo ant sulysusių pirštų.

Betė pirmoji atpažino mane.

— O Dieve, mis Liusi, jūs tik pažiūrėkite, kas pas mus apsilankė!

Madam Longstrit turėjo gerą atmintį, jai užteko penkių sekundžių žodynui užversti ir pareikšti:

— Neteisėtas Kameronų anūkas kvailu vardu.

— Man trūksta žodžių, Liusi.

— Skaičiau apie tave. — Ji parodė man kėdę. — Sėskis. Bete, atnešk mums išgerti. Vaikine, džiaugiuosi tave matydama.

— O tu beveik nepasikeitusi.

— Kam smegenis pudruoji? Geriau įsižiūrėk.

— Kalbu apie požiūrį į gyvenimą.

Grįžo Betė su padėklu ir trim taurėm su ledu. Ji pripylė taures ir vėl įsikniaubė į žodyną.

— Nekreipk į mane dėmesio, — pasakė Liusi ir vienu kartu ištuštino savo indą.

— Retai bepasitaiko proga išgerti.

— Gal nevertėjo palikti savo verslo?

— Dabar viską užkariavo puskvailiai diletantai. Nesugeba padoraus viešnamio organizuoti.

Išsitraukusi iš kišenės didžiulį cigarą, įsikando jį ir užsirūkė.

— Bent galiuką nukąstum, — pasakiau jai.

— Žinai, sūneli, aš ne iš tų bobų, kurios rėkauja apie lygias teises.

— Iš tiesų, tavęs tuo neapkaltinsi.

Liusi sėdėjo sukryžiavusi kojas ir traukė savo cigarą. Paskui staiga plačiai nusišypsojo:

— Man buvo pašnibždėta, kad tu galbūt pas mane užsuksi.

— O, kas gi toks supratingas?

— Vienas faraonas, Benis Saksas. Mažai kas prisimena, kad dar gyvenu šiame pasaulyje, bet jam kažkodėl šovė į galvą tokia mintis, todėl liepė perduoti man žodelį.

— Apie ką?

— Apie tavo pusbrolius.

— Iš kur jis tai ištraukė? Juk tu seniai nebedirbi. Ir užsukau galbūt prisiminimų vejamas.

— Nesakyk, sūneli. Aš turiu telefoną, ir kalbos pro ma-

no ausis nepraeina, turiu ištikimų draugų, su kuriais mėgstu kartais paplepėti. O ir Betė reguliariai eina į miestą produktų, irgi šio to parneša. Taigi mūsų informacijos biuras veikia tvarkingai. Tai kas tave domina?

— Norėčiau sužinoti ką nors neįprasta apie pusbrolį Denisoną.

— O apie Alfredą?

— Saksas man apie jį pasakojo.

— Prisiekiu, jis tau nepamelavo. Viena iš tų mergaičiukių — mano buvusio tarnautojo duktė. Toliau aš tyliu, sūneli.

— Papasakok apie Denisoną.

— Jis homikas. Dirba tyliai, švariai, bet žydrutis. Užklupti jo neįmanoma.

— Man ir nereikia. Užtenka žinoti.

— Dabar žinai.

— Bet aš galiu jį ir pagauti. Tu nustebsi, jeigu sužinosi, kad tarp mano pažįstamų žmonių yra tokių, kurie mielai sutiks man padėti, net jeigu teks susitaikyti su kai kuriais iškrypimais.

— Visiškai nenustebsiu, sūneli.

— Verta pabandyti?

— O kam? Geriau imkis kito broliuko.

— O jo reikalai prasti, Liusi?

— Jis pavojingas, sūneli. — Ji užsitraukė cigarą ir išleido pro šnerves tirštus dūmus. — Kitą mergaitę jis užmuš.

Suspaudęs kėdėje ranktūrį, tylomis nusikeikiau. Matyt, kažką perskaičiusi mano veide, ji išsiėmė iš burnos cigarą.

— Tu jam paspendei spąstus?

— Taip.

— Būk atsargus, sūneli. Labai atsargus.

— Stengiuosi.

Liusi garsiai pašaukė Betę ir liepė jai pripilti antrą taurę.

— Pas mane buvo užsukęs senas bičiulis.

— Ir kas gi jis?

— Stenlis Krameris. O tu, žiūriu, kapstaisi po seniai užkastus šiukšlynus.

— Iškasinėju praeities nuograužas.

— Keistokus klausimus uždavinėji.

— Na ir kas?

— Iki tavęs niekas tuo nesidomėjo. Stenas sunerimo ir norėjo sužinoti, kieno tu pusėje.

— Mano pusė viena — užpakalinis prieangis. Iš priekinio ir prie pietų stalo mergvaikių neleisdavo.

— Liaukis verkšlenęs.

— Tu ką, Liusi?

— Tik nepradėk savęs gailėtis, sūneli, — ji geraširdiškai nusišypsojo ir vėl vienu ypu išmaukė savo stiklinę.

— Kameronas ir jo bendraamžiai buvo šaunūs vyrukai.

Jos veidas vėl surimtėjo.

— Stenas ir jo seniai — tavo draugai. Saugok juos.

— Būtinai, Liusi.

— Dabar mieste atsirado daug svetimų. Kalbose dažnai minimas tavo vardas. Tiems, kurie apie tave klausinėja, už dantų ne liežuviai, o geluonis. Nepatarčiau tau ilgai užsibūti vienoje vietoje. Net tokioje, kaip mūsų miestelis. Klausysiuos ausis pastačiusi ir jeigu ką nors išgirsiu, pranešiu tau. Aš žinau, kur tave rasti.

Atsistojau ir pasiėmiau skrybėlę.

— Džiaugiuosi tave aplankęs, Liusi.

— Užsuk, kada panorėjęs. — Ji išsiėmė iš burnos cigarą ir atsistojo palydėti manęs iki durų.

— Beje, ką ten žmonės šneka apie tave ir mažylę Kas?

— Mudu tik draugai. O tu iš kur žinai?

— Laikraščiuose perskaičiau. Girdėjau, kad abu buvote pas Todą. Nepasakyčiau, kad tai panašu į paprastą draugystę.

— Ak tu, sena klastūne!

— Visada tokia buvau. Girdėjau, ir paplūdimyje su ja vaikštinėjai?

— Benis Saksas informavo?

— Tik labai artimi draugai vaikštinėja naktimis po pliažus.

— Liusi, juk ji susižadėjusi.

— Taip, aš vaikiną pažįstu.

Sustingau ant slenksčio ir atsigręžiau.

— Kas jis, Liusi?

Ji pažvelgė į mane bespalviu žvilgsniu ir papurtė galvą.

— Tu jo nepažįsti.

Liusi ištiesė ranką ir sugniaužė man riešą.

— Atsargiau su mažyle. Ji šauni mergaitė. Aš gerai pažinojau jos tėvą.

— Jai nieko blogo neatsitiks.

— Nesu tokia tikra. Tu — tėvo kopija, taip pat ir senelio. Jie kartais būdavo nesuvaldomi.

— Nesirūpink, Liusi. Geriau save tausok.

— Aš — ne tu, su vaikais neišdykauju, — atšovė Liusi.

Ratas siaurėja. Nebegalima ilgiau slapstytis pakampėmis. Feris nori susitikti su manimi, bet aš turiu būti jam pasiekiamas. Bet jeigu būsiu prieinamas Feriui, būsiu prieinamas ir Arnoldui Belui.

Bandžiau likti nuošalyje. Išėjau pas žmones atviru veidu, kad jie žinotų, jog praeitis perbraukta, bet šitas žaidimas turi savo taisykles. Žaidėjui jis baigiasi tik lavoninėje ant marmurinio stalo.

Štai ir vėl zuikis turi sprukti nuo skalikų. Tik tas zuikis gimė džiunglėse, ir jam išaugo velniškai ilgi dantys ir velniškai aštrūs nagai, nes jo tėtušis buvo tigras, o motušės giminėje buvo liūtas. Jeigu ir bus įvarytas į akligatvį, jis apsisuks ir palcis į darbą visas savisaugos priemones, ir jam nusispjauti, kad puolančių bus gerokai daugiau. Du kartus nemirštama. Laikykis, Dogai! Tegul pabando įrodyti, kad tu miręs.

Svečių salėje po truputį mažėjo. Kelios poros susiglaudusios trypčiojo mažoje aikštelėje, grojant pavargusiam orkestrui. Voltas Džentris šypsojosi atvykėlei žvaigždei, kuri, palikusi kažkur savo baltus kailinius, suteikė jam galimybę pamatyti jos nuostabų biustą, vos pridengtą permatomu šifonu. Jis buvo toks patenkintas, tarsi jiedu prieš porą valandų būtų dėl visko susitarę.

Pusbrolis Denisonas sukosi apie Leilandą Hanterį, ku-

ris rašė kažkokį dokumentą. Šalia jų stovėjo Krosas Makmilanas, irgi susidomėjęs Hanterio rašomu dokumentu. S.K.Keiblas kalbėjosi su Šeron, ši užsirašinėjo kažką į bloknotą; pokalbyje dalyvavo dar du pagyvenę džentelmenai, labai patenkinti tuo, kas čia vyksta. Vienam priklauso didelis miesto žemės sklypas, o kitas buvo Lintono meras.

Rozos ir Alfredo nebuvo matyti.

Prie kampinio baro stovėjo Šeila Makmilan, kiekvienoje rankoje laikydama po taurę. Išvydusi mane prie rojalio, ji pastatė taures ir prasibrovė į mano jaukią atkampią vietelę.

— Išsivesk mane iš čia, Dogai, — paprašė ji.

Vienas tarnautojas atnešė jai švarkelį, ir mudu nuėjome per virtuvę prie šoninių durų. Ji truputį svirduliavo, o veido išraiška buvo keista.

— Kodėl pro šitas duris? — paklausė ji.

— Kad žmonės neplepėtų.

— Manęs žmonės nebedomina.

Prie durų išjungiau šviesą, ir ji akimirką prisiglaudė prie manęs, įkvėpdama šalto oro.

— Ar nori pasivaikščioti?

— Taip. Kaip tik tai, ko man dabar reikia.

Automobilių aikštelė buvo pustuštė, bet aš nenorėjau eiti tarp automobilių, ir mudu nuėjome tarp krūmų takeliu, juosiančiu aikštelę.

Prie pagrindinio įėjimo stovėjo Benis Saksas ir kalbėjosi su kitais policininkais. Nenorėjau pakliūti jam į akis, o dar su Šeila, todėl nuėjome tiesiai žole už kampo, išėjome į gatvę, prieš tai minutėlę pastovėję medžių šešėlyje.

— Tu kažko lauki? — paklausė Šeila.

— Ne, nelaukiu.

— O ten kažkas yra.

— Visur kažkas yra, katyte.

— Pasiimk mane nuo visų, Dogai, — tarė ji. Pajutau, kaip ji sudrebėjo, ir paėmiau jos ranką.

— Na, na, tuoj parvešiu tave namo.

— Ne, ne namo. Nakčiai aš užsisakiau kambarį viešbu-

tyje. Krosas grįžta į Niujorką, o aš nenoriu likti viena didžiuliame name. Aš pavargau nuo vienatvės.

— Kas tau, mažyle?

— Nieko. Prašau nuvežti mane į viešbutį.

Eidamas prie automobilio klausiausi nakties garsų ir bandžiau pagauti ką nors neįprasta tokiu paros metu. Įsodinau ją, apėjau automobilį ir atsisėdau prie vairo. Ji vėl netikėtai suvirpėjo, žiūrėdama tiesiai prieš save.

— Ar tau kas nors atsitiko? — paklausiau.

— Kodėl žmonės skriaudžia vieni kitus?

— Pats nežinau, brangioji.

Viešbutis, kuriame apsistojo Šeila, buvo nedideliame dviejų aukštų pastate su pusapvale privažiavimo prie centrinių durų alėja. Kita alėja juosė namą ir vedė į pastato užpakalinę dalį, kur buvo viešbučio tarnybos. Dėl viso pikto nusprendžiau važiuoti palei namą ir pristabdžiau, pamatęs, kaip prie pagrindinių durų sustojo taksi išlaipinti keleivių. Vairuotojas paėmė pinigus ir nuvažiavo.

Kai jau ruošiausi pajudėti iš vietos, jie užpuolė. Bet banditams nepasisekė; jie nepagalvojo, kad aš juos mačiau. Mano šūvis pataikė artimiausiam tiesiai į kaktą ir subjaurojo viršutinę jo galvos dalį. Akimirką jis stovėjo svyruodamas, paskui pargriuvo ant žemės. Antrąjį pervažiavau priekiniais ratais, įjungiau atbulinę eigą ir dar kartą pervažiavau atbulas. Garsas buvo toks, tarsi būčiau sutraiškęs didelę pintinę.

Iššokęs iš automobilio persiritau ir pastebėjau trečiąjį, bėgantį link garsų. Išvydęs sudarkytus kūnus, jis sustingo vietoje. Vienu kertamu smūgiu sulaužiau jam ranką, kitu — kaklą.

Visų revolveriai buvo su atlaužtais gaidukais, bet jie patys nebuvo labai vikrūs. Per kelias sekundes patikrinau jų kišenes. Dokumentuose vardai man nebuvo žinomi, išskyrus vieną, kuris priklausė tipui su nulaužtu sprandu. Tai buvo žudikas iš brolių Gvidų gaujos.

Pakėlęs galvą, automobilio lange išvydau Šeilos veidą, ji viena akimi buvo prigludusi prie skylutės stikle, kurią pramušiau savo kulka. Ji keistai šypsojosi, ir aš visu kūnu paju-

tau, kaip šokas ir siaubas paralyžiavo visus jos nervus. Atsisėdau, paėmiau jos ranką, bet ji net nejudėjo, tik jos akys dar labiau išsiplėtė.

Vadinasi, mane apgulė kaip vilką, ir vienintelė irštva man liko senasis namas vandenyno pakrantėje.

Šokas keistai paveikė Šeilą. Ji buvo tarsi išspausta citrina. Nei kuo skundėsi, nei priešinosi, paklusniai ėjo paskui mane su mįslinga Monos Lizos šypsena, net nebandydama aiškinti savo būsenos. Kai įėjome į namą, ji stovėjo nejudėdama, kol uždariau langines ir uždegiau žibalinę lempą.

— Kaip jautiesi? — paklausiau.

Ji patylėjo, lėtai pasuko galvą, ir jos besišypsančios burnos kampelis virptelėjo. Akys keistai blizgėjo. Paėmiau ją už rankos, privedžiau prie fotelio ir pasodinau.

— Palauk čia.

Virtuvėje įjungiau dujinę viryklę, pastačiau arbatinuką ir, kol jis kaito, išardžiau savo revolverį, pakeičiau vamzdį, o senąjį kartu su iššauta tūtele užkasiau į smėlį. Netrukus vanduo užvirė, ir aš paruošiau kavos.

Šeila sėdėjo savo vietoje nejudėdama. Man tai nepatiko. Gal dešimt sekundžių laikiau prieš ją kavos puodelį, kol ji atsistojo ir, silpnai linktelėjusi galvą, paėmė puodelį ir prikišo prie lūpų.

Supratęs, kad ji atsitokės negreit, gėriau savo kavą ir tyrinėjau jos veidą.

Gal kūnai jau aptikti, galvojau. O gal ir ne. Vargu ar tuo keliu iki ryto kas nors važiuos. Šaudžiau iš uždaryto automobilio ir net truputį padelsiau prieš nuvažiuodamas. Aliarmo niekas nesukėlė. Turbūt šūvio negirdėjo. Nė vienas banditas nespėjo net surikti.

Rytoj bus pakeisti išsinuomoto automobilio stiklas ir priekinės padangos, ir tokiu būdu aš laimėsiu laiko. Bet ką daryti su liudininke, sėdinčia priešais manc ir ncatsigaunančia? Nežinia, ar ji prabils, bet užtektų vien tik pamatyti ją tokią. Tai būtų visiška katastrofa.

Šeila išgėrė kavą, ir aš ištraukiau puodelį iš jos pirštų.

— Einam, Šeila. — Nutvėriau ją už parankės ir nuvedžiau į viršų, į vienintelį kambarį, kurį šiek tiek buvau apsitvarkęs, kad būtų galima gyventi. Pastačiau lempą ir atlenkiau antklodę. Šeila stovėjo vidury kambario, žiūrėjo į sieną ir šypsojosi.

Nurengti ją nebuvo sunku. Atsegiau užtrauktuką ant nugaros, ir suknelė susmuko prie kojų. Daugiau ant jos kūno nieko nebuvo. Tik bateliai. Pakėliau ją ant rankų ir paguldžiau į lovą, užklojau antklode ir nuėmiau plaukų sruogą, užkritusią ant veido.

— Vargšė mergaitė, — tariau tyliai.

Akių blizgesys apsiblausė, vokai nusileido, burnos linija sušvelnėjo, kvėpavimas pasidarė ritmingas. Ji užmigo.

20 skyrius

Visi vietiniai laikraščiai pasakojo apie praėjusios nakties įvykius. Pirmuose puslapiuose mirgėjo nuotraukos ir pranešimai apie trijų žmonių nužudymą. Aukos buvo greitai atpažintos. Visos trys priklausė brolių Gvidų gaujai, tačiau nužudymo motyvai nebuvo aiškūs. Viena versija buvo tokia — Gvidų gauja kontroliavo profsąjungų taktiką pakrantėje, o numatomas gamyklų išplėtimas Lintone sukėlė jų ypatingą susidomėjimą. Vietinė policija dirbo kartu su Niujorko žinybomis, tikėdamasi greitai užbaigti tyrimus.

Nepavyks!

Kituose puslapiuose buvo rašoma apie vakarykštį priėmimą, filmavimo grupės veiklą. Net Niujorko laikraščiai nepašykštėjo dėmesio Keiblo studijai, ir nors "Darbo vaisiai" buvo ne kažin kokia knyga, išreklamuota ji buvo puikiai.

Paskambinau Četui Lindenui ir papasakojau apie vakarykštį įvykį. Jis patarė man dingti.

— Bičiuli, mane ir taip spaudžia iš visų pusių, tik nemalonumų iš tavęs man ir betrūko. Ar aš tavęs neįspėjau, kas gali atsitikti, jeigu manęs nepaliks ramybėje, bet tu nepaklausei. Jeigu atsisakysi man padėti, paskelbsiu karą jums visiems be jokios išimties.

— Mes šito nepakęsime, Dogai, — atsakė jis šaltu abejingu balsu.

Aš irgi ne iš kelmo spirtas, manęs taip lengvai neįbauginsi. Tai patvirtina ir šeši mano įveikti persekiotojai. O skaičiuoti ir Četas moka.

— Kitos išeities nėra, Četai. Reikia padaryti.

— Gerai. Kur automobilis? — atsakė jis su neslepiamu pasipiktinimu.

— Jie turi padangų atspaudus, todėl uždėk tos pačios markės padangas, ir nuomojimo firma nepastebės. Tegul pakeičia stiklą, išplauna dugną ir pavažinėja po apylinkes, kad prisirinktų žemių, bet ne tokių, kaip prie viešbučio, ir pastatykite mašiną į vietą. Beje, Četai, nebandyk padėti mašinon kokios pliauškės. Mes žinom tuos pokštus... gali nukentėti koks nekaltas avigalvis.

Jis neatsakė, tik padėjo ragelį, o aš nusišaipiau — kol kas diktavau aš, bet nuo šiol man grėsė pavojus dar iš vienos pusės.

Roza laukė manęs mažoje užkandinėje "Arkada". Ji aplenkė mane keliomis minutėmis ir suspėjo užsakyti mėsainį. Užsisakiau dar vieną ir atsisėdau priešais.

Ji pasitiko mane malonia šypsenėle, bet už jos slypėjo neramus debesėlis, o Rozai tai buvo visiškai nebūdinga.

— Na kaip, ar išėjo?

— Na ir klientą tu man pakišai.

— Ką, turėjai nemalonumų?

— Kol kas ne. Jis pakvietė mane pavakarieniauti ir parvežė į viešbutį.

— O tu nepakvietei jo į viršų?

— Nemokyk mokyto. Jis iš agresorių.

Atnešė mano mėsainį, ir aš kibau į jį, prieš tai aplaistęs kečupu.

— Gal aš klystu? — suabejojau.

— Ne, neklysti. Aš žinau požymius. Man taip jau yra buvę, juk sakiau tau. Kai mes tarėmės, buvau įsitikinusi, kad susidorosiu, bet dabar pradėjau dvejoti.

— Kodėl?

— Dogai, jeigu tai būtų paprastas žaidimas su kokiu nors nemokša...

— Anaiptol ne paprastas, — pertariau ją.

— Tuose tavo žaidimuose jeigu praloši, tai amžinai, — tyliai pasakė ji. — Kaip vakar naktį.

— Vakar naktį? — perklausiau atsikąsdamas gabalą mėsainio ir ją stebėdamas.

— Dogai, kaip tu gali būti toks ramus?

— O tu, Roza, ar atneši man siuntinukų į kalėjimą?

— Ar manai, kad jie tave jau susekė?

— Pagyvensim — pamatysim.

— Atrodo, neilgai teks laukti, — atsakė Roza, žiūrėdama kažkur man virš galvos.

Veidrodyje už jos nugaros pastebėjau Benį Saksą. Jis priėjo ir trumpai man linktelėjo. Atsistojau, baigdamas žiaumoti, ir pasiūliau jam kavos.

Atsisakęs jis pažvelgė į Rozą, paskui vėl į mane.

— Misteri Keli, norėčiau pasikalbėti su jumis akis į akį.

— Žinoma. Kur?

— Ten jie turi atskirą kambarį, — parodė jis į duris tolimame kampe. Paprašęs mane eiti priekyje ir nenuleisdamas rankos nuo šlaunies, kad ji būtų arčiau ginklo, jis atidarė duris, ir mudu atsidūrėme sandėliuke. Jį perėję, įėjome į nešvarų, dvokiantį tualetą.

— Kas toliau? — paklausiau.

— Duok savo ginklą.

Atidaviau. Jis pauostė vamzdį, pamaigė gaiduką.

— Stokite prie sienos, — įsakė.

Patraukiau pečiais, bet paklusau. Pravėręs nupylimo bakelio dangtį, jis iškėlė mano revolverį ir šovė į vandenį. Vos nesprogo mūsų ausų būgneliai, o vandens purslai aptaškė abu. Paskui jis nuleido vandenį ir išėmė iššautą tūtelę.

— Švariai padirbėta, — pasakiau.

— Misteri Keli...

— Žinau. Neišvažiuoti iš miesto. Gal jums ir automobilį reikia patikrinti...

— Mes jį jau sulaikėme. Jums aš iškviečiau taksi.

— Labai operatyviai.

— Jūs žinote, kaip mes dirbame.

— O taip, mano drauge. Nepamirškite apžiūrėję grąžinti automobilio.

— Grąžinsime. — Jis įdėmiai žiūrėjo į mane. — Toks įspūdis, kad jūs galvojate į priekį, misteri Keli.

— Kartais tenka, — atsakiau.

Grąžinęs man revolverį, jis linktelėjo ir šį kartą nuėjo pirmas. Linktelėjęs Rozai išėjo, o aš atsisėdau ir čiupau mėsainį. Rozai kąsnis įstrigo gerklėje, virpėjo smakras ir rankos.

— Viskas normalu, vaikuti. Jis tik parodė man vieną būdą. Viskas tylu, ramu.

Mano elgesys buvo toks nerūpestingas, kad ji neištvėrė ir nervingai sukikeno.

— Dogai, tikiuosi, jog kada nors man apie tai papasakosi?

— Žinoma. Kada susitinki su mūsų išdykėliu?

— Šiandien vakare. Sakė, kad paskambins. Vadinasi, padariau jam įspūdį.

— Viskas lieka taip, kaip susitarėme. Ar žinai, kaip su manim susisiekti?

— Nesijaudink.

— Kai dirbi su profesionalais, nėra ko jaudintis. Tai su diletantais rūpesčių būna per akis, — pasakiau jai.

— Dėkoju.

— Džiaugiuosi galėdamas tau tai pasakyti. Man išėjus, pabūk čia dar kokias penkias minutes.

Susimokėjau ir išėjau.

Lauke vėl apsiniaukė ir pakvipo lietumi. Prie pat šaligatvio manęs laukė taksi su įjungtu varikliu. Įsėdau ir paprašiau nuvežti mane į Berinų gamyklą, kur vyko filmavimas. Palikęs vairuotojui dvidešimt dolerių užstato, nuėjau ieškoti Li.

Jis stovėjo prie autobuso su kostiumais ir kalbėjosi su dviem reporteriais. Palaukiau, kol baigs, ir pašaukiau jį:

— Kaip sekasi?

Išgirdęs mano balsą, jis pašoko, dirbtinai nusišypsojo ir perbėgo pirštais per plaukus.

— Gerai. Puikiai. Bent jau laikraščiai turi apie ką rašyti.

Tardamas tuos žodžius, Li tiesiog rijo mane akimis. Nebegalėdamas susitvardyti, paklausė:

— Dogai... ta istorija praėjusią naktį... — jis užsikirto, nedrįsdamas tęsti.

Užuot atsakęs, tik linktelėjau galvą.

— Ir kam aš paklausiau?

— Arba tu, arba tave, drauge. Juk tu žinai, kaip būdavo kare.

— Bet dabar juk ne karas, velniai rautų!

— Nekalbėkim apie tai. Dabar mane policija tikrina.

— Tai kurių galų tu čia trainiojies!

— Viskas padaryta taip, kad policija prie manęs neprikibs.

— Dogai...

— Dėl filmavimo problemų nėra? — paklausiau jo.

Li išsiėmė iš pakelio cigaretę ir užsirūkė. Pastebėjau, kad jo pirštai dreba.

— Kokia prasme?

— Ar gamyklos valdyba netrukdo?

— Tas Makmilanas visur kaišioja savo nosį, visiems komanduoja. O pusbroliai vis staiposi prieš fotografus. Geriau būtume niekada neatvažiavę į tą prakeiktą vietą!

— O tau kas blogai? Ir uždirbsi nemažai...

— Be tavęs viskas buvo gerai. O dabar tik ir laukiu, kad tuoj sukauks sirena ir reikės bėgti į slėptuvę.

Jis giliai užsitraukė ir numetė cigaretę ant žemės.

— Ar Šeron matei?

— Ne.

— Ką tu sakai! Ji per tave visai nusikamavo.

— Kažin kodėl?

— Neapsimetinėk. Ji apie tave žino daugiau, negu tu manai.

— Apie mane niekas nieko nežino.

— Nieko baisaus. Vieną gražią dieną tu atsibusi. Jeigu nori ją pamatyti, ji kontoroje. Denisonas atidavė mums filmuoti visą kambarį savo name.

— Lovos scenoms?

— Mūsų laikais toms scenoms viskas tinka.

Atidžiai pasižiūrėjau į Li. Šį kartą jis atsakė man nuoširdžia šypsena.

— Tu juk ją myli?

— Nežinau, kol kas jai šito nesakysiu.

— Pasakysi, Dogai. Ir pulsi į savo būdą su cukriniu kauliuku. Iš anksto prikimšk bufetą atsargų.

— Užteks pliurpti, mergišiau.

— Tuo ir didžiuojuos!

Mudu išsiskyrėme, bet aš nenuėjau pas Šeron, o grįžau pas savo taksistą ir pasakiau adresą. Mūsų niekas nesekė, o po dvidešimties minučių buvome vietoje. Paskui dar pasisukiojome, sustojome prie alaus baro, išgėrėme po porą alaus, paplepėjome apie šį bei tą, o paskui vėl nuvažiavome aplankyti Liusi. Senutė Betė buvo radusi kažką, pasirengusi už tam tikrą užmokestį šį tą papasakoti, o už papildomą atlyginimą — pateikti įrodymų. Įteikęs jai pinigus ir pridėjęs už rūpesčius, jau ketinau atšaukti mūsų su Roza sumanymą, bet paskui pagalvojau, kad pirkta informacija ne visada patikima, ir nusprendžiau veikti taip, kaip sumanyta.

Prie policijos nuovados, atsiskaitęs su vairuotoju, kieme pamačiau savo automobilį. Kai įėjau, Benis Saksas maloniai pasisveikino ir pakvietė sėstis. Pirmiausiai grąžino mano automobilio raktelius.

— Viską patikrinote? — paklausiau.

— Laboratorija dar tikrina dulkių pavyzdžius. Kelias aplink namą pabarstytas skalda iš Meino, todėl pėdsakus lengva aptikti.

— Tuo geriau, misteri Saksai. Nenoriu, kad būtų kokių įtarimų.

— Esu įsitikinęs, kad taip ir bus.

— Kodėl?

— Patikrinome automobilių nuomos firmą. Ten tvarkoma padangų numerių apskaita. Jūsiškės nepakeistos, o ir vėžės nesutampa. Jūsų labiau susidėvėjusios, nors markė ta pati.

— Įsitikinote?

— Beveik.

— O balistikai ką parašė?

— Ginklas ne jūsų. Nors yra vamzdžio pakeitimo galimybė.

— Bet tai, man regis, per daug gudru.

— Ne per daug jūsų proto žmogui, misteri Keli.

— Nors ir ne mano naudai, bet priimsiu tai kaip komplimentą.

— Tai ne komplimentas.

Atsistojau ir pamėtėjau rankoje raktelius.

— Linkiu sėkmės.

— Misteri Keli...

— Taip?

— Kaip manote, ar verta mums laukti tolesnių nemalonumų?

— Nuo nemalonumų niekas neapdraustas, misteri Saksai.

Pamojavęs ranka išėjau ir pasukau prie automobilio. Atsisėdęs prie vairo bandžiau paleisti variklį, bet raktelis nelindo. Pagaliau susipratau jį apsukti.

Četas Lindenas dirbo be klaidų. Jis pakeitė visą automobilį. Dabar, jeigu mane užmuš, neliks jokių pėdsakų, vedančių pas jį. Laikykis, kiški. Medžioklėn išėjo visi. Ir nesvarbu, kam atiteks kiškutis, svarbu jį nupilti. Senasis vadeiva įsiuto ir gali visą miestą iššudyti, kad tik pasiektų kiškį.

Bėk, kiškuti, bėk!

Šeila Makmilan. Apmąstymai.

Jis žino. Jis žino daugiau, nei aš maniau. Visą laiką galvoju apie jį ir nieko negaliu padaryti. Užteko jam paliesti mane ir jis viską suprato, jis buvo įsitikinęs, kad teisingai mane suprato, ir leido man padaryti tai, ką padariau. O kai išsiskyrėme, man buvo taip malonu, taip gera, nes nebebuvo tos įprastos baimės, baisaus skausmo, veržusio man galvą, vertusio mane susiriesti į kamuolį, nebebuvo noro beviltiškai rėkti ir gintis, kaip būna, kai žaginama. Man nepatinka tas žodis — žagini-

mas. Kada jį pirmą kartą išgirdau? Net neprisimenu, kada jis man įstrigo atmintin. Jis iš kažkokių tamsių ir baisių tolimos praeities šešėlių, kurie nenori atgyti, bet ateina pas mane kaip sapnas, kai mane liečia vyro rankos.

Man jau ramiau vien nuo minties, kad jis žino. Buvo ir kitų, kurie suprasdavo, bet prabildavo jų instinktai, ir aš vėl būdavau apgauta, o jie tapdavo paprastais priešais, šlykščiais minkštakūniais, šliaužiojančiais per mane, nesukeliančiais nieko, išskyrus kančią.

Kodėl jie neranda ką pasakyti?

Kodėl jie negali tiesiog ramiai pagulėti?

Kodėl jie mano, kad paimti partnerį — išimtinė vyrų teisė?

Jie daužo tave savo didžiulėmis lazdomis ir grūda, ir grūda, kol tu pradedi rėkti iš nepakeliamo skausmo, o paskui imi tyliai inkšti, visiškai nebesuprasdama, kam tu iš viso gyveni. Tie dideli, minkšti ir tvirti basliai išmuša iš tavęs visus potraukius ir jausmus, palikdami tik pojūtį, kad esi apvogta, bet niekaip negali suprasti, ko gi tu netekai.

Šeila Makmilan, įgudusio mergišiaus žmona. Taip jis pats sakė. Taip sakydavo kitos moterys. Tą patvirtindavo ir vyrai. Juk jie myli vienas kitą, bet kad ji galėtų duoti jam bent lašelį to nuostabaus jausmo, kurio jis taip trokšta, jai tenka griebtis daktaro Elioto užsimiršimo tablečių ir viskas vyksta tada, kai ji klajoja visiškai kituose pasauliuose.

Bet kaip jis suprato? Bjaurusis Barbosas.

Galėtų nenaudėlis jau grįžti.

Pasigirdo beldimas į duris.

— Kaip jautiesi? — paklausiau.

— Vieniša. Labai daug galvoju.

— Čia tinkamiausia vieta galvoti. Šioje lovoje esu pradėtas. Turbūt irgi ilgai galvojo, kol visa tai sumanė.

— Kažin. Tu buvai tik nemokamas priedas.

— Abejoju. Tais laikais iš pradžių galvodavo. Man maloniau tikėti, kad esu suplanuotas. Santuokoje ar nesantuokoje, bet pagal planą.

Šeila nusišypsojo ir iš karto pakeitė temą.

— Ar vakarykštė naktis buvo iš tikrųjų?

— Tu ten buvai, Šeila.

— Visa tai labiau panašu į sapną. Mano sapnai būna keisti. Visas mano gyvenimas — vienas klaikus sapnas. Kartais net negaliu suprasti, ar miegu, ar taip yra iš tikrųjų, net pradedu save žnaibyti, kad įsitikinčiau.

— Dabar tu nemiegi, vaikeli.

— Daug galvojau prieš tau ateinant.

— Apie ką?

— Apie viską. Apie nieką. Vėl apie viską. Gal tu padėsi man susigaudyti?

— Klausk.

— Ne. Neklausiu, — atsakė ji. Paskui giliai atsiduso, sulaikė kvėpavimą ir lėtai iškvėpė. Kai vėl grįžtelėjo į mane, jos akių išraiška buvo pakitusi.

— Tai tu mane paguldei į lovą?

— Kas nors juk turėjo tai padaryti. — Išsiėmiau cigaretę ir užsirūkiau. — Dėl praėjusios nakties...

— Nebuvo jokios nakties. Viskas prasideda nuo šios minutės, — nutraukė ji mano žodžius.

— Ačiū, katyte. Kitais liudininkais aš pasirūpinau.

— Ar būtum galėjęs ir mane užmušti?

— Ne. Moterys sutvertos bučiniams, o ne žudymui.

— O tu seksualiai patraukłus, — tarė ji, vėl staiga pakeisdama temą.

— Aš pavargęs kaip velnias ir purvinas.

— Ar dušas čia yra?

— Yra, tik karštas vanduo baigėsi.

— Sakoma, kad šaltas vanduo slogiai veikia vyrų fiziologiją.

— Koks kvailys tau taip sakė? Gal ką ir veikia, bet aš — kaip uola.

— Tiesa?

— Ne, meluoju. Bet jeigu mudu dar ilgai apie tai plepėsime, tai sukietėsiu, velniai griebtų.

— Išsimaudykime kartu po dušu, — pasiūlė Ščila.

Baigianti degti cigaretė nudegino man pirštus, ir aš sutraiškiau nuorūką kulnu.

— Atleisk, vaikuti. Aš — apsigimęs storžievis, o ne iš tų, kurie patys tokiais tapo.

— Nesipriešink, Dogai. Sakau tau, aš ilgai galvojau. Aš pavargau nuo savo sapnų.

— Bet juk aš ne gydytojas.

— Gydytojai man nepadėjo. Nusirenk.

— Ne.

Baigėsi tuo, kad mudu atsidūrėme po dušu, slidūs nuo muilo putos, ir ji atsuko man nugarą, kad patrinčiau kaip reikiant. Kai putota kempine šveičiau jai nugarą, pečius ir visa kita, ji, juokdamasi pro putas, pasakė:

— Dogai, ar gali dabar mane pabučiuoti?

Priglaudžiau ją prie savęs ir pabučiavau ilgu gardžiu bučiniu.

— O kodėl tu nekietėji? — pasipiktino ji.

— Nemaniau, kad šito reikia.

— Taip ir nemanei?

— Aha. O dabar užsuk vandenį ir einam šluostytis.

— Bailiukas.

— Nesikabinėk prie senio.

Jos rankos švelniai palietė mane, ir mano nugyventi metai liko kažkur toli toli.

— Ramiau, ramiau, mieloji ponia.

— Koks gražus, — tarė ji. Užsukusi vandenį, žengė žingsnį atgal, norėdama mane pamatyti.

— Tavo didesnis už tuos, kurie Britų muziejuje.

— Dėkoju, saulele.

Užmečiau ant jos rankšluostį ir išėjau iš dušinės. Bet ji nenurimo. Švelniai pabraižė man žemiau nugaros ir visą laiką glostinėjo, kol šluosčiaus. Prieš mane šmėžavo jos besijuokiantis veidas su kažkokiu padūkėliškumu akyse, su nuostabiomis drėgnomis lūpomis. Ji vėl palietė mane ir jos ranka suvirpėjo, o aš vos nesprogau. Bet supratau, kad, be manęs, kito gydytojo ji neras.

Ji sugniaužė pirštus.

— Kietėju iš visų jėgų, — patikinau ją.

— Dar labiau pasistenk.

— O kur jį dėsim, mažyle?

Ją tarsi kas šaltu vandeniu būtų apliejęs. Bet netrukus grįžo jos ankstesnis ryžtas.

Galima nekęsti stomatologo. Galima jo bijoti. Bet juk eini pas jį, kai skauda dantį. Pasirodo, ne taip baisu. Ir tu nebebijai, ir neapykanta gydytojui dingsta. Kaip iš tikrųjų viskas paprasta.

— Ar anksčiau niekada nesimaudei po dušu su vyriškiu? — paklausiau jos.

— Tik su Krosu. Tris kartus.

Diagnozė man buvo aiški.

— Ar jūs seniai vedę?

— Per daug seniai.

— Tai ne atsakymas. — Norėjau užsimauti glaudes, bet Šeila mane sustabdė.

— Nesimauk.

— Bet, mažyle...

— Aš žinau, Dogai.

— Ką tu žinai?

— Kad tu žinai. Apie mane. Matau iš tavo veido.

— Aš bandau laikytis mokslinio požiūrio.

— Daugiau šnekėk! — nuoširdžiai nusijuokė ji.

Numetusi rankšluostį, Šeila atvėrė man savo nuostabų kūną su stačiomis putliomis krūtimis ir gundančiu juodu trikampiu, pridengiančiu įėjimą į visų blogybių šaltinį.

— Graži? — paklausė ji.

— Kenčiu Tantalo kančias.

— Pasakok išsamiau.

Nusigręžęs užsitempiau glaudes ant savo kvailai styrančios lazdos ir užsivilkau marškinius.

— Eik velniop.

— Kodėl nenori?

Atsigręžęs pamačiau, kaip visas jos kūnas juda, kilnoja-

si, o iš pilvo šonų virpa mažytės bangelės. Bet jos akys bandė man pasakyti visai ką kita. Paėmiau Šeilą už rankos, nusivedžiau ją į tamsų miegamąjį su didžiule senovine lova ir nusimečiau savo kuklią aprangą. Apglėbęs ją ir prispaudęs prie savęs taip, kad oda liestų odą, kad ji priprastų prie pirmojo švelnaus kūnų prisilietimo, ramiai gulėjau, kol aprimo jos smegenys ir ji pasinėrė į natūralią amneziją, kurią pastebėjau iš jos akių.

Jai nereikėjo nieko man sakyti. Šeila buvo teisi sakydama, kad aš žinau. Valandos virto minutėmis, minutės — akimirkomis, kuriose tilpo viskas, ko ji nepatyrė taip ilgai ir ko taip neaiškiai troško, ir kurios virto visiško išsekimo naktimi. Klausiausi jos žodžių, jos jausmingo pasakojimo apie begalinį smurtą. Supratau jos skausmą, kartu su ja neapkenčiau to akto, supratau, kaip ją traukė tai, ką ji manė esant bjauru, bet kai didžiausios palaimos minutę ji nesąmoningai ištarė vyro vardą, supratau, kad klaikūs sapnai ją paliko amžinai.

Mėnulio šviesa krito ant Šeilos veido, atsispindėdama jos plačiai atmerktose ir mieguistose akyse.

— Ačiū tau, Dogai.

— Ne tu turi dėkoti, saulele, — nusišypsojau.

— Nori, sumokėsiu tau honorarą?

— O per užpakalį ar nenori?

— Ne, nenoriu. Už tai, ką tu dėl manęs padarei, aš irgi noriu tau kuo nors atsidėkoti.

— Kuo gi?

— Padaryk iš manęs visiškai pasileidusią moterį.

— Na ir įsivažiavai, vaikeli.

— Prašau... Mes jau viską išbandėme. Liko dar viena... injekcija!

— Nieko sau pacientė! — sušukau.

— Nieko sau daktaras! — atsiliepė ji ir nutaisė klasikinę pornografinę pozą.

— Pirmyn, Dogai. Turbūt tai mėgstamiausia tavo poza, turint galvoje tavo vardą.

21 skyrius

Dangus urzgė, burnojo ir spjaudėsi smulkiu lietučiu. Juodi debesys ritosi virš galvos, laukdami tinkamo momento savo turiniui išlieti.

Visi kažko laukė. Įvairiose vietose.

Lūkuriavo Arnoldas Belas. Laukė broliai Gvidai. Četas Lindenas irgi laukė. Lūkuriavo kino studija. Laukė Krosas Makmilanas. Laukė ir Feris,655.

Pagaliau iš žiedlapių ant mano stiebelio susidarė vaisius, ir aš prisiminiau Ferį. Vienintelį kartą buvau susitikęs su kurjeriu, kuris organizavo pašto dėžutę 655. Tai buvo 1948 metais. Jis liko visiems nematomas, nė minutę neužvilkindavo tiekimo ir niekada negudraudavo, norėdamas išsiderėti sau didesnę dalį, kaip dažnai darydavo kiti. Nusprendžiau susitikti su juo, nes turėjau asmeniškai pažinoti visus organizacijos narius, o ir jo nepažeidžiamas anonimiškumas mane piktino. Man buvo pasakyta, jog tai neįmanoma. Ir vis dėlto pamačiau tą žmogų, kuris kėlė baimę nacistiniams vadeivoms tą trumpą laiką, kai jie buvo okupuotame Paryžiuje. Jis irgi pamatė mane, bet tik keistai nusišypsojo ir nuėjo nulenkęs galvą. Jis žinojo, jog dabar aš žinau, kad jis yra stiprus ir greitas maždaug penkiasdešimties metų vyras, taip išsitreniravęs, kad vienu rankos ar kojos smūgiu galėtų užmušti žmogų, kad jis lengvai pasprukdavo nuo gestapo namų stogais...

Kiekgi metų praėjo nuo to laiko? Dabar jis iš tikrųjų jau senis. Jis buvo gudrus tuomet, o dabar turbūt dar gudresnis. Tikriausiai dabartiniai įvykiai skatina jį viską užbaigti. Jeigu reikalai pakryps į bloga, jis pamojuos visiems rankute, pasislėps kokioje nors nežinomoje vietoje ir pasiners į prisiminimus arba apsidžiaugs, kad jam užteko jėgų įvykdyti savo paskutinę užduotį.

Galvok, vaikine, kur rasti Ferį. Kur jis slapstosi?

Pagalvojau ir supratau.

Rasti jo neįmanoma, nes aš žinojau, kur jis. Jis pasislė-

pė po savo kiautu, ir man galėjo padėti tik neįtikimas sutapimas arba jis pats, paliesdamas mano petį.

"Ak tu, niekšeli Feri, — pagalvojau. — Teks man tave išrūkyti. Gerai, senasis žalty. Aš tai moku. Palūkėk — ir įsitikinsi".

Tedis Gvidas mirė. Pro jo kabineto langą buvo įmesta granata, ir jis dabar gulėjo kaip šiukšlių krūva Niu Džersio lavoninėje, užlydytame bronzos karste. Laidotuvės turėjo būti kitą dieną. Jo šeima išliko per stebuklą, išėjusi iš kambario prieš minutę iki sprogimo. Antras brolis drebino kinkas Pietų Amerikoje, laukdamas savo eilės.

Četo likvidavimo sąraše aš buvau pirmas, reikėjo tik surasti vykdytoją. Patarčiau susirasti geriausią, pričšingu atveju tegul susirūpina savo kailiu, kurį sudraskysiu į skutelius.

Akcininkų susirinkimas įvyko, ir aš pralaimėjau. Kartu su pusbroliais buvau išrinktas į valdybą, bet pirmininku tapo Krosas Makmilanas. Tai, kad Denisas ir Alfis sužinojo, jog supirkau dalį akcijų, buvo gan abejotina paguoda, juo labiau kad veltui sukišau tiek pinigų. Tiesa, įsigijau Bondo Byčą, bet jiems liko Grandsaitas, o tai buvo gerokai didesnis kąsnis.

Laiko lieka vis mažiau.

Atsikratę visų idiotų, likome dviese su Leilandu Hanteriu. Sėdėdamas priešais, stebėjau, kaip jis sukioja vyną savo bokale. Pagaliau jis tarė:

— Su tavim viskas baigta, berniuk. Aš bandžiau tave įspėti.

— Per mažai bandei.

— Dabar Makmilanas gali net sustabdyti filmavimą, jeigu tik panorės.

— Taip.

— O ką tu girdėjai?

— Nesustabdys.

— Kodėl?

— Jam reikia mane nuversti.

— O tu spyriojies?

— Aš tiesiog negaliu leisti, kad taip atsitiktų.

— Atsisakai pasiduoti?

— Žmogau, neverta mirti anksčiau laiko.

— O tu dar didesnis kietakaktis nei tavo senelis.

— Gerai, advokate, — atsakiau.

— Tu kažką sumanei?

— Nieko nesakysiu.

— Kodėl? — paklausė Leilandas.

— Tu vis tiek manimi nepatikėsi.

— Kodėl? — pakartojo jis.

— Man regis, kad aš pradėjau valdyti situaciją.

— Papasakok ir man.

— Manau, neverta prasidėti su tokiu uoliu įstatymų žinovu.

— Kaip išmanai. Kaip tavo advokatas ar galiu tau būti dar kuo nors naudingas?

— Gali, patarėjau, — atsakiau. Jaučiau, kad apsvaigau, o šito jokiu būdu negalėjau sau leisti. Kyštelėjau ranką į kišenę ir ištraukiau voką. Paprašiau Hanterį pasirašyti iš anksto mano paruoštą raštą, perdaviau jam voką ir dvi storas čekių knygeles.

— Dabar tvarka?

— Tau reikėjo tapti teisininku. Jeigu šitą pareiškimą būtų rašęs mirštantis žmogus, jį pripažintų bet kuris teismas.

— Manyk, kad aš ir esu mirštantis. Dieną anksčiau, dieną vėliau — koks skirtumas?

— Tu pats renkiesi, Dogai.

— Žinoma. Beje, — pridūriau, — ar buvai dar kartą susitikęs su Šarman?

Jis nusišypsojo paprastai ir švelniai.

— Jos abi dabar mano meilužės, kol susiras po gerą žmogų. Kiekvienai ir kraičio daviau.

— Ak tu, senas ištvirkėli!

— Aš — temperamentingas ir garbus pilietis.

— Ir jos taip mano?

— Mano amžiaus žmogus yra dėkingas už viską, ką dar gali patirti, o jos dėkingos man už tai, ko negauna iš kitų. Nors

ir keista, bet mano klientai dabar yra dar geresnės nuomonės apie mane.

— Brangus tu mano temperamentingasis seni, tikiuosi, kad tu manęs pasiilgsi?

— Žinoma, Dogai, labai pasiilgsiu. Bet juk tu kol kas gyvas.

Pakartojau jo žodžius.

— Gerai skamba, bet menkai paguodžia. — Užsirūkiau ir paklausiau: — Kada Krosas surengs Berinų gamyklos skerdynes?

— Greitai. Tikriausiai tuomet, kai aprims reklaminis triukšmas. Tai neišvengiama, pats pripažįsti.

— Ne. Nepripažįstu.

— Tai ką galima padaryti?

— O jeigu mes pridėsim jam dar daugiau reklamos?

— Man nepatinka tavo tonas.

— Niekam nepatinka, patarėjau. Tai mano rezervas.

— Nori pridaryti nemalonumų?

— Būtent. O gal ir ne. Priklausys nuo aplinkybių.

— Dogai, tu mane gąsdini.

— Taip ir sumanyta. Beje, namas nuostabus. Ačiū.

— Už tavo pinigus, — patraukė pečiais Hanteris.

— Merginos irgi mano. Linksminkis.

Man prireikė vos ne pusvalandžio, kad surasčiau Hobį ir Malūnsparnį. Kažkokiu būdu jie įsitrynė į filmavimo aikštelės apsaugą ir dabar vaikštinėjo su lazdomis. Paskyręs jiems po penkių minučių pasimatymą prie produktų parduotuvės, apėjau prikabinamus aktorių vagonėlius, kostiumų kambarį su ratais ir prisidėjau prie jų.

Hobis buvo rūškanas.

— Per daug viskas ramu, Dogai.

— Ir gerai, — atsakiau.

— Nieko gero. Jaučiu — prasti popieriai.

— Ką tai reiškia?

Pažiūrėjęs į žioplius, stovinčius už tvoros, juosiančios filmavimo aikštelę, jis tarė:

— Ten kažkas yra. Aš tai jaučiu.

— O tiksliau?

— Veidai. Nepažįstami, bet tipiški. Vaikšto kažkaip ypatingai, žiūri ypatingai. Ar supranti, apie ką kalbu?

— Supratau.

— Taigi kažkas yra. — Jis užsitraukė, užgesino pirštais cigaretę ir įsikišo nuorūką į marškinių kišenę. — Gal tu žinai?

— Aš turiu idėją. Bet jūsų užduotis kita. Prižiūrėkite Li ir Šeron.

— Jų niekas neseka, — burbtelėjo Malūnsparnis ir nubraukė nuo veido lietaus lašus.

— Žinau. Jiems reikia manęs.

— Gal organizuoti tau priedangą?

— Neverta. Man labiau tinka tiesioginis puolimas.

— Kaip išmanai. Jie tave irgi pažįsta. Kas pirmas pradės?

— Manau, kad jie.

— Tada gali užsisakyti sau laidotuves.

— O gal jiems užsakyti?

— Kada tai beįvyktų, mums sumokėta iš anksto, — tarė Hobis. — Aš mėgstu sąžiningai uždirbti pinigus. Beje, praėjusią naktį tu pasidarbavai? Su Gvidų berniukais?

Patvirtindamas linktelėjau galvą.

— Švariai padirbėta, — numykė Hobis. — Pats nebūčiau geriau padaręs.

— Ačiū. Prižiūrėkite mano draugus. Dangus dar tik niaukiasi.

— Gerai. Jeigu ką nors atpažinsime, pranešime.

— Būtinai.

Kai jie nuėjo, aš vėl pasinėriau į lietų ir vėją, genantį tamsius žemus debesis. Vidudienis buvo panašus į vėlyvas sutemas. Visiems buvo bjauru. Tik ne Dikui Lagenui, kuris sėdėjo savo kadilake ant galinės sėdynės ir visiškai nenustebo, kai atsisėdau šalia jo.

— Dogai, jus sunku rasti.

— Ne taip ir sunku.

— Aš čia jau beveik... — jis žvilgtelėjo į laikrodį, — dvi valandas.

— Ar manęs laukėte?

— Aš žinojau, kad jūs susidomėsite.

— Klystate, drauguži. Mane domina tik jūsų metodai. Ar galiu kuo nors padėti?

— Palaukite dar truputį. Laukiu čia jūsų... draugo.

— Juos galiu pirštais suskaičiuoti.

— Tai ypatingas draugas. Štai ji ir ateina.

Šeron buvo įsisiautusi į platų lietpaltį su gobtuvu. Pribėgusi prie automobilio, nusimetė gobtuvą, atidarė dureles ir šleptelėjo šalia Diko. Kai pamatė mane, jos veidas persimainė. Pagaliau susitvardė ir šypsodama tarė:

— Sveikas, Dikai.

— Sveika, brangioji. Mini sijonas tau labiau tinka.

Įdėmiai mus abu nužvelgusi, ji surimtėjo ir, nubraukusi nuo plaukų lietaus lašus, paklausė:

— Ar nesutrukdžiau jums kalbėtis? Kai tu man perdavei...

Dikas Lagenas tėviškai paplekšnojo jai per koją ir šyptelėjo:

— Mudu dar nesikalbėjome. Norėjau pasikalbėti su kiekvienu atskirai, bet jeigu jau esate abu...

— Ką tu sumanei, Dikai? — paklausiau.

— Neskubėk, žmogau. Aš esu reporteris ir dirbu visuomenės labui, kaip galėjai suprasti iš laikraščių. O jie rašo štai apie ką: gamykla atgimsta, jos teritorijoje kuriamas filmas, mirštantis miestas įkvėpė naujos gyvybės. Tačiau visam tam iškilo grėsmė Kroso Makmilano pavidalu. Kai ši grėsmė bus realizuota, laikraščiai tikrai turės apie ką rašyti.

— Tik vietiniai, Dikai.

— Paimkim tave, Dogai. Tu — didis nežinomasis. Tai yra buvai iki šio momento.

Šeron atsigręžė į mane.

— Apie ką jis, Dogai?

Patraukiau pečiais.

— Ar papasakoti jai, misteri Keli? — paklausė Lagenas.

— Kodėl gi ne? Tik pasirūpinkite, kad viskas būtų patvirtinta dokumentais, — pasakiau ir pažvelgiau į jį. Tai, ką jis

perskaitė mano veide, privertė jį įsitempti ir aplaižyti netikėtai perdžiūvusias lūpas, bet jeigu jau pasakiau "a", reikėjo ištarti ir "b".

— Dokumentų turbūt turite užtektinai.

— Taip, aš mėgstu tvarką.

— Dogai... — buvo bepradedanti Šeron.

— Palauk, vaikeli, leisk žmogui pasakyti.

— Ačiū, — padėkojo Lagenas. — Kaip jau minėjau, aš surinkau žinių apie jus, misteri Keli.

— Kodėl taip oficialiai, Dikai? Tiesiog Dogas.

— Gerai. Gal jaunajai ledi geriau nesiklausyti?

— Kodėl? Juk jūs dėl visuomenės stengiatės?

— Ar neprieštarausite, jeigu retsykiais žvilgtelsiu į savo užrašus?

— Kiek tik norite.

Lagenas išsiėmė užrašų knygelę. Atvertė ją ir pažvelgė į tekstą. Visa tai buvo poza, bet man nerūpėjo.

— 1946 metais buvote demobilizuotas Anglijoje ir panorote pasilikti ten, o ne grįžti į Valstijas.

— Tikrai.

Šeron prisimerkusi stebėjo mane.

— Jūs turėjote draugą, matematiką ir finansų genijų.

— Tikra tiesa. Rolis turėjo įgimtą verslininko talentą.

— Bet neturėjo pinigų.

— Jis tiesiog maudėsi skurde, jeigu taip galima pasakyti.

— Tačiau Rolandas Holandas gavo pašalpą iš nežinomo rėmėjo ir per trumpą laiką pavertė ją nemažu turtu. Tiksliau, jis akimirksniu tapo milijonieriumi.

— Visiškai teisėtai, — pridūriau.

— Be jokios abejonės. Tačiau pagal nerašytą sutartį jis perdavė didelės pinigų sumas savo geradariui, o šis pasinaudojo tais turtais ir... pradėjo nevisiškai legalų verslą.

— Kalbėkite tiesiai — vertėsi machinacijomis, — įsiterpiau.

— Gerai. Machinacijomis. Jis užgyveno didžiulį turtą spekuliacijomis juodojoje rinkoje, bet kartu jam teko glaudžiai

bendradarbiauti su šlykščiausiomis Europos banditų gaujomis. Bet tai dar ne pabaiga. Nusikaltimas gimdo nusikaltimą. Iš pradžių spekuliacija vaistais, paskui ciagretėmis, po to ginklais ir galų gale itin nusikalstama prekyba — narkotikais.

— Finale — dar kai kas, — pridūriau aš.

— Nužudymas? — patikslino Dikas.

— Štai jis — finalas.

— Nebūkite toks ramus, Dogai. Jūs visa tai neigiate?

— Ne.

— Ir žudėte?

— Žinoma, — atsakiau, išpūsdamas dūmų kamuoliuką.

— Tapęs vienos didžiausių Europoje nusikalstamų organizacijų vadeiva, grįžtate namo. Jums iš paskos atseka mirtis ir griovimas.

— Liaukitės, kam čia ta poezija? Juk jūs paprastas laikraščio apžvalgininkas.

— Aš dar parašysiu. O kol kas tik renku faktus. O visi tie pasikėsinimai Niujorke, čia... Teiravausi policijoje. Ekspertų braižas. Manau, tai dar ne pabaiga. Laukiu paskutinės žmogžudystės.

— Ir kas gi žudo?

— Tie, kurie medžioja milijonus dolerių, kuriuos jie gaus už... jūsų pagrobtą heroino partiją.

— Bet jūs visiškai pakvaišote, rašeiva.

— Tad paneikite, misteri Keli.

— Kad nėra ko neigti. Norėčiau žinoti, iš kur jūs tai ištraukėte.

— Patys išsipainiokite. Aš dar daug ką žinau.

— Ir nenorite manęs įspėti, kad bent žinočiau, iš kur laukti smūgio?

— Žinoma, ne. Ar aš jus įžeidžiau?

— Ne, ką jūs, — atsakiau ir taip nusišypsojau, kad jis susmego sėdynėje.

Dikas nuvažiavo, o mudu su Šeron pasitraukėme prie pertvaros, sulaikančios smalsuolius, ir stovėjome nepratardami nė žodžio.

— Ar visa tai tiesa? — pagaliau paklausė Šeron.

Patvirtindamas linktelėjau galvą.

— Jis dar nepasakė įdomiausio dalyko.

— Ar tu iš tikrųjų nusikaltėlis?

— Tam tikra prasme.

— Ir žmones žudei?

— Dažnai, vaikeli.

— Jis pasakė, kad gali būti dar blogiau.

— Tai tiesa.

— Dogai...

— Nenukabink nosies, Šeron. Aš savo atgyvenau. Norėjau pradėti viską iš naujo, bet man neleido. Viskas — tai viskas. Neimk į širdį, mieloji. Aš vedžiojau už nosies trijų žemynų policininkus ir palikau gyvenime šiokį tokį pėdsaką. Manęs nėra kam apverkti, tai ko čia nusiminti. Žaidimas baigiasi, ir kol nesulošta paskutinė partija, susitvarkykim savo namuose.

— Dogai... tu pasakei... susitvarkykim.

— Šiaip pasakiau, kaip karališka persona, vadinanti save "mes", nekreipk į tai dėmesio.

— Aš myliu tave.

Jos žodžiai buvo tarsi smūgis į paširdžius. Aš susigūžiau. Pažvelgęs į jos veidą, išvydau tokią nenustelbiamą ramybę, kokią tikriausiai pamatė tėvas motinos veide tame mažyčiame kambarėlyje Mondo Byčo pastogėje. Šiaip taip susivaldęs tariau:

— Nereikia, mažyte.

— O kaip mano nekaltybė? Ar tai tvarka?

— Atsikratyk jos.

— Na ir pasakei! Aš tiek laukiau.

— Tuomet dar palauk savo vaikino. Gal jis gyvas.

— Man jau neberūpi.

— Tada pasiskubink, juk reikia palikti po savęs ką nors vertingą šiame prakeiktame pasaulyje.

— Kas tave nori užmušti, Dogai?

— Visi.

— O pažiūrėti ar galima?

Aš taip ilgai laikiau rankose cigarečių pakelį, kad jis permirko lietuje ir numečiau jį į purvą. Šeron nusišypsojo man ir aš atsakiau jai šypsena.

— Džiaugiuos, galėdamas suteikti malonumą, — pasakiau jai.

22 skyrius

Dulksna liovėsi, ir pradėjo pilti kaip iš kibiro. Atrodė, kad gamta, supykusi ant žmonių dėl jų piktų darbų ir griaunamosios veiklos, panoro nuplauti visus nešvarumus, kad gyvenimas žemėje prasidėtų iš naujo. Aš supratau gamtą ir nuėjau daryti tai, ką turėjau padaryti.

Susitikome pas Todą, bet pajutau, kad viskas išėjo ne taip, kaip buvo sumanyta.

— Sveika, Roza.

Ji neatsakė, tik įsikniaubė į savo kavos puodelį ir išsiblaškiusi trupino lėkštutėje sauso biskvito gabaliuką.

— Kas atsitiko?

— Per daug iš manęs reikalavai, — pagaliau ištarė ji.

— Žinau. Bet už tai daug ir moku.

Daugiau nebeklausinėjau ir paprašiau Todą atnešti man alaus. Kai jis nuėjo, nugėriau putas ir ranka brūkštelėjau per burną.

— Kas atsitiko?

Ji lėtai pakėlė akis.

— Nejaugi jie iš tikrųjų tau giminė?

— Iš dalies.

Sugriebiau jos ranką.

— Ar tu nenukentėjai?

— Ne.

— Ar išėjo?

— O taip, tu gausi savo nuotraukas, jeigu tik jos tau terūpi. Aš net neįsivaizdavau, kad pasaulyje gali būti tokių žmonių.

— Roza, sakyk pagaliau, kas atsitiko?

— Jeigu tu žinotum...

— Pasakok.

— Tai toks mėšlas!

— Aš tai seniai žinojau.

— Tai ko manęs neįspėjai...

— Juk aš viską patvarkiau taip, kad galėtum pasprukti.

— Ačiū. Už tai tikrai ačiū. Tiesiog per stebuklą išsigelbėjau.

Kai ji vėl pakėlė galvą, jos akyse žvilgėjo ašaros.

— Dabar Li mane niekins.

— Prisimeni... sakiau tau, kad tekėtum už jo... jam kaip tik tokios reikia.

— Prisimenu.

— Tai ir tekėk.

— Bet ar jis norės?

— O tu pakrutink savo smegenėles. Juk tu jam reikalinga.

— O kaip tu? Jis tau dar reikalingas ar jau ne?

— Dangus giedras, Roza. Viskas baigta. Netiki?

— Tikiu. — Ji pastatė puoduką ir skausmingai nusišypsojo. — Ar tu paliksi mus ramybėje?

— Paliksiu.

— Tas pašlemėkas norėjo mane užmušti. Ką tik dėl jo neišdarinėjau, o baigėsi tuo, kad jis norėjo mane užmušti. Jis gyvenime nebuvo matęs to, ką gavo iš manęs, o jam vis buvo per maža. Paskui staiga sužvėrėjo ir puolė mane. Žinai, Dogai, per savo gyvenimą visokių tipų esu mačiusi, bet šitas — žudikas maniakas. Gerai, kad tu viską numatei, nes jis vos neišmetė manęs per balkoną. Tai gražiai dabar atrodyčiau — krūva sulaužytų kaulų ant šaligatvio.

— Ačiū Dievui, tu čia, sveika ir gyva.

— O buvau per plauką nuo mirties.

— Na, o koks jis vyras?

— Taip ir nesugebėjo normaliai pakelti savo įrankio.

— Reikėjo padėti.

— Nuotraukoms užteko.

— Tai gerai.

— Beje... nors esu ne kartą fotografuota, bet ką ketini daryti su tais negatyvais?

— Galiu tau padovanoti.

— Man tas pats. Li ir taip mane žino kaip nuluptą.

— Paimsim ir sunaikinsim juos, kad ir pėdsakų neliktų.

— Dabar viskas?

— Tau — viskas, — atsakiau jai.

— Eliotas jau išryškino juostas. Tikiuosi, pravers. O tu dabar MMM, taip man atrodo.

— MMM? — nesupratau.

— Triskart miręs.

— Tiksliau nepasakysi, — sutikau.

— Kas nors turi apsijuokti, ar ne? — paguodė Roza.

— Kiekviename žingsnyje, mažyle, — pritariau jai.

Susitikome gamyklos filmavimo aikštelėje. Šeron juokaudama bakstelėjo kumščiu į mano pilvo presą ir susitrenkė ranką. Pabučiavau paraudusius pirštų kauliukus ir pasakiau, kad jai nepasisekė — ji pataikė į diržo, ant kurio kabėjo revolveris, sagtį. Ji trynė pirštus ir sutrikusi šypsojosi.

— Niekingas šunsnukis.

— Gryna tiesa, todėl mane visi taip ir vadina.

— Jeigu tik turėčiau revolverį, nudėčiau tave.

Padaviau jai savąjį. Bet Šeron nežinojo, kaip su juo eltis, ir grąžino man.

— Užuot barusi, geriau mane pabučiuotum.

Ji puolė mane kaip tigrė. Jos bučinys buvo toks karštas ir reiklus, kad aš tvirtai apglėbiau ją ir mudu vos nesurijome vienas kito. Kai pasidarė nebepakeliama, atšokom su nuostaba akyse.

— Taip nereikia, mažyte, taip nereikia.

— Taip reikia, — nušvito ji.

Lietus merkė mus, bet mes šito net nepastebėjome. Pagaliau Šeron nulaižė nuo lūpų lietaus lašus ir, suraukusi nosį, tarė:

— Kaip keistai viskas vyksta gyvenime, tiesa, Dogai?

— Kartais.

— Kodėl taip ilgai nepasakojai apie save?

— Turėjau neatidėliotinų reikalų.

Staiga žybtelėjo žaibas, nudažydamas viską žydra spalva. Suklusome laukdami perkūnijos griausmo, ir jis nugriaudėjo, nusirisdamas į tolį.

— Gal galiu tau kaip nors padėti? — paklausė Šeron.

— Ar gali prieiti prie jūsų studijos kadrų kartotekos?

— Žinoma.

— Gerai. Atrink visus, neseniai nusamdytus. Atmesk tuos, kuriems dar nėra... tarkim, septyniasdešimties. Patikrink likusiųjų dokumentus, atrink tuos, kurių dokumentai visiškai nauji arba atrodo taip, lyg juos kas specialiai būtų aptrynęs, ir pranešk man rezultatus. Jeigu iškils kokių klausimų, pasakyk, kad tai susiję su draudimu.

— Gerai, Dogai, aš pasistengsiu.

Eliotas Embleras įteikė man voką su nuotraukomis, pasiėmė pinigus, padėkojo už priedą ir paklausė, ką daryti su negatyvais. Tegul palaiko maždaug dešimt dienų pas save; jeigu iki to laiko nepasiimsiu, tegul sudegina — tokie buvo mano nurodymai.

Po penkiolikos minučių susitikau su Leilandu Hanteriu ir įteikiau jam nuotraukas. Kai jis įdėmiai jas peržiūrėjo, pasakiau:

— Patarėjau, dabar tavo ėjimas. Visos testamento sąlygos įvykdytos.

— Ar tau neatrodo, kad visa tai — tuščias jėgų švaistymas? Ką tu laimėsi?

— Pradžioje — savo dešimt gabalų.

— Juk tu žinai, kad sertifikatais — tai smulkmena.

— Kiek kartų galiu tau sakyti! Aš — optimistas.

— Tie, kurie bandė pakilti iki brolių Raitų, irgi buvo optimistai.

— Paruošk visus dokumentus.

— Kada ketini su jais susitikti? Beje, tai ir nebūtina.

— Net labai būtina. Mėgstu viską daryti iki galo.

— Suprantu.

— Šeštadienio vakare, patarėjau.

— Gerai.

Išvažiavau iš miesto senuoju keliu. Du kartus prieš po-

sūkius išjungiau žibintus, kad išvengčiau sekimo. Man tiek kartų buvo tekę pačiam sekti, kad ramiai galėjau važiuoti be žibintų, orientuodamasis pagal priekyje važiuojančio automobilio galinius žiburius. Du kartus sustojau, tikrindamas, ar nepravažiuos automobilis pro šalį. Viskas buvo švaru, ir aš išvažiavau į kelią, vedantį į Liusi Longstrit slėptuvę.

Privažiavęs prie namo, išjungiau variklį, užlipau į prieangį ir pasibeldžiau į duris. Niekas neatsiliepė. Truputį palūkėjęs, vėl pasibeldžiau ir išgirdau šaižų Liusi balsą, kviečiantį įeiti.

Ji sėdėjo viena, įpusėjusi spręsti kryžiažodį. Šalia stovėjo tuščias kavos puodelis. Liusi atrodė pikta kaip ragana.

— Nebeturi pagalbininkės?

— Laikinai. Sėskis, vaikine. — Ji koja paspyrė man kėdę ir paskersavo į mane akimis. — Palauk, įrašysiu dar vieną žodį.

Jos elgesys buvo kažkoks keistas. Žodis, kurį ji rašė, netilpo į langelius, bet aš lengvai perskaičiau dideles raides — pasala.

Per savo ilgą gyvenimą Liusi Longstrit ne kartą buvo atsidūrusi keblioje padėtyje ir sugebėdavo nuspėti įvykius. Apsisukęs švystelėjau kėdę ir ji mitriai krito ant grindų kaip tik tuo momentu, kai pro duris už mano nugaros triukšmingai įvirto vyrai. Čiupau revolverį ir iššoviau į lempą palubėje, ir tą akimirką kažkieno koja išspyrė jį iš mano rankos. Tačiau reikalai nebuvo labai blogi. Patamsyje man visi buvo priešai, o jie galėjo kliudyti vienas kitą. Pirmas, kliudęs mane, gavo tokį smūgį per dantis, jog nuskriejo ir žnektelėjo į sieną, o aš persiritau kairėn ir, ištiesęs ranką, čiupau kitą už kojos ir pargriovau ant grindų. Krisdamas jis dar spėjo mano pusėn iššauti, ir pajutau perštint skruostą. Sugebėjau išplėšti iš jo revolverį ir, užlenkęs jam alkūnę, vienu suktelėjimu sulaužiau rankos riešą. Nespėjus jam nė cyptelti, užtvojau rankena per galvą.

Ir vis dėlto nespėjau su visais susidoroti. Tamsus šešėlis pakibo virš manęs. Mačiau, kaip pakilo ranka, ir linktelėjau galvą į šalį. Metalas trinktelėjo į smilkinį. Nuo skausmo iš akių pažiro žiežirbos. Norėjau pajudėti, bet negalėjau. Kai spragtelėjusio žiebtuvėlio šviesoje išvydau į save nukreiptą revolverį, supratau, kad man galas.

Spėjau tik nusikeikti ir nuaidėjo šūvis. Pagalvojau: koks keistas garsas, o mirti ne taip baisu, net nejaučiau skausmo. Jokio skausmo. Tik baisus sunkumas vis slegia, slegia, slegia.

Kai užsidegė šviesa, išmirksėjau iš akių ašaras ir pro triukšmą ausyse išgirdau Liusi balsą:

— Ar tu gyvas, vaikine?

— Taip galima ir į kelnes pridėti.

— Dar spėsi. O dabar lįsk lauk iš po to baidyklės. Jis tave visą krauju ištepliojo.

Vargais negalais atsiklaupęs, nusimečiau kūną, paskui šiaip taip atsistojau ant kojų ir apsižvalgiau. Visi trys buvo gyvi ir kvėpavo. Tiesa, buvo smarkiai sužaloti, ypač paskutinis, kuriam Liusi vos nesutraiškė makaulės savo garsiąja prieštvanine lempa, kadaise puošusia jos viešnamį.

Truputį atsikvėpęs pradėjau apžiūrinėti savo grobį. Dviejų nepažinojau, o trečias kadaise buvo mano bičiulis. Tai jam sulaužiau riešą ir suniurkiau galvą. Blekio Sonderso, mirties nuosprendžių vykdytojo iš Trentono, laukė dideli nemalonumai: jam reikės aiškintis su Četu Lindenu.

Četo Lindeno laukė dar didesni nemalonumai: jam teks aiškintis su manimi.

Rūkydama savo cigarą, Liusi kreivai šyptelėjo:

— Tiesiog kaip senovėje. Mažyli, ar tu juos pažįsti?

— Aš žinau, kas juos pasiuntė. Kaip visa tai įvyko?

— Jie atėjo prieš kokias dvi valandas. Mirtinai išgąsdino Betę ir vaikinus.

— Kokius vaikinus?

— Stenlį Kramerį ir Stounį. Jie kažką turėjo apie tavo broliuką. Rado vieną nukentėjusią merginą, ir ji surašė savo parodymus.

— Ar jų nelietė?

— Ne. Jie guli surišti virtuvėje. Klausyk, sūneli, ką mums daryti su tais nedorėliais? Gal pribaigti? Surasiu, kas tai padarys...

— Neverta rankų teptis.

Po penkių minučių visi balandėliai gulėjo tvirtai surišti ir užkimštomis burnomis.

Susiradęs savo revolverį, užsikišau vėl už diržo ir pasisodinau Liusi į fotelį.

— Pasakok viską iš eilės.

Papsėdama cigarą, ji linktelėjo į Blekį.

— Antai tas vis šnekėjo. Už ką jis taip niršta ant tavęs, Dogai? Atrodo, jie patikrino visus tavo galimus pažįstamus mieste ir išgirdo, kaip senasis Džiukas pasakojo Todui, kaip susitiko su tavim, koks tu šaunus vaikinas, kad jie nori perduoti tau šį bei tą, bet iš pradžių užsuks pas mane, o paskui pasimatys su tavimi.

Pasiuntę Džiuką kažkur su pavedimu, Stenlis ir Stounis įėjo čia, o tie mulkiai įsiveržė jiems iš paskos.

— Pas mane niekas nebuvo atėjęs.

— Turbūt šitie jo toliau vartų neleido.

— O ir aš vienoje vietoje nesėdėjau.

— Matyt, ir jie tai suprato, todėl nusprendė čia tavęs patykoti. Niekšai nugrūdo Betę ir senius į virtuvę. Gerai, kad bent vienam užtvojau lempa. Ar žinai, kiek ji kainavo?

— Dešimt dolerių.

— Taip, bet tada doleris buvo doleris.

— Einam, išlaisvinsim juos iš virtuvės.

Kai pavojus praėjo, Betė taip įširdo, kad jau norėjo išpilti ant niekšų kibirą verdančio vandens. Bet atkalbėjome ją nuo tokio sumanymo, ir ji apsiramino, prieš tai kiekvienam stipriai įspyrusi. Krameris ir Stounis reagavo į įvykius ramiau, tik paprašė Liusi šliukštelėti po stiklinaitę viskio, kad rankos nebevirpėtų. Priminiau Stouniui laišką, kurį jis ketino man perduoti, ir jis surado jį senos striukės, kabančios ant kėdės atlošo, kišenėje.

Viskas buvo smulkiai aprašyta, ir mergina net sutiko, jeigu reikės, ateiti į teismą. Dabar aš tvirtai laikiau broliuką Alfį už užpakalio.

Kol skaičiau, senukai atidžiai mane stebėjo. Sulanksčiau laišką ir įsidėjau į kišenę.

— Dėkoju. Lieku jums skolingas.

— Mums nieko nereikia, misteri Keli, — pasakė Krameris. — Kad tik gamykla pradėtų veikti visu pajėgumu.

— Draugužiai, norėčiau jums tai pažadėti.

— Jūs sakėte, kad pabandysite.

— Padarysiu viską, ką tik galėsiu.

— Net jeigu Krosas Makmilanas kaišios pagalius į jūsų ratus?

— Man ir be jo rūpesčių per akis. Štai šita trijulė — tik pradžia. Juos ne Krosas pasiuntė.

Senukai susižvalgė, paskui sužiuro į Liusi.

— Ar reikalai tokie rimti? — paklausė ji.

— Tu nepatikėsi, brangute, bet šitie, — linktelėjau į savo buvusius bičiulius, — ne taip rūpi man, kaip tas velnio neštas ir pamestas Makmilanas. Jis sukaupė tokią jėgą, kad aš nieko negaliu jam padaryti. Jo rankose ir pinigai, ir valdžia, ir tokia neapykanta Berinams, kad jis trokšta į miltus sumalti tą gamyklą. Pabandyk tai paaiškinti mieste žmonėms, kurių akyse spindi naujo gyvenimo viltis.

— Spjauk tu į jį. Bet ką mums daryti su tavo draugužiais? — paklausė Liusi.

Juokinga mintis šovė man į galvą, ir aš nusikvatojau, jausdamas, kaip įtampa pamažu apleidžia mano kūną.

— Paskambink Beniui Saksui, tegul juos pasiima. Papasakosi, kaip jie įsibrovė į namus, kaip toliau viskas buvo. Keturi patikimi liudytojai patvirtins tavo pasakojimą.

— Kokį pasakojimą?

— Paprasčiausią. Stenliui pavyko išsilaisvinti iš virvių, jis atrišo Stounį ir Betę, ir jūs visi įveikėte niekšus.

Krameris iš nuostabos vos žado neteko.

— Mes? — suspigo jis.

— O ko čia stebėtis? Tie vaikinai net nebandys neigti. Skambink, viskas susitvarkys.

Liusi buvo nugyvenusi ilgą gyvenimą. Jos juodos akutės raukšlių išvagotame veide įsmigo į mane, tarsi skaitydamos mano mintis. Matyt, patenkinta rezultatu ji tarė:

— Gerai, Dogai. Tegul bus tavaip.

Kol Liusi skambino, Stenlis Krameris palydėjo mane iki durų. Prie slenksčio jis palietė mano ranką. Šešėlis krito ant jo veido, bet jo balsas nuskambėjo neįprastai.

— Drauguži, tu per daug nesijaudink dėl to Kroso.

— Kodėl, Stenai?

— Antraip kitiems reikalams laiko neužteks.

— Džiaugiuosi, kad pasaulyje yra dar vienas optimistas, — atsakiau.

Prieš naktį nuščiuvusi filmavimo aikštelė buvo apšviesta gamyklos žibintų, blausiai raibuliuojančių pro lietaus maršką.

Įėjęs į gamyklos valdybos vidų pro užmirštas šonines duris, sustojau, norėdamas susiorientuoti. Tamsiais koridoriais nuėjau į kambarį, kur buvo skirta vieta filmavimo grupės štabui, ir pamačiau savo žaviąją blondinę, žiūrinėjančią kartoteką.

— Sveika, gražuole.

Ji krūptelėjo, netyčia nusviesdama ant grindų dalį kortelių, ir staiga atsigręžė, dusdama iš netikėtumo.

— Kurių velnių, Dogai! Daugiau taip nedaryk.

Bet, žiūrėdamos į mano veidą, jos akys išsiplėtė ir ji ne iš karto galėjo prabilti.

— Kas tau nutiko?

— Nemalonumai. Nieko naujo. Nieko netikėto.

Ji atsistojo ir tvirtai mane apkabino.

— Ak, Dogai! Nelaime tu mano!

— Nusiramink, mažyle. Man viskas gerai. Karo nebūna be kautynių. Aš ką tik vienas laimėjau.

Ji nusišypsojo ir nubraukė nuo skruostų ašaras.

— Kaip visada man nieko nepapasakosi.

— Kaip visada atspėjai.

Uždaręs ir užrakinęs duris, patikrinau, ar gerai užtrauktos užuolaidos.

— Ar radai ką nors?

— Nieko. Du kartus peržiūrėjau visas, bet nieko įtartino. Aš ne detektyvė, bet asmens kortelės man — kaip lošėjui kortos, tik nieko neradau.

Mane apėmė toks jausmas, lyg ant manęs būtų užpylę statinę deguto, o aš amžinai prilipau prie tos vietos kaip ožys, pririštas prie baslio tigrams vilioti.

— Bet man šovė į galvą viena mintis, — tęsė Šeron.

Buvau taip susikrimtęs, kad beveik jos nesiklausiau. Bet pagaliau mane pasiekė jos žodžiai, ir aš atsigręžiau į ją.

— Žmones renka ne tik studija, bet ir gamykla. Paprašiau merginą iš jų kadrų skyriaus leisti man patikrinti jų korteles, nes mums gali skubiai prireikti žmonių charakteriniams vaidmenims. Gamykla priima ne vyresnius kaip šešiasdešimt penkerių. Atrinkau to amžiaus korteles. Trejetas yra tau tinkamų. Du parašė, kur dirbo anksčiau, bet niekada ten nedirbo. O trečias paminėjo įmonę, kuri visiškai neegzistuoja.

— Kokią įmonę?

Ji pasakė ir davė adresą: Šerman gatvė, 901.

— Ar žinai, kur tai?

— Žinau.

— Tik pamėgink pasakyti, kad nepasiimsi manęs.

— Ne, nesakysiu. Tu šito nusipelnei.

— Kaip čia yra, kad taip greitai sutikai? Man tai nepatinka, — pasakė Šeron, įtariamai prisimerkusi.

Sustabdžiau automobilį prie apšepusio pastato, ant kurio sienos aliejiniais dažais buvo nupieštas numeris — 901, išjungiau variklį, ir mudu įėjome. Šeron tylėdama sekė iš paskos, suspaudusi man ranką. Jos delnas suprakaitavo, o pirštai įsmigo man į odą. Dar kartą nuspaudžiau skambučio mygtuką, paskui trečią kartą, ir tada iš prieangio tamsos pasigirdo balsas:

— Kur taip užtrukai, Dogai?

— Feri, — tyliai ištariau. — Tavo įstaiga ne kažin kokia, bičiuli.

— Bet produktas gerai išvalytas, lengvai fasuojamas, paklausa neregėta, o pelnas fantastinis. Įeikite.

Jo amžius buvo įspūdingas, bet metai jį mažai tebuvo pakeitę. Ir šiūravo kojomis labiau iš seno įpročio, kai vaidindavo senį. Pastebėjęs, kad tai supratau, jis pradėjo vaikščioti lengva katino eisena. Plaukai praretėję ir pražilę, padėvėti drabužiai apsmukę, bet kūnas vis dar gyslotas ir raumeningas. Iš visko buvo matyti, kad jis iki šiol palaiko formą, nors to ir

nebereikėjo. Kai pristačiau jam Šeron, jis pasisveikino ir patrynė pakaušį, o tai buvo senas sutartinis ženklas. Jeigu mane kas seka ir į tai įsipainiojusi ji, jis pasinaudos savo išradimu, o aš šoksiu į šalį iš ugnies linijos.

— Bravo, bičiuli, — tariau aš, prisiminęs atsakomąjį slaptažodį, ir pastebėjau, kaip jis atsipalaidavo.

— Ji iš mano naujos komandos, — paaiškinau.

— Aišku, — atsakė jis. — Laikai keičiasi, o viskas lieka kaip buvę. Kaip ten prancūzai sako?

— Juo daugiau permainų, tuo mažiau naujovių. Aš maniau, kad tu jau miręs, Feri.

— Interesai mirė. Pabudau kartą ir nusprendžiau: neverta pasaulio nei gelbėti, nei griauti. Laikas viską užglosto: ir baisią neapykantą, ir aistringą meilę.

— Tai ko gi tu vėl kibai į darbą?

— Dėl dviejų priežasčių, — atsakė jis, skvarbiai žiūrėdamas į mane savo tamsiomis kaip vyšnios akimis. — Pirma, turiu atiduoti skolą už tą kulką, kurią gavai vietoj manęs, kai paskutinį kartą dirbome Berlyne. Antra, grynas smalsumas. Norėjau pažiūrėti, ką darys senas patyręs vilkas, kai jį užgrius toks didžiulis laimikis.

— Nekvaršink man galvos, Feri, — atšoviau aš metaliniu balsu.

Šypsodamasis man savo vyšniomis, jis palingavo galvą.

— Tu vis toks pat, velnių priėdęs. Nereikėjo tau atsistatydinti. Tiek to, štai kita priežastis. Mes greit uždusime nuo visokios bjaurasties. Galima išmokti perdirbti šiukšles, įrengti gudrius suodžių rinktuvus, gaminti naujus butelius iš senų, bet neįmanoma sustabdyti nuodų, kurie buvo mūsų darbo dalis. Nusprendžiau įnešti savo indėlį.

— Nuo kada susidomėjai ekologija?

— Nuo tos dienos, kai pažįstamas vaikinas, kurį aš išmokiau, pasakė man, kad lydės į Valstijas milijoninį heroino krovinį, bet bijąs, kad jis gali būti pagrobtas. Pagrobimą organizavome patys, bet jis buvo neatsargus ir žuvo Marselyje.

— O kaltę suvertė man.

— Tokia Dievo valia, bičiuli. Aš, imituodamas tavo braižą, pasirūpinau, kad visi pėdsakai vestų prie tavęs. Tu žinoma figūra, geriausiai tuos dalykus išmanai. Aš per senas tokiems žaidimams, o ir pinigai manęs nebedomina. O tu dar jaunas, paūši. — Vis dar šypsodamas, jis pažvelgė į Šeron. — Žinoma, jeigu tu iš tikrųjų atsistatydinai.

Norėjau vietoje pribaigti tą seną kelmą, bet juk iš tiesų išėjo juokinga istorija,ir aš nenoromis šyptelėjau.

— Aš atsistatydinau, bet, tarkim, mane pakvietė kaip konsultantą. Vienas klausimas... kaip tu mane suradai?

— Daug pripėduoji, sūneli. Be reikalo ir kvailai.

— Nereikėjo dėl to nerimauti.

— Kol kas tu visiems įkrėtei proto. — Jis patenkintas krenkštelėjo. — Na ir sudirbai tu Greką Brąidį ir Markhemą.

— Aš jų nežudžiau.

— Bet visi kiti — tavo. Kas dar liko, Dogai? — Jis ir pats žinojo atsakymą, bet norėjo išgirsti iš manęs.

— Arnoldas Belas.

— Jis iš jaunųjų, Dogai. Sako, kad net geresnis už tave jaunystės metais. Jam sumokėta iš anksto, o jis iš tų žmonių, kurie pamišę dėl savo darbo. Tu jam tikras svajonių taikinys. Užmušęs tave, jis taps savo darbo karaliumi. Bus naujų Turkų ir naujų Le Flerų, bet jiems visiems bus reikalingas Arnoldas Belas jų imperijoms apsaugoti nuo piratų. Jie neturės ramybės tol, kol tu gyvas. Geriausias nusikalstamo pasaulio šaulys eina tavo pėdomis, ir jis pranašesnis už tave.

— Manai, kad jis mane pasieks? — paklausiau.

— Nėra ko ir kalbėti. Statistika paprasta — tie, kurie kyla aukštyn, pašalina tuos, kurie išeina.

— Kodėl tu man iškrėtei tą pokštą?

— Norėjau prisiminti jaunas dienas, atgaivinti praeitį. Pačiam amžius nebeleidžia, tai bent smagu pažiūrėti į kitus. Jeigu būtum susiradęs mane anksčiau, gal rizika tau ir nebūtų buvusi tokia didelė, bet tu pavėlavai, bičiuli. Todėl ir ruoškis blogiausiam variantui.

— Labai dėkingas. Kur prekė?

— Sename dengtame sunkvežimyje už namo. Neklausk, kaip aš visa tai sutvarkiau. Kada nors perskaitysi mano memuaruose.

Jis įkišo ranką į kišenę, ištraukė automobilio raktelį ir metė man.

Už namo, šešėlyje, stovėjo senutis dodžas sulankstytais sparnais, sukrypusiomis durelėmis. Skylėta sėdynė buvo pridengta sena kareiviška antklode, o iš vairuotojo pusės nebuvo stiklo. Variklio paleidimo rakteliu atidaręs galines dureles, atlapojau jas ir degtuko šviesoje išvydau blizgantį matinį poliruoto riešutmedžio karstą uždengtu dangčiu. Šeron aiktelėjo, dar stipriau įsikibo man į ranką. Atgniaužiau jos pirštus, įlipau vidun ir pravėriau dangtį.

— Dogai... — sušnibždėjo Šeron, žybsėdama akimis.

— Nieko sau lavonėlis. Šio heroino užteks amžinai užmigdyti visiems Niujorko narkomanams.

Uždariau dangtį ir išlipau iš sunkvežimio.

— Dogai... — pakartojo ji. — Heroinas?

— Ir dar kiek!

— Tavo?

— Visas mano. Pakeliai už milijonus dolerių — ir visi mano.

Net nežiūrėdamas į jos veidą, išvydau jame pasibjaurėjimą. Jis skambėjo ir jos balse.

— Ką ketini su juo daryti?

— Žinoma, parduoti, — atsakiau.

Daugiau ji nepalietė mano rankos. Žengusi žingsnį atgal, atsidūrė tamsoje.

— Aš nekenčiu tavęs, Dogai, — ištarė ji labai ramiai.

— Na ir gerai. Tu net nesuvoki, kiek visa tai kainuoja.

— Puikiai suvokiu. Man reikėjo anksčiau įsiklausyti į tave. Pasaulis būtų kur kas geresnis be tokių kaip tu.

— Palauk, nebeilgai liko.

— Ir palauksiu. Juo labiau kad tu pats pakvietei mane į paskutinį veiksmą.

Iš gailesčio man suspaudė širdį, bet turėjau ir tai ištverti:

— Taip, pakviečiau.

23 skyrius

Sunku išlikti abejingam, kai žiūri į kolto vamzdį. O už kolto stovi žmogus, kuris, tavo apskaičiavimu, turėjo būti užmuštas jau prieš kelias valandas.

— Dar viena paslauga, drauguži, priešingu atveju Veleros Fabrė salonas neteks savo darbuotojo. Pasakyk naują kontaktinį numerį ir tai, kaip jį surasti.

— Prašau... misteri Keli, jūs žinote, kas atsitiks, jeigu jums pasakysiu...

Stipriau suspaudęs revolverio rankeną, kreivai šyptelėjau.

— Žinau, kas atsitiks, jeigu nepasakysi.

Nebuvo iš ko rinktis. Jis pasakė, o aš stuktelėjau jam koltu per galvą, kad trumpam prarastų sąmonę. Su Šeron grįžome prie sunkvežimio. Žvilgtelėjau į laikrodį: iki aušros liko valanda.

Pirmoje degalinėje įsipyliau benzino ir kai kam paskambinau.

— Nejaugi būtum jį užmušęs, Dogai? — paklausė Šeron, kai atsisėdau prie vairo.

— Jis būtų ne pirmas.

— Aš ne to klausiu.

— Jis žinojo, kad būčiau, — atsakiau.

Kadaise Fryportas buvo nedidelis ramus kaimelis Long Ailende. Bet visur besibraunantis progresas pavertė jį dar vienu miestu, dūstančiu nuo savo teršalų.

Suradęs reikiamą gatvę ir namą, privažiavau prie jo su išjungtais žibintais. Četas Lindenas ramiai ilsėjosi viduje, įsitikinęs, kad jo įsakymas įvykdytas, o elektronikos amžius užtikrina patikimą namo apsaugą.

Šeron stebėjo, kaip su keliais paprastais gelžgaliais atjungiau elektroninę apsaugą, įlipau pro langą ir atjungiau durų skambutį. Įėjusi į namą, Šeron pažvelgė į mane taip šaltai, kaip gyvulių ginikas, laukiantis, kada bulius iškels ant savo ragų matadorą.

Četą pažadino šaltas revolverio vamzdis, įremtas jam į šonkaulius, ir mano balsas, skirtas Šeron.

— Mieloji, įjunk šviesą.

Įsižiebė šviestuvas ir Četo veidą nuplieskė pyktis ant savęs dėl pralaimėjimo. Jis net nepajudėjo, kai čiupau iš po jo pagalvės revolverį.

— Četai, tu padarei didelę klaidą. Aš prašiau palikti mane ramybėje ir net įspėjau dėl pasekmių.

— Tu — meistras, Dogai. Kas nutiko Blekiui ir kitiems?

— Atspėk.

— Vadinasi, tu vis dėlto pasukai iš kelio, — pasakė Četas.

— Kelkis ir renkis.

— O ką, būtinai nori užmušti apsirengusį?

— Juk tu visada sakei, kad aš turiu stilių.

— Tokių kaip mes galas visada vienodas.

— Visada.

— Man gaila, Dogai.

— Nesigailėk.

— Ne savęs, o tavęs gailiuosi. Man skaudu, kad tu pasukai iš tiesaus kelio. O jūs, — jis pažvelgė į Šeron, — ar jūs viską žinote apie jį?

— Dabar žinau, — atsakė Šeron.

— Aišku. — Jis atsigrįžo į mane. — Tu griauni viską, prie ko tik prisilieti.

Četas nesižemino ir nemaldavo, tiesiog nuėjo mūsų lydimas į svetainę, atsisėdo į fotelį ir laukė, kada Haronas perkels jį per Stiksą.

Vinsas Tobanas atėjo vienas, kaip ir buvau prašęs.

— Ten, lauke, — pasakiau, ir mes nuėjome prie sunkvežimio. Policininkas žvilgtelėjo į riešutmedžio karstą, o paskui leidome į jį žvilgtelėti ir Četui.

— Kuo galiu padėti, Dogai? — paklausė Vinsas.

— Duok savo automobilio raktelius.

Vinsas padavė raktelius. Pažvelgęs į Četą, atsisukau į Vinsą.

— Jis tau papasakos linksmą istoriją.

Jis ramiai pažiūrėjo į mane savo geromis italo akimis ir tarė:

— Verčiau tu man ją papasakok.

— Bičiuli, dar nesukūriau pabaigos.

— Užtat Dikas Lagenas žino pabaigą. Jo sindikatas nepagailėjo pinigų ir nupirko apie tave visą informaciją. Tau nepavyks ištrūkti iš jo veržiamos kilpos.

— Pasikalbėk su juo, — pasiūliau aš.

— Jis manęs nesiklausys.

— Bet manęs paklausys, — pasakiau spragtelėdamas gaiduku.

Vinsas kyštelėjo galvą į tamsų sunkvežimio vidų ir, žybtelėjęs dantimis, paklausė:

— Dogai, ar karstelį išsaugoti? Mano mama sakydavo, kad gyvenime nėra tokio dalyko, kuris nepraverstų.

— Išsaugok, išsaugok, Vinsai, bet tik ne man, — atsakiau jam.

Prakeiktas lietus nė neketino liautis. Jis barbeno į priekinį stiklą, ir vienintelis tingus valytuvas priešais mane vos spėjo dirbti savo darbą.

Šeron sėdėjo tylėdama, bejėgiškai sudėjusi ant kelių rankas ir žiūrėdama priešais save į automobilių virtinę. Kai pasukau į kelią, vedantį į Lintoną, ji susimąsčiusi pažvelgė į mane lyg kažką nusprendusi, bet palingavo galvą ir nusigręžė.

Pagaliau, nebegalėdama ilgiau tylėti, ji, sunkiai tardama žodžius, paklausė:

— Ką ketina parašyti apie tave Dikas Lagenas?

— Ar tai svarbu?

— Aš neteikiau daug reikšmės tam... kai tu pasakodavai... apie įvairius dalykus. Bet kai pamačiau karstą... Nejaugi ten tikrai heroinas?

— Grynų gryniausias ir neatmieštas. Didžiausia partija per ilgą ilgą laiką.

— Ir visa tai tavo? Pasiųsta tau?

— Taip, man.

— Aš neleisiu, Dogai.

— Ko tu neleisi?

— Tas policininkas... ir tas niekingas žmogysta. Niekšus kažkas dengia iš aukščiau. Aš liudininkė ir aš juos atpažinsiu. Viską papasakosiu Dikui Lagenui.

Bala jos nematė! Tegul galvoja ką nori. Kad tik jai būtų lengviau.

— Tau reikės įrodymų, mažyte. O šito karsto, manau, daugiau niekas nebematys. O Lagenui dar klius už nepagrįstus kaltinimus.

Šeron patylėjo, apgalvodama mano žodžius, bet šypsenėlė jos lūpų kampučiuose rodė, kad viskas bus kitaip, jeigu tik ji pasistengs.

— Ką tu už tai gausi, Dogai?

— Net įsivaizduoti sunku, — atsakiau.

— Taip... galiu numanyti. Milijoną?

— Kur kas daugiau, vaikeli. Tai, ką aš gausiu už tą karstą, jokiais pinigais neišmatuosi.

— Kas gali būti brangiau už pinigus?

— Jeigu nesupratai dabar, niekada nesuprasi, — atsakiau.

Šeron žiūrėjo į mane, neatplėšdama veriančių akių.

— Tau, Dogai. Kas tau gali būti brangiau už pinigus?

— Grįžti namo. Būti laisvam.

Jos akių išraiška pasikeitė, ji prikando apatinę lūpą, ir jos akių kampučiuose sublizgėjo ašaros.

Pasukę į gatvę, kur prie Ferio namo buvau palikęs savo automobilį, patekome į kamštį. Priekyje žybčiojo mėlyni policijos automobilių žiburėliai, o vidury kelio stovėjo dvi ugniagesių mašinos. Gretimų namų langai buvo iškulti.

Iškišau galvą iš automobilio ir dviejų berniūkščių paklausiau, kas atsitiko.

— Automobilis sprogo, — atsakė vienas. — Tas kvaištelėjęs Jansenas pamatė mašinoje raktelius ir nusprendė nuvažiuoti iki mokyklos, o šis ir sprogo...

Man pasidarė bloga.

Kitas berniukas pridūrė:

— Jis ką tik buvo išėjęs iš pataisos mokyklos.

Atidariau langą ir tylėdamas stebėjau.

— Dogai...

— Aš turėjau būti jo vietoje.

Šeron ar riktelėjo, ar sukūkčiojo — nesupratau.

— Liko paskutinis. Kitų nebebus.

— Kas? — sušnibždėjo Šeron.

— Visų pavojingiausias. Po paraliais! O aš turiu dar tiek darbų!

Išlaipinęs Šeron prie gamyklos, du kartus apvažiavau jos teritoriją, kol pastebėjau Hobį, sėdinti savo automobilyje.

— Kas naujo? — paklausiau, kai jis persėdo pas mane.

— Sprogo automobilis mieste. Pasiunčiau Malūnsparnį patikrinti. Kol kas tau sekasi.

— Ką jis sužinojo?

— Tai automobilis, kurį tu išsinuomojai. Kažkas pritaisė ant išmetimo vamzdžio plastmasinį žaisliuką su šiluminiu sprogdikliu. Darbas — aukščiausios klasės. Aišku kaip dieną — Arnoldas Belas.

Pasukome už kampo ir pajudėjome atgal. Kai Hobis vėl prakalbo, jo balsas man pasirodė kažkoks neįprastas.

— Rytą skambinau į Niujorką. Europoje baigia sugriūti visa organizacija. Le Flero vyrukai sužeidė Turką į pilvą. Jis pamanė, kad jau miršta, ir išdavė vyriausiąjį. Policija sukruto ir gavo visus sąrašus, o paskui prasidėjo: prakalbo visi iki mažiausio. Na, ką pasakysi?

Papasakojau jam apie riešutmedžio karstą.

— Kiekvienas neša savo kryžių, — filosofiškai pažymėjo Hobis. — O ką mums daryti?

— Kaip ir anksčiau. Stebėkite gamyklą.

Išlaipinęs jį prie jo automobilio ir įsitikinęs, kad nėra uodegos, nuvažiavau iki degalinės miesto pakraštyje ir paskambinau Leilandui Hanteriui.

Buvo šeštadienio rytas, vidudienį turėjau susitikti su šeimyna, o dar po dviejų valandų — dalyvauti pirmame naujos direktorių tarybos posėdyje.

Liokajus palinkėjo mums geros dienos, paėmė mūsų apsiaustus ir pasakė, kad esame laukiami bibliotekoje.

Susirinko visi. Scena buvo panaši į mūsų pirmąjį susitikimą, tik skirtumas tas, kad prie senelio rašomojo stalo niekas nesėdėjo. Visi grūdosi tolimame kampe su bokalais rankose, prislopintais balsais keldami šurmulį ir kiekviena savo pora skleisdami neapykantą.

Niekas net nepasisveikino su mumis.

Advokatas net nebandė nieko sakyti, tik išėmė sertifikatus ir įteikė juos man.

— Tušti popiergaliai dešimties tūkstančių vertės. Dogai, ar tu patenkintas?

Pastūmiau jam tuos žalius lapelius.

— Tegul jie pabūna pas jus. Taip, aš patenkintas.

Užsirūkęs pastebėjau, kad Marvinas Geitsas nėra linksmas kaip visada ir tarsi kažko gėdijasi.

Alfredas atsisėdo į gilų odinį fotelį ir žiūrėdamas į mane pašaipiai pakėlė bokalą.

— Bent jau namas Grandsaite mums liko. Išmokėtos visos skolos. Yra net pasiūlymas parduoti už kelis milijonus grynaisiais.

— Džiaugiuosi už jus. Man ta vieta niekada nepatiko.

— Nuo mūsų dabartinės padėties priklauso ir likusio nekilnojamojo turto vertė. Nuo mūsų priklauso Mondo Bičo vertė, o mes neketiname stiprinti savo materialinės gerovės. Namas tikriausiai sugrius, jį užpustys smėlis ir užgoš piktžolės.

— Taip neatsitiks, jeigu atgis gamykla.

— Mažai vilčių, — patenkintas savimi pareiškė Denisas.

— Ką gali žinoti, — atsakiau.

Hanteris pabarbeno pirštu į stalą, norėdamas atkreipti mano dėmesį.

— Jie žino, kokia padėtis. Krosas Makmilanas už didžiulę sumą nupirko nedidelį dvaro sklypą. Todėl dabar jie nebeturi skolų ir pinigų užteks ilgiems metams.

— Patarėjau, kainos ir mokesčiai vis kyla.

— Ir tavęs tas pats laukia.

— Nemaniau, kad jie tokie mitrūs. Kaip jiems tai pavyko?

Denisas šonu išsiropštė iš fotelio, apėjo stalą ir padėjo man ant kelių dvi dideles nespalvotas nuotraukas.

— Tau galas, Dogai, — piktai sušnypštė jis.

Ryškiose, aiškiose nuotraukose ant didelės lovos buvome aš ir Šeila Makmilan, visiškai nuoga ir tokia poza, kad tiktų geriausiam pornografijos žurnalui. Kai perdaviau jas Hanteriui, šis krenkštelėjo ir jas suplėšė.

— Nuotraukų yra užtektinai, — įgėlė Denisas. — Krosas Makmilanas irgi gavo jam skirtus egzempliorius kartu su pirkimo aktu. Gali kasti sau kapą, Dogai. Tiesa, tu neteisėtas, todėl kapelis bus bevardis, kaip ir tavo motušės.

Po mano smūgio vienas jo skruostas pasruvo krauju, o ant grindų pabiro išdaužti dantys. Kai Denisas pradėjo griūti, dešine taip tvojau jam į šoną, kad net šonkauliai subarškėjo, ir jis prarado sąmonę.

Pem viauktelėjo kažką apie daktarą, bet telefonas buvo ant stalo, ir norint prie jo prieiti reikėjo apeiti mane. Nickas nepajudėjo iš vietos.

— Tai aš nufotografavau, — staiga tarė Marvinas Geitsas. Jis pasirengė mirčiai ir nesuprato, kodėl aš delsiu.

— Kodėl, Marvi? — paklausiau.

— Aš silpnas žmogus. Plepys. Mane lengva įkalbėti, — atsakė jis, patraukęs pečiais. Pasukiojęs tarp pirštų bokalą, jis pridūrė: — Man nusispjauti, ką man padarysi.

— Nesijaudink, — atsakiau jam.

— Krosas tave užmuš, Dogai. Turi užmušti. Dabar visi žino apie tave ir jo žmoną.

— Ar tau bent gerai sumokėjo, bičiuli? — paklausiau, mostelėjęs ranka į šeimyną.

— Pinigų turiu kaip purvo. Bet gyvensiu kaip beprasmis riebus kirminas. Užtat nepriklausomas.

— Gyvenk. Būk laimingas, — palinkėjau jam.

— Kokia čia laimė, kad padėjau tave pražudyti.

— Nelaidok manęs prieš laiką.

Kai įsėdome į mašiną, Hanteris paklausė:
— Kur tu dabar?
— Žinoma, į valdybą, pasimatyti su Krosu Makmilanu.

24 skyrius

Filmuoti gamykloje liko dar penkios dienos, paskui grupė turėjo persikelti į kitas aikštelės, studijoje nufilmuoti erotines scenas ir užbaigti "Darbo vaisius" susižavėjusių žiūrovų iš vietinių gyventojų apsuptyje. Lintone gyvenimas tiesiog kunkuliavo.

Nėra profesionalesnių ir begėdiškesnių žmonių nuotaikų kūrėjų už reklamą ir žiniasklaidą. Švytintys miestelėnai net neįtarė, kas jų laukia. Juk gamykla atgijo. Štai jie gyvena čia, mieste, ir pagaliau prireiks ir jų talentų. Pavasarį atidarytas avilys sujuda sukruta, bitėms prasideda medunešis. Motinėlė atideda kiaušinėlius, tranai saugo, ir niekas neįtaria, kad bitininkas jau paruošė insekticidų. Mat jam nepatinka šito medaus skonis.

Akcininkų susirinkime pirmininkavo mano potencialus žudikas, papuoštas šauniais randais Krosas Makmilanas, žvilgčiojantis mano pusėn su nesuprantamu nerūpestingumu.

Trumpą pranešimą perskaitė aviacijos kompanijos pirmininkas. Jis pareiškė, kad Berinų gamykla negalės užtikrinti planuotos gamybos apimties, o Makmilano gamyklos galės.

Puolimas prasidėjo.

Dar iki pertraukos aviacijos gamyklos viceprezidentas pasiteiravo, ar man nepriklauso kažkoks dykvietės sklypas. Taip, atsakiau, šimtai gyvačių rojaus akrų, kur kai kurie ekstravagantiški turistai pamėgo fotografuoti.

Ar nenorėčiau parduoti?

Apie tai galima pakalbėti.

Per pertrauką su Leilandu Hanteriu nuėjome užkąsti. Jis verčiau iškęstų hemorojaus priepuolį, kad tik nereikėtų čia dalyvauti. Šiam žmogui nebuvo svetimas gailestis, net man. Jis mielai galėjo paplepėti apie dvi savo kekšeles ir net apie

senutę Dubro, bet juridiniuose reikaluose jis buvo titnagas. Mandagiai palingavęs galvą, jis pasakė:

— Gamyklai išgelbėti tavo pinigų, gautų už dykumą, neužteks. Šiuo atveju gali padėti tik stebuklas.

— Tu ne itin optimistiškai nusiteikęs.

— Nieko nuostabaus. Tai mano epocha, ir man gaila matyti jos žlugimą. Kiek tau dar liko pinigų?

— Keli milijonai.

— Tuomet palik šį sumanymą. Jau sakiau, nereikėjo tau grįžti. Tu pralaimėjai, Dogai, — baigė jis lediniu balsu.

— Tiek to, grįžkim į susirinkimą.

Baigiamasis dokumentas skambėjo kaip popiežiaus enciklika, o jo turinys buvo maždaug toks: Berinų gamyklos kompleksas priklauso Krosui Makmilanui. Krosas Makmilanas ketina uždaryti gamyklą, nes neįmanoma atgaivinti nei jos, nei Lintono. Nebaigti vykdyti užsakymai bus perduoti Makmilano gamykloms.

Staklės dar tebegaudė ir darbininkai tebesišypsojo, net nenutuokdami, kad netrukus visa tai liks tik prisiminimai.

Kurių velnių aš taip jaudinuos! Juk jie gauna pensijas, socialinį draudimą, vyriausybė padidins pašalpas. Bet juk svarbu visai kas kita.

Jie vėl buvo atgavę viltį, o aš ją sudaužiau.

Įsivaizduoju, kiek žmonių susirinks į mano laidotuves.

Tai bent pasijuoks!

Stovėjau atsirėmęs į sieną ir rūkiau. Kai jis ėjo pro šalį, tariau:

— Sveikas, Krosai. Girdėjau, nori mane užmušti.

Atsiprašęs dviejų savo palydovų, jis sustojo, išsiėmė iš kišenės cigarą ir užsirūkė.

— Ne taip išgirdai, Dogai. Aš sakiau, jog patvarkysiu, kad tave užmuštų.

— Ar pačiam parako pritrūko, Krosai?

— Užtenka, avigalvi. Tik kam man paskui užstatą mokėti? Galėčiau už tuos pinigus ką nors pasamdyti.

— Kodėl "galėčiau"? Ar nėra norinčių?

Krosas nusišypsojo, o aš įsitempiau. Tokia draugiška šypsenėlė gali reikšti tik viena: už tavo nugaros ne taip saugu, kaip tu manai. Čiupau ranka koltą, bet nieko neįvyko. Makmilanas dar kartą nusišypsojo ir užjaučiamai pažiūrėjo į mane.

— Išeinam į lauką, — pasiūlė jis.

Praleidau jį į priekį, ir mudu išėjome į lauką.

— Aš pasakiau jiems "atšaukiama", — pasakė Krosas.

Mane pasiekė žodžiai, bet ne jų prasmė. Baigęs rūkyti, numečiau nuorūką ant žemės. Paskendęs savo mintyse, paklausiau:

— Kam?

— Tiems, kurie turėjo tave užmušti. Ar turi cigaretę?

Iškračiau iš pakelio cigaretę, prikišau žiebtuvėlį ir pamačiau, kad jo cigaras tebesmilksta prie slenksčio.

— Jie jau būtų galėję tai padaryti, — pasakė Krosas.

— Kažin, — suabejojau.

— Galėčiau dar pasamdyti, pinigų užtektų.

— Tai kas atsitiko? — išpūčiau dūmus jam tiesiai į veidą, bet jis net nemirktelėjo.

— Paklausyk, mano šuniškas drauge, aš nemėgstu likti skolingas.

— Sakyk aiškiau.

— Tu paslaugą vieną padarei... žmoną man grąžinai.

— Draugeli, tu ne Šekspyras, ko čia pradėjai eilėmis kalbėti?

Jis vėl nusišypsojo. Jo dantys linksmai žvilgėjo, o galvos oda truputį paraudo, todėl ir randas labiau išryškėjo.

— Gyvenk, Dogai! Štai ir viskas. Ir nieko daugiau. Tu padovanojai man tai, apie ką aš beprotiškai svajojau visą savo gyvenimą... žmoną, kurią aš myliu ir kuri galėjo mane mylėti kaip tikra moteris. Juk tu žinojai, kad ji frigidiška?

Nesuprasdamas, kur jis lenkia, sumurmėjau:

— Visi žinojo.

— Taip, žinojo, — šyptelėjo jis. Užsitraukęs cigaretę, jis įkišo ranką į kišenę, išėmė didelį nerūpestingai sulankstytą voką ir ištiesė jį man. — Šeila myli mane, Dogai. Ji pirmą

kartą man atsidavė. Net ne tas žodis, velniai rautų. Aš gavau iš jos viską, apie ką tik svajodavau. Tai tu ją supurtei, išgydei nuo nesuvokiamos būsenos. Tu padovanojai man mano žmoną. Ji ir anksčiau mane mylėjo, bet dabar — iki pabaigos. Stebuklas, kad tau tai pavyko. Nepadėjo nei daktarai, nei psichoneurologai, nei ekstrasensai. Ir štai pasirodei tu ir savo basliu išvarei velnią iš mano žmonos. Tu man padovanojai tai, ko nenupirksi už jokius pinigus.

Nežinodamas nė ką sakyti, tylėjau ir žiūrėjau į jį.

— Pažvelk į šį voką.

Išlanksčiau voką ir atlenkiau viršutinį kampą.

— Visos Berinų valdos dabar tavo, tu mano bobų meistreli. Pasiimk savo krūvą plytų, gamyklą, dirbančią senelio metodais, ir namą Grandsaite, prikimštą niekingų giminaičių, ir užsakymus, kuriuos grąžinsiu iš savo gamyklų, ir mirusį miestą... ir savo gyvenimą.

Numečiau cigaretę ir įsikišau voką į kišenę.

Dabar ne jis man rūpėjo. Jau temo, iš kažkur artėjo Arnoldas Belas.

Krosas Makmilanas pažvelgė į laikrodį ant gamyklos bokšto, paskui į mane, nusišypsojo ir grįžo į pastatą. Dabar man priklausė didžiausia pasaulyje šiukšlių krūva, nes visi aplinkiniai keliai priklausė Krosui. O kokia nauda iš šiukšlių krūvos?

— Matai, Dogai, ne viskas išeina taip, kaip sumanyta? — išgirdau Šeron balsą.

Ji tebežiūrėjo į mane vis tokiomis pat šaltomis neapykantos akimis, kuriose įžvelgiau troškimą arba užmušti mane, arba bent pamatyti, kaip tai padarys kas nors kitas. Nejučiomis ištiesiau jai ranką, o ji nejučiomis ją paėmė. Suspaudęs jos pirštus, nebepajutau žiedelio ir klausiamai į ją pažiūrėjau.

— Jis mirė, — atsakė ji.

— Man atrodo, kad ir mes mirsime.

— Taip, mes irgi, Dogai.

Prie mūsų artėjo žmogus, kviesdamas ranka kažką, einantį paskui jį. Kai šviesa krito ant jo veido, tariau:

— Sveikas, Stenli.

— Labas vakaras, misteri Keli. Labas vakaras, mem.

— Kaip jiems viską pasakyti, Stenli?

— Misteri Keli... mes jau žinome, bet ką padarysi, nedidelė čia bėda, juk mes — vėtyti ir mėtyti. Tu dar nebuvai gimęs, kai gyvenimas mus pradėjo lamdyti, tiesa?

— Tiesa.

Mano senukai atsidūrė šviesoje, ir aš pamačiau, kad jie šypsosi. Ir tose šypsenose švietė ir jaunatviškas įkarštis, ir didžiulė gyvenimo patirtis. Kalbėti jie pavedė Krameriui.

— Mes čia pakrutinome smegenis ir supratome, ko jums reikia. Jūsų broliai to nerado, o ir nežinojo, ar tikrai yra tas daiktas. Džeisonas kadaise perdavė senutei Pet dėžutę su tuo daikčiuku. Mes manėme, jog tai — kažkoks fokusas. O kai jūs čia viską perkratėte, mes susimąstėme.

Jis ištiesė man kažką panašaus į batų dėžutę.

— Čia ir visi popieriai su aprašymu, kaip visa tai veikia. Su šituo gamykla ilgai išsilaikys.

— Su kuo, Stenli?

Kažkas negarsiai nusijuokė, o Stenlis išėmė iš dėžutės nedidelį blizgantį gal kokių trijų centimetrų skersmens rutuliuką. Jis buvo sidabro su mėliu atspalvio, o kai apšviesdavo žibintas, blykčiojo geltonai.

Krameris vėl nusijuokė ir atitraukė ranką.

Rutuliukas pakibo ore.

Jis palietė jį pirštu, ir rutuliukas lėtai nuplaukė pas mane.

— Antigravitacinis prietaisas, — paaiškino jis. — Dabar pagyvensim kaip rojuje.

25 skyrius

Studijos kontoroje likome dviese su Šeron. Žiūrėjome pro langą, kaip lyjant žmonės šnekučiuodami ir juokdamiesi skuba prie savo automobilių.

Netrukus savo palikimo ateis Arnoldas Belas. Žudikų žudikas. Juk turi jis pagaliau baigti darbą ir šauniai pasilinks-

minti už uždirbtus pinigus. O jam mokės visur: Madride ir Marselyje, Stambule ir Paryžiuje, o gal ir Maskvoje.

Kai visi išsiskirstė, išjungiau prožektorius, apšvietusius aikštelę, ir patikrinau langų užuolaidas.

— Ar apie Šeilą tiesa? — paklausė Šeron.

— Taip.

— Ji... tau patiko?

— Man visos patinka.

— Bet tu...

— Ne visas, kurias dulkinu, aš myliu, kačiuk. Nutilk.

— Senukai papasakojo man... apie rutulį. Dar prieš parodydami tau. Pasakiau, kad jo tau neatiduotų.

— Ačiū.

— Stenlis iš manęs pasijuokė. Jis pasakė... kad aš... tiesiog moteris.

— Kas tiesa, tai tiesa, lėlyte.

— Dar neseniai aš norėjau, kad tu mirtum.

— O kam patinka pralaimėjusieji? Palikim tai.

— Ką tu rengiesi daryti? — paklausė Šeron.

— Išsinešdinti iš čia po velnių.

— Aš su tavimi, — tvirtai pareiškė ji.

Buvo tamsu. Iš mano veido nebuvo matyti, ką galvoju ir jaučiu, o prikimęs balsas skambėjo kaip ir anksčiau. Prasidėjo paskutinis raundas. Kad bent truputį sulyginčiau šansus, turėjau likti vienas.

— Nepavyks, brangioji, — pasipriešinau jos sumanymui.

— Tu manęs taip lengvai neatsikratysi.

— Nesikabinėk prie manęs, nors tavo vaikinas ir miręs. Dumk iš čia, ir kuo greičiau!

Kaip tikra klastūnė ji tylėdama apsivijo mane rankomis ir prisiglaudė savo karštu kūnu. Aš įkliuvau, negalėjau jos atstumti, ir dabar man buvo vis tiek, kaip mirsiu.

— Kur tu, ten ir aš, — tarė ji.

— Pasiimsiu tave į vieną vietą, bet tu pasigailėsi, — atsakiau jai.

— Paimk mane.

Mano ranka palietė jos veidą, paskui krūtis ir sustingo prie trokštamo trikampio, kurio švelnų iškilimą ir karštą drėgmę jaučiau per suknelės audinį. Pakėliau ranką ir vėl paglosčiau jos skruostą.

— Pasiimsiu, kai ten atvažiuosime, — atsakiau.

Kada gi lapė pergudraus lapę?

Šeron buvo palikusi savo automobilį pagrindinėje aikštelėje. Įstūmiau ją į fordą ir liepiau pasilenkti, o ir pats kiek pajėgdamas susilenkiau prie vairo. Kartu su mumis iš aikštelės išvažiavo keli automobiliai. Įsiliejome į gatvės srautą. Aplenkęs tuos, kurie važiavo pas Todą, apsimečiau, kad man reikia sustoti, pavažiavau atbulas ir staiga apsisukęs nuvažiavau į priešingą pusę, Niujorko kryptimi. Prie pirmos sankryžos pasukau senuoju plentu, vedančiu į Lintoną.

Klaidžiojome gal pusantros valandos, kol atvažiavome į vietą. Ne iš karto įjungiau žibintus, kad Šeron galėtų susigaudyti, kur ją atvežiau.

Meistrai, kuriuos nusamdė Leilandas Hanteris, šauniai padirbėjo. Senasis Šeron namas žvilgėjo baltomis sienomis, o prieangyje kaip naujas stovėjo jos dviratis. Už durų rankenos buvo užkištas baltas vokas, ir aš žinojau, kas jame.

Šeron irgi nutuokė, bet nebuvo įsitikinusi, kol neatplėšė voko ir nepamatė jame pirkimo akto, surašyto jos vardu, ir raktų.

— Tai tavo, pabėgėle.

— Dogai... — tyliai iškvėpė ji.

— Viskas atstatyta, lyg ir nebūtum iš namų išėjusi.

— Kodėl?

— Kad nors vienas iš mūsų turėtų gimtuosius namus.

Ašaros nebeleido jai atsakyti. Senovinis namas, jaukus ir šiltas. Atrodė, tuoj pakvips ką tik iškeptais pyragais, o kieme pasigirs vaikų balsai. Vyrai pliauškės prie stalo kortomis, o moterys iš ąsočių pilstys jiems alų ir liežuvaus virtuvėje.

— Tai stebuklas, Dogai.

— Tau pasisekė, mažiuk. Gaila, aš neturėjau tokių namų.

— Bet tu turi didelį namą ant kalno.

— Aš neturiu, aš neteisėtas.

— O ten... viršuje?

— Eime, pažiūrėsime.

Į viršų vedė laiptai, uždengti žydru taku. Šeron šypsodama atidarė visų kambarių duris ir įėjo į savąjį. Jos akyse sužvilgo ašaros, ir aš pasitraukiau į šalį.

Lėtai atsigręžusi, ji ilgai žiūrėjo į mane, paskui nusivilko švarkelį. Taip pat lėtai atsisagstė palaidinukę ir numetė ją ant grindų. Liemenėlės neturėjo, standžios krūtys kūpsojo atsikišusios, o speneliai styrojo kaip rausvos sagutės.

— Nereikia, brangioji, — tariau jai.

Bet ji neklausė manęs. Atsisagsčiusi sijoną, irgi numetė jį prie kojų. Liko tik su mažytėmis kelnaitėmis, bet ir šios netrukus atsidūrė prie sijono. Ji stovėjo priešais mane, nesigėdydama savo nuogumo, ir garbanotasis jos žavaus trikampio rudumas juokingai nesiderino su dažytais plaukais. Ji atsigulė į savo vaikystės lovą, kviesdama praskėtė kojas, bet, truputį patylėjusi ir žiūrėdama į savo rankas, paklausė:

— Kas tu, Dogai?

— Tu mane pažįsti.

— Tavęs niekas nepažįsta. Kol kas. Gal tik aš tave suprantu labiau, nei tu manai, bet norėčiau viską išgirsti iš tavęs.

— Kodėl? Tu manim vis tiek nepatikėsi.

— Nusirenk.

— Ne.

— Noriu matyti tave žemiau juostos.

— Liaukis pagaliau.

— Na, na, išsitrauk savo durklą, — ji šypsodamasi ir ragindama pajudino kojas. Mano rankos ėmė nevalingai atseginėti sagas ir užtrauktukus. Kai nusirengiau, mano durklas buvo visiškai pasirengęs. Šeron gulėjo, glostydama savo rudas garbanėles. Man ausyse spengė, pilvo raumenys susitraukė, ir aš atsiguliau šalia jos.

— Kas tu, Dogai? — pakartojo Šeron.

— Klausykis...

— Pradėk nuo karo. Papasakok apie Rolandą Holandą.

Pasilenkiau per savo kėlimo prietaisą, paėmiau koltą ir pasidėjau prie pagalvės. Situacija buvo nepaprasta, bet turėjau viską numatyti.

— Kas tas Rolandas Holandas?

— Verslo genijus. Atidaviau jam visas savo santaupas ir viską, ką gavau palikdamas armiją, kad tik jis galėtų pradėti savo verslą. Man priklausė dešimt procentų pelno. Viskas buvo daroma teisėtai.

— Dešimt procentų nuo daugelio milijonų — tai daug milijonų.

— Šviesi galvelė. O dabar sustink, aš apsirengsiu.

— Tu žadėjai mane paimti, — pareiškė Šeron, įsikabinusi į mane.

— Šeron... — bandžiau įkalbėti.

— Tas žmogus Niujorke... Vinsas Tobanas. Jis policininkas?

— Velniai griebtų, ar tu paliksi...

— Atsakyk. Tu mane visą sujaukei, kad aš pradėčiau taves nekęsti. Kodėl nenori paaiškinti?

Kad bent mano kvailas prietaisas nulinktų, bet jis neturi sąžinės. Išsiėmiau iš kelnių kišenės cigaretę ir atsisėdau ant lovos nugara į Šeron.

— Jie užverbavo mane, — atsakiau.

— Kas?

— Vyriausybė. Aš turėjau nuostabią legendą. Jau buvau turtingas, ir mane paleido į juodąją rinką. Vyras, kurį perdaviau Tobanui, Četas Lindenas, vadovauja Niujorko apygardos kovos su nusikalstamumu valdybai. Jis mirtinai persigando pamanęs, kad aš iš tikrųjų perbėgau į mafijos pusę ir išduosiu visus, kuriuos įdiegėme į mafijos organizacijas. Perduodamas karstą, galėjau sprogti iš juoko. Po šios istorijos Vinsas bus paaukštintas, o Četui mūsų viršininkas Pentagone nuims skalpą, kam viršijo įgaliojimus. Velnias, kaip jis išdrįso pasiųsti prieš mane savo vaikinus su patrankomis? Jeigu Vinsas tai žinotų, tikrai jam smegenis praplautų. O juk

galėjo saviškiai mane pribaigti. Praradę už tiek milijonų heroino, jie dabar negreit...

Netyčia žvilgtelėjęs į savo kelnes, pamačiau, kad viena kišenė, į kurią buvau įsikišęs rutuliuką, kybo ore.

— Aš noriu tave nudulkinti, — baigiau pasakoti.

— Kodėl?

— Todėl kad myliu tave.

— Kas tau trukdė anksčiau?

— Tu buvai susižadėjusi. O dabar sakai, kad sužadėtinis mirė.

— Nejau tave varžė moralė?

— Norėčiau taip manyti.

— Mulkis. Todas tau vos ne atvirai pasakė.

— Ką?

— Kartą gyveno maža mergaitė. Kai tu išėjai į karą, jai buvo tik dešimt metų ir ji vienintelė atėjo tavęs išlydėti į geležinkelio stotį. Tu pasakei, kad grįžęs vesi ją. Jūs užsukote į galanterijos parduotuvę, ir tu nupirkai jai žiedelį su žaliu akmenėliu. Ji visus tuos metus jį nešiojo, kol nusprendė, kad jis miręs.

Šeron kyštelėjo ranką į palaidinės kišenę, išėmė tą paprastą žiedelį ir užsimovė ant piršto.

— Tikras košmaras nekaltai mergelei tiek ilgai laukti. Tikiuosi, kaip nors įveiksi.

Viskas įvyko taip greitai, taip juokingai ir taip rimtai. Štai ji, mano nuostabioji blondinė-brunetė su savo gundančiomis linijomis, visa spurdanti iš nekantrumo išsilaisvinti iš ilgai tramdytos aistros. Štai aš guliu jos mažame kambarėlyje, panašiame į tą, kur mano tėvas miegodavo su mano motina. Ir viskas susitvarkys: gamykla, senukai, Lintonas, mano grįžimas namo... viskas bus gerai, nes aš turiu mažą rutuliuką, kuris apvers aukštyn kojomis visą pasaulį.

Užsiritau ant Šeron ir išgirdau:

— Labai miela. Labai miela.

Jam nevertėjo kartoti, kad galėtų pasijuokti iš mūsų nuogumo ir dar pagalvoti, kur geriau iššauti, nes kur būtų pataikęs

jo koltas, visur būtų likusi skylė. Bet mano koltas buvo šalia dešinės rankos. Pirmuoju šūviu sutrupinau jam ranką, antruoju ištryniau iš žmonių atminties Arnoldo Belo veidą — nebebus ko prisiminti. Tai, kas ką tik buvo galva, prilipo prie sienos. Teks rytoj kviesti meistrus ir vėl remontuoti.

— Dabar? — paklausiau.

Nuo šūvių spengė ausyse. Šeron ramiai pažvelgė į netvarką prie durų. Ji negirdėjo, ką pasakiau, bet suprato.

Pasukusi savo žiedelį akmenėliu į vidų, kad jis būtų panašus į vestuvinį, ji dalykiškai įsakė:

— Užteks plepėti. Imkis darbo.

Spileinas, Mikis
Sp31 Po karsto dangčiu: detektyvinis romanas/ iš rusų kalbos vertė I. Rasimavičienė. — Kaunas: Tyrai, 1999. — 288 p.

ISBN 9955-01-014-2

UDK 820(73)-3

Mikis Spileinas

PO KARSTO DANGČIU

Detektyvinis romanas

Redaktorė *G. Privedienė*
Viršelis *Leidyklos "Tyrai"*

SL 250. 9 sp. l. Užsak. Nr. 893
Leidykla "Tyrai", Karaliaus Dvaro g. 8, 3000 Kaunas.
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino
SPAB spaustuvė "Spindulys", Gedimino g. 10, 3000 Kaunas.
Sutartinė kaina

PO KARSTO DANGČIU

... O Viešpatie! Jeigu mane ištinka bėda, tai būt
nors ypatinga... Baisu ir pagalvoti... Kol suskaičiav
trečio milijono, suprakaitavau, rankos pradėjo virpėti
taip suėmė, kad iš skausmo akys ant kaktos iššok
tie pinigai? Kaip jam pavyko pernešti per muitinę? K
buvo? Tas psichas Dogas net nemirktelėjęs paliko vi
mane. O mano duryse tik viena spyna ir net revolver
riu. Žinoma, mudu draugai, Dogai. Tu išgelbėjai m
degą, ir aš tau skolingas, bet juk ne šitiek, velniai ra

Mikis

SPILEINA

ISBN 9955-01-014-2